Aklını karıştıran asıl soru,
kalbini ona açmaya cesaret edebilecek miydi?

11:11

MICALEA SMELTZER

REN

Zorlu geçen boşanma sürecinden sonra tekrar başlayabilmek için Via, ailesinden ve arkadaşlarından kilometrelerce uzağa taşınmıştı.

Reid, sadece tek gecelik bir kaçamak olarak kalmalıydı. Bir dikkat dağınıklığı. Ancak kaderin başka planları olduğu kesindi çünkü Via, onunla tekrar karşılaşmayı beklemiyordu. Özellikle de babası olduğunu bilmediği bir adamla randevudayken...

Via, her zaman 11:11 dilekleri tutar ve onlara inanırdı. Gelgelelim, bu kez 11 sayısının etkisini, kendinden on bir yaş küçük olan Reid'a kapılarak oldukça yoğun hissediyordu. O, istememesi gereken her şeydi ama aynı zamanda, tam olarak da ihtiyacı olan adamdı.

Aklını karıştıran asıl soru, kalbini ona açmaya cesaret edebilecek miydi? Yoksa geçmişinin ve aralarındaki yaş farkının onu bu aşka düşmemesi için tutmasına izin vermeye mahkûm muydu?

THG
ZSN

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR

renkitap.com
ISBN 978-625-8691-36-8
REN
9 786258 691368

11:11

MICALEA SMELTZER

11:11

MICALEA SMELTZER

Özgün Adı: Eleven Eleven
Çeviren: Gamze Belge

Genel Yayın Yönetmeni: Sude İlter Kahramanoğlu
Editör: Damla Çağlı
Redaksiyon: Öznur İlter
Son Okuma: Şevval Akkaya
Kapak & Sayfa Tasarımı: Ren Grafik

Baskı: Temmuz 2026
ISBN: 978-625-8691-36-8
Yayınevi Sertifika No: 30492

© Türkçe Yayın Hakları 2026 Ren Kitap
© Copyright 2024 Micalea Smeltzer

Bu kitabın Türkçe yayın hakları The Seymour Agency tarafından Nurcihan Kesim Ajans aracılığıyla Ren Kitap Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Ren Kitap
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Kat:2 D:8
Zeytinburnu/İstanbul - Tel: 0212 641 34 76

Baskı: #
My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok.
No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0 212 674 85 28 mymatbaa34@gmail.com
Sertifika No: 47939

www.renkitap.com

11:11

MICALEA SMELTZER

Çeviren: Gamze Belge

Gözlüklü erkekleri seven kızlar için.
Rica ederim.

BİRİNCİ KISIM

BİR

Maine'deki Parkerville'in şehir sınırlarını geçerken direksiyonu sıkıca kavrayan parmaklarım gevşedi, beyazlaşan eklemlerim yavaşça pembeye döndü* Araba kullanmaktan nefret ettiğim ve sedan dışında daha büyük bir araç kullanmadığım düşünülürse *U-Haul** ile ülkenin diğer ucuna taşınmak, muhtemelen verdiğim en akıllıca karar değildi.

Yine de bunu tek başıma yapmak istemiştim. Nakliye firmasıyla anlaşıp uçakla gitmek en kolayı olsa da kafamı boşaltmak için bu yolculuğa ihtiyacım vardı.

California'da bildiğim her şeyi geride bırakmak kolay olmamıştı. Ancak boşanmam kesinleşince orada daha fazla kalamayacağımı biliyordum. Orası artık evim gibi gelmiyordu. Hayatımda büyük bir değişikliğe ihtiyacım olduğunu hissetmiştim.

Eski ben, işini asla bırakmaz ve daha önce gitmediği bir şehirde, hiç görmeden bir bina satın almazdı.

---

* Merkezi Arizona'da bulunan ve 1945'ten beri faaliyet gösteren nakliye kamyonu, römork ve depo kiralama şirketidir. -ç.n.

Evet, sadece bir ev değildi. Bütün bir binayı satın almıştım.

Yeni ben mi? Uzun zaman önce kendisini hapsettiği sınırlardan kurtulmak için çaresiz durumdaydı.

Yeni maceralara adım atmak istiyordum. Genç yaşta evlendiğim, kendimi hukuk diploması almaya ve ardından işe adadığım için hiç fırsat bulamadığım şeyleri yapmak istiyordum. Sonuç ne mi olmuştu? Mutsuzluk ve üstüne bir de boşanma.

Titrek bir nefes alıp *U-Haul*'daki saatin parlayan yeşil ışıklarına baktım.

11:11

Gözlerimi kapatıp bir dilek tuttum. *Bu taşınmanın doğru karar olmasını diliyorum.*

Belki sayılara ve kayan yıldızlara dilek tutmak çok klişe görünüyordu. Fakat evrenin bana sunacağı şans ihtimallerinin tamamını memnuniyetle kabul etmeye hazırdım.

Küçük kasabanın tanıdık olmayan sokaklarında ilerledim. Yakında alt katı resim atölyesine dönüştürülecek eski tuğla binanın önüne geldiğimde saatin gece yarısına yaklaşmasına şükrettim. Ben ikinci kattaki dairede yaşayacaktım. Binanın içinde hazırda daire varken ayrı bir tane satın almanın mantıksız olacağına karar vermiştim.

Emlakçının söylediklerinden, binaya fazlasıyla tadilat yapılması gerektiğini biliyordum. Ancak bilmek ve görmek farklı şeylerdi.

U-Haul kamyonunu binanın önüne paralel park etmeye çalışırken saatin bu kadar geç olmasına sevindim çünkü bu,

sürekli ileri geri hamleler yaparken yaşadığım kaosu kimsenin görmeyeceği anlamına geliyordu. Kamyoneti ceza almayacak şekilde park etmek tam on beş dakika sürdü. En son isteyeceğim şey, sadece ceza kesmek için bekleyen küçük kasaba polislerinin öfkesini üzerime çekmekti. Son zamanlarda şansım pek yaver gitmediğinden, bunun da başıma gelme ihtimali yüksekti.

Kamyoneti park ettikten sonra kız kardeşim Izzy'ye geldiğimi haber vermek için mesaj attım.

Telefonum anında titremeye başladı. Kötü göründüğümü bilmeme rağmen ekranı kaydırıp *FaceTime* aramasını kabul ettim. Neredeyse bir haftadır otellerde kalıyordum. Eski evimle yenisi arasında yaklaşık elli saatlik bir yolculuk vardı. Bu yüzden acele etmemeye karar vermiştim.

Ayrıca, uzun süre *U-Haul* kamyonunu sürmek beni fazlasıyla germişti.

Izzy'nin yüzü ekranda belirdi. Saçları geriye taranmış ve şık bir topuz yapılmıştı. Makyajı kusursuzdu, dudakları canlı bir kan kırmızısıydı. Arkasındaki loş ışıkta bir restoran masasının silüeti belirdi.

"Geç akşam yemeği mi?" diye sordum çünkü saat onun için sekizi geçmişti.

Askısız bluzunun açığa çıkarttığı narin omuzlarını silkti. "Video için," dedi eliyle işaret ederek. Izzy on altı yaşında *vlog* çekmeye başlamış, kısa sürede sosyal medyada büyük bir takipçi kitlesi kazanmıştı. Şimdi yirmi beş yaşındaydı; adıyla ve kişiliğiyle âdeta bir imparatorluk kurmuştu. Buna etkileyici demek bile hafif kalırdı.

"Beni aramana gerek yoktu," dedim esnememi bastırarak. Yorgundum, yatıp uyumaya hazırdım ama yatağım kamyonun arkasındaydı. Yani bu yakın bir zamanda gerçekleşmeyecekti. Görünüşe göre kamyonu boşaltmanın bir yolunu bulana kadar buraya gelirken aldığım uyku tulumunu kullanmak zorunda kalacaktım.

Şakayla karışık şekilde, "Işığı aç ya da bir şey yap, aptal. Yüzünü göremiyorum," diyerek beni azarlarken çenesini eline dayadı. Telefonunu bir bardağa veya başka bir şeye dayamış olmalıydı.

"Ah, tabii." Üstümdeki ışığı açtığımda yüzüm aydınlandı.

"Bu gece gözlerinin altına krem sür. Göz altındaki morluklar yüzünden vampirlere benziyorsun. Üstelik hiç sevimli değil." Yüzümde bir gülümsemeye neden olduğunda memnuniyetle göz kırptı.

"Haha." Gözlerimi ovuşturarak sahte bir kahkaha attım. "Ben de öyle olmasını istemiştim."

Ekrana biraz daha yaklaştı. "Aslında, *Batman** filmindeki Robert Pattinson'a benziyorsun."

Küçük video penceresinden kendime bakıp utançla gülümsedim. Yalan söylemiyordu. "Makyaj yaptığımı unutmuşum."

"Belli oluyor," diye kıkırdarken göremediğim bir şeyi ısırdı. "Makyajını silmeyi unutma. Cilt bakımı önemlidir. Sana söylediğimi aklından çıkartma. Önce yağ bazlı temizleyiciyi sonrasında yüz yıkama jelini kullan."

* DC Comics karakterine dayanan süper kahraman filmi. -ç.n.

Bardak tutucudan kupamı alıp su içmek için ağzıma götürdüğümde boş olduğunu fark ettim. *Harika.*

"Evet, hatırlıyorum." Hatırlamıyordum. Kafamın içi o kadar doluydu ki yüzümü hangi sırayla yıkacağıma odaklanacak durumda değildim. "Eşyalarımın bir kısmını içeri taşımam gerek. Seni yarın ararım."

"Tamam. Sadece seni kendi gözlerimle görmek istemiştim. Seni özledim." Gözleri yaşlarla doldu. Eskiden ben San Francisco'da yaşıyordum, o da Los Angeles'taydı. Tam olarak komşu sayılmazdık ancak tamamen zıt uçlarda yaşamaktan daha yakındık.

"Ben de seni özledim. Yerleşip stüdyoyu açınca ziyarete gelsen harika olur. *Vlog* da çekebilirsin." Kamera karşısında olmaktan nefret etsem de görünür olmanın epey işime yarayacağını inkâr edemezdim.

Gülümsemeye çalışırken dalgın dalgın altın kolyesiyle oynadı. "Sen *vlog*'larımda asla bulunmak istemezsin ki."

Omuz silktim. "O eskide kaldı."

Avukattım, evliydim ve tek başıma geçimimi sağlamak konusunda endişelenmeme hiç gerek yoktu.

Gözleri anlayışla doldu fakat benim için üzülmesini istemiyordum. Ben de kendime üzülmek istemiyordum. Evliliğim için yas tutma sürecini çoktan tamamlamıştım. Artık her şey bitmişti. Chase geçmişimde kalmıştı ve bunun bir nedeni vardı. Ailemin neden bu kadar uzağa taşınmayı istediğimi anlayamadığının farkındaydım. Ancak iyileşmek için buna; yeni bir başlangıca, kimsenin beni tanımadığı bir yere ve tamamen temiz bir sayfa açmaya ihtiyacım vardı.

"Tamam," dedi sonunda. "Hazır olduğunda bunu yapmayı çok isterim."

"Seni seviyorum, Izzy-Tizzy."

Takma ismine tepki olarak gözlerini devirip bana dilini çıkardı. "Ben seni daha çok seviyorum, Via-Mia. Yerleşince mesaj at. Böylece güvende olduğunu ve küçük kasabanın baltalı katili tarafından parçalanıp domuz çiftliğine sürüklenmediğini bileyim."

"Bu çok spesifik bir senaryoydu. Şu an çok korktum, teşekkürler."

"Rica ederim. Hoşça kal." Video görüşmesini sonlandırmadan önce iki parmağını barış işareti yaparak kaldırdı.

Sessizliğe bürünen kamyon kabini, bana artık tek başıma olduğumu hatırlattı.

Kamyondan çıkmadan önce kendime o cesareti verebilmem biraz zaman aldı. Bacaklarım tutulmuştu, yaklaşık otuz dakika önce ilk kez tuvalete gitmem gerektiğini hissettiğimde durmayı reddetmiştim. O zamandan beri mesanem feryat ediyordu.

Binanın önüne doğru ilerlerken, "Anahtarlar buralarda bir yerde olmalı," diye mırıldandım kendi kendime. Emlakçı, anahtarları cüce figürlü saksının altına bırakacağını söylemişti. Bana fotoğrafını gönderene kadar şaka yaptığını sanmıştım. İlk başta, bütün bir binanın anahtarlarını saksının altına bıraktığına inanamamıştım fakat sonrasında küçük kasabalarda işlerin farklı yürüdüğünü anlamıştım. Üstelik anahtarları hırsızlar bulup içeri girerlerse ne olacağını sorduğumda bana gülmüştü.

Harap binaya bakınca sorumu neden bu kadar komik bulduğunu anlamıştım. Satın almadan önce binanın fotoğraflarını görmüştüm ama sanki fotoğrafçı binaya güzellik filtresi uygulamış gibiydi. Eski moda sokak lambalarının ışığında, tuğla bina kurt birazcık üflese* devrilecek gibi görünüyordu. İronik bir şekilde de biraz bana benziyordu.

Cüce saksıyı gördüğümde anahtarı alabilmek için onu kaldırdım. Parmaklarım anahtarlığın soğuk metalini kavrayınca anahtarları kendime çektim. İki anahtar vardı. Biri atölyenin ön kapısı, diğeri de üst kattaki daire içindi.

Elimdeki anahtarlara bakarken kendime kısa süreliğine *ben ne halt ediyorum böyle* anı yaşamak için izin verdim.

Bunu yaptığıma inanamıyordum.

Parmaklarımla anahtarları sıkıca kavradığımda keskin kenarları avucuma battı. Biraz acıdı ama parçalanmış kalbimin acısından daha fazla değildi. Ayrıca, yeni bir başlangıcın biraz acı verici olması gerektiğini düşünüyordum. Konu hayatın kendisi olduğunda büyüme sancıları yaşamak doğaldı.

Hâlimden memnun şekilde ön kapıya doğru yürüdüm ve içeri girdim. Etrafıma bakarken gülümsemem kayboldu.

"Siktir."

---

* Yazar burada Üç Küçük Domuzcuk adındaki çizgi filme gönderme yapmaktır. Kötü karakter olan kurt, domuzların eski evini derin bir nefes alarak yıkar. -e.n.

16

İKİ

Gün ışığında durum daha da kötüydü.

Ellerimi belime koyup çaresiz hâlde atölyenin içinde dolaştım. Bu yerden temizlenmesi gereken kirin, tozun ve pisliğin tamamı yüzünden göğsüm sıkışıyordu. Koruyucu giysiye ihtiyacım olacaktı ve korkutucu kısmı, kendi kendime dalga geçip geçmediğimden bile emin değildim. Burası bir istifçinin rüyası gibiydi: yığınlarca gazete, dağ gibi biriken ıvır zıvır ve çöpe atmak için sabırsızlandığım kırık dökük mobilyalar.

Neyse ki, üst kattaki daire daha iyi durumdaydı. Benden önce orada yaşayan kişi en azından evin nasıl temiz tutulacağını biliyordu. Elbette biraz düzenleme gerekecekti ama burası kadar kötü değildi. Bunun için emlakçıyı suçlayabilirdim fakat yapmadım. Buranın biraz bakıma ihtiyacı olduğunu söylemişti. Ne kadar fazla olduğuna dair yorum yapmamıştı ancak ben de sormamıştım. Açıkçası, korkup vazgeçmemek için detaylara girmemiştim. İçten içe bu radikal değişikliğe ihtiyacım olduğunu da biliyordum.

Kot pantolonumun cebindeki telefonumu çıkardım ve notlar uygulamasını açıp yapmam gerekenlerin listesini oluşturmaya başladım.

Mesela, bir an önce bir çöp konteyneri getirip burayı düzene sokacak bir usta tutmam gerekiyordu. Ayrıca en yakın ev eşyası mağazasını bulup yeni ev aletleri almalıydım. Dairedeki buzdolabı ve ocak seksenli yıllardan kalma gibi görünüyordu. Resim çizmek dışında sevdiğim bir şey varsa, o da yemek yapmaktı.

Listemi hazırladıktan sonra dükkândan ayrıldım ve burayı hayalimdeki atölyeye dönüştürmeden önce üstesinden gelmem gereken dağınıklığı düşünmemeye çalıştım. Şu anda kahvaltıya ihtiyacım vardı. Evde hiç yiyecek olmadığı için yakınlarda bir kafe ya da restoran olmasını umuyordum.

Etrafı daha iyi tanıyabilmek için yürümeye karar verdim. Atölyeyle evin, eski şehrin tam ortasında ve denize çok yakın olduğunu fark ettim. Caddenin karşısındaki binaların arasından denizi görebiliyordum. Her şey tablo gibi görünüyordu. Satın aldığım binanın aksine, orijinal tuğla binaların çoğu iyi korunmuştu. Ayrıca burası küçük bir kasaba olmasına rağmen sokakta birbirleriyle sohbet eden insanlar sayesinde ortalık fazlasıyla canlıydı. Köşede, kapısının önünde satılık buketler hazırlayan bir çiçekçi vardı.

Sokakta ilerlerken kendi kendime gülümsedim. Bu taşınma kolay olmamıştı. Gerçi değişiklikler hiçbir zaman kolay olmazdı ama şimdiden buranın yaşamam gereken yer olduğundan emindim.

San Francisco'da bu kadar samimi ve sıcak hissettiren bir ortam bulmak imkânsızdı.

İleride, binanın yan tarafında büyük sarı harflerle yazılmış *Norma'nın Mekânı* tabelasını gördüm.

Mükemmeldi. Tam da aradığım yerdi. Kapıyı açtığımda, zil sesiyle geldiğimi haber verdim ve herkes dönüp bana baktı.

Ne yapacağımı bilemeden meraklı bakışlar altında donup kaldım. Sanki başka bir gezegenden gelmişim gibi beni izliyorlardı. Kendime baktım. Kot pantolonumda ya da siyah balıkçı yaka kazağımda bir sorun göremedim.

Tezgâhın arkasındaki gri saçlı kadın, "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu. "Kaybolmuş gibi görünüyorsun, canım."

"Hayır." Müşterilerin bakışları hâlâ üzerimdeyken başımı salladım. "Kaybolmadım. Kahvaltı yapmak istiyordum." Küçük mekândaki herkesin meraklı bakışları altında gergin bir şekilde ellerimi ovuşturdum. Gittikçe küçülüyormuş gibi hissediyordum.

Bana bir süre daha baktı. "Tamam. Boş bir masa seç. Hemen geliyorum."

Dolu masaların arasından geçerek arka köşedeki bir masaya oturdum. Yırtık deri koltuğa yerleşir yerleşmez konuşmalar yeniden başladı. O ana kadar ortamın ne kadar sessizliğe gömüldüğünü fark etmemiştim. Saçlarımı yüzümü kapatmak için önüme çektim çünkü konuşmalar yeniden başlamasına rağmen, insanların hâlâ bana baktığını hissediyordum.

Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Hayatım boyunca sadece büyük şehirlerde yaşamış ve öyle yerlere seyahat etmiş, kimsenin yabancılara bakmadığı yerlerde bulunmuştum.

Restorana girdiğimde benimle konuşan kadın masama geldi ve menüyü uzatırken uzun, kırmızı tırnaklarını plastik kapağa vurdu.

"Buralı değilsin."

Bu bir soru değil, ifadeydi ama yine de cevap verdim. "Hayır, yeni taşındım."

Yemekteki herkesin aynı anda nefesini tuttuğuna yemin edebilirdim. "Buraya mı taşındın?" Beni baştan aşağı süzdü. Yargılamıyordu, en azından bakışları öyle söylemiyordu. Daha çok şaşkındı. "Parkerville'e mi?"

Menüyü parmaklarından kaydırarak aldım. "Evet. Yolun aşağısındaki eski dükkânı satın aldım. Şu ikinci el eşya satılan yer."

"Ah, evet." Başını şiddetle salladı. "O dükkânın satıldığını fark etmiştik." Müşteriler de aynı fikirde olduklarını mırıldandılar. Bu ilgi karşısında omuzlarım çöktü. "Ancak şehir dışından birine satıldığını bilmiyorduk." Elini beline koydu. "Parkerville'e seni ne getirdi?"

Dürüst olmaya karar vererek boğazımı temizledim. İçimden bir ses, bu meraklı insanların gerçeği nasıl olsa öğreneceğini söylüyordu. "Boşandım. Biraz değişikliğe ihtiyacım vardı."

"Peki burayı nasıl buldun?"

Bu sorgulanmaya katlanmazsam, menüye bakmak bir yana yemek siparişi bile veremeyecekmişim gibi duruyor-

du. "*Google*'da epey arama yaptım. Tamamen farklı bir yerde olmak istiyordum. Ayrıca suyu da çok seviyorum. Burası doğru yermiş gibi geldi."

"Hımm." Uzun, kırmızı tırnaklarını masaya vurdu. "Yani orayı onarıp zengin bir iş adamına satmayı düşünmüyorsun, değil mi? Ya da lüks dairelere çevirmeyi? Sana şunu söylemem gerek. Biz turistik bir kasaba olmak istemiyoruz. Her şeyin şu anki hâliyle kalması hoşumuza gidiyor."

"Hayır, kesinlikle öyle bir planım yok." Bana karşı böyle kaba davranmasından dolayı planımı ona söylemek istemedim. Ancak yıllar boyunca yeterince insan tanımıştım ve dürüst davranmanın benim lehime olacağını biliyordum. "Alt katı sanat atölyesine çevireceğim. İnsanların resim yapabileceği, çizebileceği ya da bunun gibi her türlü şeyi yapmaya gelebileceği bir yer olacak. Üst kattaki dairede de yaşayacağım."

Kısa süre bana bakıp ardından yavaşça gülümsedi. "Öyleyse Parkerville'e hoş geldin. Ben Dolores. Ne içersin?"

Sorgulama bittiği için minnettardım. Yorgun hâlde kollarımı masaya dayadım. Mahkeme salonundan çıkmamın bir nedeni vardı. Davamı savunmakta iyi olabilirdim ama bu, onu sevdiğim anlamına gelmiyordu. "Başlangıç olarak kremalı ve şekerli bir kahve iyi olur," dedim.

"Hemen geliyor." Bir kez daha masaya hafifçe vurdu. Ardından kahvemi hazırlamak için tezgâhın arkasına geçti ve mekândaki konuşmalar tekrar başladı.

Menüye hızlıca göz attım. Dolores geri döndüğünde sebzeli omlete karar vermiştim.

Sıcacık kahve fincanına krema ve şeker ekledim. Fazla sıcak olma ihtimaline karşı dikkatle bir yudum aldım. *Mükemmeldi.* Gözlerimi kapatıp gerçek kahvenin tadını çıkardım. Şu ana kadar benzin istasyonlarında içtiğim kahveler beni hiç tatmin etmemişti. Ellerimi fincanın etrafına dolayarak içimi ısıtmasına izin verdim.

Artık eve geldiğimi, sadece birkaç saattir bulunduğum bu yerin yeni hayatımın başlangıcı olduğunu düşünmek garipti. Bu şimdiye kadar aldığım en büyük riskti. Nasıl sonuçlanacağını bilmiyordum. Yüksek maaşlı işimi, arkadaşlarımı ve ailemi tamamen belirsiz bir şey için geride bırakmıştım.

Ancak buna rağmen doğru kararı verdiğimi hissediyordum. Burası, benim ait olduğum yerdi.

En azından şimdilik.

ÜÇ

Günün beşinci büyük siyah çöp torbasını dışarı çıkardım ve onu bu sabah getirilen çöp konteynerine atmaya çalıştım. Yeni evime sadece bir hafta önce taşınmıştım, burayı temizlemek çok zaman alıyordu. Etrafı istediğim hâle getirmek üzere yapılması gereken tüm işlemlere fiyat teklifi alabilmek amacıyla birini çağırmak istiyordum. Temizlik için birini tutabilirdim ama paramı dikkatli harcamaya çalışıyordum. Burayı yenilerken yeterince masraf yapacağımı biliyordum, bu yüzden tasarruf edebileceğim her yerde şansımı denemeye karar vermiştim.

Nemli alnımdan saçlarımı çektim. Kalın iş eldivenlerimi çıkarttım ve çıplak parmaklarımı oynatarak onlara yeniden hareket kazandırdım. Çöp konteynerinin yanındaki kaldırıma oturup nefesimi toparlamak için bir dakika bekledikten sonra ciğerlerime taze sonbahar havasını çektim. Binadaki koku midemi bulandıracak kadar kötüydü.

Telefonuma baktığımda beni bekleyen hiçbir şeyin olmamasına şaşırmamıştım. Izzy, California'dan ayrıldığımdan beri eski hayatımdan benimle iletişime geçmeye

çalışan tek kişiydi. Şu anda annem bile beni görmezden geliyordu. Neden mi? Çünkü Chase'i seviyordu. Onun gözünde başarısız olan bendim.

Chase'e istediğini vermemiştim, o da bu yüzden daha iyi birine gitmişti.

Daha fazla çaba göstermeliydin, diye bana akıl vermişti. *Bu durumu düzelt.*

Eğer yapabilseydim düzeltirdim. Ancak negatif hamilelik testleri gittikçe birikiyordu. Vücudum beni; bizi yüzüstü bırakmıştı.

Hamile kalamamıştım. Chase de hamile kalabilecek birini bulmuştu. *Sekreterini.*

Ne kadar klişeydi.

Bana söylediğinde gülmüştüm. Boğulurcasına histerik kahkahalar atmıştım çünkü gülmezsem ağlayacaktım. Ona bebek verebilecek birini bulmakla kalmamıştı. Kız sadece yirmi beş yaşındaydı. Sanırım bu kadar şaşırmamalıydım. Sonuçta o bir erkekti ama çok uzun zamandır birlikteydik. Chase, kız kardeşimden sonra en iyi arkadaşımdı. Her şeyi mahvetmişti. Beni aylardır aldatıyordu. Yoğun iş yükümün ortasında hamile kalmaya çalışıp başarısız olmanın acısıyla başa çıkmaya çalışırken bunu görememiştim.

Annemle olan mesajlarımı açtığımda geldiğim sabah ona ulaştığımı ve güvende olduğumu bildiren mesajımı okuduğunu gördüm. Bana beğeni bile göndermemişti.

Bir şekilde bunu atlatacaktı. En azından öyle umuyordum. Hayatımın bu noktasında, atlatmasa bile umurumda değildi. Onun ve babamın mutluluğunu, uzun süre kendi-

minkinden üstün tutmuştum. Avukat olmamın tek sebebi onlardı. O alana hiç ilgim olmamasına rağmen beni geleneksel bir kariyer yoluna itmişlerdi. Ben de benimle gurur duymalarını istediğim için buna izin vermiştim. Yanlış anlaşılmasın, aile hukuku hoşuma gidiyordu fakat benim gerçek tutkum değildi.

Ayağa kalkıp telefonumu cebime geri koydum ve eldivenlerimi takarak tehlikeli bölgeye geri döndüm.

Belki de annem bana kızmakta haklıydı. Bu gerçekten çılgıncaydı. Ne yaptığımı bile bilmiyordum; bir işletme yönetecek, resim yapmayı öğretecektim... Her zaman sanata yatkındım. Büyürken benim güvenli alanımdı ve bu konuda da iyiydim. Sanat alanında okumak istemiştim fakat herkes daha mantıklı bir şey seçmemi söylemişti. İşimi bırakmaya karar verip sanatçı tarafıma geri döndüğümde içimde bir şey yerine oturmuştu. Bu delice bir fikir olabilirdi. Yine de benim için doğru seçim olduğunu biliyordum.

Yeni bir çöp torbası alıp silkeledikten sonra kirlenmiş, yırtık kâğıt havluları almak için eğildim. Hareketim bir fareyi ürkütmüştü, küçük hayvan botumun yanından hızla geçip gitti. Boğazımdan çıkan çığlık komik derecede tizdi. Fare avı oyununu oynamıştım, bu yüzden canlı bir fareyle karşılaşma ihtimalim olduğunu biliyordum. Yine de bilmekle görmek arasında fark vardı. Kalbim göğsümün içinde deli gibi atıyordu.

Haşere kontrolünü ara maddesini zihnimdeki yapılacaklar listeme ekledim. Böylece daha sonra gerçek listeye de yazabilirdim.

Tavanda çapraz şekilde ilerleyen boş kirişlere bakarken bu yerin sağlam bir yapısı olduğunu kendime hatırlattım. Potansiyelini görebiliyordum.

En sonunda tüm bunlara değecekti.

Telefonumun kamerasını dairenin içinde çevirirken kız kardeşim inanamayarak, "Hepsini kendin mi yaptın?" diye sordu.

"Şey... bir nevi."

Kamerayı tekrar kendime çevirip telefonumu mutfak tezgâhındaki şeker kavanozuna dayarken kız kardeşim kaşlarını kaldırdı. "*Bir nevi* ne demek?"

Kahve fincanıma uzanıp büyük bir yudum aldım. "Komşularımdan bazıları zorlandığımı görünce yardım etti."

Izzy, küçük beyaz tüylü köpeğini kucağına alırken homurdandı. İsmi Wonton'dı, *Maltese* cinsiydi. "Los Angeles'ta asla böyle olmazdı. Yardım almak yerine soyulma ihtimalin daha yüksekti."

"Maalesef doğru." Eski hayatımdan bir hatıra olan *Nespresso** makinemde hazırladığım kahveden bir yudum daha aldım.

"Ev çok şirin," diye devam etti. "Ne yapmayı düşünüyorsun?"

Omzumun üzerinden arkamdaki düz duvara baktım. "Oraya cıvıl cıvıl bir duvar kâğıdı yapıştırmayı planlıyo-

* Nestlé grubuna ait, Lozan merkezli bir şirket olup özellikle kahve kapsülleriyle çalışan pratik espresso makinelerini sunan marka. -ç.n.

rum. Bütün evin boyanması ve zeminin yenilenmesi gerekiyor. Ne kadar erken olursa o kadar iyi."

Daire, alt kattaki dükkândan daha iyi durumda olmasına rağmen düşündüğümden daha fazla tadilat gerekiyordu. Banyo tamamen elden geçirilmeliydi. Su basıncı çok zayıftı. Üstelik banyonun da sadece yarısı çalışıyordu. Fayansların üzerindeki desenlerin aslında küf olduğundan emindim. Muhtemelen sağlık açısından fazlasıyla tehlikeli bir yerde yaşıyordum. Atölyeyi ve daireyi yenilemek için ustalardan fiyat teklifi almak istiyordum. Burada uzun süre kalmayı planlıyordum, o yüzden burayı yaşanabilir hâle getirmem gerekiyordu. Eğer gelecekte kiraya vermeyi düşünürsem, bu hâliyle kesinlikle veremezdim.

"Her şeyi bitirdiğinde çok şirin olacak." Benim gördüğüm potansiyeli onun da görebildiğine sevinmiştim. Ya da benim için cesur davranıyordu. "Ne zaman ziyarete gelebileceğimi bana haber ver."

Yapmam gereken ne kadar fazla iş olduğunu düşününce kendi kendime homurdandım. "Biraz zaman alacak."

"Otelde kalabilirim."

"Izzy," dedim yavaşça. "Burada otel yok." En azından onun alışık olduğu türden bir otel yoktu. "Korku filminden fırlamış gibi görünen bir motel ve bir pansiyon var. Hepsi bu."

"Vay canına, pansiyon mu?" Wonton'un patilerini çırptı. "Kulağa sevimli geliyor. Belki *vlog*'uma koyabilirim."

"Takipçilerin burayı görmek ister mi sence? Parkerville pek tatil yeri sayılmaz." Benim sevimli ve cennetten fırla-

mış gibi bulmam, başkalarının da öyle bulacağı anlamına gelmezdi.

İnce omuzlarını silkerek, "İçerik içeriktir. Ayrıca, her yeri bir tatil noktası hâline getirebilirim. Neyse, beni boş ver. Hafta sonu için eğlenceli planların var mı?" diye sordu.

Derin bir nefes verdim. "Plan mı? En son plan yaptığımda henüz evlenmemiştim."

Hiç durmadan kıpırdayan Wonton'u yere bıraktı. "Bunu bana borçlusun. Bugün cuma, gece dışarı çık. Çılgınca bir şeyler yap."

"Çılgınca mı?" Kahvemi bitirince fincanı yıkayıp kurutma rafına koydum. "Ne gibi?"

"Bilmem. Bir bara git. Yakışıklı bir yabancıyı öp. Dışarı çık, Via. Hayatı yaşa. Bunu hak ediyorsun."

Bu akşam dışarı çıkmayı *düşünmüştüm*. Kimseyi tanımadığım için garip hissedebileceğimden endişeleniyordum ve restorandaki deneyimin tekrarlanması pek eğlenceli gelmiyordu. Ancak yirmi dakika uzaklıkta daha büyük bir kasaba vardı. Oraya gidebilirdim.

"Belki çıkarım."

Izzy'nin gülümsemesi göz kamaştırıcıydı. "Belki falan yok. Gideceksin. O yeşil elbisen hâlâ duruyor mu? Hangi elbiseyi kastettiğimi anladın, değil mi?"

Tabii ki anlamıştım. Chase ile kutlayamadığımız yıldönümümüz için elbiseyi Izzy'le birlikte almıştım.

"Saklamıştım," diye itiraf ettim isteksizce. Elbise olağanüstüydü, ayrıca atmak için çok pahalıydı. Üstelik o elbiseyi giymeyi hak ediyordum. *Chase'in canı cehenneme.*

"Güzel." Filmlerdeki kötü karakterler gibi ellerini ovuşturarak sırıttı. "Giy onu. Göğüslerini çok güzel gösteriyor."

"Izzy!" Kız kardeşime güldüm.

"Ne? Sadece gerçeği söylüyorum. Kız kardeşim olmasaydın, kafamı göğüslerinin arasına sokardım." Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Beni neşelendirmeye çalıştığını biliyordum. Chase'le yaşadıklarım özgüvenimi yerle bir etmişti. Bazen en kötü anlarımda hâlâ kafamın içinde onun sesini duyuyordum. Beni artık çekici bulmadığını söylüyordu. "Sözünden dönme, Via. Ciddiyim."

Uzun, koyu saçlarımı arkaya doğru alıp lastikle atkuyruğu şeklinde toplarken, "Peki," dedim. "Gideceğim."

Mutlulukla dans ettikten sonra parmağını kameraya çevirdi. "Gitmezsen bunu anlarım. *İphone'mu Bul* sayesinde seni izleyeceğim."

"Tamamdır, sapık takipçi."

"Eğlenmene bak, Via. Tek istediğim bu. Bunu hak ediyorsun."

Eğlence. Artık bunun ne olduğunu bile bilmiyordum.

DÖRT

Kendi yansımamı neredeyse tanıyamadım.

Saçımı ya da makyajımı yapmak için o kadar uzun zamandır uğraşmamıştım ki, bana bakan kişi bir yabancı gibiydi. Önümdeki kadının gerçekten ben olduğundan emin olmak için yanağımı dürttüm.

Bir fotoğraf çekip Izzy'ye gönderdim çünkü benimle gurur duyacağını biliyordum. Her zaman telefonuna yapışık gezdiği için on saniye bile geçmeden cevap verdi.

Izzy: *Seksi bebeğim! Benimle evlen!* 😍

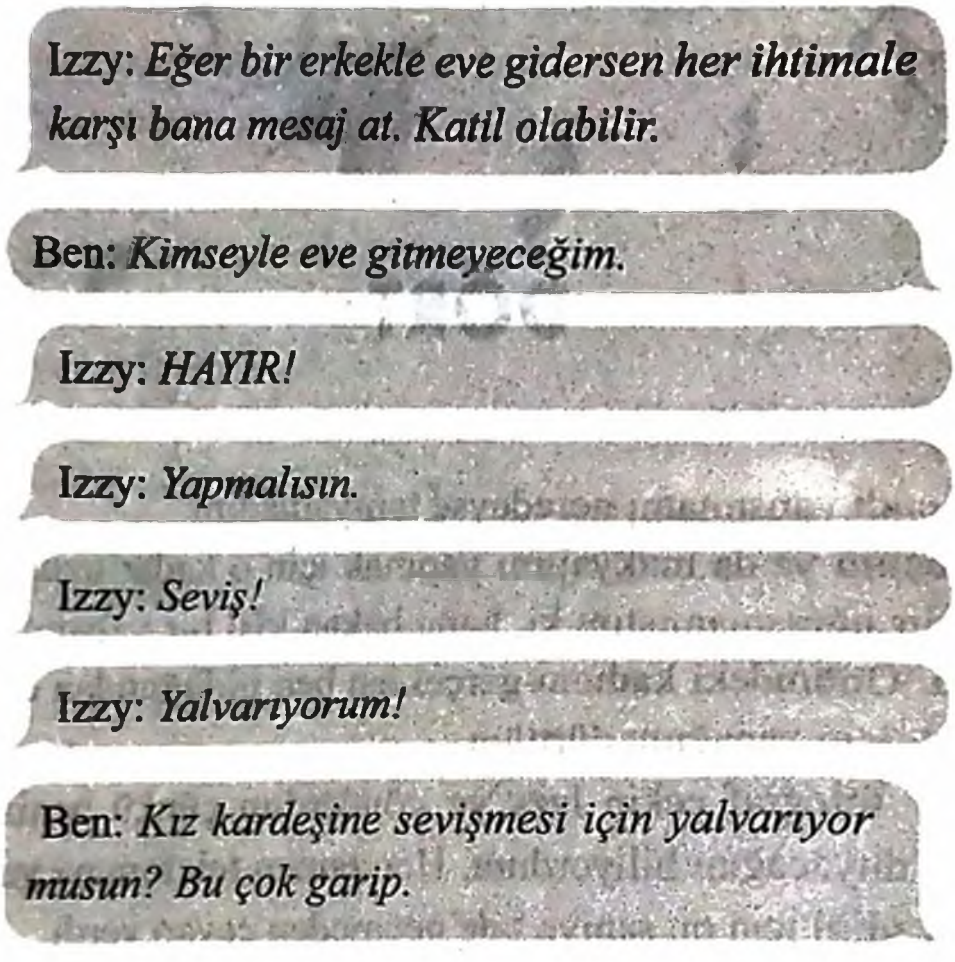
Izzy: *Elbisen 10 üzerinden 10. Sen de öylesin.*

Ben: *Teşekkür ederim.*

Izzy: *Nereye gidiyorsun?*

Ben: *Monday's adında bir bara.*

O sormadan *Google* Haritalar'dan barın yerini gönderdim.

Elimde tuttuğum telefon çalmaya başlayınca cevap verdim. Aynada rujumu kontrol ederken hoparlöre aldım. Banyoda ışık çok kötüydü ve bir yeri kaçırmaktan korkuyordum.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diye söylendi Izzy. Arka planda Wonton havlıyordu. "Bekârlığa yeni adım attın. Vajinanın o pislikten arınmak için ruhsal bir temizliğe ihtiyacı var."

"Ruhsal arınma mı?" derken kahkaha attım. "Vajinama kutsal su dökmem gerektiğini mi ima ediyorsun?"

"Evet, gerçekten onu ima ediyorum. Chase'le kaç yıl birlikteydin? Sekiz yıl mı? Artık başka birinin altına, üstüne ve her yerine yatmanın zamanı geldi."

"Garip hissediyorum." Yansımam bana kaşlarını çatarak bakıyordu. "Birilerini bulmak için dışarı çıkmamın üzerinden çok zaman geçti." Dudağımı ısırdım. Bir daha asla aramak zorunda kalmayacağımı düşündüğümü de söylemek istemedim ama bunu anladığına emindim.

"Beni dinle," diye devam etti. "Burada hiç sevimli erkek olmayabilir. Küçük kasabalarda da işlerin nasıl ilerlediğini bilmiyorum. *Hallmark*,* her sokakta yakışıklı bir erkek varmış gibi gösteriyor. Ancak bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Sadece, eğer yakışıklı bir erkek varsa ve aranızda bir uyum olduğunu hissedersen, nasıl ilerleyeceğini gör diyorum. Tek gecelik bir ilişki, randevu ya da yalnızca bira içebileceğin biri. Kendine rahatlamak için izin ver."

"Biliyorum."

"Öyle mi?"

İç çekerek makyaj malzemelerimi çantama geri koydum. "Biliyorum ama yine de benim için o kadar kolay değil. Sen de söyledin, Chase'den başka biriyle birlikte olmayalı çok uzun zaman oldu. Senin yaptığın gibi bu flört ve takılma kültürü işleri nasıl yürütülür hiç bilmiyorum."

* Özellikle aile odaklı, romantik filmler ve tatil temalı yapımlarıyla meşhur ünlü bir Amerikan televizyon kanalı. -ç.n.

Izzy yüzünü astı. "Buna alınmam gerektiğini hissetsem de alınmadım. Seni daha fazla meşgul etmeyeceğim. İyi eğlenceler. Benim yapacağım şeyi yap."

Güldüm. "Bu tehlikeli bir tavsiye."

"Biliyorum," diye kıkırdadı. "Seni seviyorum, korkak."

"Ben de seni seviyorum." Telefonu kapatıp lekeli porselen lavaboya tutundum. Yine sadece ben ve yansımam vardı. "Sadece bir bar. Yemek ve içecek. Bunu yapabilirsin."

Kendimi vazgeçirmeden önce telefonumu elimde tutarak ince cüzdanımı alıp sutyenimin içine soktum. Merdivenlerden aşağı indim ve yeni arabama, *Nissan Altima*'ya bindim. San Francisco'dan ayrılmadan önce *Mercedes*'imi satarak parasım tamamen ödeyebilmiştim. O arabayı elimde tutabilirdim. Alalı sadece birkaç ay olmuştu. Ancak onun gerçekte ne anlama geldiğini fark etmiştim. Chase'in, beni aldattığı için yaşadığı pişmanlıktan dolayı aldığı bir hediyeydi. Sadece o zaman bunu bilmiyordum ve ondan kurtulmak istemiştim.

Bara giderken müziği son ses açarak düşüncelerimi bastırmaya çalıştım. Eğer korkup vazgeçersem, Izzy muhtemelen beni azarlamak için uçağa atlayıp buraya gelirdi.

En son ne zaman bara gittiğimi bile hatırlayamıyordum. Sanırım üniversitedeydim.

Başlangıç noktasına dönmek garip hissettiriyordu. Bekâr ve kafası karışık. Artık kim olduğumdan ya da ne istediğimden bile emin değildim. Tek planım California'dan ayrılmaktı ve bunu başarmıştım. Fakat şimdi atölyede çalışmaktan başka ne yapacağımı bilmiyordum.

Flört etmek aklımdan geçmemişti. Chase'e sadakatimden değildi. Onun cehenneme kadar yolu vardı. Ancak ne istediğimi bilmiyordum. Günün birinde başkasıyla tanışmak isteyeceğimi *düşünüyordum* fakat şu anda bekâr kalmak en doğrusuymuş gibi hissediyordum.

Elbette bu kendimi geri çekeceğim anlamına da gelmiyordu. Özellikle de bu konuda uzun zamandır pratik yapmadığım için.

Flört kültürü hakkında hiçbir şey bilmiyor olabilirdim ama Izzy ile yaptığım konuşma, bu konuda daha açık fikirli olmam gerektiğini fark etmemi sağlamıştı. Tanrım, altı aydır seks yapmamıştım ve bundan önce de nadiren yapıyordum. Chase'le ikimizin her zaman iyi bir seks hayatı vardı... ta ki sona erene kadar. Bunun geçici bir dönem olduğunu, iş ve hayatla meşgul olduğumuz için fiziksel yakınlığın geçici süreliğine arka plana atıldığını düşünmüştüm. Chase'in bunu başka biriyle sağladığını fark edemeyecek kadar kördüm.

Bunu çok fazla düşünüyorsun, dedim kendime. *Bara git, otur ve bir içki sipariş et. Ondan sonrası önemli değil.*

İçimde biriken nefesimi dışarı verdim. Bunu yapabilirdim.

Bara vardığımda otopark arabalarla doluydu. Birkaç tur attıktan sonra çimlerin üzerine park etmek zorunda kaldım. Park yasağını çiğnediğimden dolayı ceza almamak için dua ederek telefonumu alıp içeri girdim.

Kapıyı açar açmaz, bira kokusu burnuma çarptı ve ona gürültülü konuşmalarla *rock* müziğinin sesi eşlik etti.

Barın çoğu; zemin, duvarlar ve bar sehpası ahşaptan yapılmıştı. Tavandan eski, boş bira şişeleri sarkıyordu. İlginç bir dekorasyon seçimiydi. İçerideki ışık loştu; gölgeler yoğundu ve sadece her yere yayılmış davul şeklindeki lambalardan gelen altın sarısı bir ışıkla aydınlatılıyordu. Burası ne kadar kalabalık olsa da samimi sayılacak bir havası vardı.

Maine'deki bir barın kalabalık olmayacağını düşünmek benim saflığımdan kaynaklıyordu. Belli ki dünya hakkında yeterince tecrübeli değildim.

U şeklindeki uzun bara doğru ilerleyerek boş bir tabure aradım ve sağ tarafta, uçlara doğru bir tane buldum. En karanlık köşelerden birindeydim ama benim için sorun değildi. Bir süre gölgelerde saklanıp insanları izleyebilirdim.

Otururken mümkün olduğunca bacaklarımı örtmek için elbiseyi çekiştirdim. Bu kadar çok ten göstermeye alışkın değildim. Uzun süre beklemem gerekmedi. Barmen hemen yanıma geldi. Tezgâha yaslandı, siyah tişörtü dövmeli kollarını sarıyordu.

Koyu renk, geriye taranmış saçları ve sakalıyla yakışıklı bir adamdı. Gözleri koyu, sıcak kahverengiydi.

"Merhaba." Kendisini duyabilmem için sesini yükseltti. "Ben Jesse. Ne alırsın?"

"Ah... şey." Bu kısmı düşünmeyerek aptallık etmiştim. Bira uzmanı değildim. Chase ve ben şarabı daha çok severdik. Hafta sonlarını çoğunlukla evimizin yakınındaki şaraphanelerde geçirirdik. "Ne önerirsin?"

Sorum karşısında hafifçe gülümsedi. "Bana güvenir misin?"

"Şu anda, sanırım güvenmek zorundayım," dedim seçeneklere burnumu kıvırarak.

Bir parmağını kaldırdı. "Bekle."

Ketçapların doldurulduğu kaplara benzeyen plastik bir bardak kapıp bira musluğuna gitti. Seçtiği biradan tadacağım kadar doldurup geri geldi.

Elinden alıp çekinerek bir yudum aldım. "Hımm." Memnuniyet ve şaşkınlıkla mırıldandım. "Gerçekten çok iyi." Hafif bir turunçgil tadı vardı. "Bir tane alabilirim."

Parlak ahşap bar tezgâhına parmaklarıyla vurdu. "Hemen geliyor..." Kaşlarını kaldırarak, boşluğu doldurmamı bekledi.

Gözlerim, neyi beklediğini merak ederek etrafta dolaştı.

Adın! Aniden fark etmiştim. "Via."

"Via." Belirgin aksanıyla yavaşça tekrarladı. "Farklıymış."

"Annem Olivia ismini seviyordu," dedim, davulların sesi müzikle birlikte artınca ben de sesimi yükselttim. "Ama daha özgün bir isim istiyordu."

"Beğendim." Sırıttı ve gözleri parıldayarak beni süzdü. Bakışları göğüslerimin belirginleştiği tarafta biraz fazla takılı kalmıştı. Sevimli, hatta sevimliden öteydi. Bu gece bunu yapacaksam iyi bir aday olabilirdi. Alışkanlıklarımdan çıkıp bir yabancıyla eve gitmek. Ancak aynı zamanda bunu sık sık yaptığı hissine kapılmıştım. Bunda yanlış bir şey yoktu fakat benim için en uygun kişi olmayabilirdi.

Bardağı doldurup geri dönerek önüme koydu. "Sana başka ne getireyim? Yiyecek bir şeyler ister misin?"

"Menü var mı?"

Barın arkasından bir tane alıp bana uzattı. "Hazır olunca beni çağır." Göz kırparak sözlerini bitirdi ve diğer müşterilerle ilgilenmeye başladı.

Menüye bakamadan telefonum titredi. Ekranında kız kardeşimin adını görünce başımı salladım.

Izzy: *Hiç umut var mı?*

Izzy: *Sana Amazon Prime'la bir kutu prezervatif göndereyim mi?*

Izzy: *Muhtemelen zamanında gelemez ama önemli olan amaç.*

İç çekerek hızlıca cevap verdim.

Ben: *Belki. Barmen yakışıklı fakat kendine fazla güveniyor gibi.*

Izzy: *Fazla düşünme.*

Ben: *Yemek sipariş edeceğim. Beni rahat bırak.*

Izzy: *Tamam tamam.*

Telefonumu ters çevirdim, böylece mesaj atmaya devam ederse mesajlarını göremeyecektim. Menüyü tarayarak ne yiyeceğime karar vermeye çalıştım. Zaten gergin olan midemi bozabileceği için fazla yağlı bir şey istemiyordum. Ancak barda oturup salata yiyen kız da olamazdım.

Jesse tekrar yanıma geldiğinde ona el salladım ve hemen yanıma gelip flörtöz bir gülümsemeyle bara yaslandı. Midemin o bilindik boşluğa düşmesini ya da kalbimin hızlanmasını bekledim. Hiçbir şey yoktu.

En azından denemiştim. Önemli olan amaçtı, değil mi?

"Mayonezli ızgara tavuklu sandviç alabilir miyim?"

"Tabii, hemen." Menüyü benden alıp barın arkasına koydu. "Biraz beklemen gerekecek. Mutfak çok yoğun."

Elimi sallayarak sıkıntı olmadığını gösterdim. "Önemli değil."

Bana bir gülümseme daha atıp siparişimi bilgisayara girdi.

Barda yüksek sesli tezahüratlar yükseldi. Gürültünün nedenini görmek için gözlerimi kısarak baktım ve yaklaşık on tane genç adamın oturduğu bir masa gördüm. Muhtemelen yirmili yaşların başındalardı ve gece eğlenmenin tadını çıkarıyorlardı. Masanın ucundaki adam dikkatleri üzerine çekiyor gibiydi. Adamlar onu tezahüratlarla desteklerken, bir *shot* bardağını ağzına götürdü. Koyu saçları sanki sürekli parmaklarıyla karıştırmış gibi dağınıktı. Eğer yapılıysa bile stilini bozmuştu. Siyah çerçeveli gözlüğü burnunun üzerinde duruyordu, belirgin çenesinde hafif bir sakal vardı.

Bu yabancı dikkatimi çekmişti. Kesinlikle yakışıklıydı ancak bunun dışında başka bir şey de vardı. Kelimelerle ifade edemediğim, beni çeken bir şey. Belki de çarpık gülümsemesi ya da hiç çaba harcamadan dikkatleri üzerine çekmesiydi. Bu her neyse, sanki ciğerlerimdeki tüm oksijen çekilmiş gibi hissediyordum.

İçkisini tek yudumda içerken arkadaşlarının tezahüratları öncekinden daha da yüksekti. *Shot* bardağını masaya çarpıp kollarını havaya kaldırdı. O gülerken arkadaşlarından biri kolunu boynuna attı ve ona bir *shot* daha uzattı.

Tam o anda yabancının gözleri benimkilerle buluştu.

Bir anda, havanın tamamı ciğerlerime doldu. Boğuluyormuş gibi keskin bir nefes aldım. Göz temasını kesmeye çalışsam da başaramadım. İkimiz de barın karşısından birbirimize bakmaya devam edince yanaklarım kızarmaya başladı.

Arkadaşı ona bir şey söylediğinde en sonunda gözlerini başka yere çevirdi. Ben de gözlerimi yere indirdim.

Siktir.

O birkaç saniye içinde uzun zamandır hissetmediğim kadar çok şey hissetmiştim. Tenim kızarmıştı, ayrıca hiç böylesine susadığımı hatırlamıyordum. Biraz bira içtim. Jesse bir kez daha yanıma geldiğinde ona işaret ettim ve bir bardak su istedim. O sırada adamın durduğu tarafa bakmamaya çalışıyordum. Ancak gözlerim beynimi dinlemedi. Tekrar baktığımda üzerinde *İyi ki doğdun* yazan siyah bir taç takmış, arkadaşlarına başını sallıyordu. Arkadaşlarından birinin dudaklarını okudum. *Kuralları biliyorsun*, diyordu.

Gözlerimi kaçıramadan o da benim durduğum tarafa baktı. Sırıtınca sağ yanağında bir gamze belirdi.

Ardından beni işaret etti ve arkadaşları da dönerek bana baktı. Bana göz kırptığında, taburenin altına doğru eriyip gidiyormuşum gibi geldi.

Aman Tanrım. Bu benim ana karakter anım mı?

Telefonumu alıp Izzy'ye mesaj atmak istesem de kendimi tuttum. Ayrıca bu delilikti. Ben otuz iki yaşındaydım ve adamın bana göre genç olduğu belliydi. Sevimli olabilirdi fakat bu işe giremezdim. Yapabilir miydim?

Hayır, tabii ki hayır.

Aptallık ediyordum. Muhtemelen bana o şekilde bakmamıştı. O kadar uzun zamandır böyle şeylere uzaktım ki yaşananlara olduğundan fazla anlam yüklüyordum.

Jesse biramın yanına bir bardak su koydu ve hâlâ neredeyse tamamı olan birayı işaret edip, "Beğenmedin mi?" diye sordu.

"Hayır, güzel. Sadece çok içen biri değilim. Bitirmem biraz uzun sürüyor," derken ona normalde yapmayacağım kadar flörtöz bir şekilde gülümsedim.

Bardağın yanına bir pipet koydu. "Anladım. Yemeğini kontrol edeyim. Fazla sürmez," dedi.

"Teşekkürler." Kâğıdı yırtıp pipeti bardağa soktum. Birkaç yudumda yarısını içtim. Su serinlememe yardımcı olmuş gibiydi.

Susuzluğumu gidermeye o kadar odaklanmıştım ki yanımdaki sandalyenin çekildiğini ve başka birinin oturduğunu fark etmedim. Ta ki sıcak, yumuşacık bir ses, "Merhaba," diyene kadar.

Bakmadığım hâlde onun olduğunu biliyordum. *Nasıl* bildiğimi bilmiyordum. Sadece biliyordum.

Boynumu incitmemek için yavaşça başımı sola çevirdim ve yeni arkadaşımı inceledim. Bana gülümsüyordu ama kibirli şekilde değildi. Beni yatağa atabileceğinden eminmiş gibi bakmıyordu. Aslında dudaklarının bir kenarının hafifçe yukarı kıvrılması, onda tatlı ve neredeyse utangaç bir hava yaratıyordu. Gözlüğü burnundan kaymıştı, işaret parmağı otomatik olarak gözlüğünü yerine ittirmek için havaya kalktı. Gözleri, altın rengi benekleri olan, eşsiz ve güzel bir zümrüt yeşiliydi. Gür, uzun, koyu kirpiklerle çevriliydi. Neden en güzel kirpikler hep erkeklerde boşa gidiyordu bilmiyordum. Kızamıyordum bile. Bu adam o kadar güzeldi ki, onları hak ediyordu. Kız kardeşim gibi Los Angeles'a ait bir model gibi görünüyordu. Maine'in ortasında küçük bir kasabada yaşayan bir adama benzemiyordu.

Kollarını bara dayadı. Teni solgundu. Koyu renkli tüyler, damarlarının görünmesini engellemiyordu. Kollarındaki ve ellerindeki damarlar, Rönesans'ın büyük heykeltıraşlarının gözyaşlarına boğulacağı türdendi.

Gülümsemesi genişlediğinde erkeklerden mahrum kalmış bir ucube gibi sessizce onu izlediğimi fark ettim.

Yanaklarımın muhtemelen hayal edilebilecek en koyu kırmızı renge büründüğünü bilerek, "Merhaba," dedim en sonunda.

"Düşüncelere mi daldın?"

"Evet." Bana verdiği bahaneye sarıldım. "Üzgünüm. Bazen dalıp giderim. Bu mekân normalde pek benim ortamım değil." En azından son kısmı doğruydu.

"Sana bir içki ısmarlayabilir miyim diye sorardım ama..." Başını, neredeyse dolu olan biramın üzerine hafifçe eğdi.

"İçki içmeye yaşın tutuyor mu?" Onu *shot* içerken gördüğüm hâlde aptalca bir soru sordum.

Başının üstündeki *İyi ki doğdun* yazılı tacı işaret etti. "Bugün itibariyle, evet."

"Kanıtla." İstediğimden daha utangaç bir sesle konuştum.

Sırıttığında gamzeleri ortaya çıktı. Arka cebinden yıpranmış siyah deri cüzdanını çıkartıp ehliyetini aldı ve bana uzattı. "Bak." Kartı parmaklarıyla yavaşça itti. "Saklayacak bir şeyim yok."

"Reid Astor Crawford," dedim. "Doğum tarihi... bugün. Yirmi bir yaşında." Son kısmı okuyunca yutkundum.

Yalan söylemiyordu. *Yirmi bir.*

Ben bir ay önce otuz iki olmuştum.

Bu onu benden on bir yaş küçük yapıyordu. Şanslı sayım olması ironikti.

"Memnun kaldın mı?" Kaşlarını eğlendiğini belli edercesine kaldırdı.

Kimliğini geri verdim. "Sanırım."

Gülümsemesi daha da genişledi. "Adın ne? Benim adımı bildiğine göre ben de seninkini öğrenmeliyim." Başını yana eğerek bekledi.

Boğazımı temizledim. "Via. Adım Via."

"Peki sana içki ısmarlayamayacaksam, akşam yemeği ısmarlayabilir miyim, Via?"

Gülümsememi bastırmaya çalıştım. "Doğum günü çocuğu sen olduğun için akşam yemeğini benim ısmarlamam gerekmez mi?"

Tanrım, telefonumu alıp kız kardeşime mesaj atarak bunu doğru yapıp yapmadığımı sormak istiyordum. Bu flört etmek miydi? Sanırım öyleydi. En azından ben öyle yapmaya çalışıyordum.

"Bu akşam yemeğini seve seve öderim fakat ileride gerçek bir randevuya çıkmak için bir tarih belirleyebiliriz diye düşünüyordum. Ne dersin?"

"Bence bu... çok cesurca." Onun lafı dolandırmamasını takdir etmiyor değildim ama bunu da beklemiyordum. "Senin yaşındaki tüm erkekler böyle mi?"

Tişörtünün yakasını çekiştirince orada gizlenmiş, ince gümüş kolyeyi fark ettim. Ucuna ne taktığını merak ediyordum.

"Nasıl?"

"Kendinizden çok eminsiniz."

Omuzlarını kayıtsızca silkti. "Eğer ilgilenmezsen kaybedecek bir şeyim yok ama..." dedi kelimeleri uzatarak. O sevimli gülümsemesi midemi kıpır kıpır ediyordu. "İlgilenirsen kazanacak bir şeyim var."

Ah, o kadar tatlıydı ki... Kremsi fıstık ezmesini andırıyordu.

"Tamam, diyelim ki bu randevuya evet dedim. Ne yapacağız?"

Beni baştan aşağı süzdü. "Neden evet deyip görmüyorsun?"

Ona yaklaşınca parfümünün kokusu burnuma doldu. Temiz ve odunsuydu, parlak bir yaz günü gibiydi. Kalabalık bir barda bu kadar güzel kokması adil değildi.

Dudağımı ısırarak, "Aslında biriyle çıkmak istemiyorum," diye itiraf ettim.

Gözleri dudaklarıma indi ve dilini hafifçe dışarı çıkararak dudaklarını ıslattı. "Ne arıyorsun?"

"Tam emin değilim. Biraz eğlence sanırım."

Gülerek başını salladı. "En azından dürüstsün."

O anda, yemeğimin uzun zamandır önümde durduğunu fark ettim. Bir patates kızartması alıp ucunu ısırdım.

"Hey, üzerinde *geçici* yazan bir dövme taşıyan kişi sensin." Kolunun iç kısmına, daktilo yazı tipiyle küçük harflerle yazılmış kelimeye parmak uçlarımla hafifçe dokundum.

Kahkaha attı. "Geçici ama senin düşündüğün sebepten değil."

Bir patates kızartması daha ısırdım. "Açıkla bakalım."

Parmağıyla kelimenin üzerini izledi. Küçücüktü, nasıl fark ettiğimi bile bilmiyordum.

Tamam, onu görebildim çünkü damarlı kollarını izlemekten kendimi alamıyordum.

"Bu kelimeyi seçtim çünkü hayatın ve tüm bunların..." Eliyle etrafımızdaki dünyayı işaret etti. "Hepsinin geçici olduğunu, her günün değerini bilerek yaşamak istediğimi kendime hatırlatmak istedim." Boğazını temizleyerek ciddi bir ifadeyle devam etti. "Annem ben küçükken öldü. Bunun üzerimde büyük bir etkisi olduğunu söyleyebiliriz."

Kaşlarımı çatarak elimi onun elinin üzerine koydum. Temasımla şaşkınlıkla gözlerime baktı. "Üzgünüm. Klişe olduğunu biliyorum fakat bunu tüm samimiyetimle söylüyorum."

"Teşekkürler." Elini ters çevirip avucunu bana doğru açarak parmaklarımızı birbirine doladı. Yine çok *nazikti.* "Şimdi, sen de bana kendinden bahset. Mutlu bir şey olmasın."

Düşünmeme bile gerek yoktu. Üstelik onun tepkisini merak ediyordum. "Kısa süre önce boşandım."

Başını iki yana salladı. "O adam aptalın teki olmalı."

Güldüm. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü sen mükemmelsin. Ayrıca seninle sohbet etmek de çok güzel. Senin gibi bir kadına sahip olsaydım, onu asla bırakmazdım."

Bana attığı bakış saf seks ve daha fazlasıydı. Daha derin bir şeydi. Bacaklarımı birbirine bastırmama sebep olmuştu. Şu anda ne olduğunu tam olarak anlayamıyordum. Yine de bundan hoşlanmadığımı da söyleyemezdim.

"Otuz iki yaşındayım," dedim.

Elini kalbinin üzerine koydu. "Tanrıya şükür, ikimiz de içki içecek yaştayız."

"Bu seni rahatsız etmiyor mu? Senden büyük olmam?"

"Hayır." Tereddüt etmeden cevap verdi. "Benim senden küçük olmam seni rahatsız ediyor mu?"

O eşsiz yeşil gözlere bakarak yutkundum. "Evet."

Gülümsemesi geri geldi. "Güzel."

"Güzel mi?" Onun cevabına şaşırırken sesimi yükselttim. "Nasıl güzel olabilir?"

"Çünkü bu, benim hakkımda uygunsuz şeyler düşündüğün anlamına geliyor. Yanlış mı?" Hiçbir şey söylememem yeterli bir cevaptı. "Hâlâ aç mısın?"

Başımı sağa sola salladım. "Hayır."

Ayağa kalkınca ellerimiz sonunda birbirinden ayrıldı. Cüzdanından birkaç banknot çıkardı ve siparişimin parasını ödemek için bara bıraktı.

"Ben... ne yapıyorsun?" Gözlerim onunla bıraktığı para arasında gidip geliyordu.

"Benimle eve gel." Gülümsedi. Aniden paniklediğimi farkında olduğu belliydi. "Eğlenmek istediğini söyleyen sendin."

Kalbim deli gibi çarpıyordu. Bunun için bara gelmiştim, neden korkuyordum ki? Öncelikle, benden on yaş hatta daha küçük biriyle karşılaşacağımı hiç düşünmemiştim. Bu adamın, bana evliliğimizin son yılında kocama hissettiğimden daha fazla çekici geldiğini de itiraf etmem gerekiyordu.

"Arkadaşların ne olacak?" Bunun iyi bir fikir olmadığını göstermek için bir bahane arıyordum.

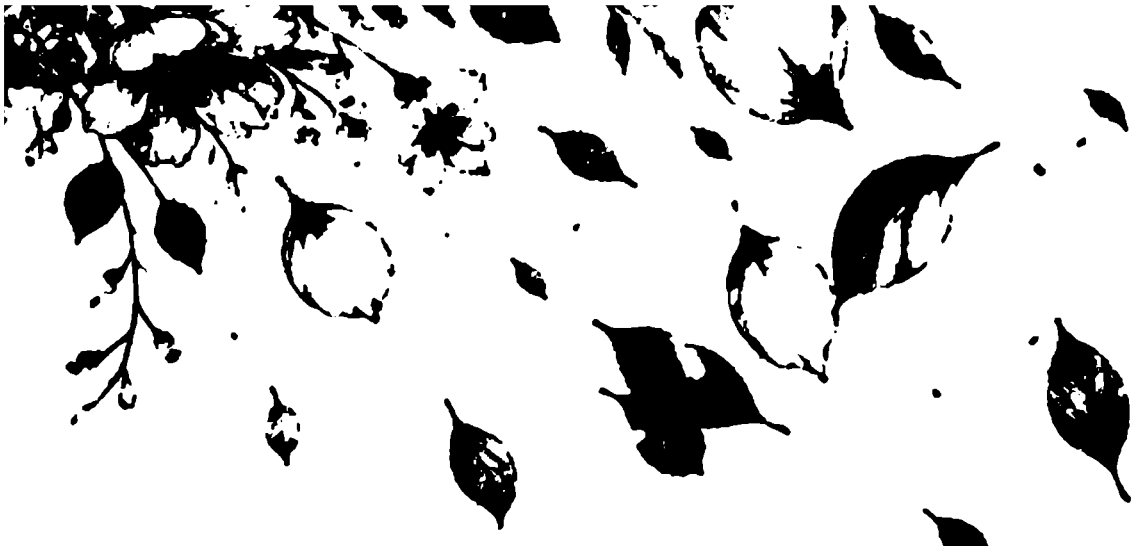
Başını onların olduğu yere doğru anlamlı bir şekilde eğdi. "Hangi arkadaşlar?" Şaşırtıcı bir şekilde, hepsi gitmişti. Ağzımı açıp kapattım. Bunun kötü bir fikir olduğunu gösteren başka bir neden arıyordum fakat aklıma hiçbir şey gelmiyordu. "Hadi ama Via. Ne diyorsun?" Eğildi, dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Fazla düşünme. Unutma, her şey geçicidir. Ben. Sen. Gökyüzündeki yıldızlar. Hepimiz sadece birer nokta gibiyiz. Riski al. Ben buna değerim."

Ayağa kalkarken nefesim kesildi. Onun benden ne kadar uzun olduğunu fark etmiştim. En az 1.90 boyunda olmalıydı. Onun yanında kendimi küçük hissediyordum. Bu nadiren yaşanırdı. 1.75 boyunda olduğum için kısa sayılmazdım. Chase 1.80 boyundaydı, bu yüzden daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Sanki onun vücudu beni tamamen yutuyormuş gibiydi.

Tek kelime.

Beş harf.

"Tamam."

BEŞ

Barın dışında durmuş; benim arabamla mı, onun arabasıyla mı, yoksa ayrı ayrı mı gideceğimizi düşünürken biraz garip bir şekilde sallanıyordum. Peki ayrı ayrı gidersek ve ben korkaklık edip eve dönersem?

Reid içimdeki paniği hissetmiş gibi elini kolumdan aşağı kaydırarak bileğimi hafifçe sıktı. "Buraya park ettim." Başını restore edilmiş siyah bir *Mustang*'e doğru eğdi. Klasik arabaların yıllarını pek bilmesem de bunun muhtemelen 60, belki de 70'li yıllara ait olduğunu anlamıştım.

"Vay canına. Bu *Mustang* gerçekten harika."

Bana şaşırmış şekilde baktı. "Arabalardan anlıyor musun?"

Arabanın kilidini açtıktan sonra benim için yolcu kapısını açtı. "O kadar heyecanlanma, pek sayılmaz." Arabaya bindim. Reid gibi kokuyordu ama buna nane kokusu da karışmıştı. Hiç şüphesiz bardaklıkta duran sakızdan geliyordu.

Kıkırdaması sıcacıktı. Elini arabanın üstüne yasladı ve bana yaklaşmak için açık kapıya doğru eğildi. "Sahip ol-

duğumla yetinebilirim. *Mustang* hangi markanın arabası biliyor musun?"

Kaşlarımı çattım. *"Ford."*

"Siktir." Kısık ve hırıltılı şekilde konuşması, bacaklarımı tekrar birbirine bastırmama neden oldu. "Sanırım âşık oldum."

Kapıyı kapatıp sürücü tarafına bindi. "Bekle." Elimi bacağına koydum. "Ben sürmeliyim. Sen benden daha çok içtin. Aman Tanrım. Muhtemelen sen çok sarhoşsun. Ben de hiç değilim. Bu çok kötü. Yapamam... Sarhoş hâlinden faydalanıyorum."

Panik damarlarımdan akıyordu. Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Böyle bir öneride bulunduğu için kız kardeşimi öldürecektim. Aklımdan ne geçiyordu ki?

Hızla kapıyı açmaya çalıştım fakat Reid elimi tutup hareket etmemi engelledi.

Gözleri arzuyla parlarken beni baştan aşağıya süzdü. "Sen... benim vitesimi mi kullanmak istiyorsun?"*

Ağzım şaşkınlıktan açık kaldı ve sonra kahkaha attım. "Bu iyiydi. Gerçekten iyiydi."

O da güldü. "Hoşuna gittiğine sevindim. Bu arada sarhoş değilim."

"Ama senin..."

"Bir *shot* attım, hepsi o kadar." Arabayı çalıştırdığında motor canlandı. "Annem... sarhoş bir sürücü yüzünden öldü. Doğum günü kutlamamda yapmak isteyeceğim en son şey kafayı bulmak."

* Cümlenin orijinalinde geçen *stick* kelimesi vites anlamına gelir. Ancak aynı zamanda argoda erkek cinsel organı olarak da kullanır. Karakter burada cinsel bir ima yapmaktadır. -e.n.

"Yani sarhoş değilsin?"

Diliyle dudaklarını ıslattı. "Kesinlikle değilim."

Ben ayıkken Reid sarhoş olsaydı, bunu asla yapamazdım. "Gerçekten bunu yapacak mıyız?"

Gözleri keyifle parladı. "Neyi yapacak mıyız? Evime gidip *Candy Land** mi oynayacağız? Ne yapacağımızı sanıyorsun?" Kolunu direksiyonun üzerine koydu ve kahverengi bir saç teli alnına düştü. Uzanıp onu çekmek istesem de sinirlerim beni engelledi. "Gidebilirsin, Via. Sana kızmam."

Bir şekilde Reid'in gerçekten kızmayacağını biliyordum. Hissettiğim tüm bu gerginliğe rağmen arabadan inip gidersem pişman olacağımı da biliyordum.

"Gitmek istemiyorum."

Dudaklarında yavaş yavaş bir gülümseme belirdiğinde o muhteşem gamzesi sağ yanağının köşesinden bana göz kırptı. "Güzel."

Reid'in dairesinin ortasında dururken sehpada gördüklerim yüzünden gülmemek için kendimi zor tutuyordum. "Aman Tanrım. Gerçekten *Candy Land* var." Oyun, boş sehpanın üzerine yayılmıştı.

Reid arkamızdan kapıyı kilitleyip anahtarları mutfak tezgâhına attı. Dairesi şaşırtıcı derecede hoştu. Benimkinden kesinlikle daha güzel ve temizdi. Onun yaşında bir erkekten beklediğim gibi değildi. Evin kokusu bile hoştu.

* 1949'da piyasaya çıkan, okuma ya da sayma becerisi gerektirmeyen çocuklar için yapılmış kutu oyunu. -ç.n.

Ben onun evini incelerken Reid'in üzerinde beklenmedik bir utangaçlık vardı. "Evet, yeğenim daha önce buradaydı. Ona bakıcılık yapıyordum."

"Ne kadar naziksin."

Ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu ve geniş, kaslı omuzlarını silkti. "Tatlı bir kız."

Aramızdaki mesafe yaklaşık bir buçuk metreydi. Garip bir durum sayılmazdı, yine de aramızda bariz bir gerginlik vardı. Saniyeler geçerken ilk adımı onun atmayacağını anladım. Benim gergin olduğumu bildiği için kararı bana bırakıyordu. Bu çok sevimli ve düşünceli bir hareketti. Üzerime atlayıp beni yatağa atmaya çalışmadığı için minnettardım. Onun yaşındaki çoğu erkeğin *öyle* yaptığına emindim. Reid'i bu kadar farklı kılan neydi? Yetiştirilme tarzı mıydı? Yoksa sadece kendisi miydi?

Ona bir adım yaklaştım. Ardından bir adım daha attım. Nefes alıp kalan mesafeyi kapatarak tam karşısına geçtim. Ancak birbirimize dokunmuyorduk.

"Merhaba," dedim ona gülümseyerek.

Dudakları kıvrıldı. "Ne yapıyorsun, Via?"

"Emin değilim."

Elini yüzüme doğru uzatırken, "Hımm," diye mırıldandı. İşaret parmağıyla hafifçe yanağıma dokundu. Parmağını çekip görmem için bana gösterdi. "Kirpik. Bir dilek tut."

Onun isteğine gülümsememek için dudağımı ısırıp başımı salladım. "Hayır, doğum günü çocuğu sensin."

"Tamam." Düşünceli bir şekilde dudaklarını kıvırdı. Gözlerini kapatıp kirpiğe üfledi. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, bakışlarında nefesimi kesen ciddi bir ifade

vardı. Ne dilediğini merak ettim. Sormak istiyordum ama bunu yaparsam dilek tutmanın anlamı kalmazdı. "Dileğimi tuttum," diye fısıldadı. "Şimdi ne yapıyoruz?"

Hem nefesim hem de uzanıp ensesine doladığım elim titriyordu. Teni yumuşak ve sıcaktı. Ensesindeki saçlar elimi gıdıklıyordu. Tanrım, o kadar uzundu ki. Parmak uçlarımda yükselerek dudaklarına uzandım. Dudaklarımız birbirine temas etmeden Reid elleriyle kalçamı tutup dengemi sağlamama yardım etti.

Onu öpmeden bir saniye önce kendi kendime, *Chase artık öptüğüm son erkek olmayacak,* diye düşündüm.

Ardından dudaklarım onun dudaklarına değdi.

Son sekiz yıldır aynı adamla öpüştüğüm için yeni biriyle öpüşmenin garip olacağını düşünmüştüm ama değildi. Reid'in tadı nane gibiydi. Evine gelirken arabada çiğnediği ve binaya girmeden önce çöpe attığı sakıza benziyordu. Kontrolü ele almasa da bana karşılık veriyordu. Boğazından kısık sesli bir inleme çıktı. O ses tek başına meme uçlarımın sertleşmesine yetmişti.

Dudaklarım onunkileri tamamen ele geçirdiğinde Reid öpücüğü derinleştirdi, dili benim dilimi okşuyordu. Kendimi ona daha yakın olmak için çabalarken buldum. Parmaklarım sanki beni ayakta tutan tek şey oymuş gibi yumuşak gömleğini sıkıca kavradı. Ağzıma karşı gülümserken elleri popomun altına indi. Beni kolayca kaldırdığında bacaklarım beline dolandı. Bu hareket elbisemin yukarı doğru toplanmasına neden olurken, popomu ve daha önce giydiğim siyah tangayı ortaya çıkardı. Tabii ki o göremiyordu. En azından henüz.

Reid bizi döndürerek beni tezgâhın üzerine oturttu. Bu pozisyon değişikliğini sevmiştim, beni onun boyuna yaklaştırıyordu. Elleri, elbisemin artık gövdemde toplanmasıyla çıplak kalan uyluklarımda duruyordu. Ancak başparmağını dikkatli bir mesafede tutuyordu. Yavaş, yatıştırıcı daireler çizerek uyluklarımı okşadı. Sanki tüm zaman bize aitmiş gibi beni tembelce öpüyordu.

Şu anda Chase'i düşünmemem gerektiğini biliyordum ama bunun ne kadar farklı olduğunu karşılaştırmadan edemiyordum. Geçen yıl beni ne zaman öpse, bu daha çok bir görev gibi hissettiriyordu.

Ancak Reid beni yaz günündeki en lezzetli içecekmişim gibi öpüyor ve doyamıyordu. Bunu; istenmeyi, arzulanmayı ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

"Bunu daha önce hiç yapmadım," diye itiraf ettim nefes nefese.

Biraz geri çekildi, dudakları keyifli bir ifadeyle kıvrılmıştı. "Seks mi?"

"Hayır." Yanaklarım kızarırken şakacı bir şekilde koluna vurdum. "Ben... asla bir yabancıyla seks yapmadım. Tek gecelik ilişki yaşamadım. Adına ne diyorsan işte."

Başımı eğdiğimin farkında bile değildim. Parmağını aniden çenemin altına kaydırıp başımı kaldırarak gözlerine bakmamı sağladı. "Ben de."

Kaşlarım çatıldı. "Ciddi misin?" İnanamayan bir ifadeyle sordum.

Reid boynuma öpücükler kondururken cevap verdi. "Hayır. Ancak seni barda gördüğümde, seninle konuşmazsam hayatım boyunca pişman olacağımı biliyordum."

Şaşkınlıkla onu hafifçe ittim. "Neden?"

Bazı erkekler, hemen çıplak kısma geçmek istedikleri için benim gibi soruları olan kadınlardan rahatsız olabilirlerdi. Fakat Reid öyle değildi. Merakımı gideriyordu.

"Çünkü orada yalnız bir ifadeyle oturuyordun. Senin artık o şekilde hissetmemen için bir neden olmak istedim."

Yeşil gözlerine baktığımda elleri refleks olarak uyluklarımı sıktı. "Tek neden bu muydu?"

Alaycı bir şekilde yüzünü buruşturdu. "Ve bu elbiseyle göğüslerin muhteşem görünüyor," diye inledi, yarı kapalı gözlerle. Ne düşündüğünü merak etmeden duramadım. "Üzgünüm." Gözlerini açtı. "Dürüst davranmak zorundaydım." Bana attığı çocuksu gülümsemeyle midem kasıldı. "Şimdi söyle," diye eğildi, burnunu kulağımın kıvrımına sürttü. "Beni gördüğünde ne düşündün?" Dudaklarımı utançla birbirine bastırdım. "Söyle," diye ısrar etti. "Dürüst ol, Via. Beni vücudum için mi istiyorsun?"

Başımı geriye eğip kahkaha attım. Boğazımın hareketini büyülenmiş gibi izliyordu. "İlk düşüncem," derken parmağımla onu işaret ettim. "Çok yakışıklı olduğundu."

Beni mahvedeceğini bildiğim o gamze aniden ortaya çıktı. Gözleri gözlüğünün arkasından parıldıyordu. "Beni vücudum için istediğini biliyordum. İkinci düşüncen neydi? Merak ediyorum."

"Dikkatleri üzerine çekme şeklin beni etkiledi. Farkında mısın bilmiyorum ama ben..." Dudaklarımı ısırıp sözleri içimde tuttum.

Sol eliyle yüzümü kavrayıp başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdirdi. "Kafanın içinden geçenleri bitirmek ister misin, melek?"

Titrek bir nefes alarak ellerimi gömleğinin altına kaydırdım. Karnı pürüzsüz ve sertti. Sanki spor salonundan daha fazlasından kaynaklanıyormuş gibiydi. Dokunuşumla titreyerek alnını alnıma dayadı.

"Senden gözlerini alamayan tek kişi ben değildim."

Gözlerimin içine bakıyordu.

Bir kalp atışı.

İki.

"Benim gördüğüm tek kişi sendin," dedikten sonra dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı.

Bu öpücük öncekinden farklıydı. Daha açtı, çaresizdi. Sanki içindeki bir şeyi serbest bırakmıştı.

Boğazımı kavrayıp başımı geriye doğru yatırdığında inledim. Diğer eliyle elbisenin arkasındaki fermuarı bulup aşağı doğru indirdi. Fermuarın sesi bile kışkırtıcıydı, olacakların habercisi gibiydi. Aynı zamanda da kendimi kocam olmayan bir adamla paylaşmak üzere olduğumu hatırlatıyordu.

"Böyle iyi mi?" diye fısıldarken kulağımın yanma nazikçe bir öpücük kondurdu.

"Evet." Arkama yaslanıp elbisemi çıkarması için kollarımı kaldırdım.

Reid daveti kabul edip elbiseyi önce karnımdan, ardından göğüslerimden yukarı doğru kaydırdı ve sonunda tamamen çıkarıp mutfağının fayanslarına attı. Bir an için elbiseye; yeşilin fayansların grisine nasıl yayıldığına bak-

tım. Beynim, bu etkiyi bir tabloda nasıl yeniden yaratabileceğimi düşünmeye başladı. Doğru yeşil tonunu tam olarak elde etmek için hangi renkleri kullanabilirdim?

Reid'in alçak sesli inlemesi beni gerçeğe döndürürken üzerimde sadece tangamın kaldığını fark ettim.

Sertçe yutkunurken âdemelması hareket etti. "Sana bakayım." Sesi arzusu yüzünden boğuk çıkıyordu. Sertleşmiş aletini kot pantolonunun üzerinden avuçladı ve beni izlerken dudağını ısırdı. Gözlerine yansıyan saf arzu karşısında cesaretlendim. Dirseklerimi tezgâhın üzerine yaslayıp ona daha iyi bir bakış açısı sundum. *"Siktir."*

"Dokun bana."

Gözleri arzuyla parlıyordu. Başparmaklarını arkasına götürüp gömleğini tek hamlede çıkardı. Gömleği çıkarırken karın kaslarının gerilmesi, özel bir işkence gibiydi. Bu görüntüyü uzun süre zihnimde tekrar tekrar canlandıracağımı biliyordum.

Gözleri beni yiyip bitirirken boğazından bir inleme yükseldi. Büyük, sıcak ellerini uyluklarımın üzerine koyarak bacaklarımı tezgâhın üzerinde açtı. Parmaklarını iç çamaşırımın kenarlarına takıp kalçalarımın yanlarından geçirerek büyüyen giysi yığınına ekledi.

Gözlerindeki alevler daha da şiddetlenirken, "Uzan," dedi.

Gergin bir şekilde yutkunup yaslandığım pozisyonu değiştirerek sırtüstü uzandım. Beni bacaklarımdan tutup tezgâhın ucuna çektiğinde nefesim kesildi. "Reid," dedim tiz bir sesle.

O ses, Reid bacaklarımın arasına girip ağzım benim en hassas noktamda gezdirdiğinde inlemeye dönüştü. Karnımdaki kaslar temasından dolayı gerildi. Bu çok beklenmedik bir şeydi. Ne yapmayı planladığını bilmiyordum, belki de doğrudan sekse geçeceğini düşünmüştüm. Ancak güzel bir sürpriz olmuştu. Vücudumun arzuladığı bir şeydi. Böyle tapınılmayı delicesine istediğimi fark ettim.

Diliyle bana dokunurken işini inanılmaz bir ustalıkla yapıyordu. Bunda gerçekten becerikliydi. Daha önce hiçbir erkek bana böylesine tutkuyla oral seks yapmamıştı. Farkında bile olmadığını düşündüğüm küçük zevk inlemeleri çıkarıyor, bu sesler vücudumu arzuyla dolduruyordu.

En son ne zaman bu kadar tahrik olduğumu hatırlamıyordum. Zihnimin bir köşesinde bu durumun beni üzmesi gerektiğini bilmeme rağmen şu anda hiç öyle hissetmiyordum. Reid'le geçirdiğim zamanın tadını çıkarıyordum.

Yirmi bir yaşındaki Reid, dilini kullanma konusunda inanılmaz bir yeteneğe sahipti.

Parmaklarım tutunacak bir şey ararken, "Siktir," diye bağırdım.

Saç tellerine tutunup kalçalarımı salladım. Reid inleyerek dilini klitorisime sürttü. Başını kaldırıp gözlerime baktı. Tenimin kızarmasının nedeni utanç değil, bana bakan saf şehvetti. Her kadının bir erkek tarafından böyle bakılmasını istediği şekilde; saf arzunun nesnesiymişim gibi. Sahip olunacak değil, tapılacak bir şeymişim gibi.

"Tadın çok güzel, Via. Tahmin bile edemezsin." İltifatı karşısında tüm vücudum titredi. Parmaklarının kıvrımları-

mı okşadığını hissedince irkildim. "Benim için şimdiden çok ıslandın. Bunların hepsi benim için." Parmaklarını çekip dudaklarıma götürdü. "Em." Bu istekte çok ahlaksız bir şey vardı. Parmaklarından kendimi tatmak fikri... garipti. Daha önce hiç yapmadığım bir şeydi. "Şu anda utangaç davranmanın sırası değil," diyerek beni ikna etti. "Özellikle de dilim bu tatlı amın her yerine dokunmuşken."

Kalbim hızla atarken ağzımı açtım. Parmakları dudaklarımın arasından kaydığında Reid'in talep ettiği gibi onları temizledim. Bacaklarımın arasından bana gülümsedi.

Zafer dolu gülümsemesini saklamak için dudaklarını ısırıp, "Aferin kızıma," dedi hırıltılı bir sesle.

Reid başını eğerek beni yalayıp emerken kısa sürede tekrar doruğa çıkmamı sağladı. Bunu çok kolaymış; sanki orgazm çok nadir olan bir şey değilmiş gibi gösteriyordu.

Parmakları uyluklarıma gömüldü. Bacaklarım hissettiğim yoğunlukla kapanmaya çalışsa da beni kendisi için açık tutmaya devam etti. Yarın morluklar oluşabilirdi fakat umursamıyordum. Sanırım bunun yaşandığını hatırlatacak bir şeye ihtiyacım vardı.

Nefes nefese kalmış hâlde, "Geliyorum," diye inledim. "Durma."

Neyse ki beni dinliyordu. Söylediklerime karşılık vererek mırıldandı. Dilini aynı hızda hareket ettirmeye devam ederken vücudum o muhteşem zirveye doğru yükseliyordu. Parmaklarım saçlarını sıkıca kavradı. Kendimi kaybedip darmadağın olurken sırtım tezgâhtan kalktı. Zevk tüm bedenimi sarmıştı. Yoğunluğun içinde kaybolarak dalganın üstünde süzüldüm.

Sadece ağzıyla beni bu hâle getirebildiyse, başka neler yapabileceğini hayal bile edemiyordum. Vücudum gevşemiş, uzuvlarım titrerken Reid beni tezgâhtan kaldırıp kollarına aldı. Ona sokulup başımı omzuna yasladım.

"Bu..."

Yanağımı öptü. "Biliyorum."

Beni odasına taşıyıp yatağına yatırdı. Sırtıma değen yorgan yumuşacıktı, çamaşır deterjanı kokuyordu. Reid dilini yanağına bastırıp beni izlerken bir eliyle kemerini çözdü. Şaşkınlıkla ağzım açık kaldı. Bunu yaparken nasıl böyle seksi görünebiliyordu?

Kot pantolonunun üstünden görünen koyu mürekkep izini fark edince, "Başka dövmen mi var?" diye sordum.

Bakışlarımı takip ederek kot pantolonunun düğmesini açtı. "Evet."

"Ne?"

Tek kaşını kaldırdı. "Bunu görmek istemiyor musun?"

"Ah." Kızarırken bacaklarımı birbirine bastırdım. "Tabii ki istiyorum." Sırıtarak fermuarını indirdi. Pantolonunu çıkartıp siyah *boxer*'ının üzerine elini koydu. Göbek deliğinin altından iç çamaşırının kenarına kadar uzanan ince bir tüy izi görünüyordu. Dövmenin tamamını göremiyordum. "Hâlâ göremiyorum," diye sızlandım.

Reid sırıttı. "Kalkıp kendin bakabilirsin."

Ayağa kalktım. Parmaklarım şaşırtıcı derecede hareketsizdi. Sinirlerim yatışıyor gibiydi. Reid'de beni rahatlatan, kendime güvenmemi sağlayan bir şey vardı.

Boxer'ının kenarını yana doğru indirerek dövmeyi ortaya çıkarttım. Karmaşık bir sinek kuşu tasarımıydı, detay-

ları muhteşemdi. Parmağımı uzatıp tırnağımla çizgilerin etrafını izledim. "Buna yaptırmana ilham olan şey neydi?"

"Yine annem," diye gülerek başının arkasını ovuşturdu. "Onun en sevdiği kuştu."

"Çok güzel." Gerçekten gördüğüm en güzel dövmelerden biriydi.

"Ben çizdim."

Kalbim hızla atıyordu. "Sen mi?" Gözlüğünü yukarı iterek başını salladı. "Resim yapmaktan hoşlanır mısın?"

"Evet," derken yutkundu. "Bana her zaman doğal gelmiştir."

"Ortak bir noktamız var."

Dudaklarına, yavaş ve kendinden emin bir gülümseme yayıldı. "Bir sürü ortak noktamız olduğunu hissediyorum."

Özellikle yaş farkımızı düşününce, neredeyse bundan emin olmadığımı söyleyecektim. Belki de bunu hissetmişti çünkü başparmağı ve işaret parmağıyla çenemi kavrayıp eğilerek beni öptü. Dilini benimkine tembelce sürtüyordu. Sanki aramızda sertleşmiş aleti yoktu. Sanki tüm zaman bizimdi. Kumaşın üzerinden uzunluğunu kavradığımda şaşkınlıktan nefesim kesildi. Uzun ve kalındı, alıştığımdan daha büyüktü. Ucunun serbest kalması için iç çamaşırını zar zor aşağı çektim. Başparmağımla pürüzsüz başını okşayarak ıslaklığım aletinin tamamına yaydım.

Dudaklarımı bırakıp başparmağımın yavaşça ileri geri hareket ettiği yere baktığında omurgasından bir titreme geçti.

"Siktir, melek." Kalçaları daha fazlasını istercesine sallanıyordu.

Gözleri titreyerek kapandı. Ona neredeyse dokunmadan *böyle* hissettirebildiğim için kendimle gurur duyuyordum. İç çamaşırını tamamen aşağı çekip aletini özgür bıraktım. Utancıma rağmen büyüklüğü karşısında şaşkınlıktan ağzım açık kaldı.

Büyük olduğunu biliyordum. Bunu *hissetmiştim*. Yine de aleti karşımda kıpırdanırken, bu devasa şeyle ne yapmam gerektiğini merak ettim.

Aniden, "Çok büyük," derken sesim yüksek çıkmıştı.

Reid, başını geriye yatırıp kahkaha atarken aletini kavradı. "Tanrım, Via. Bir erkeği mutlu etmek için ne söyleyeceğini gerçekten biliyorsun."

Ona şaşkınlıkla baktım. "Sana iltifat etmeye çalışmıyorum... bu çok büyük."

Dudaklarını birbirine bastırarak daha fazla kahkaha atmamak için kendini zorladı. Bana gülmemek için gösterdiği çabayı takdir etmiştim. Elini usulca yanağıma koyup, "Nazik olacağım," diye fısıldadı.

Dudaklarımı ısırıp kirpiklerimin arasından ona baktım. "Peki nazik olmanı istemiyorsam?"

"Via." İsmim, alçak ve lezzetli bir uğultu gibi kulağıma doldu. Bunu bedenimin tamamında hissederken tüylerim diken diken oldu.

Komodinine uzanıp çekmeceyi açarak bir prezervatif çıkardı. Tabii ki *magnum*•'du. Folyoyu yırttı ama çıkarmadan önce elimi kaldırdım. "Ben yapabilir miyim?"

• Standart prezervatiflere göre daha büyük boyutlara sahip prezervatif serisi. -ç.n.

Tek kaşını kaldırarak açılmış paketi memnuniyetle bana uzattı. Prezervatifi çıkarırken parmaklarım hafifçe titriyordu. Bunu yapmaya başladığımızda geri dönüşü olmayacaktı. Ancak hayatıma devam ediyordum ve bunu istiyordum... Reid'le yapmak istiyordum. Tabii ki benden daha gençti fakat bunun ne önemi vardı ki? İkimiz de rıza gösteren yetişkinlerdik.

Kendimi sorgulamadan prezervatifi onun uzun aletine geçirdim. Reid eğildi, vücudu benim üzerimde duruyordu, böylece ben geriye çekilmek zorunda kaldım.

Dudakları tekrar dudaklarımı bulduğunda ağzıma doğru gülümsedi.

"Seni öpmeyi seviyorum."

"Hımm," dedim başparmağımla onun sakallı yanağını okşadım. "Öyle mi?"

Burnu benimkine değdi. Başımı geriye doğru yatırdığında boynum yukarı doğru kalktı. Reid boynumdan göğüslerimin arasına doğru öpücükler kondurdu. Kendini kaptırıp doğrudan sevişme adımına geçmesini bekliyordum ama Reid vücudumu taparcasına, yavaş ve nazikçe okşayarak beni şaşırtmaya devam ediyordu. Kendi zevkini düşünmüyordu. Aksine, beni tatmin etmek onu daha da tahrik ediyor gibi görünüyordu.

Yavaşça, "Evet," derken dilini meme ucumun etrafında dolandırdı.

Acele etmemesine minnettardım ancak *o kadar* yakındım ki beni hemen becermesi için yalvarmaya başlamak üzereydim. Amacı beni tahrik edip yalvartmaksa, işe yarıyordu.

Dikkatini diğer göğsüme verdi. Altında sabırsızca kıvrandığımda güldü ve nefesi hassas tenimin üzerinde süzüldü.

"Rahatla." Kasık kemiğime hafifçe bastırarak kalçalarımı yatağa doğru itti. "Bugün benim doğum günüm. Tatlımın tadını yavaş yavaş çıkarmak istiyorum."

Bu düşünceye kim karşı çıkabilirdi ki?

Göğüslerime ve vücuduma öpücükler yağdırarak, boynumun hassas tenine geri döndü. Kısık sesle, "Tanrım, Via," diye homurdandı. Nefesiyle tenim karıncalanıyordu. "Henüz amını aletimde hissetmedim bile. Buna rağmen sen şimdiden aklımı başımdan alıyorsun."

"Lütfen," diye yalvarırken çıplak sırtında elimi gezdirip boynunda durdum. "Seni istiyorum..."

Burnunu yanağıma sürterek mırıldandı. "Ne istiyorsun?"

Dudaklarımı ısırıp gözlerimi kapattım.

"Beni becermeni istiyorum." Sözlerim zar zor duyulan bir fısıltıdan ibaretti. İstediğimi söylemeye alışkın değildim.

"Siktir." Doğrulup bana baktı. "Benden bu kadar nazikçe isterken hayır demek zor."

Bir yastık alıp kalçalarımı kaldırmam için beni yönlendirdi. Beni istediği pozisyona getirdiğinde aletinin ucunu girişime getirdi. Sert ve ısrarcı baskısı karşısında nefesim kesilirken elim karnıma gitti. Ona beklemesi mi, yoksa devam etmesi için mi yalvarıyordum emin değildim.

Biraz daha kaydığında tereddüt etti. "İyi misin?"

"Evet," diye nefes nefese cevap verdim. "Sadece... dikkatli ol. Büyük olduğunu söylerken sana iltifat etmeye çalışmıyorum. Bu... Ben buna alışkın değilim."

Yüzünde erkeklere özgü tatminkâr bir gülümseme belirirken dudağımın kenarını öptü. "Nazik olacağım. Hızın nasıl olacağına sen karar ver."

"Pekâlâ."

Tamamen içime girene kadar yavaş yavaş, her santimin tadını çıkartarak hareket etti. Kesinlikle bâkire değildim. Yine de bedenimin onun uzunluğuna ve kalınlığına alışması biraz zaman aldı. Erkeklere bakıp penislerinin boyutunu tahmin etmeye çalışan biri olmamıştım. Ancak Reid gibi tatlı görünen birinin, pantolonunun içinde anakonda sakladığı aklımın ucundan geçmezdi.

Reid ellerini başımın iki yanına koyarken ağırlığını üzerime verdi. Gözleri birleştiğimiz noktaya kaydığında kısık sesle küfür savurdu. "*Siktir.* Bize bak, melek. Küçük amının, sanki sana aitmişim gibi sikimi nasıl kavradığına bak." Beni uzun uzun öptü. "Hazır olduğunda söyle. Bana neye ihtiyaç duyduğunu anlat."

Başımı sallayıp dudaklarımı yaladım. "Hareket edebilirsin."

Başını eğip gözlerini kapattı. "Siktir, şükürler olsun."

Yavaşça içimden çıkıp tekrar girdi. Onu tüm vücudumda hissediyordum ve bu muhteşemdi. Hayal edebileceğimden çok daha iyiydi.

Kalçalarımı kavradı, her hamlesinde kendisiyle uyumlu hareket etmeme yardımcı oluyordu. İçimde yükselen in-

lemenin kaçmasını engellemek için dudaklarımı ısırdım. Reid bana özel bir tür uyuşturucuya dönüşmek üzereydi çünkü bu hazzı tekrar tatmadan nasıl yaşayacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Göğüslerimi avuçlayıp meme uçlarımı vücudumda zevk dalgaları yaratacak kadar sertçe sıktı.

Nefesim kesilirken adını fısıldadım. "Reid?"

Boynundaki damarlar gerginlikle şişmişti. "Evet?"

"Ellerimi tutmanı ve beni sertçe becermeni istiyorum."

İstediğim şey karşısında utanmıştım. Lanet olsun, otuz iki yaşmdaydım. Artık istediğim şeyleri dile getirmenin zamanı gelmişti.

Reid çarpık bir gülümsemeyle, ellerimi tutup başımın üstüne sabitlerken hâlinden memnundu. Pozisyonumuzdaki hafif değişiklik pelvis kemiğini klitorisime doğru bastırdı ve beni daha sert, daha hızlı becermeye başladığında inledim. Böyle devam ederse çok geçmeden orgazm olacaktım.

Parmaklarım onun beni tutan ellerini kavradığında Reid sırıtarak parmaklarımızı birbirine kenetledi.

"Geliyorum." Onu daha sert sıktım. "Aman Tanrım. Tam oradayım. Ben..." Rahatlamayla birlikte ürperdim, tüm bedenim orgazmdan dolayı sarsılıyordu. O kadar yoğundu ki çığlık atarken gözlerim arkaya kaydı.

Reid'in dudakları benimkileri işgal ederek çığlıklarımı susturdu. Bir an için dünyada sadece ikimizin olmadığını ve komşuları olduğunu unuttum.

Reid orgazmımın artçı sarsıntıları sırasında beni becerirken hızla bir orgazma daha yaklaştırıyordu. Tırnaklarım

ellerinin derisini çizmesine rağmen Reid'in umurunda değil gibiydi. İkinci orgazmımın eşiğindeydim ya da teknik olarak üçüncüydü fakat Reid içimden çıkarak beni o sınırda bıraktı. Beni kalçam havada kalacak şekilde, ellerimin ve dizlerimin üzerine çevirdiğinde itiraz etmeye fırsat bulamadım.

"Böyle iyi mi?"

"Evet... *Ah, Tanrım.*" Çarşaflarını tırmalıyordum. Bu yeni pozisyon ihtiyacım olan her şeydi. Hatta daha fazlasıydı.

Hiç beklemediğim bir anda popoma vurduğunda şaşkınlıkla çığlık attım. Kadınlığım zaten sırılsıklamdı, Reid aynı şeyi tekrar yaptı. Ardından popumu elleriyle kavrayıp sıktı. Ona karşı kıvrılıyordum. Bu şekilde daha derine kayabiliyordu. Yarın ağrım olacakmış gibi hissetsem de umurumda bile değildi.

"Siktir, melek. O kadar mükemmelsin ki."

Elleri kalçalarımı sararak ritmi belirledi. Ağırlığımı ellerimden kollarıma vererek eğildim. Hayaları klitorisime çarptığında dudaklarımdan bir inleme kaçtı.

"Evet, evet, *evet.* Reid, ben..." Tekrar zirveye çıktım. Orgazm o kadar güçlüydü ki uzuvlarımın kontrolünü kaybettim, tüm vücudum titriyordu.

Reid kolunu karnımın etrafına doladı, dalgaların geçmesini beklerken beni tutuyordu.

Vay canına.

Reid gerçekten bu kadar iyi miydi, yoksa yatakta aramızda inanılmaz bir kimya mı vardı bilmiyordum. Ne

olursa olsun, seks sırasında asla bu kadar fazla orgazm olmamıştım. Üstelik Reid'in bu kadar dayanıklı olması... Sanırım yarın günün büyük kısmını zavallı vajinama buz koyarak geçirecektim. Tabii ki sorun değildi. Buna değerdi.

Biraz toparlandığımda, Reid içimden çıkıp yan dönmemi istedi. Beynim tamamen bulanıktı, onun istediği her şeyi yapmaya hazırdım. Yanıma uzandı, vücudumu kendine çektiğinde kaşık pozisyonuna geçtik. Sağ bacağımı kaldırıp kendi bacağının üzerine koyarak beni kendisine açtı. Ancak hemen içime girmedi. Uzun parmakları klitorisime dokunduğunda hassasiyetten dolayı inledim. Reid hareket etmeyi bıraktı.

"Durmamı ister misin?"

Başımı arkaya eğerek, "Hayır!" diye bağırdım. Alnı ter içindeydi. "Hayır, lütfen durma."

Reid başını salladı ve parmakları hassas sinir demetinin etrafında yavaşça dönmeye başladı. Bu sefer durduğunda protesto etmek için inledim ama o aletini tekrar girişime yönlendirdi. Çarşaflar, tıpkı şu anda yaptığım gibi pençeleyen ve çekiştiren parmaklarımdan dolayı kırış kırıştı. Lanet olsun, içim o kadar doluydu ki. Bedenim onun büyüklüğü karşısında tam olarak ne yapacağını bilmiyordu. Yine de bu durumdan şikâyetçi değildim.

Bu sefer daha yavaştı. Kalçalarını benimkilere karşı nazikçe ittiriyordu. Sol kolu altımda kıvrılıp göğsümü kavradı.

"Reid..." Adını neredeyse yalvarırcasına fısıldadım. Neden böyle söylediğimden emin değildim.

Başımı geriye eğip saçlarının alnıma düşüşünü, zevkle aralanmış dudaklarını izledim. Bakışlarımın ağırlığını hissettiğinde boğazından bir inleme çıktı. "Çok seksisin." Başını uzatıp ağzımı yakıcı bir öpücükle ele geçirdi. "Geliyorum," diye inledi. "Sen?" Kelimeleri söyleyebilecek kadar oksijene sahip değildim. Bu yüzden başımı salladım. "Ah, lanet olsun." Sağ elinin parmakları kalçamı sıkıca kavradı. "Harika hissettiriyorsun. Ben..." Tekrar inledi, daha uzun süre dayanmak için mücadele ettiği her hâlinden belliydi.

"Geliyorum," diyerek onu cesaretlendirdim. Elini kalçamdan aşağı kaydırarak klitorisimi buldu. Fazla sürmeden kendimden geçtim, bacaklarımda neredeyse hiç güç kalmamıştı. Reid benimle birlikte orgazm oldu. Vücudumdan kayarak çıktığında aletinin yarattığı boşluk yüzünden hafifçe inledim. Hafif bulanık bir görüşle, yatağın yanında ayağa kalkıp prezervatifi çıkartmasını izledim. Sert vuruşlarla aletini yukarı aşağı hareket ettiriyordu. Bana şehvet dolu yeşil gözlerle baktı.

Kısık sesle, "Yüzüne boşalmak istiyorum," diye itiraf etti.

"Ben..." Tatlı görünümlü Reid'den böyle bir istek beklemediğim için hazırlıksız yakalanmıştım. Daha önce hiç yapmadığım bir şeydi. Göğüslerime ya da karnıma evet ama yüzüme değil. Ancak kendimi istekle başımı sallarken buldum, bu müstehcen isteğin kirliliği beni tahrik ediyordu.

"Evet."

Şok ifadesi yüzüne yansıdı, kendisini tutmak için çabalarken çenesindeki kaslar seğirdi.

Yataktan kayıp onun önüne diz çöktüm. Bu çok savunmasız, itaatkâr bir pozisyondu. Özellikle de birkaç saat önce tanıştığım biriyle.

"Siktir, Via. Ne kadar seksi olduğunu bilmiyorsun. Tanrım, kendine bir bak." Yumruğu aletinde daha hızlı hareket etti.

"Neredeyse," diyerek beni uyardı. Fikrimi değiştirirsem geri çekilmem için bunu söylediğini biliyordum.

Başımı geriye eğip dilimi dışarı çıkardım. Reid çenesini sıkıp gözlerini yumdu ve orgazm olurken inledi. Menisi doğruca yüzüme sıçradı. Bunun hakkında tam olarak ne hissettiğimi bilmiyordum fakat nefret ettiğim söylenemezdi. Beni kendi orgazmının izleriyle kaplıyken izlemesinde tarif edilemez bir seksilik vardı.

Gözleri alev gibi parlarken beni yerden kaldırdı. Ne beklediğimi bilmiyordum ancak beni omzuna alıp popomu tokatlayarak, "*Duş zamanı*," diyeceği aklımın ucundan geçmezdi. Bu beni hiç rahatsız etmemişti. Duşta bana tekrar oral seks yapmaya başlamasından da kesinlikle şikâyetçi değildim.

ALTI

"Ah." Yavaş yavaş uyanırken inledim. Bedenim, sanki tüm vücut antrenmanı yapmışım gibi sızlıyordu. *Kendime ne yaptım böyle?*

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez, önceki gecenin anıları bir anda geri geldi ve gözlerimi açıp etrafıma bakındım.

Bu benim yatağım değildi. Burası benim odam değildi. Ve bu yer kesinlikle benim evim değildi.

Yarı açık perdelerden güneş ışığı içeri sızıyordu. Saatin kaç olduğunu öğrenmek için gözlerimi komodine çevirdim fakat saat yoktu. Geceyi birlikte geçirdiğim adam etrafta görünmüyordu ama mutfaktan sesi geliyordu. Frank Sinatra*'nın yumuşak sesi kulaklarıma ulaştığında ağzım şaşkınlıkla açıldı. Yirmi bir yaşındaki bu çocuk, *Frank Sinatra* mı dinliyordu?

Yataktan kalkarken vücudum isyan etti. Geceyi burada geçirmek istememiştim. Ancak duş ve bir başka akılalmaz

* Amerikalı şarkıcı, oyuncu, yönetmen. -ç.n.

orgazmın ardından Reid beni yatağına götürmüş, kalmam için ısrar etmişti. Kocaman vücudunu benimkine doladığında, gidecek gücü kendimde bulamamıştım. Seks ne kadar iyi olursa olsun, onun tarafından böyle sıkıca sarmalanmak bana bir şey yapmıştı.

Ancak şimdi, beni arabama geri bırakması konusunda ısrar etmiş olmayı diliyordum çünkü bu, gün ışığında yaptıklarımın sonuçlarıyla yüzleşmem gerektiği anlamına geliyordu.

Sen bir yetişkinsin, o da bir yetişkin. Rızaya dayalı seksin yanlış bir yanı yok.

Mantıken bunu bilsem de daha önce hiç böyle bir şey yapmadığım için her şey yanlış geliyordu. Beynimin kimyasını sihirli bir şekilde değiştirip aniden farklı düşünemezdim.

Giysilerim hâlâ mutfağa saçılmış hâldeydi. En azından öyle olduğunu sanıyordum. Normalde başkalarının eşyalarını karıştırmazdım ama Reid'in şifonyerine hızlıca bakınıp bir tişört buldum. Neyse ki, tişört uyluklarıma inecek kadar büyüktü.

Uyanık olduğumu fark etmemesi için olabildiğince sessiz olmaya çalışarak, bitişikteki banyoya parmak uçlarımda girdim. Aynada kendi yansımamı görünce, dudaklarımdan çıkan korku dolu çığlığı bastırmak için elimi ağzıma kapattım.

Berbat görünüyordum.

Saçlarım karmakarışıktı. Dudaklarım? Şişmişti, normalden en az iki kat daha büyük duruyordu. Çenemi yukarı kaldırdığımda, boynumun onun sakalları yüzünden kızardığını ve...

Aman Tanrım. Boynumda kontrolden çıkmış, ihtiras dolu bir ergenmişim gibi korkunç bir öpücük izi vardı.

Izzy çok gurur duyacaktı.

Tezgâhın üzerinde bir fırça vardı ve orada olduğu için şükrettim. Onu asi saçlarımın arasına geçirip düğümleri açtım. Hepsini çözmek biraz zaman aldı ama buna değerdi. Diş macunu da vardı. Macunu alıp parmağımın ucuna bir parça sıktım ve sadece işaret parmağımı kullanarak dişlerimi elimden geldiğince fırçaladım.

Reid'in yatak odasından çıkmamak için oyalandığımın farkındaydım fakat bunu daha fazla erteleyemezdim.

Özellikle de tuvaletimi yapıp sifonu çektikten sonra. Artık uyandığımı kesinlikle biliyordu. Ellerimi yıkarken aynadaki yansımama bakıp kendi kendime, "Korkaklık yapma," dedim.

Reid'den ödünç aldığım; üzerinde solmuş takım logosu ve altında *bulldog* bulunan tişörtü ellerimle düzelttim. Nefesimi yavaşça verip banyonun ışığını kapattım.

Yatak odasının kapısını yavaşça açtığımda, yağlı ve tuzlu domuz pastırması kokusu burnuma geldi. Midem yüksek sesle guruldadı. Neyse ki, arka planda çalan plağın sesi bunu bastırmıştı.

Daire küçük olduğu için birkaç adım attıktan sonra Reid'i ocağın başında gördüm. Sırtı bana dönüktü, domuz pastırmasını çevirirken kasları geriliyordu. Kalçalarındaki bol şortu aşağıya doğru sarkmıştı.

"Kahvaltı mı hazırlıyorsun?"

Arkasını döndü, yüzünde rahat bir gülümseme vardı. "Evet, ben... şey... Dün geceden sonra acıkmış olursun diye düşündüm." Yanakları kızarmıştı. "Ben acıktım."

Gün ışığında Reid'in üzerine utangaçlık çökmüş gibiydi. "Pastırma neredeyse pişti. Çırpılmış yumurta da hemen pişer."

Tişörtün ucunu çekiştirdiğimde bakışları çıplak bacaklarıma indi. Gözleri ateşle parlıyordu. İç çamaşırımı burada bıraktığım için giymediğimi biliyordu. "Bana kahvaltı hazırlamana gerek yoktu."

"Önemli değil."

Dudağımı ısırdım. "Gerçekten eve gitmeliyim."

Bir an bana baktı. Kaşlarını çatmakla gülümsemek arasında kalmıştı. "Benden kaçmana gerek yok."

Ayak parmaklarıma baktım. Ojelerim çıkmıştı, üstelik her parmağımda bile yoktu. En son ne zaman pedikür yaptırdığımı hatırlamıyordum. Altı ay önce miydi? Kalan oje, inatla oraya tutunmuş gibi duruyordu.

"Kaçmıyorum."

Tam da bunu yapmıyor muyum?

Kaşlarını kaldırdı. Ocağa dönüp kıvrılmış domuz pastırmalarını alırken, "Emin misin?" diye sordu.

Ellerimi ovuşturarak iç geçirdim. Bundan kaçamayacağımı bilerek, "Kahvaltı harika olacak," dedim sonunda. Reid'in beni burada tutmaya çalıştığını düşünmüyordum. Ancak kendimi toparlamalı ve bu konuda yetişkin gibi davranmalıydım. Reid bu durumu benden daha olgun bir şekilde ele alıyordu. "Kıyafetlerim nerede?"

Omzunun üzerinden bana bakıp işaret etti. Parmağını gösterdiği yere, dün gece *Candy Land*'in kurulduğu sehpaya baktım. Kıyafetlerim düzgünce katlanmış duruyordu.

"Onları yıkadım."

Başımı onun olduğu yöne o kadar hızlı çevirdim ki neredeyse boynumu sakatlayacaktım. "Kıyafetlerimi mi yıkadın?"

"Ben de böyle söyledim." Sanki şu anda bana gülerse komik bulmayacağımı farkındaymış gibi gülüşünü öksürüğe çevirdi. "Zaten bu sabah çamaşır yıkayacaktım. Önemli değil."

Tek gecelik ilişkim kıyafetlerimi yıkamıştı. Bu da neydi böyle?

"Teşekkürler." Odanın diğer ucuna, kıyafetlerimin olduğu yere parmak uçlarımda yürüdüm. Tangam en üstteydi. Onu alıp giydim. Arkama baktığımda Reid beni izliyordu. Ağzı neredeyse açık kalmıştı. Şimdilik onun tişörtünü üzerimde tutmaya karar verdim. Dar elbiseye girmeye çalışmak istemiyordum. "Yardım ister misin?"

Reid pastırmayı tabağa aldı. "Kızartma makinesine ekmek koyabilir misin?" Tezgâhın üzerinde duran ekmeği işaret etti.

"Tabii ki."

Küçük mutfağında rahatça çalışıyorduk. Plak bittiğinde, hızla gidip plağı çevirdi.

"Pikabın olduğuna inanamıyorum."

"Plağın sesini hiçbir şey yenemez. Kesinlikle her şeyin ötesinde. Bu konuda asla taviz vermem." Gözlüğünü burnuna itti.

"Nasıl ilgilenmeye başladın?" Tezgâha kalçamı dayayıp yumurtaları pişirmeye devam etmesini izledim. Karşımda sergilediği kol kasları muhteşemdi.

"Plaklara mı?" Başımı sallamamı bekledi. "Son zamanlarda yeniden popüler olduklarını biliyorum. Ben bu sese büyükannem ve büyükbabam sayesinde âşık oldum. Çok geniş bir koleksiyonları var. Büyükbabam her bayram büyükanneme yeni bir plak alırdı. Uzun zamandır koleksiyon yapıyorlar, şimdi kaç tane plakları olduğunu tahmin edebilirsin."

"Çok güzel."

Chase ve benim birlikte topladığımız hiçbir şey yoktu.

Onun kurduğu sistemi inceledim. Belki ben de dairemde buna benzer bir şey yapabilirdim. Müziği seviyordum, dairemde oturmuş arka planda plak çalarken resim yapma fikri bana çekici gelmişti.

Ekmek kızartma makinesinin sesiyle düşüncelerimden sıyrıldım. Buzdolabından tereyağını alıp dilimlerin üzerine sürdüm ve onları çapraz olarak ikiye böldüm. Karnım yine guruldadı. Bu sefer Reid'e o kadar yakındım ki bunu duydu.

Kıkırdayarak, "Birileri acıkmış. Bir de benden kurtulmaya çalışıyordun," dedi.

"Kapa çeneni." Ona şakacı bir şekilde vurarak cevap verdim.

Yemeği tabağa koyup, birlikte kahvaltı masasına oturduk.

Tek gecelik ilişkimle kahvaltı yapıyorum.

İçimden bir ses, tek gecelik ilişkilerin çoğunun Reid gibi olmadığını söylüyordu. O gerçekten biraz şaşırtıcıydı. Yirmi bir yaşında olmasına rağmen inanılmaz derecede olgundu. Özellikle bir erkeğe göre çünkü erkeklerin kadınlar kadar çabuk olgunlaşmadığını herkes bilirdi.

Aramızda sessizlik hâkimdi. Bu garip bir sessizlik değildi fakat biraz rahatsız ediciydi. Sanırım ikimiz de birbirimiz hakkında çok samimi şeyler bildiğimizi ama aslında birbirimizi tanımadığımızın farkındaydık.

"Bu bölgede mi büyüdün?" diye sorarken kendi sorusundan utanmıştı.

Güldüm. "Hayır. Aslında California'da doğup büyüdüm. Parkerville'e yeni taşındım."

Gözleri büyüdü. "Olamaz! Ben de orada büyüdüm. Babam hâlâ orada yaşıyor."

Yemeğime bakarak gülümsedim. "Dünya ne kadar küçük."

"En küçüğü. Bayan Kathy'nin *donut* dükkânına mutlaka uğra. *Donut*'ları inanılmazdır."

"Uğrayacağım. İlk önce hangisini denemeliyim?"

Bir parça pastırma çiğnerken düşünceli bir şekilde konuştu. "Hepsi çok güzel. *Matcha* en popüler olanı ancak ben klasik lezzetleri seviyorum. O yüzden sade ya da şeker kaplamalı olanlardan birini seçersen hayal kırıklığına uğramazsın. Yaban mersinli *cheesecake*'liyi de çok seviyorum." Sanki düşüncesi bile ağzını sulandırmış gibi dudaklarını yaladı.

"Yaban mersinli *cheesecake*'li kulağa lezzetli geliyor." Tabağımdaki her şeyi olabildiğince hızlı yememeye çalı-

şarak yumurtalarımı çatalla itip kakıyordum. Acıktığımda aşırı hızlı yemek yerdim.

"Olağanüstüdür. Mutlaka denemelisin."

Bu adamla burada oturmuş *donut* hakkında konuştuğuma inanamıyordum. Tek gecelik ilişkilerin çoğunun böyle geçmediğine dair içimde güçlü bir his vardı.

Kahvaltıyı bitirdikten sonra Reid bulaşıkları yıkarken hızlı davranmadı. Ben de kurulamaya yardım ettim. Her şeyi çok rahat yapıyordu, sanki bu yabancı kadının kendi alanında olması onu hiç rahatsız etmiyordu. Hakkını vermem gerekiyordu çünkü roller tersine dönseydi ben böyle rahat davranamazdım.

Bulaşıklar yıkanıp yerlerine konduğunda, köşeye yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Kahve ister misin? *Keurig*• makinem var."

Keurig makinem var, deme şekli, gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırmama neden oldu.

"Reid." Adını dikkatlice ve eğlenerek söyledim. "Neden gitmemi istemiyormuşsun gibi bir izlenime kapılıyorum?"

Boğazını temizleyip kollarını indirdi ve ellerini ceplerine soktu. "Çünkü gitmeni istemiyorum."

"Neden?" Şaşırmıştım.

Göğsü bir iç çekişle titredi. "Bugünden sonra seni bir daha göremeyeceğimi hissediyorum ve bunun olmasını istemiyorum." Beni tekrar görmek istemesi kafa karıştırıcıydı. Beklediğim gibi biri değildi. "Ayrıca," diye devam etti.

• Özellikle Kuzey Amerika'da oldukça popüler olan ev ve ofis kullanımına uygun kahve makinesi.

"Telefon numaranı istersem de hayır diyeceğinden şüpheleniyorum."

Yüzüm kızardı. "Haklısın." Lafı dolandırmanın anlamı yoktu. "Hayır derdim. Ben... bu..." Parmağımı ikimizin arasında salladım. "Benim yapacağım bir şey değil."

Gözlüğünü düzeltti. "Mutfakta durup erkeklerle konuşmak mı?" Dudakları eğlenceli bir ifadeyle kıpırdandı. Bana takılmaktan hoşlanıyordu.

"Öyle demek istemedim," diye mırıldandım. Gözlerim ayak parmaklarıma inerken anılar zihnimde canlandı. Kendime itiraf etmek istemiyordum ama sanırım yaşlanıp saçlarım ağarana kadar o geceyi düşünecektim.

"Biliyorum." Sesi yumuşadı. Önümde durmak için adım atmasına gerek yoktu. Dirseklerimi kavrarken gözlerime bakmak için eğilmek zorunda kaldı. "Bunun benim de normalde yaptığım bir şey olmadığını anlamanı istiyorum."

Titrek bir nefes alırken bakışlarımı kaçırma dürtüsüyle mücadele ettim. "Tamam," dedim usulca.

Kaşlarını çattı. Bu kesinlikle istediği cevap değildi. Ona inanmak istiyordum, belki de içimdeki küçük bir parça inanıyordu çünkü yeterince samimi görünüyordu. Ancak mantığım; Reid'in yaşında, yatakta bu kadar yetenekli bir adamın sık sık seks yapmamasının imkânsız olduğunu söylüyordu. Bununla sorunum yoktu... bir bakıma. Bunu sorun etmemem gerekiyordu. Ayrıca, Reid'i bir daha görmeyecektim. İkimiz de bir gün, birbirimiz için uzaktaki bir anıdan ibaret olacaktık.

"Tamam," diye tekrarlarken sıcak dokunuşu tenimden silindi. "O zaman seni arabana bırakayım. Tabii istersen."

Başımı hafifçe sallayarak onayladım. Dürüst olmak gerekirse, istediğim şey bu değildi. Fakat başka seçeneğim var mıydı? Reid'le geçirdiğim zamanın bir gün sona ermesi kaçınılmazdı, o yüzden yara bandını tek seferde çekip bitirmek en iyisiydi.

Peki neden? Neden bu kadar zor geliyordu? Onu tanımıyordum. En sevdiği yemeği ya da en sevdiği rengi bile bilmiyordum. Buna rağmen onu terk etmek sanki kendimden bir parçayı terk ediyormuşum gibi hissettiriyordu. Bu da tamamen delilikti.

Her zaman mantıklı, aklı başında bir insan olmuştum. Tanrım, ben bir avukattım... ya da eskiden öyleydim. Ancak burada olanların mantıklı bir tarafı yoktu.

Reid etrafımda dolanıp tezgâhtan anahtarlarını aldı. "Tamam, melek. Seni eve... en azından arabana bırakayım."

"Teşekkürler."

Yavaşça giysilerimin yanına gidip onları alarak banyoya geçtim. Elbiseyi tekrar giymekten nefret etmiştim, gün ışığında giymek çok saçma geliyordu fakat başka seçeneğim yoktu.

Giyindikten sonra kapıyı açmadan önce nefesimi toplamak için kendime kısa bir süre verdim. Reid mutfakta beni bekliyor, telefonunda bir şeyler yazıyordu. Gözlerinde şehvetle beni baştan aşağıya süzerken, "Gitmeye hazır mısın?" diye sordu. Yakalanmak istemiyormuş gibi bakışlarını hızla kaçırdı fakat çok geçti. O bakışı kesinlikle görmüştüm.

"Evet, hazırım."

Bara dönerken arabada hiç konuşmadık. O uzanarak parmaklarımızı birbirine kenetleyip birleşen ellerimizi vitesin üzerine koyduğunda bile ses çıkarmadım. O dokunuşu en az Reid kadar arzuluyordum.

Bar görüş alanıma girdiği anda midem düğümlendi. Vedalaşma vakti gelmişti.

Reid otoparka girip tek araba benimki olduğu için hemen oraya park etti. Dün gece park yerinin tamamen dolu olduğu düşünülürse bu ironikti.

Motorun gürültüsü arka planda yankılanırken ikimiz de sessizce oturduk. İlk konuşan olmak istemiyorduk.

Yutkunarak, elimi dikkatlice onun elinden çektim. Dokunuşunu kaybedince anında üşüdüm. Reid iç çekip boş kalan elini dağınık saçlarının arasından geçirdi.

"Gitmem gerek," diye fısıldadım. Bu kelimeyi sesli şekilde dile getirmekten nefret etsem de yapmak zorundaydım çünkü kendimi komik duruma düşürüyordum.

Reid boğazını temizleyerek, donuk bir şekilde başını salladı. "Tamam."

Yine de ikimiz de birkaç saniye boyunca kıpırdamadan durduk. Ardından ilk hareketi o yaparak arabanın kapısını açtı. Ben kapı kolunu beceriksizce çevirirken Reid yanıma geldi ve kapıyı benim için açtı.

Aramızda garip bir hüzün vardı. Yeni bir yere gidip o kasabaya âşık olduğunuzda ama bir daha geri dönemeyebileceğinizi bildiğinizde hissettiğiniz gibiydi.

Önünde dururken iç çektim. "Hoşça kal, Reid."

Yutkundu, bana bakarken hiçbir şey söylemedi. Gitmek, arabama yaklaşmak için adım attım ancak kendimi bir anda Reid'in elleri yanaklarımda ve sırtım arabasının yan tarafına yapışmış buldum. Kontrol edemediğim inleme ağzımdan kaçarken dudakları benimkilerin üzerine kapandı. Öpücüğünü bedenimin tamamında hissettim.

Aman Tanrım.

Beni bıraktı ama önce burnumun ucuna nazik bir öpücük kondurdu.

"Hoşça kal, Via." O akıllara durgunluk veren öpücükten sonra sesi boğuk çıkmıştı.

Güçsüz bacaklarımla arabama geçip sürücü koltuğuna oturdum. Parmaklarım çalıştırma düğmesine basarken titriyordu. İlk denemede düğmeye yeterince güçlü basamadım. Sonunda araba çalıştı. Reid'in uzun boylu, güçlü varlığını görmezden gelmeye çalışıyordum. Yine de gözlerim elbette aynaya son kez bakmadan duramadı. Sanki onu izlediğimi hissetmiş gibi iki parmağını alnına götürüp elini salladı.

Park yerinden çıkarken bakışlarımı aşağıya indirdim ve saatin ışığı bir anlığına ilgimi çekti.

11:11

Kahretsin.

YEDİ

Izzy'ye Reid'le geçirdiğim zamanın tüm ayrıntılarını anlatmayı düşünmüyordum. Ancak akşam aradığında sanki kelimeler ağzımdan dökülmeye başlamıştı. Onları yeterince hızlı söylemiyor gibi hissediyordum. "Dur, dur, dur," diye bağırdı, ellerini ekranın önüne kaldırarak. "Bunu anlayamıyorum." Kaşlarını çatıp diğer elini kalçasına koydu. "Ne yaptım dedin?"

Yüzümü kapatmak için kullandığım parmaklarımın arasından ona baktım. "Tekrar anlatmayacağım."

"Bence anlatmalısın."

"Hayır." Sesim hem sert hem de utangaç çıkmıştı. "İlk etapta bunları sana anlatmayı planlamamıştım bile."

"Of." Başını geriye atarak alaycı bir şekilde sinirlenmiş gibi yaptı. "Beni birazcık alttan almanı istiyorum, Via. Bunu gerçekten yapacağından emin değildim ama yaptın. Üstelik de seksi bir genç adamla..."

"Şşt." Onu susturdum. Muhtemelen yanaklarım kızarmıştı. Tutucu biri sayılmazdım. En azından öyle biri ol-

madığımı düşünüyordum fakat Reid'i kendime saklamayı düşünüyordum. Geriye dönüp güzel anılarla hatırlayabileceğim küçük bir sır olarak kalsın istiyordum. Ancak şimdi, ağzımı kapalı tutamadığım için onun bir parçası da Izzy'ye ait olmuştu.

Omuzları çöktü. "Tamam, boş ver." *Şimdilik* demek istediğini açıkça ima etmişti. "Güzelce becerildiğine göre günün geri kalanında ne yapacaksın?"

"Izzy!"

Kıkırdarken saçlarını omuzlarının üzerinden savurdu. "Üzgünüm, bunu söylemek zorundaydım. Cidden, bugün ne yapacaksın?"

Daireme bakarak iç çektim. "Hırdavatçıya gidip boya alabilirim." Daireyi kendim boyayarak biraz tasarruf edebileceğimi düşünüyordum.

"Ne renk yapmayı planlıyorsun?"

"Henüz emin değilim. Önce birkaç boya örneği alsam daha iyi olabilir."

"İyi fikir." Başını sallarken kadraja parlatıcı ambalajı girdi. Kamerayı ayna olarak kullanarak yapışkan ve parlak maddeyi dudaklarına sürdü. "Sana *Pinterest*'ten ilham verecek birkaç fotoğraf gönderirim."

"Gerek yok." Izzy'nin bana ne göndereceğini bilemezdim. En iyi ihtimalle ya bembeyaz alanlar ya da neon renkler barındırır; ikisinin arasında bir şey olmazdı. "Meşgul olduğunu biliyorum." Kesinlikle öyleydi. Sosyal medyada paylaşmak için hazırladığı içerikler, çekimler ve düzenlemelerle meşguldü.

Elini reddedercesine salladı. "Senin için yaparım. Artık gitsem iyi olur, manikür randevum var."

"Hoşça kal, seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum!" Telefonu kapatmadan önce bana bir sürü öpücük gönderdi.

Sesi dairemde yankılanmayı bırakınca, yalnızlığın ağırlığı omuzlarıma çöktü. Yalnız kalmayı sevmeme rağmen rahatlamak için ihtiyacım olan yalnızlıkla, tamamen yalnız kalmak arasında büyük bir fark vardı.

Aslında hırdavatçıya gitmeyi planlamamıştım ama belki de gitmeliydim. Uzun süre burada kalacağım için burayı boyayıp kendime ait hâle getirmek en doğrusuydu.

Yarı kurumuş saçlarımı atkuyruğu yapıp banyo aynasındaki yansımama hızlıca baktım. Daha iyi göründüğüm günler olmuştu fakat yırtık kot pantolon ve uzun kollu, bol tişörtümle idare etmek zorundaydım. Üstümü değiştirecek enerjim yoktu. İçimden bir ses, *Reid burada olsaydı, beni düşürdüğü hâl karşısında sırıtarak bana bakardı*, diyordu.

Mutfak tezgâhından anahtarlarımı alıp arabama doğru yürüdüm. Dışarıdayken kahve alacaktım, belki bir de *donut*. Sanırım küçük bir ödülü hak etmiştim.

Hırdavatçı sadece birkaç kilometre uzaklıktaydı. Bu kasabada hiçbir şey uzakmış gibi gelmiyordu, bu da güzeldi. Bazen sadece birkaç kilometre gitmek için bir saat yol gitmeye alışmıştım.

Yolcu koltuğundan çantamı alıp omzuma astım.

Kapı açıldığında neşeli bir zil sesi duyuldu, kasiyer bana nazik bir gülümsemeyle döndü. "Merhaba." Okuduğu gazeteyi indirdi. Gri saçları geriye doğru toplanmıştı. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Boya bakıyordum."

"Mağazanın arkasında," diye işaret etti. "Mutlaka görürsün."

Spor ayakkabılarım muşamba zeminde yüksek sesle gıcırdarken mağazada bulunan diğer kişilere yerimi belli etti.

Boya bölümü küçüktü fakat bu kadarıyla idare etmek zorundaydım. Birkaç karton örnek alıp bunlardan bazılarını seçerek gerçek örneklerini almaya karar verdim. Cep telefonum cebimde birkaç kez arka arkaya titredi. Izzy'nin bana ilham veren fotoğraflar gönderdiğinden emindim. Onları görmezden geldim. Beni düşünmesi hoşuma gitse de evimin beni yansıtmasını istiyordum.

Elimde boya örnekleriyle -sepetimdekiler demek daha doğruydu çünkü sayıları epey fazlaydı- kasaya döndüm.

Boya bölümünü gösteren adam gülümseyerek sepetten örnekleri çıkarıp taramaya başladı. "Biri çok boya yapacak."

Gelecekte sanat yapacağım dükkânımdaki tüm boyama işlerini düşünerek, "Hayal bile edemezsin," diye gülümsedim.

"Ev tadilatı mı?" diye sorarken örnekleri kâğıt torbaya koydu.

"Sayılır. Buraya yeni taşındım. Bir binayı yenileyip üst kattaki dairede yaşayacağım."

"Ah." Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Bu büyük bir proje."

"Hayal bile edemezsin."

"Yenileme işini yapacak biri var mı?"

Çantamın askısını omzuma batmaması için ayarlarken, "Henüz yok," diye itiraf ettim. "Kasabaya geleli çok olmadı, henüz kimseyle tanışamadım."

Gülümseyip başka bir numuneye baktı. "İstersen sana birkaç tavsiye verebilirim."

"Tabii, elbette." Gerçekten tavsiyeye ihtiyacım vardı.

"Gitmeden isimlerini ve numaralarını yazayım. Burası küçük bir kasaba," diyerek omzunu silkti. "Herkes birbirini tanır." Post cihazını gösterdi.

"Ben küçük bir kasabadan gelmiyorum." Kredi kartımın şifresini girdim. "Yine de buradaki topluluk havasını şimdiden sevdim."

Restorandaki herkesin bakışlarına maruz kalmama rağmen...

"Burası harika bir kasabadır. İnsanları iyidir. Birbirimizin arkasını kollarız. Ben Gary." Tokalaşmak için elini uzattı.

"Via."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Via."

Yaşlı beyefendiye gülümsedim. "Ben de."

Faturayı poşete koyup bana uzattı. Beklememi işaret etmek için parmağını kaldırdı. "Bana bir dakika izin ver de senin için numaralarını yazayım."

Bir adım geri çekilip duvardaki renk örneklerini inceledim. Güneş batmaya başlamıştı, ışık pek iyi değildi. Ancak seçtiğim rengi her saatte göreceğim için en azından fikir edinmeliydim.

Şu ana kadar zeytin yeşili en çok hoşuma giden olmuştu ama henüz tek bir seçime bağlanmak istemiyordum.

Bu komikti. *Bağlanmak.* Kocamla bile bağlı kalmayı başaramamıştım.

Burnumdan nefes verip inledim. Kendi acınası düşüncelerime güldüğüme göre belli ki yorgundum.

Esnememi bastırarak günü bitirmeye karar verdim. Tabii bunu yapabilirsem... Reid'le yaptığım kahvaltıdan beri hiçbir şey yememiştim. Hırdavat dükkânından dönerken durup *donut* almakla uğraşmadığım için bugün mideme tatlı bir şeyler girmemişti.

Buzdolabımın içi de felaket durumdaydı.

Kendi kendime, "O hâlde pizza," diye mırıldanırken telefonumu alıp sipariş verdim.

Telefondaki adam siparişimi alırken sıkılmış gibiydi, pek hevesli olmayan bir sesle, "Teslimat otuz dakika sürer," dedikten sonra telefonu kapattı.

Sabah duş almıştım fakat üzerime boya bulaştırmıştım, bu yüzden akşam yemeği gelmeden önce hemen tekrar duş almaya karar verdim.

Duşun sıcak suyu bir anda soğuyup tekrar ısınarak vücudumu şoka sokmasına rağmen, duştan çıktığımda hissettiğim yorgunluk kemiklerime kadar işlemiş durumdaydı.

Üzerime bir *sweatshirt* geçirirken kapının çalındığını duydum. Tam zamanında.

Cüzdanımdan para çıkararak pizzanın ücretini ve bahşişi kuryeye verip sebzeli peynirli pizzamı aldım. Ağzım sulanırken midem canlandı.

Bir şey bana, karnım doyduğunda vücudumun uykuya olan ihtiyacını engelleyemeyeceğimi söylüyordu. Benim açımdan hiç sorun değildi. Dün gece pek uyuyamadığım göz önüne alınırsa normaldi.

Kanepeye kurulup pizzamı yerken televizyonum henüz bağlanmadığı için telefonumda videolar izliyordum. Elinde tabletle dolaşan çocuklar gibiydim. İnternetim bile yoktu.

Yarın işleri planlamalı ve Gary'nin verdiği ustaları aramalıydım. Bunların hiçbirinin çabuk bitecek işler olmadığını biliyordum, o yüzden ne kadar erken başlarsam o kadar çabuk biterdi.

SEKİZ

İlk iki usta, bana fiyat teklifi vermek için geldiklerinde sonuç tam bir fiyaskoydu. Fiyatları çok yüksekti. Ayrıca ikisi de yaptıkları işlerin fotoğraflarını göstermeye bile yanaşmadıkları için yeteneklerine güvenemiyordum.

Gary'nin bana verdiği üçüncü ve son tavsiye, tavanına merdivenler bağlanmış kırmızı bir iş kamyonetiyle kaldırıma yanaştığında, Gary'nin bana kötü bir oyun oynadığını düşünmeye başlamıştım.

Bu adamın pisliğin teki çıkmaması ve en azından ne yaptığını biliyormuş gibi konuşması için içimden dua ediyordum.

Atölyeden çıkarak onu karşılamaya gittim. Şu noktada umutlarım çok azdı. Yine de kamyonetinden indiği sırada ona yaklaşırken gülümsedim.

"Merhaba, siz Bayan James olmalısınız?"

"Evet, benim. Bana Via diyebilirsin."

"Derrick." Kahverengi, grileşmiş saçlarını geriye itip binanın dışını incelemeye başladı. "Bu eski yeri birinin

satın aldığını öğrenince şaşırdığımı itiraf etmeliyim." Bana gülümsediğinde gözlerinin etrafı kırıştı. Yakışıklı bir adamdı, benden belki on yaş kadar büyüktü. Onda bana tanıdık gelen bir şey vardı fakat ne olduğunu tam olarak anlayamıyordum. Sanki daha önce gördüğünüz ve kim olduğunu hatırlayamadığınız o kişiyi andırıyordu. "Burada her zaman potansiyel gördüm. İçeri girip planlarını konuşalım mı? Jessica, burayı sanat atölyesine çevirmeyi düşündüğünü söylemişti."

Jessica, fiyat teklifi için birini göndermesini istediğim kadındı.

"Evet, burayı sanat atölyesine; insanların geldiğinde rahatlayıp resim yapabilecekleri ya da öğrenmek isteyenlerin ders alabileceği bir yere dönüştürmek istiyorum."

Tek kaşını kaldırırken, "Demek sanatçısın?" diye sordu. Sesinde etkilendiğini belli eden bir ton vardı.

"Sayılır."

Kıkırdadı. "Sayılır mı? Bu da ne demek?" Kollarını göğsünde kavuşturup cevabımı bekledi. Bu adamın inanılmaz bir vücuda sahip olduğu gözümden kaçmamıştı. Yaptığı iş için böyle olması gerektiğini tahmin ediyordum fakat diğer ikisinin göbekleri çıkmıştı. Kesinlikle işlerini başkalarına yaptıran, hareket etmeye zahmet etmeyen türden adamlardı.

Omzumu silktim. "Sanatı her zaman sevmişimdir. Bence bu konuda iyiyim." Burnumu kırıştırdım. "Her zaman yapmak istediğim şeydi. Ancak hayatımı garanti altına alacağım bir şey yapmam gerekiyordu. En azından ailem öyle

düşünüyordu, bu yüzden hukuk fakültesine gittim. Yıllarca avukatlık yaptım, ta ki..." Bu yabancıya acınası hayatımın tüm kirli ayrıntılarını anlatmaya gerek olmadığı için devam etmedim.

Kısık sesle ıslık çaldı. "Bu büyük bir değişiklik."

Geçtiğimiz bir yılda yaşadığım değişiklerin tamamını düşünürken, "Hayal bile edemezsin," dedim.

Atölyenin kapısını açıp onu içeri aldım.

Son gelen adam burayı görünce ıslık çalmış, yapılacak işler ve zaman hakkında mırıldanıp durmuştu.

Buna karşılık Derrick düşünceli bir şekilde etrafı bakınıyor, bana hiçbir şey söylemiyordu. Sadece mevcut durumu değerlendirip notlar alıyordu. Yaklaşık on dakika sonra konuştu.

"Burayı tamir etmek dışındaki hedeflerin ne?"

Ellerimi kot pantolonumun arka ceplerine sokup etrafa baktım. Her şeyi kafamda o kadar net canlandırıyordum ki sanki iş çoktan bitmiş gibiydi.

"Betonun üstüne cila attırmak istiyorum. Zaten boyanacak, o yüzden çok süslü bir şey olmasına gerek yok. Şuraya, öğrencilerin sanat eserlerini ya da istediğim diğer şeyleri sergileyebilmek için üstünde aydınlatmalar bulunan, gömme vitrinler yapmak istiyorum. Buraya da..." Heyecanla elini tutup onu peşimden çekiştirdim. Ne yaptığımı fark edince hemen elini bıraktım. "Buraya," diye tekrar ettim. "Malzemeler için raflar istiyorum. Özellikle çocuklar için bir el sanatları köşesi yapmayı düşünüyordum ve..." Nefes alıp kendime gülümsedim. "Üzgünüm, kendimi kaptırdım."

Arkaya attığım saçlarımı, titreyen ellerimle ensemde lastikle toplayıp topuz yaptım.

Kalemini kâğıda vurdu. Bütün bu süre boyunca istediğim şeyleri not almıştı. "Devam et." Gülümsedi. "Hevesin, bu projenin potansiyeli konusunda beni heyecanlandırıyor."

"Tamam o zaman." O da benim peşimden odanın içinde dolaşıyordu. "Buraya kasa ve tezgâh. Arkada da tuval, kâğıt havlu ve diğer ufak tefek eşyalar için depo olacak." Yüzümdeki aptalca gülümsemeyi silemiyordum. Hayatımda yaptığım bu büyük değişiklik kolay bir karar değildi. Yine de bunun beni ne kadar mutlu ettiğini inkâr edemezdim. Hayatımda yapmak istediğim şey her zaman buydu.

Derrick ben konuşurken dinlemeye devam ediyor, ara sıra kendi düşüncelerini de ekliyordu. Maliyetin ne kadar olacağı konusunda endişeliydim. Fakat en azından diğer iki ustanın aksine, Derrick benim vizyonuma ve bu yerin geleceğine ilgi gösteriyordu. Sonuçta, bütçeyi kısmak amacıyla bazı şeyleri çıkartabilirdim ancak hayalimdeki alana dönüştürmek için toplam maliyetin ne kadar olacağını bilmek istiyordum.

Daireyi ve yapılması gerekenleri gösterdikten sonra ona kamyonetine kadar eşlik ettim.

"Bir hafta içinde sana bir fiyat vereceğim. Bir şeye ihtiyacın olursa ya da bugün konuşmadığımız başka şeyler aklına gelirse numaram sende var." Yolcu kapısını açıp not defterini ve kalemini koltuğa bıraktı. Kapıyı kapatıp bana döndü. "Burası... Lafı hiç dolandırmayacağım, çok işi var. Ancak potansiyeli yüksek. Hem de fazlasıyla."

Hüzünle gülümsedim. "Ben de öyle düşünüyorum. O yüzden buraya geldim. Gelip baktığın için teşekkürler."

Gülümsedi, gülümsemesi biraz çarpık olsa da sevimliydi. "Tabii ki. Yakında görüşürüz, Via."

Kamyonetinin önüne gidip sürücü tarafına bindi. Birkaç saniye sonra kaldırımdan ayrıldı. Kamyonetinin caddeden uzaklaşmasını izledikten sonra dönüp daireme doğru yürüdüm.

Boya lekeli kirli tulumum banyo kapısının üzerinde asılıydı. Onu alıp giydim ve salonumda, odak duvarı yapmaya karar verdiğim yere geri döndüm. Zeytin yeşili bir arka plan ve üzerinde ince beyaz çiçekler... Onları o kadar küçük boyuyordum ki, bitirmem en az bir hafta sürecekti. Ancak sonunda buna değecekti. Gerçek duvar kâğıdıyla uğraşmak istemeden, duvar kâğıdı gibi görünecek kadar detaylı bir şey istemiştim. En azından böylece, fikrimi değiştirirsem üzerini boyayabilirdim. Ayrıca şu anda ihtiyacım olan türde, zihni uyuşturan bir projeydi.

Resme dalıp, zamanın nasıl geçtiğini fark etmeden geç saatlere kadar çalıştım.

Küfür ederek boyalarımı ve malzemelerimi toplayıp duşa girdim. Teknik olarak acele etmeme gerek yoktu. Kendimden başka kimseyle plan yapmamıştım. Fakat bu akşam birkaç kasaba ilerideki, denize sıfır bir restoranda akşam yemeği yemek için kendime söz vermiştim. Eskiden tek başıma yemeğe çıkmazdım. Artık bunu değiştirmek istiyordum. Tek başıma rahat olabilmeliydim. Hayatını yeniden kurup tanıdığın herkesten ve her şeyden uzaklaşmak,

beraberinde bir yalnızlık da getiriyordu. Bu durum da burada yeni şeyler yapma kararlılığımı daha da artırıyordu.

Temizlenmiş ve en sevdiğim vanilya kokulu duş jelinin kokusuyla sarmalanmış hâlde dolanırken dolabımda giyecek bir şey aradım. Gözüm elbiseye takıldı.

Aslında Chase için aldığım ama şimdi sadece Reid'in anılarını taşıyan elbise...

Ellerinin vücudumdaki hissiyatını hatırlayarak dudağımı ısırdım. *Kes şunu,* dedim içimden. *Onu düşünmeyi bırakmalısın.*

Söylemesi kolay olsa da yapması zordu. Reid, hiç çaba sarf etmeden üzerimde kalıcı bir etki bırakmıştı.

Elbiseyi kenara itip küçük raflı dolaptan en sevdiğim; yıpranmış, yumuşak, vücudumun hatlarını mükemmel şekilde saran kot pantolonumu aldım. Üst tarafı karıştırıp beyaz bir tişört ve üzerine giymek için bej bir hırka seçtim.

Giyinmem uzun sürmedi, fikrimi değiştirmeden kapıdan çıktım. Kendime tek başıma rahat vakit geçirmek için söz vermiş olsam da her zaman takılacak birinin olduğu hayatın ardından bu hâlâ garip hissettiriyordu.

Gitmek istediğim kasaba biraz uzak olduğundan -yaklaşık otuz dakika mesafedeydi- zaman geçirmek ve kafamı boşaltmak amacıyla sesli kitap açtım.

Ne yazık ki, kitaba uzun süre odaklanamamıştım. Yolun yarısına gelmeden ekranımda bir bildirim belirdiğinde kalbim bir anda yerinden fırlayacakmış gibi oldu.

Chase'den bir mesaj gelmişti.

Bana ne yazmış olabilirdi ki? Boşanma kesinleştiğinden beri hiç konuşmamıştık, hiçbir şekilde iletişim kurmamıştık. Bunun için bir neden yoktu. Ne kadar kötü gözükse de ilişkimizi güzel bir şekilde kapatmıştık. Söylenecek ya da yapılacak hiçbir şey kalmamıştı.

Ne yazdığını görmek için arabayı kenara çekmek istesem de kendimi tuttum. Bu benim için önemli olmamalıydı. Aslında değildi ama lanet olsun... Merakıma yenik düşmek üzereydim.

Ellerimi direksiyona sıkıca kenetleyip önüme ve hoparlörden gelen seslere odaklandım. Eski kocamın dikkatimi dağıtmasına izin vermeyecektim.

Restoranın otoparkı yarı doluydu, girişe yakın iyi bir park yeri buldum. Dikkatimi dağıtmayacağıma dair yemin etmeme rağmen telefonumdaki mesaj aklımdan çıkmıyordu.

Evime dönene kadar o mesajı okumayacağım.

Başımı dik tutarak restorana girdim. Karşılama görevlisine arka verandada tek kişilik bir masa istediğimi söylerken hiç tereddüt etmemiştim. Sanırım tek başına bara gitmek, restoranda tek başına oturmaktan daha kolaydı. Muhtemelen çoğu kişi bunu yaptığı için böyle hissediyordum.

Menüyü incelerken birkaç ana yemek dikkatimi çekti. İçimden bir ses, buraya daha fazlasını denemek için tekrar geleceğimi söylüyordu. Veranda, her yere yerleştirilmiş dış mekân ısıtıcıları sayesinde şaşırtıcı derecede sıcaktı. Sudan gelen hafif rüzgâr bile beni üşütmüyordu.

Oturduktan kısa süre sonra sipariş ettiğim şarap kadehini elime alıp etrafımdaki suyun sakinleştirici dalgalarını izleyerek nazikçe bir yudum aldım. San Francisco'da yaşamama rağmen su kenarında pek zaman geçirmemiştim. Chase bunu sevmezdi, ikimiz de işlerle çok meşguldük. Boş zamanlarımızda birlikte bir şeyler yapmaya çalışırdık. Şimdi bu çabanın boş yere verildiğini görebiliyordum. Onu tamamen unuttuğumu biliyordum ama bu, ihanetin acısının kolayca geçeceği anlamına gelmiyordu. Her gün bununla mücadele ediyordum ve en sonunda ona olan hislerim gibi acının da kaybolacağına emindim.

Deniz mahsullü *scampi**'mi yiyerek, yalnız kalmanın ve akşam yemeğinin tadını çıkardım.

Bir şekilde, o gece yatana kadar mesajı unutmayı başarmıştım.

Chase: *Seni özledim.*

Gözlerimi sıkıca kapatıp mesajı görmezden geldim. Ona cevap vermeyecektim, bunu hak etmiyordu. Ancak böyle bir şey gönderecek yüzü bulmasından dolayı ona küfür ediyordum.

Bizi mahvetmişti.

Sekreterini hamile bırakmıştı.

İşte bu yüzden, *kendi* yarattığı karmaşada boğulmayı hak ediyordu.

---

* Sarımsak, tereyağı, zeytinyağı ve beyaz şarapla sotelenen deniz mahsullerinden oluşan İtalyan yemeği. -ç.n.

DOKUZ

"Bunu yapmış olamaz!"

Izzy nefes nefese sertçe elini ağzını götürünce zavallı Wonton korkup kucağından atladı. Artık göremediğim köpekten peş peşe özürler dilerken görüntüsü bir anlığına ekrandan kayboldu. Geri döndüğünde, onaylamayan bir ifadeyle dudaklarını birbirine bastırıp başını salladı. "Sana mesaj atmaya, özellikle de seni özlediğini söyleme cesaretini gösterdiğine inanamıyorum." Açıkçası, benden daha öfkeliydi.

"O bir erkek, erkeklerin tek özelliği bu. Cesaretleri var."

"Oraya gidip onu hadım edeceğim. Yemin ederim bunu yapacağım."

Kahkaha atarken sipariş ettiğim yeni tabakları dolaba yerleştirdim. Izzy, porselenlerin çıkardığı seslerden rahatsız olsa da bir şey söylemedi.

"Bunu yapmana gerek yok."

"Biliyorum ama... *Of!* Bunu yaptığına hâlâ inanamıyordum. Adi herif. Ona haddini bildirmek istiyorum."

Gözlerimin önüne düşen saçları çekerken, "Sence neden böyle söyledi?" diye sordum. "Belki de onunla işler yolunda gitmiyordur?" *Onun* adını söylemek istemiyordum. O da en az eski kocam kadar suçluydu. Onun evli olduğunu biliyordu, *özellikle de* beni biliyordu. Tanrım, Chase'le nadiren çıktığım öğle yemeklerinde oraya uğradığım zamanlarda, o kadının beni ne kadar aptal olarak gördüğünü düşünmeden duramıyordum. Arkamdan gizlice çevirdikleri işler yüzünden kim bilir içten içe nasıl keyif almıştı.

Izzy telefonu kaldırıp mutfağa girdi. Bir bardak aldı, bir an için duyabildiğim tek ses, bardağın suyla dolmasıydı. "Muhtemelen artık senin ne kadar harika bir kadın olduğunu, en iyisini kaçırdığını ve şimdi de bu saçma teselli ödülüyle yetinmek zorunda kaldığını anladı."

Cevabı beni güldürdü. Bu karmaşada biraz eğlenmek bana iyi gelmişti.

"Ciddiyim. Bununla ilgili bir şey okudum. Tam rakamları hatırlamıyorum fakat bir erkeğin eşinde istediği ve ihtiyaç duyduğu şeylerin yüzde sekseni eşinde varken, yüzde yirmisini başka birinde aramayı tercih ettiğini söylüyordu. Bu süreçte yüzde sekseni kaybeder ve geriye sadece yüzde yirmi kalır. Sadece yüzde yirmi." Bana iki parmağını salladı. "Sanırım asıl nokta erkeklerin aptalın teki olması."

Yüzüm asılırken, "Haklısın," dedim.

"Ona cevap vermeyeceksin, değil mi?"

Gözlerim dehşetle açıldı. "Tanrım, hayır."

"Güzel. O senin cevabını hak etmiyor."

Kız kardeşimin her zaman yanımda olmasından dolayı minnettar hissederken, "Biliyorum," dedim yumuşak bir sesle. Chase'in aldatması beni ne kadar incitmiş ve şaşırtmışsa, onu da aynı şekilde sarsmıştı. Sanırım Izzy hep bize hayranlık duyuyor, bir gün bizim gibi bir ilişkisi olmasını umuyordu. Chase tek bir hamlede tüm bunları mahvetmişti.

"Ee," diye başladı, mutfak masasına otururken. "Bardaki yakışıklı adamı arayacak mısın?"

Reid'in adı geçince yanaklarım kızardı. "Numarasını almadım, unuttun mu?"

"Sosyal medyadan bulabilirsin."

Ona bakakaldım. "Bir gecelik ilişkim için *FBI* ajanı gibi davranmayacağım."

"Neden? Ben her zaman yapıyorum." Dehşetle ona bakınca bana dilini çıkardı. "Bana öyle bakma, erkekler psikopat olabilir. Önlemimi almayı seviyorum."

Kanepeye oturup bacaklarımı altıma aldım. "Flört etmek artık çok farklı. Anlamakta biraz zorlanıyorum."

"Dışarısı mayın tarlası gibi." Bir yudum su içti. "Tanrım, kulağa korkunç geliyor. Özellikle de seni dışarı çıkıp flört etmeye motive etmem gerekirken ama gerçekten zor." Dudaklarını büzdüğünde kalbim kız kardeşim için parçalandı.

O dünyadaki en güzel şeyleri, onu olduğu gibi seven bir erkeği hak ediyordu. Ondan ne elde edebileceğini düşünen bir adamı değil. Sosyal medyadaki şöhreti sayesinde, ondan faydalanmak için Izzy'ye yaklaşmaya çalışan bir sürü

erkek ve kadın vardı. Birinin samimi olup olmadığını asla anlayamamak delirtici olmalıydı.

"Sen de kendine uygun birini bulacaksın."

Gözleri ekrandan benimkilere baktı. "Sen de bulacaksın."

Başımı eğdim. Tekrar biriyle çıkmak, evlenmek gibi düşünceler beni çok yoruyordu. Düşünmek bile istemiyordum.

"Annemi aramalısın," diyerek konuyu tamamen değiştirdi. "Seni özlüyor."

Dudağımı ısırdım. Ailemi seviyordum. Büyürken bize karşı katıydılar. Ayrıca hayatımm tutkusundan uzaklaşmamın nedeni onlar olabilirdi. Yine de iyi insanlardı. Ancak onlarla konuşmak zordu. Hayatımı toplayıp ülkenin diğer ucuna taşınmamı büyük bir ihanet olarak görmüşlerdi. Kalpleri kırılmıştı. Sebebi *gitmem* değil, kariyerimden ve kurduğum hayattan vazgeçmemdi.

"Tamam."

Küçük kız kardeşimden nadiren duyduğum sert bir ses tonuyla, "Bugün," diye ekledi. Bu şartı eklemesi gerektiğini biliyordu, yoksa yine erteleyecektim.

Kafanı bir kayanın altına sokup dünyanın varlığını inkâr etmek güzel ve iyiydi. Bazen fazlasıyla ihtiyaç duyulan bir zihin dinlenmesi olabilirdi ama sorun şuydu... Kaçtığın şeyler orada kalıp birikmeye devam ediyordu.

"Kapattıktan sonra onu arayacağım."

"Güzel. Hoşça kal, seni seviyorum!"

"Bekle..."

Ekran karardı. *O küçük...*

Burun kemerimi sertçe sıktım. Yapacağımı söylemiştim.

Kişiler listesini kaydırırken, kendimi vazgeçirmeden aramaya bastım. Kasabaya ilk geldiğimde ailemi arasam da o zamandan beri onlarla konuşmamıştım çünkü berbat bir evlattım. Tabii ki onlar da beni arayabilirlerdi ama bizde işler böyle yürümüyordu.

Birkaç kez çaldıktan sonra açtı.

"Ah, Via. Sesini duymak ne güzel."

"Merhaba, anne."

Kanepeden kalktım ve sohbet ederken kendimi meşgul etmek için toz bezi aldım.

"Ne yapıyorsun?"

"Önemli bir şey yoktu, sadece bulmaca çözüyordum. Baban arkadaşlarıyla golf oynamaya çıktı."

"Ona selamımı söyle ve onu özlediğimi ilet."

"Söylerim. Massachusetts nasıl?"

Gülmemek için dudaklarımı sıkıştırdım. "Burası Maine, anne. Artık Maine'de yaşıyorum."

"Maine, Massachusetts, Montana, Mississippi... Bütün bu M harfli isimler kafamda karışıyor. Neyse, Maine nasıl?"

"Bayıldım." Sesimdeki o saf mutluluğu gizlemek imkânsızdı. Bu kasabaya ve eyalete âşık olmuştum. "Burası çok güzel. Sen ve babam beni ziyarete gelmelisiniz."

"Ya da sen buraya gelirsin."

İç çektim. Bunun yaşanacağını biliyordum. "Kesinlikle sizi ziyarete gelirim. Gerçi siz de buraya gelebilirsiniz. Bir sürü sevimli dükkân ve restoran var. Bence sen ve babam çok seversiniz. Yakınlarda sevimli bir pansiyon..."

Derin iç çekişi kulağımda yankılandı. "Çok güzel bir düşünce, canım. Ancak bizim yaşlarımızda ülke çapında seyahat etmenin uygun olduğunu sanmıyorum."

Yaşları mı? İkisi de sadece altmış yaşındaydı ve formları harikaydı. Gerçek şu ki, buraya gelmek ve kurduğum hayatın bir parçası olmak istemiyorlardı. Sanırım ikisi de taşınmamı geçici bir şey olarak görüyordu. Bunun, benim için bir heves olmadığını onlara nasıl anlatacağımı bilmiyordum.

"Eğer fikrini değiştirirsen, beni nerede bulacağını biliyorsun," dedim. Ağzımdan çıkan sözler karşısında utanmıştım. Ne acınası bir durumdu.

"Ne zaman buraya ziyarete gelmeyi düşünüyorsun?"

Onun ne kadar ciddi olduğunu merak ederken aramızda bir sessizlik oldu. "Anne," dedim dikkatle. "Daha yeni geldim." Ülkeyi boydan boya geçerek taşınmak için yola çıkalı sadece bir ay olmuştu. Ciddi olamazdı.

"Doğru ama tatillerde geri gelmeyi planlıyorsun, değil mi? Şükran Günü'nden Noel'e, hatta Yeni Yıla kadar bizimle kalabilirsin."

Duyduklarıma inanamıyordum. İyi niyetli olduğunu, söylediklerinin ardında kötü bir amaç olmadığını bilsem de taşınmam ve planlarım hakkında konuştuklarıma hiç dikkat etmemesi canımı yakmıştı.

"O zamana kadar atölyenin tadilatı başlamış olacak. Bu kadar uzun süre ayrılamam."

"Doğru," dedi dalgın bir şekilde. "En azından Noel'de görüşürüz."

"Evet," dedim iç çekerek. "Belki."

"Kapatayım, eminim işlerin vardır."

"Tamam. Seni seviyorum, anne."

"Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapattım ve şaşkın şekilde telefonuma baktım. Maine'e gelip beni görmeyi açıkça reddetmesinin canımı hiç yakmadığını söyleyebilmeyi isterdim fakat yakıyordu. Buradaki hayatımm San Francisco'da kurduğum hayat kadar önemli olduğunu, hatta tamamen benim eserim olduğu için daha da önemli olduğunu kanıtlamak istiyordum. Ancak onları buraya gelmeleri konusunda zorlayamazdım. Tıpkı onların beni geri dönmeye zorlayamayacakları gibi.

Izzy'ye mesaj atarak evlatlık görevimi yerine getirip annemle konuştuğumu söyledim ama konuşmanın ne kadar korkunç geçtiğini yazmadım. Onu bu işe karıştırmama gerek yoktu. Beni, aramam konusunda zorladığı için kendini kötü hissederdi.

O da benim kadar ailemizi kontrol edemezdi. Üzülmesine gerek yoktu. Uzun zaman önce, olayları kafama takmaktansa akışına bırakmanın daha kolay olduğunu öğrenmiştim. Geçen yıl, hatta daha uzun bir süre boyunca kendime acıyarak fazlasıyla zaman kaybetmiştim. Artık böyle olmayacaktı. Yeni ve gelişmiş Via, tüm olumsuzlukları silkeleyip atacaktı.

ON

Kasaba küçük olmasına rağmen, ne zaman kendimi dışarıya atıp keşfe çıksam yeni bir şeyler buluyordum. Sanırım bu, gittiğiniz her yerin güzelliğiydi; bakmaya özen gösterirseniz her zaman yeni bir şey bulabiliyordunuz. Küçük kitapçı, caddeden görünmeyen bir köşede saklanmıştı. Dikkatimi çeken ve varlığını fark etmemi sağlayan, kapının üzerinde asılı duran tabelaydı. Parlak renklerle boyanmış, kitap yığını şekli verilmişti. Açık mı diye bakmak için sokağın aşağısına doğru yürüdüm. Neden etrafta hiç kitapçı görmediğimi merak ediyordum. Şimdi nedenini anlamıştım. Vardı, sadece gizlenmişti.

Kapıyı ittiğimde yüksek bir gıcırtı duydum. Menteşelere kesinlikle bolca *WD-40** sürülmesi gerekiyordu. İçeriye girdiğimde gözlerim büyüdü, her yer kitap yığınlarıyla kaplıydı. Çoğu eskiydi, sayfaları sararmıştı. Tanıdık kâğıt kokusunu içime çekerek içeri girerken kapıyı arkamdan kapattım. Dükkân dardı ve düz bir şekilde ileriye doğru uzanıyordu.

* Pas sökme, yağlama, yüzey temizleme gibi alanlarla kullanılan dünya ünlü sprey markası. -ç.n.

"Merhaba?" diye seslendim.

Solumdan bir yerden bir gürültü duyduğumda yalnızca tek bir koridor bulunduğunu anladım.

"Merhaba!" Ses yüksek ve yorgundu. "Hey, sen. Buraya gel!"

Kadının bana seslendiğini düşünerek etrafa bakınsam da yerimden kıpırdamadım. Kimin konuştuğunu göremiyordum bile. Büyük bir tekir kedi, ağzında ölü bir fareyle yanımdan koşarak geçince bağırdığı kişinin ben olmadığımı anladım. Dudaklarımdan çıkan tiz çığlık gerçekten utanç vericiydi. Nasıl oldu bilmiyordum ama birdenbire kendimi eski kasanın bulunduğu masanın üzerinde bulmuştum. Kedi, kuyruğunu altımda sallayarak yuvarlak yeşil gözleriyle bana bakıyordu.

"Sakın yapma," diye uyardım, sesimde histerik bir ton vardı. O ölü şeyi buraya atarsa ağlamaya başlayabilirdim.

Tam o anda bir kadın köşeden fırlayarak kediyi yakaladı. "Yaramaz, Tremaine. Fareleri öldürmen konusunda sana ne söylemiştim! Adının hakkını vermeye çalışıyorsun, değil mi?" diye iç çekerek kediyi kapıya doğru itti. Kapıyı açarak kediyi dışarıya attı. "Çık buradan."

Ben olduğum yerde, masada ellerimle dizlerimin üzerinde kalmıştım.

"Of." Ürperdi. "Keşke bunu yapmasa. Sanırım ona *Cinderella*'daki kötü üvey annenin ismini koyarak hata ettim. Artık oradan inebilirsin." Parmağını salladı.

"Bunu sık sık yapar mı?" Yavaşça masadan indim. Masasını kaçmak için kullanmamdan rahatsız olsa da bunu belli etmedi.

Sarı kâkülleri havalanacak şekilde nefes verdi. "Her gün."

Yüzümü buruşturdum. "İğrenç."

"Ne yazık ki." Ellerini kalçalarına koydu. "Buna alıştım." Gözlerini bana dikip parmaklarını şıklattı. "Sen buraya yeni taşınan hanımsın, değil mi? Olivia?"

Hanım kelimesini kullanınca yüzümü buruşturdum. Tanrım, kendimi yaşlı hissetmiştim. Otuz iki, o kadar yaşlı değildi. En azından ben öyle hissetmiyordum. "Via," diye düzelttim. "Bu arada evet. Ortama yeni gelen o kişi benim."

"Whit'in Kitapları'na hoş geldin. Ben Ella, Whit değil. Whit benim büyükbabam." Tokalaşmak için elini uzattı.

"Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ne tür bir kitap arıyorsun? Özel bir şey var mı?" Tezgâhın arkasında neredeyse dans eder gibi sallandı.

"Özel bir şey yok. Burada kitapçı olduğunu bile bilmiyordum."

"Evet, biraz gizliyiz."

"Acaba..." Etrafıma baktığımda çevremdeki kitapların çoğunun savaş ya da siyasetle ilgili olduğunu fark ettim. "Romantik kitaplarınız var mı?"

Elle yüzünü astı. "Büyükbabam Whit romantik kitapları sevmez. Onların şeytan işi olduğunu söyler. Ancak büyükannem Mabel?" Kaşlarını kaldırırken parmağıyla beni işaret etti. Kilitli bir dolap gibi görünen şeyin önünde durup bir anahtar çıkardı, kilidi açtı ve dolabı açarak içindeki romantik kitapları gösterdi. "Onlara bayılır. Bak bakalım."

Geri çekilerek rafları incelememe izin verdi. Çok fazla kitap bulunmasa da içlerinde tanıdığım bazı yeni kitaplar vardı.

"Eğer ilgilenirsen," dedi arkamdan. "Bir tür kitap kulübümüz var."

Omzumun üzerinden baktım. "Bir tür mü?"

Gülerek kısa bir saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. Saçları küt kesilmiş, kâkülleriyle birlikte ona çok yakışan şık bir görünüm oluşturmuştu. "Şey... Kitapları gerçekten *okuyoruz* ama bazen tartışmayı unutuyoruz. Çoğu zaman dedikodu seansına dönüşüyor."

"Öyle mi?" Gülümsememek için kendimi zor tuttum. İlgilenmediğimi söylemek üzereydim fakat bunun yeni bağlantılar kurmak ve arkadaşlıklar geliştirmek için tam da ihtiyacım olan şey olduğunu fark ettim. "Kulağa eğlenceli geliyor."

"Harika. Sana bir kart vereyim."

Dükkânın ön tarafına geri dönerek beni kilitli romantik kitapların bulunduğu dolabın önünde yalnız bıraktı. Gözüme hoş görünen birkaç tane seçip dolabı kapattım ve kasada onunla buluştum.

Göğsüme sıkıca bastırdığım kitaplara bakıp gülümsedi.

"Güzel, bulmuşsun. İşte kartım."

Bana üzerinde Parkville Kitap Kulübü Hanımları (Erkekler Giremez) yazılı bir kartvizitle adresini ve telefon numarasını verdi.

"Her zaman Lucy'nin evinde buluşuruz," diye açıkladı. "O bekâr, hepimizi alabilecek kadar yeri var."

"Kaç kişi oluyorsunuz?" Kasadan geçirmesi için kitapları masaya bıraktım.

"Altı ya da on kişi arasında. Haftada bir buluştuğumuz için sayı değişebiliyor."

"Haftada bir mi?" diye sordum. Kitap kulüplerinin ayda bir kez toplandığını duymuştum. Haftada bir fazla gelmişti.

"Evet," dedi gülerek. "Söylediğim gibi genellikle dedikodu seansı gibi oluyor. Kocalarımızdan ve yoğun hayatlarımızdan uzaklaşıp kızlar arasında vakit geçirmek için bir bahane. Lezzetli yemekler ve şarap da var."

"Hımm," dedim kartı cebime koyarken. "Eğlenceli görünüyor."

Şaşırtıcı bir şekilde gerçekten öyle geliyordu. Ancak belki de arkadaşlığa aç olduğum için eğlenceli gelmişti.

"Bu cumartesi toplanıyoruz, istersen katılabilirsin."

"Tartışacağınız kitap ne?" *Tartışmak* kelimesini parmaklarımla tırnak işareti yaparak söylemiştim. "Sohbetin dışında kalmak istemem."

"Aslında, tam burada." Yığının ilk sırasındaki kitaba dokundu. Üzerinde mağazanın adının yazılı olduğu kahverengi bir kâğıt torba alıp kitapları içine koydu ve verdiğim parayı aldı. "Umarım gelirsin." Bana para üstünü geri verdi.

"Gelmeye çalışacağım."

Gitmemek için bir nedenim de planım da yoktu. Beni engelleyebilecek tek şey özgüven eksikliğimdi. Eskiden arkadaş edinmek konusunda hiç garip hissetmezdim. Ancak boşanma sırasında tüm sözde arkadaşlarımı kaybedin-

ce çok acı çekmiştim. Evliliğimizi bitiren ben değildim. Sanırım Chase sosyal ortamlarda benden çok daha eğlenceli olduğu için onu seçmişlerdi.

"Güzel, kızlara yeni bir üyemiz olacağını söylerim. Tanıştığımıza memnun oldum, Via. Ben... şey... Tremaine'le yaşadığımız olay keşke olmasaydı." Yüzünü buruşturdu. "Umarım bir dahaki sefere daha iyi olur."

Gülerek çantamı aldım. "İlginçti, orası kesin. Görüşürüz."

Dükkândan çıktım ve buz gibi yağmur vücuduma çarptığında nefesim kesildi. Bu da nereden çıkmıştı böyle? Sokağın aşağısına, ana caddeye doğru koştum. Maalesef buraya arabayla gelmemiştim. Üstelik evimden o kadar uzaktaydım ki, eve varana kadar sırılsıklam olacaktım.

Dişlerim birbirine çarpmaya başladı, koşarken ayaklarımı sertçe yere çarpıyordum. En azından tenis ayakkabılarımı giymiştim. Tek düşündüğüm apartmanıma dönmekti, bu yüzden kaldırımdaki devasa engeli tamamen gözden kaçırdım. Ve o, gerçek bir insandı.

Bedenine çarptığımda neredeyse yere yapışacaktım fakat büyük bir el kolumu kavrayarak asfaltla buluşmama engel oldu.

"Hey, iyi misin?"

Tanıdık sesi duyarken gözlerimden suyu sildim. Bir an için beynim onun Reid olduğuna ikna olmuştu fakat sesi onunki kadar derin değildi. Adam başını kaldırdı ve yağmurluğunun geniş kenarından bana baktı. En azından birimiz bu sağanak yağmura karşı hazırlıklıydı. Derrick'ti.

"İyiyim," dedim nefes almaya çalışarak. Kalbim dakikada yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Betona çarpacağımı düşünerek kendimi hazırladığım için yaralanmadığım gerçeğini hâlâ sindirmeye çalışıyordum.

Beni bırakıp kamyonetine doğru başını salladı. "Atla."

Dudaklarımı ısırarak hayır demek istedim. Evim o kadar uzak değildi. Zaten sırılsıklam olmuştum, teklifini reddedemedim.

Kamyonetinin kilidini ve yolcu kapısını açarak beni içeri aldı. Kapıyı kapatıp arabanın etrafından dolaşarak sürücü tarafına atladı ve kapüşonunu geri attı. Anahtarı kontağa soktuktan sonra ısıtıcıyı sonuna kadar açtı. Titreyerek kitap çantama baktım. Neyse ki, aceleyle çıkarken poşeti göğsüme sıkıca bastırmıştım. Kitaplara tek bir damla bile su değmemişti.

Derrick bana bakıp gülümsedi.

Poşeti ayaklarımın arasına koyarken, "Kitapların zarar görmediğinden emin olmak istedim," diyerek kendimi savundum. "Hava durumuna bakmadığım belli oluyordur," diyerek kendimi gösterdim.

Aklıma not ettim: *Evden çıkmadan önce lanet hava durumu uygulamasını kontrol et.*

Derrick gülerek başını salladı. Saçları hafif nemliydi, sanki kapüşonunu zamanında takmamıştı. "Parkerville'de hava böyle aniden değişebilir." Parmaklarını şıklatarak sözünü vurguladı. "Bu yerle ilgili eski bir denizci hikâyesi var."

Omzunun üzerinden bakarak kaldırımdan uzaklaştı.

"Eee," diye sordum. "Hikâyeyi anlatacak mısın?"

Çenesini ovuşturdu. "Efsaneye göre uzun zaman önce bir balıkçı, karısına denize dönmeyeceğine söz vermiş ama..."

"Dur tahmin edeyim. Sözünü tutmamış, değil mi?"

Bana gülümsediğinde gözlerinin etrafı kırıştı. "Tabii ki tutmamış. Karısı denizkızlarının soyundan geliyormuş. Onları biliyorsun, değil mi?" Başımı sallayınca devam etti. "Efsaneye göre kadın bu kasabayı lanetleyerek havayı tahmin edilemez hâle getirmiş. Böylece adam bir daha asla bu kasabadan ayrılamamış."

Kaşlarımı kaldırdım. "Hepsi bu muydu?"

"Şey... Sonunda adam yine denize açılmış ve bir fırtına gemisini batırmış. Denizi karısından daha çok sevdiği için artık denizin adamı olmuş."

"Bu..."

"Üzücü mü?" diye tamamladığı sırada binamın önüne geldi.

"Gerçekten fenaymış diyecektim. Kadınlar güçlüdür."

Kahkahası kamyonun içini doldurdu. "Sanırım haklısın."

"Beni eve bıraktığın için teşekkür ederim." Yağmur zaten azalmaya başlamıştı, yine de eve kadar koşmak zorunda kalmadığım için minnettardım.

"Önemli değil." Onun zamanını daha fazla almak istemediğim için kamyonetin kapısına uzandım fakat dikkatimi çekmek için boğazını temizledi. "Sana henüz fiyat teklifi veremediğim için üzgünüm. Bazı kişisel sorunlar vardı.

Ailevi meseleler, anlarsın ya?" Yüzü buruştu. "Kulağa çok saçma bir bahane gibi gelse de doğru."

"Önemli değil. Müsait olduğunda gönderirsin."

Bana hafifçe gülümsedi. "Anlayışın için teşekkür ederim." Ön camın dışındaki bulutlar dağıldı ve güneş ortaya çıktı. Ardından bir gökkuşağı belirdi. "Şuna bak," dedi düşünceli bir şekilde. "Hava çabuk değişir demiştim."

Hayat da öyle demek istedim ancak sözleri içimde tuttum. Şu anda alaycılığımı ortaya çıkarmamın bir anlamı yoktu.

"Tekrar teşekkür ederim." Kamyonetinden indim.

"Görüşürüz, Via." Bana başını eğdi.

Ben apartmanımın merdivenlerine çıkarken kamyonetiyle geri geri çıktı. İçeri girip ıslak kıyafetlerimi, kuru bir eşofmanla değiştirerek bu hafta sonu kitap kulübünde tartışılacak kitabı aldım. Kitaba dalıp bir süreliğine başka birinin dünyasında kayboldum.

ON BİR

Önünde park ettiğim sevimli, iki katlı beyaz eve rağmen midem gerginlikle kasıldı. İnsanlarla tanışmak eskiden beni hiç rahatsız etmezdi. Buna rağmen Parkerville'deki yavaş ve sade yaşam tarzı, başkalarıyla tanıştığımda içimi huzursuz ediyordu. Sanırım bunun nedeni, burada hâlâ kendimi yabancı hissetmemdi. Sanki California'nın havası peşimden geliyordu. Bu saçma bir düşünceydi fakat böyle hissediyordum. Mantık her zaman duygularımızı belirlemezdi.

"Korkaklık etme," diye mırıldandım kendi kendime. "Onlar sadece bir grup kadın. Hepsi o kadar."

Derin bir nefes alıp yavaşça nefesimi verdim ve arabadan indim. Ella'nın söylediklerine göre getirmeme gerek olup olmadığına kararsız kaldığım kitabın durduğu çantamı omzuma astım.

Kapının yanındaki pencerenin perdesi hareket etti. Kaç kişinin beni izlediğini görmek için bakma isteğiyle sol gözüm seğirdi ama başımı dik tutup bakışlarımı ileriye doğru

sabitledim. Yüz ifademi hoş bir izlenim bırakacağım şekilde tutmaya çalışıyordum. Gülümsemem abartılı değildi fakat somurtmuyordum.

Yumruğumu kaldırıp kapıyı çaldım. Biri, "Kapı açık," diye seslendi.

Cesur bir ifade takınmadan önce paniklememek için kendime bir saniye daha verdim. Mahkeme salonunda bir davayı ele almak? Benim için çocuk oyuncağıydı. Ancak küçük bir kasabanın kitap kulübü ya da dedikodu grubunun ortasına konduğumda krizin eşiğine gelebilirdim.

Yirmili yaşların başından seksenli yaşlara kadar değişen yaşlardaki kadın grubuna bakarak, "Merhaba," dedim. "Ben Via, buraya yeni taşındım. Ella bana kitap kulübünden bahsetti." Etrafıma bakınıp tanıdık bir yüz aradım. Neyse ki, mutfaktan olduğunu tahmin ettiğim yerden biri çıktı.

"Via!" Adım mutlulukla söylendiğinde rahatlama hissi beni sardı. "Az önce herkese senden bahsediyordum." Ellerini bulaşık beziyle silip onu omzuna atarken bana yaklaştı. Beni şaşırtıcı bir şekilde kucakladı. "Fırına kurabiye koydum. Mutfakta aperatif tabağı var, istersen bir tabak alabilirsin. Seni diğerleriyle tanıştırayım." Elimi tutup beni herkesin kanepede ya da sandalyelerde oturduğu odanın içine çekti. "Bu Lucy," dedi ve ellili yaşlarında, hafif gri saçlı bir kadını gösterdi. "Burası onun evi. Bu etkinlikler için kibarlık ederek kullanmamıza izin veriyor. Cassandra, Susan, Anna, Jessica, Tammy ve son olarak köşede uyuyormuş gibi yapan Glenda var. Sakın kanma. O yaşlı cadı her zaman gizlice dinler."

"Duydum. Yaşlıyım, sağır değilim," diye karşılık verdi yaşlı kadın. Gözlerini aralayıp tamamen uyanık olduğunu gösterdi.

Ella dirseğiyle beni dürttü. "Ne demiştim sana? Hadi, gel, biraz yemek yiyelim. Ah! Şarap da var!" Beni mutfağa doğru coşkuyla çekerken ayak parmağım halıya takıldı. Neredeyse düşüyordum fakat herkesin önünde yüzüstü düşmeden bir şekilde kendimi toparlamayı başardım. "Gelmeye karar verdiğine çok sevindim."

Onun kadar coşkulu olup olmayacağım henüz belli değildi.

"Vay canına," dedim. Gözlerim ada tezgâhtaki yemeklere bakarken büyüdü. "Gerçekten her şeyi düşünmüşsünüz."

Omzundan bulaşık bezini çekip tezgâhın üzerine koydu. "Ne diyebilirim ki? Şarap ve yemeği seviyoruz."

"Ve iyi kitapları," diye Lucy arkamızdan ekledi. "Ayrıca harika seksi!" Diğer odadan birinin sesi duyuldu. Glenda'ya çok benziyordu. Küçük bir kahkaha duyulduğunda Ella bu ses karşısında gülümsedi.

Birbirleriyle rahatça kurdukları iletişim ferahlatıcıydı. Yaş farkları olmasına rağmen herkes birbiriyle çok iyi anlaşıyordu, bunu görmek hiç de zor değildi.

"Onlar seni korkutmasın," dedi Lucy bana bir tabak uzatarak. "Lütfen, istediğini al. Şarap sevmiyorsan, buzdolabında bira ve soda da var."

"Endişelenmeyin, şarabı severim," diyerek onu rahatlatıp çantamı gösterdim. Ön tarafında kalın harflerle şöyle yazıyordu: *Kitap oku. Şarap iç. Tekrar et.*

Lucy çantamın kenarlarını tutarak hayretle baktı. "Aman Tanrım, bu harika. Hepimiz bir tane almalıyız."

Ella çantaya baktı. "Kesinlikle. Nereden aldın?"

Tabağıma biraz kraker ve peynir ekledim. "*Etsy.** O site benim için çok tehlikeli. Aşırı sevimli şeyler var."

"Gerçekten öyle." Lucy bir kraker alıp ucunu ısırdı. "Orada saatlerce gezinebilirim."

"Dedikodularınızı buraya getirin de duyayım!" diye seslendi Glenda. "İşitme cihazımın sesini artık açamıyorum ve benim meraklı olduğumu biliyorsunuz."

Ella eğlenerek başını salladı. "En azından itiraf ediyor."

Tabağımı atıştırmalıklarla doldurup iki kadını takip ederek oturma odasına geçtim.

"Kurabiyeler birazdan hazır," dedi Ella. Bir pufa otururken bana da bir sandalye çekmemi işaret etti. Lucy de kanepeye diğerlerinin yanına oturdu. "Kitabı konuşalım mı?"

Glenda sinirli bir şekilde homurdandı. "Yeni üyemizin kasabaya neden geldiğini konuşmayı tercih ederim."

Tüm gözler bana çevrildi. Omuzlarımı indirip mümkün olduğunca sandalyeye gömülürken ağzımdaki kırıntıları sildim. Hemen ısırmamalıydım.

Sen bu küçük kasaba hayatını istemiştin, diye kendime hatırlattım. Bu kadar küçük kasabalarda herkes birbiri hakkında her şeyi bilirdi. Bunun olacağını bilmem gerekirdi. Burada eski hayatımdaki gibi mahremiyetim olmayacaktı.

"Boşandım," diye cevap verdim. Konuyu burada kapatmayı düşünüyordum.

---

* Dünya genelinde el yapımı, vintage ve özgün tasarım ürünlerin kullanıcılarla buluştuğu uluslararası alışveriş sitesi. -ç.n.

Glenda gözlerini kısarak sordu. "Seni aldattı mı? Erkekler pisliktir. Kurgusal olanlar hariç. Onlar harikadır." Tartışmamız gereken kitabı havaya kaldırıp salladı.

Glenda'nın konuyu bu kadar isabetli bir yorum yapmasına şaşırmıştım. "Aslında, evet. Beni aldattı." İlginç bir şekilde, bunu söylemek eskisi kadar acı verici gelmemişti.

Kadınlar hayretle nefeslerini tutup, eski kocamın kim olduğunu bile bilmedikleri hâlde onun için çok iyi olduğumu söylediler.

"Kiminle?" diye sordu Lucy, krakerin ucunu ısırarak.

Bu kadar klişe olduğu için yüzümü buruştururken, "Sekreteriyle," dedim.

Hepsi nefesini tuttu.

"Bunu yapmış olamaz!" diye bağırdı Ella. "Adi herif."

Glenda başını salladı. "Erkekler."

Bir şekilde, sonraki bir saat boyunca kendimi bu kadınlara hayatımın her ayrıntısını anlatırken buldum. Kendimi fazla açık biri olarak görmüyordum fakat onlarla konuşmak çok kolaydı. Hikâyemi anlatırken kendimi yerde oturmuş; ellerim sehpada, Jessica'yı bana jel tırnak yaparken buldum. Onun söylediğine göre şımartılmayı hak ediyordum. Evinde ek iş olarak manikür yapıyordu. Benim tırnaklarıma yaptığı işin ne kadar kaliteli durduğunu göz önüne alırsak düzenli müşterilerinden biri olacaktım.

Hikâyem bittiğinde, tırnaklarım da bitmişti. Zeytin yeşiline boyanmış, altın yıldızlarla süslenmişti. Artık gitme zamanı gelmişti.

En tuhafı da onlarla vakit geçirip hayatlarımız hakkında konuştuktan sonra kendimi yenilenmiş hissetmemdi. Aslında geri gelmeyi sabırsızlıkla bekliyordum. Hatta haftanın ilerleyen günleri için Ella'yla öğle yemeği planı bile yapmıştım. Burada arkadaş edinemeyeceğimden çok endişelenmiştim. Ancak bir anda sadece tek bir arkadaş değil, koca bir arkadaş grubu bulduğumu düşünüyordum.

ON İKİ

Tek başıma vakit geçirmekten zevk almaya başlamıştım.

Tabii ki bu bazen kendimi yalnız hissetmediğim anlamına gelmiyordu. Yine de çoğu zaman, düşündüğüm kadar korkunç değildi.

Bulabildiğim en yakın sanat mağazasının koridorlarında dolaşıyordum. Buraya gelmem neredeyse bir saatimi almıştı ve seçeneklerden pek memnun değildim. Ancak içimde bir dürtü, kafamda bir resim çıkarmak için tatmin etmem gereken bir his vardı. *Reid'in mutfak fayanslarına savrulan elbisemin resmi.*

Şu anda aklımın kayması gereken son şey Reid olmalıydı. Özellikle de onu hatırlatacak bir şey boyamamalıydım. Ancak bunu yapmak zorundaydım. Uzun zamandır bir eser yaratmak için bu kadar tutkulu hissetmemiştim.

Raftan bir tuval çıkarttım. Baktığım son ikisini elemiştim. Burada aradığım kalitede bir tuval bulamayacağımı, önümdekilerle idare etmek zorunda kalacağımı anlamaya

başlamıştım. İç çekerek elimdekini geri koyup sonuncusuna geri döndüm ve büyük boyunu sepete attım.

Boya seçimi biraz daha iyi olmasına rağmen harika sayılmazdı.

Yakında daha kaliteli malzemeler sipariş etmeyi planladığım için çok fazla almak istememiştim. Bu yüzden resimde canlandırmak istediğim şeye uygun renkleri seçtim.

Fırçaları aldıktan sonra kasaya yöneldim çünkü kendimi kaptırıp ihtiyacımdan fazlasını almak istemiyordum. Her şeyi tezgâhın üzerine yığıp kasadaki kıza hoş bir gülümsemeyle baktım fakat gülümsememe karşılık vermedi. Sakızını çiğneyip telefonuna bakmakla meşguldü. Monoton bir şekilde ürünlerimi tararken beni fark etmiyordu bile.

Ödemeyi yaparak poşetlerimi ve tuvalleri arabama taşıyıp arka koltuğa koydum. Direksiyona geçince derin bir nefes aldım. Garip bir melankoli hissediyordum. Bazen böyle anlar yaşardım. Bu durumdan nefret ediyordum ama elimden geldiğince kabullenmeyi öğrenmiştim.

Nedense çantaları arka koltuğa koymak, bana orada bir çocuk koltuğunun eksik olduğunu düşündürdü. Yıllardır hamile kalmaya çalışıyordum. Gözlerimi kapattım ve negatif sonucu gördüğüm ilk güne gittim. Uğradığım büyük hayal kırıklığına rağmen o zamanlar pek önemsememiştim. "Genelde birkaç deneme gerekir," demiştim Chase'e.

Denemiştik. Tekrar denemiştik. Ve tekrar.

Bu süreçte iki kez düşük yapmıştım. Yıkım kelimesi, bugün bile o anlarda nasıl hissettiğimi anlatmaya yetmezdi. Doğum günleri olması gereken günlerde ve onları

kaybettiğim tarihlerde her zaman onları düşünüyordum. Vücudum bana ihanet etmeseydi; nasıl biri olacaklarını, dönüşecekleri kişiyi sık sık merak ediyordum.

İçten içe, hamile kalamamamm ya da hamileliğimi sürdürememin benim hatam olmadığını biliyordum. Ancak böyle düşünmek bununla başa çıkmamı kolaylaştırmıyordu. Bir kadının bedeni, yerine getirmesi gereken en temel şeyi yapamadığında kimse hissedeceği öfkeye onu hazırlayamıyordu.

Chase'in sadakatsizliğini öğrendikten hemen sonra bize bir bebek veremediğimden dolayı, her şeyin benim hatam olduğuna kendimi inandırdığım için yatağımızda ağlamıştım.

Izzy beni çabucak sakinleştirmiş ve Chase'in sadakatsizliğinden sorumlu olan tek kişinin, Chase'in kendisi olduğunu hatırlatmıştı.

Yine de ilk aşamalarda pek mantıklı davranmamıştım.

Sanki bu gerçek, elle tutulabilen somut bir varlıkmış gibi evliliğimin bitmesinin, geleceğimi kaybetmenin yasını tutuyordum.

Kendime toparlanmak için bir dakika daha verip arabayı çalıştırarak oradan uzaklaştım. Geçmişte takılıp kalmanın bir anlamı yoktu. Olanları değiştiremezdim.

Garaj yolum olarak kullandığım sokağa girip arabanın koltuklarının arkasından büyük tuvali çıkarmaya çalıştım. Biraz uğraşmam gerekti. Neyse ki, kaldırımda kimse yoktu.

Sonunda içeri girdiğimde boya tüpleri ve fırçalarla dolu poşet patladı. Her şey yere dağıldı, birkaç fırça kanepenin

altına yuvarlandı. İnleyerek yere çömeldim ve koltuğun altında başka neler gizleniyor olabileceğine kendimi hazırlayıp altına baktım. Şansıma, bir fare ya da -ıyy- bir hamam böceği yerine sadece birkaç toz yumağı vardı.

Her şeyi toplayıp malzemelerimi sehpaya yaydım. Giysilerime bakınca resim yapmaya başlamadan önce üstümü değiştirmeye karar verdim. Üzerimde şık şeyler yoktu ama bu sabah giydiğim açık mavi kazağımı çok seviyordum.

Dolabımda, eski bir tulum bulana kadar eşyaları etrafa savurdum. Tam da ihtiyacım olan şeydi.

Müziği açıp bir süre tuvalin önünde oturdum. Sadece bakıp, hissetmeye çalıştım. Kâğıt tabağa biraz boya sıkıp turuncu-kahverengi tonlarla alt katmanı yapmaya başladım.

Reid'in mutfak fayanslarının şekillerini ve gölgelerini eklemeye başladığımda, o geceyi tekrar yaşadım.

O geceyi unutmak istemiştim. *Onu* unutmak istemiştim. Ancak Reid unutulmaz olduğunu kanıtlamıştı. Fırçanın her vuruşunda, çıplak tenimde ellerinin dokunuşunu hatırlamadan edemiyordum.

Kâğıt tabakta renkleri karıştırırken dudaklarının dudaklarımda nasıl hissettirdiğini; sanki onun için bir anlam ifade ediyormuşum gibi beni öpmesini düşündüm.

Onu düşünmemek kolay olur sanmıştım. Tek gecelik bir ilişki, hepsi buydu. Ancak Reid unutulması imkânsız biri olduğunu göstermişti. Kemiklerime kadar işlemişti ve bunun nedeni her ne kadar muhteşem de olsa seks değildi. Bana karşı tatlı davranışlarıydı. En azından bana, yüzde yüz samimi görünüyordu. Tek gecelik bir ilişkinin kahvaltı hazırlayacağı aklıma gelmezdi.

Temelimi atıp tuvali kuruması için bir kenara koyarak içeri geçtim. Sonra da elbisenin detaylarını ekleyecektim. Bitirdiğimde resmin ne olduğu açıkça belli olmayacaktı ama ben bilecektim. Bitirdiğimde, beynimin Reid'in etrafında dönmeyen daha yaratıcı fikirlerle dolacağını umuyordum.

Ellerimi boyadan arındırıp buzdolabında akşam yemeği için pişirebileceğim bir şey aradım. Bulduğum her şey tek kişi için çok uğraş gerektiriyordu. Sonunda bir tencerede makarna pişirdim. Hazır olunca üzerine biraz tereyağı ve parmesan peyniri serptim. Tek başına yemek yemek, boşanmadan beri beni rahatsız eden birkaç şeyden biriydi. Chase ve ben akşam yemeklerini her zaman baş başa geçirmesek de genelde birlikte yerdik. Yakın gelecekte tamamen yalnız olacağımı bilmek garip hissettiriyordu.

Yemeğimin yarısını yemiştim ki telefonum çaldı. "Merhaba, Izzy," dedim ve telefonu hoparlöre aldım.

"Selam," diye cevapladı. Arka planda arabanın sinyal sesi duyuluyordu. "Spor salonuna gidiyorum, seni aramak istedim. Ne yapıyorsun?"

"Akşam yemeği yiyorum." Çatalım kâseye çarptı. "Ondan önce resim yapıyordum."

"Daireni mi boyuyordun, yoksa..." Sesi kesildi, boşluğu doldurmamı bekledi.

"Tablo yapıyordum," dedim gülerek.

"Satmak için mi?"

Burnumu kırıştırdım. "Sanatımı satacak kadar yetenekli değilim." *Buna rağmen başkalarına öğretmek için yeterin-*

ce yetenekli olduğunu mu düşünüyorsun? Tam olarak öyle değildi. Benim amacım, her yaştan insanın gelip resim ve çizim yapabileceği, heykel yapabileceği, tercih ettiği herhangi bir sanat dalıyla uğraşabileceği, sadece eğlenebileceği bir yer açmaktı. Tabii ki isteyenlere tavsiyelerde bulunacaktım, dersler vermeyi de planlıyordum. Ancak duruma, bir şeyi yapmanın tek doğru ya da tek yanlış yolu varmış gibi yaklaşmak istemiyordum.

Izzy'yi göremesem de sinirli bir şekilde iç çekişini duyduğumda bana gözlerini devirdiğini biliyordum. "Via, sen yeterince iyisin."

"Benim resimlerimi hiç görmedin ki," diye hatırlattım. Yıllar boyunca pek bir şey yapmamıştım, nadiren yaptıklarım da eskiz defterimde saklıydı.

"Yaptığın her şeyde harikasın. Eminim bu da farklı değildir. Bana fotoğrafını gönder."

Ağzım makarnayla doluyken, "Henüz bitmedi," dedim. Eski Via, ağzımda yemek varken asla konuşmazdı ama yeni Via umursamıyordu. Bu gerçekten rahatlatıcıydı.

Tekrar iç geçirdi. "Bitince göster bana."

"Tabii ki göstereceğim."

"Annem bugün senden bahsetti."

Donup kaldım, midem ağırlaşmıştı. "Öyle mi? Ne söyledi?"

"Her zamanki gibi." Arka planda korna sesi duyuldu.

"Kulağa pek iyi gelmiyor."

"Sadece senin için endişeleniyor," dedi savunmacı bir tonla.

Izzy'yle ailemiz hakkında konuşurken her zaman dikkatli olmaya çalışırdım. Onun ailemizle büyüme tarzı benimkinden daha farklıydı. Ben en büyük çocuktum, *hâlâ öyleyim*. Baskı farklıydı. Ayrıca, yıllarca Izzy'yi doğurmak için çabalamışlardı. Izzy onların küçük mucizeleriydi. Bu yüzden her zaman işin içinden sıyrılmayı başarırdı.

"Biliyorum," dedim. "Taşınmamdan dolayı üzgün olduğunun farkındayım fakat aniden fikrimi değiştirip geri dönmeyeceğim."

"Senin ziyarete gelmek istemediğini söyledi."

"Öyle söylemedim." *Söylememiştim* ama isteksizliğimi fark ettiğine emindim. "Daha yeni taşındım, Izzy. Yerleşmem gerek. Zamanımı alması bir yana, tadilat çok yorucu olacak. Annem istediği zaman uçağa atlayıp California'ya geri dönemem. Artık hayatım burada."

Bunu söyledikten sonra derin bir nefes alıp masum bir makarnaya gereğinden fazla sert bir şekilde çatalımı batırdım.

"Anlıyorum," dedi Izzy. Gerçekten anlayıp anlamadığını merak ettim. "Belki de ona biraz umut verebilirsin?"

Dudaklarımı sertçe birbirine bastırdım. "Ona yalan söylemeyeceğim."

Ayrıca, annem beni özlemiyordu. *Keşke* özleseydi. Öyle olsaydı, oraya gidip annemi ziyaret etmek için zaman yaratmaya çalışırdım. Ne var ki, annem için her şey kontrolden ibaretti. Artık otuzlu yaşlarımda, on yıldan fazladır tam anlamıyla bir yetişkin olmamın hiçbir önemi yoktu. Kararlarımdan, işimden ayrılmamdan, boşanmamdan, ta-

şınmamdan hiçbirini onaylamıyordu. Sanırım beni eve, kendi çatısı altına geri getirebilirse kolayca eski hayatıma dönmeme ikna edileceğimi sanıyordu. Sanki o eski, en sevdiğim kot pantolonu üzerime geçirecek ve her şeye kaldığım yerden devam edecektim.

Ancak o pantolon artık en sevdiğim değildi. Artık bana *uymuyordu*. Kesimi de bana göre değildi. Kısacası... *yanlıştı* işte.

Belki de hep öyleydi. Hayır, kesinlikle öyleydi. Sadece o zamanlar hoş göründüklerini düşünmüştüm ve herkes öyle olduğunu söylediği için kendimi her şeyin yolunda olduğuna ikna etmiştim.

Izzy tırnaklarını direksiyona vuruyordu. "Seninle annemin... özgün bir ilişkisi olduğunu biliyorum." Yüzyılın en hafif tabiri olmuştu. Daha kötüsü de olabilirdi ama bu, ebeveynlerimle ilişkimin ideal olduğu anlamına gelmezdi. "Seni seviyor."

İştahım kaçmıştı, makarnamın kalanına bakıyordum. "Biliyorum."

Yine de...

Izzy'nin de annemin de anlamadığı şey buydu. Ayrıca Izzy, her zamanki gibi detayların tamamını bilmiyordu. Onu korumayı her zaman görevim olarak görmüştüm. Bu da ona her şeyi anlatmamak anlamına geliyordu. Izzy benim kısır olduğumu bilmiyordu, ailem de bilmiyordu ve Chase'le boşanacağımızı söylediğimde annemin *beni* suçladığından haberi yoktu. Ona ihtiyacı olan her şeyi vermediğim için daha fazlasını yapmam gerektiğini; daha fazla

mücadele etmem gerektiğini söylediğini bilmiyordu. Sanki Chase'in ihaneti, beni darmadağın etmemiş gibi konuşmuştu. Her şeyi şimdi net olarak görebilmem, başlangıçta kalbim tamamen kırılmadığı anlamına gelmiyordu.

"Duydun mu beni?"

"Ne?" Düşüncelerimden sıyrılmak için başımı salladım. "Hayır, üzgünüm."

"Spor salonuna geldim, kapatmam gerek. Ama... onunla konuşmaya çalış. Ona nasıl hissettiğini anlat."

Denemediğimi mi sanıyorsun? Yıllardır bunu yapıyorum.

İçimden geçenler yerine, "Tamam, yaparım," dedim. "Spor salonunun tadını çıkart. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Hoşça kal."

Izzy aramayı sonlandırdığında telefonumu yanıma bıraktım. Akşam yemeğimin geri kalanını çöpe attım ve duş aldıktan sonra telefon görüşmesini düşünmemeye çalışarak yatağıma girdim.

ON ÜÇ

Derrick'in e-postasındaki fiyat teklifine bakarken, sabah kahvem boğazıma kaçtı. Bu yerin tadilatının pahalı olacağını tahmin ediyordum. Ayrıca diğer ustaların benden istediği rakamlardan dolayı hazırlıklı olduğumu düşünüyordum fakat karşımda duran rakam hâlâ kalbimin çarpmasına neden oluyordu. Diğerlerinin benden istediği rakamdan kesinlikle daha iyiydi ama...

Ama ne? Kendime kızdım.

Bu kaçınılmazdı, kendimi buna hazırlamıştım. Sadece korkaklık ediyordum.

E-postanın devamını, iş için yazdığı tüm detayları okudum. İnşaat malzemeleri ve işçilik için yaklaşık maliyetleri ayrıntılı olarak vermişti. Böylece bütçenin nereye gideceğini görebiliyordum. Ayrıca ne zaman başlayabileceklerini ve ne zaman bitirebileceklerini düşündüğünü de belirtmişti. En kısa süre altı aydı. Beklenmedik bir durum yaşanırsa da dokuz ay. Sanırım daha kötüsü de olabilirdi. Bir yıldan az bir sürede burayı açıp çalıştırmaya başlayabilirdim.

İçimde biriken nefesimi verip saçlarımı geriye alarak atkuyruğu yaptım. Kabul ettiğimi belirten bir cevap yazıp verdiğim karardan dolayı şüpheye düşmeden gönder tuşuna bastım.

E-posta bir *vın* sesiyle kayboldu.

Yaklaşık bir dakika boyunca evin içinde volta atıp köşede duran neredeyse bitmiş tabloya göz attıktan sonra çantamı alıp çıktım. Burada kalıp sessizce çıldırmaktan daha iyiydi. Sanırım bu durumda tatlı bir şeyler gerekiyordu. Bir anda bu kadar para harcayacaksam, kendimi toparlamak için şeker komasına girmeyi ve belki de devamında açmak üzere bir şişe şarap almayı hak ediyordum.

Reid'in bahsettiği *donut*'ları hâlâ denememiştim. Kulağa aptalca geliyordu fakat denediğimde onun son parçasını da kaybedeceğim gibi açıklayamadığım bir korkudan kaçınıyordum. Bu hayatımda düşündüğüm en acınası şey olabilirdi.

O tek gecelik bir ilişkiydi. Onu artık aşmam gerekiyordu.

Böyle takılıp kalmamın nedenini gelip geçici ilişkiler yaşamamış olmama bağlıyordum. Bu analiz kesinlikle daha iyi hissetmemi sağlıyordu.

Önce şarap almak için markete uğradım. Burada pahalı şaraplar yoktu. En pahalı şişe yirmi dolardı. Tasarruflarımın çoğu evin tadilatına gideceği için bu bütçeme uygundu. Neden bu kadar paniklediğimi bilmiyordum. Evi satın alırken neye bulaştığımın farkındaydım. Şarabı kasaya götürdüğümde kasiyer bana göz ucuyla baktı. Sabahın doku-

zunda şarap almak *biraz* garip olabilirdi. Üstelik, biraz da dengesiz göründüğüme emindim.

Kâğıt poşeti alırken, "Teşekkürler," deyip gülümsedim.

"Hı-hı," dedi sesinde yargılayıcı bir ton vardı.

Dışarı çıkarken, şarabı *donut* dükkânına giderken yanıma almam gerektiğini fark ettim. Öğlene kadar kasabada benim ayyaş olduğum haberi yayılacaktı. Keşke şaka yapıyor olsaydım. Her gün Parkerville'de yaşayanlar hakkında yeni bir dedikodu duyuyordum. Henüz isimleri yüzlerle eşleştirebilecek kadar tanımıyordum, zamanla öğrenecektim.

Gitmeden önce şarabı daireme bırakabilirdim fakat bunu yaparsam muhtemelen evde kalmaya karar verecektim ve canım *donut* çekiyordu. Tatlı krizim şeker için âdeta haykırıyordu.

Kendimi toparlayıp köşeyi dönerek dükkâna doğru ilerledim.

Dükkânı görür görmez kalbim, sanki Reid beni bekliyormuş gibi tekledi. Vücudumun ona karşı hâlâ böyle tepki vermesi çok aptalcaydı. O gece yaptığımız her şeyi biraz fazla sevmiştim. Izzy'ye, onun hâlâ aklımda olduğunu dürüstçe söylersem, önce deli olduğumu sonra da onu unutmam için başka biriyle yatmam gerektiğini söylerdi.

Gerçekten işe yarayacağını düşünseydim, bu iyi bir tavsiye olabilirdi.

Ancak Reid'i unutmanın mümkün olduğunu sanmıyordum.

Neyse ki, Kathy'nin Donutları'nın içinde bir şişe şarap bulunan çantamı konuşacak kimse yoktu. Yarım düzine,

şeker kaplamalı ve yaban mersinli *cheesecake*'li *donut* karışımı sipariş ettim.

Eve dönerken kokuları beni cezbediyordu.

Arkamdan kapıyı kilitleyip aldıklarımı tezgâhın üzerine koydum. Kutuyu açarak açgözlü bir *gremlin** gibi ellerimi ovuşturdum. Yaban mersinli *cheesecake*'li *donut* beni çağırıyordu. Bir ısırık alıp lezzetini daha iyi hissetmek için gözlerimi kapattım.

Daha önce bu kadar lezzetli bir *donut* yediğimi sanmıyordum. Reid gerçekten şaka yapmıyordu.

Onu bırakıp şeker kaplamalı olanı denedim. O da aynı derecede lezzetli olunca sinirlenerek ellerimi havaya kaldırdım. Bu benim için tehlikeli bir bağımlılık hâline gelebilirdi. Her gün bu lezzeti tatmak için fırına gittiğimi hayal edebiliyordum.

Telefonum çaldı. Arayanın kız kardeşim olduğunu görünce şaşırmadım. Bu neredeyse her gün yaşanıyordu. İşin garibi, San Francisco'da yaşarken bu kadar çok konuşmazdık. Haftada bir, bazen de iki haftada bir defa konuşurduk. Sanırım aramızdaki mesafe bizi ironik bir şekilde birbirimize yaklaştırmıştı. Ülkenin diğer ucunda olmaktansa, iletişimimizin kopması beni daha fazla korkutuyordu.

Telefonu vazoya dayayarak aramayı cevapladım. "Merhaba."

Bir tabure çekip oturdum ve sohbet etmeye başladık.

Hafta başında yaptığımız telefon görüşmesini unutmuştum. Endişelerinin iyi niyetli olduğunu biliyordum.

---

* Yazar burada Gremlins filmine gönderme yapmaktadır. Filmdeki yaratıklar oburluklarıyla bilinir. -e.n.

İlk sorusu, "Yüzünde ne var?" oldu.

"Yüzümde mi?"

"Ağzının yanında."

"Ah." Dudaklarımdan kırıntıları temizledim. "Buradaki dükkânlardan birinden *donut* deniyordum. Harikaydı."

"*Ah, donut* şu anda çok iyi giderdi. Bunu bana nasıl yaparsın?"

Gülerek bir ısırık daha aldım. Onu imrendirmek için değildi, dayanamıyordum. "Ziyarete gelebilirsin," dedim şarkı söyler gibi.

Taşındıktan kısa süre sonra gelmeyi önerdiğinde pek hevesli değildim. Kız kardeşimi görmek istemediğimden değildi. Dairem darmadağındı, henüz tamamen düzelmemişti. Ancak artık buraya yerleşmiş, kasabaya ısınmıştım. Onun buraya geleceği düşüncesi artık hoşuma gidiyordu.

"Ah," dedi ellerini birbirine sürterek. Eski çizgi filmlerdeki kötü adamlara benziyordu. "Sorun olmaz mı?"

"Tabii ki olmaz." *Donut*'ları kendimden uzaklaştırdım, böylece onlara dokunamayacaktım. Muhtemelen boşuna bir umuttu. Yine de en azından denemem takdire değerdi, değil mi?

"Daha önce tereddüt etmiştin."

"Artık etmiyorum. Aslında burayı seveceğini düşünüyorum. Ancak sanırım kanepemde yatmak istemezsin. O yüzden pansiyon en uygunu olur."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Programımı inceleyip neler var bakayım. Gerçi yakında gelebilirim. Belki Cadılar Bayramı civarı?"

Sadece birkaç hafta kalmıştı. Kız kardeşimi bu kadar çabuk görecek olmak, beni hayal edebileceğimden daha mutlu etmişti. Sanırım farkında olmadan evimi özlemiştim. Hayır, bu evimi özlemek değildi. İnsanları özlemek daha doğru bir ifade olabilirdi. California'yı hiç özlemiyordum fakat kız kardeşimi? Onu çok özlemiştim.

Sahte programımı kontrol ettiğimde kahkahası telefonda yankılandı. "Sen ne zaman uygun olursan, ben hazırım."

Heyecanla tiz bir çığlık attı. "Sabırsızlanıyorum."

Telefonu kapattım, kutuyu kapatmadan önce *donut*'tan bir ısırık daha aldım ve sakladım. Daha doğrusu, mutfak tezgâhının en uzak köşesine tıkıştırdım. Sonra gelip kesinlikle gizlice birkaç ısırık daha alacaktım.

Odanın köşesinde, neredeyse bitmiş tablom benimle alay ediyordu. Sanki, tablonun fayans zeminin üzerinde duran bir elbise olduğunu yalnızca bana anlatan fakat diğerleri için hiçbir şey ifade etmeyecek o son detayları çizmekten kaçıyordum.

Yine de son hâlini görmek *istiyordum* ve bunun için fırçamı elime alıp bitirmem gerekiyordu.

Üzerime boya bulaşmış tulumu giydim. Bir zamanlar Chase'le seyahate çıkmak için aldığım pahalı bir tulumdu. Chase, bana neden aldığımı sormuştu çünkü ona göre çok sıkıcıydı. Şimdi görseydi ne düşüneceğini merak ettim. Çeşitli renklerle kaplı bu tulumlar kesinlikle sıkıcı değillerdi ama ben onları daha fazla proje üzerinde çalışıp kendimi geliştirmem olarak görürken, Chase muhtemelen daha çok çöpe atılmaya uygun bir şey olarak görüyordu.

Onu düşünmeyi bırak. O geçmişte kaldı.

Ne var ki, Chase hayatımın büyük bir parçasıydı, bunu yapmak zordu.

Tuvalin önüne yere oturup malzemelerimi kendime doğru çektim. Sonuçtan, boya vuruşlarının görünüşünden memnundum. Yıllardır sanatsal yönümü görmezden geldikten sonra buraya taşınmaya ve bir dükkân açmaya karar vermem tamamen delilikti. Fakat sebebi tam da buydu. Benim gibi resimlerinin yeterince iyi olmadığı ya da daha garantici olmaları gerektiği söylenen insanların gelip kendilerini serbest bırakabilecekleri bir mekân olmasını istemiştim. Sanat mükemmel olmak zorunda değildi. Hiçbir sanatçının projesinden tamamen memnun olduğunu sanmıyordum.

Renkleri karıştırarak, cesaret edemediğim son dokunuşları yapmaya başladım. Başka bir gün de verniği ekleyecektim. Hâlâ ne yapacağıma karar verememiştim. Satmak için çok kişisel, *kendi duvarıma asmak* için de çok özeldi. Belki de böyle düşünmem yine korkaklığımdan kaynaklıyordu. Sadece asıp üzerinde düşünmemeliydim. Başka kimse bunun anlamını bilmeyecekti.

Müzik uygulamamı açıp yavaş bir caz çalma listesi seçtim. Kısa sürede havaya girmiştim. İstediğim her küçük detayın yerinde olduğundan emin olmak için odaklandım. İşimi bitirip arkama yaslandığımda birkaç saat geçmişti. Yüzümü sildim, muhtemelen gri bir iz bırakmıştım. Yarattığım şeyi hayranlıkla seyrettim.

Mükemmel değildi. Şahesere yakın bile değildi. Ancak benimdi... ve bir bakıma da Reid'indi. Her ne kadar *asla* bilmeyecek olsa da. Şu anda ne yaptığını merak ettim. Sonra bu düşünceyi hızla kafamdan attım. Reid'in ne yaptığı beni ilgilendirmiyordu. Muhtemelen beni çoktan unutmuştu.

ON DÖRT

Arabamın yan tarafına yaslanmış hâlde kız kardeşimin havaalanından çıkmasını bekliyordum. Birkaç saat uzaklıktaki çok daha büyük havaalanı yerine, bana en yakın küçük havaalanına geldiği için onu görmek zor olmadı. Heyecandan boğazım düğümleniyordu. Onu kollarımın arasına alıp muhtemelen buraya hiç gelmemeliydim dedirtecek kadar sıkıca sarılana dek geldiğine inanmayacaktım.

Kapılar tekrar açıldı. Ayaklarım garip bir şekilde hareketlendi ancak hepsi boşunaydı çünkü gelen Izzy değildi.

Mesajını tekrar kontrol ettim.

Izzy: İndim. Görüşürüz, Via-Mia. (on beş dakika önce)

Bu birazdan çıkacağı anlamına geliyordu.

Endişem artarak bekledim. Neyse ki, sonunda kapıdan dışarı çıktı. Sanki doğruca Los Angeles'tan gelmiş gibi gö-

rünüyordu. Aslında tam da öyleydi. Koyu renk saçlarını geriye doğru toplamış, düzgünce bir topuz yapmıştı. Baştan aşağı siyah giymişti, ayaklarında topuklu botlar vardı. Saatlerce uçakta olmasına rağmen makyajı kusursuzdu.

"Via!" Bana doğru koştu. Arkasından çektiği valizi sert bir şekilde zıpladığında içinde kırılacak bir şey olmadığını umdum.

Parfümü beni sardı, meyveli ve taze bir kokuydu. Bana plajı ve sıcak yaz günlerini hatırlatmıştı.

"Burada olduğuna inanamıyorum." Gözümün kenarından hain bir gözyaşı sızdı. Kız kardeşimi tekrar gördüğümde *bu kadar* duygulanacağımı düşünmesem de geldiğim durum ortadaydı.

"Ben de inanamıyorum!" Sesi tiz bir çığlık gibiydi. "Burası soğuk, ceketimi almalıydım." Ona söylenmek için ağzımı açtım ama o alnıma fiske attı. "Merak etme, bavulumda. Çıkmam bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyordu."

"Kötü bir şey mi oldu?" Bagajı açıp valizini içeri koymak için kaldırdığımda neredeyse devriliyordum. "Tanrım, Izzy, bunun içinde ne var? Birini mi sakladın?"

Ellerini havada sallayarak güldü. "Saçmalama." Valizi arabaya ikimiz koymak zorunda kaldık. "Hayır, kötü bir şey yok. Ajansımdan geldi, yeni bir marka anlaşmasıyla ilgiliydi. Büyük bir şey olabilir." Alt dudağını ısırdı, gözleri heyecan ve gerginlikle parlıyordu. "Bir makyaj markasının yüzü olacağım. Hangi marka olduğunu söyleyemem. Onlarla konuşmak için bile gizlilik anlaşması imzalamak zo-

runda kaldım." Sanki bu abartıyı fazla saçma buluyormuş gibi gözlerini devirdi.

"Izzy." Onu tekrar kucaklamak için kendime çektim. "Bu çok büyük bir adım! Harika! Seninle gurur duyuyorum! Bunu kutlamalıyız."

Bu bölgenin onun beklediği türden şeyler için pek uygun olmadığını farkındaydım ve *nasıl* kutlayacağımı bilmiyordum. Ancak bir şeyler düşünecektim.

"Öyle mi?" diye sorarken biraz utanmıştı.

"Tabii ki."

"Güzel bir akşam yemeğiyle kutlayabiliriz?"

Burnunu kırıştırdı. "Daha... bilmiyorum, buraya özgü bir şey olabilir mi? Los Angeles'a özgü olmayan bir şey."

Vay canına. İşte bunu hiç beklemiyordum.

Arabaya bindikten sonra Izzy titremeyi kesemediği için ısıtıcıyı açtım ve biraz düşündüm. "Aklıma bir şey geldi. Biraz kirlenmeye ne dersin?"

Bana gülümsedi. "Her zaman."

"Buraya bayıldım!" Izzy yengeç bacağını kırarken gözleri sevinçle parladı.

İskeledeki yengeç lokantasına ilk kez geliyordum. Daha önce gelme fırsatım olmamıştı. Izzy, Los Angeles'ta yediğinden farklı bir şey yemek istediğini söyleyince aklıma burası gelmişti. Duvarları ve tavanı koyu renkli panellerle kaplı, küçük bir restorandı. Baharat karışımı ve bayat bira-

nın kokusu, otuz yıllık halının kokusuyla karışarak havayı dolduruyordu. Izzy buna hiç aldırmıyordu. Uzun, ortak bir masaya oturduk. Masa, plastik beyaz bir örtüyle kaplıydı. Üzerinde yengeçler, yengeç bacakları ve karides yığınları vardı.

Izzy, yanındaki adamla şakalaşıyordu. Adam tıpkı *Harry Potter*'daki Hagrid karakterine benziyordu. Uzun saçları, sakalı ve tabak büyüklüğündeki elleriyle kitaplardan fırlamış gibi görünüyordu.

Kız kardeşim taktığı önlüğü düzeltip masanın karşısından bana gülümsedi. "Hayatımın en iyi akşam yemeği."

"Beğendiğine sevindim."

Alaycı bir şekilde, "Beğenmek mi?" diye sorarken paylaştığımız limonlu tereyağı sosuna biraz yengeç batırdı. *"Bayıldım."*

Bir şekilde, ufak tefek yapısma rağmen benden daha fazla yemişti. Ben *Charlie ve Çikolata Fabrikası*'ndaki, sakızı çiğnedikten sonra devasa bir yaban mersinine dönüşünce yuvarlamak zorunda kaldıkları Violet Beauregarde gibi hissediyordum

"Midem ağrıyor." Yediğim onca şeyden dolayı patlayacakmış gibi hissediyordum.

"Gerçekten mi?" Izzy başını yana eğip parkta yürürken rujunu yeniden sürdü. Aslında o yürüyordu, ben vücuduma on beş kilo eklenmiş gibi hissettiğim için ayaklarımı çakılların üzerinde sürüklüyordum. Sanırım tereyağı mideme dokunmuştu. "İyiyim."

O da iyi görünüyordu. Enerji doluydu.

Böyle mi oluyordu? Otuzuna basınca bedenin eskiden yapabildiklerini aniden yapamaz hâle mi geliyordu? Bu yüzden mi akşam bir kadeh şarap içince hemen sızıp kalıyordum?

Tanrım.

Şimdi varoluşsal bir krizin zamanı değildi. Izzy'yi otele götürmem gerekiyordu. Krizimi sonra yaşayabilirdim.

Arabamın kilidini açtığımda farlar karanlık otoparkın içinde yanıp söndü.

"Evini görmek için sabırsızlanıyorum." Sürücü koltuğuna otururken çıkardığım sızlanmayı duymazdan gelerek emniyet kemerini taktı. Belki de başka bir sedan satın almadan önce birkaç *SUV*'yi denemeliydim çünkü yere bu kadar yakın bir arabaya binip inmenin pek kolay olmadığını fark etmeye başlamıştım. Sanırım yoga yapmaya başlamam gerekecekti.

"Güven bana," dedim emniyet kemerini takarken. "Çok büyük bir yer değil."

"Ancak *senin*." Söyleyiş tarzı beni gülümsetti çünkü haklıydı. Tamamen benimdi. Orada başka kimsenin izi yoktu. Onu ben almıştım ve bir tür yuva hâline getirmeye çalışan da bendim. "Sormadım..." Tereddüt etti. Saçları hâlâ mükemmel olmasına rağmen ellerini üzerinde dolaştırdı. "Chase sana tekrar mesaj attı mı?"

Park yerinden çıkarken sinyal lambasını yaktım. "Hayır."

Bu durum beni inanılmaz rahatlatıyordu. Onunla uğraşmak istemiyordum. Mesaj tamamen saçmalıktı. *Seni*

özledim. Sanki hiçbir şey yapmamış gibi yazmıştı. Beni *aldatmıştı*. Başka bir kadını hamile bırakmıştı. Bildiğim kadarıyla hâlâ onunla birlikteydi. Benim gözümde bu affedilemez bir şeydi fakat o bunu umursamayacak kadar bencildi.

Bu, Chase'te ilk başta görmediğim bir şeydi: Bencillik. Her şey patladıktan sonra olayları olduğu gibi görmeye başlamıştım. İlk başta durumu net göremediğim için kendime kızmıştım. Ancak sanırım o söz doğruydu. Bazen ormana çok yakın olduğun için ağaçları göremiyordun.

"Hâlâ üzgün olsan da bunun sorun olmadığını bilmeni istiyorum."

Kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. "İnan bana, o sayfayı kapattım. Yaşananları artık aştım." Başımı salladım. "Daha doğrusu kabullendim." Kız kardeşime baktım, bakışları anlayışla doluydu. "Daha iyisini hak ediyorum."

"Hak ediyorsun. Daha iyiden bahsetmişken." Sesi kısıldı. "O çocuğun numarasını almadığım için hâlâ sana kızgınım."

Tabii ki kimden bahsettiğini biliyordum. Tek bir kişi olabilirdi.

Direksiyonu daha sıkı kavradım. "Yirmi bir yaşındaydı."

"Ne olmuş yani?" Sabırsızca ayağını arabanın zeminine vurdu.

İçimden gülmek gelse de bunu yapmadım. "Daha fazla neden mi gerek?"

"Bence bu önemli bir mesele değil. Ciddi bir şey olması gerekmiyor ki. Dışarı çıkıp genç bir erkekle harika seks yapabilirsin, hepsi bu kadar."

Derin bir nefes aldım. Ne demek istediğinin farkındaydım. *Gerçekten anlıyordum.* Ancak ben öyle biri değildim. Tek gecelik bir ilişki benim konfor alanımın dışındaydı. Reid'le olsa bile bunu tekrar yapabileceğimi sanmıyordum.

"Cinsel hayatımla ilgilendiğin için minnettarım ama..."

"Hayır, değilsin." Gülerek sözümü kesti.

"Sadece kendimi daha çok flört eden bir kadın olarak görüyorum."

"O zaman bir randevuya çık," dedi şarkı söyler gibi. "Bu senin görevin. Ben buradayken bir randevuya çıkmalısın." Parmaklarını önümde salladı. "Hatta sana arkadaşlık sitelerinde profil oluşturabilirim."

"Tanrım," dedim. "Arkadaşlık sitesi profiliyle alakalı şaka yapma." Bunun düşüncesi beni ürpertmişti. "Bunu istemiyorum."

"Peki en azından bir randevuya çıkar mısın? Buralarda uygun bekârlar vardır herhâlde, değil mi? Yakışıklı balıkçılar, belki bir iki seksi çiftçi."

Ona şüpheyle baktım. "Evet demiyorum."

"Ancak hayır da demiyorsun. Bunu belki şeklinde yorumluyorum."

Burun kemerimi sıkarak pansiyonun yoluna saptım. İnternetteki fotoğraflara göre çok olağanüstü bir yere benziyordu. Geniş arazisi, otlayan çiftlik hayvanları, binilebilecek atlar, suya erişim ve ufukta görünen deniz feneri vardı.

Izzy sessizleşmişti. Rengarenk ağaçların sıralandığı uzun yolu ve yere yayılan renkleri seyrediyordu.

Düşünceli bir şekilde, "Bu *vlog*'umda harika görünecek," derken alt dudağını ısırdı. Şimdiden videoları ve çekim açılarını düşünmeye başladığına, bir an önce dışarıya çıkmak istediğine emindim.

"Yarın için planımız var mı?" diye sordu.

"Önemli bir şey yok."

"Via." Sinirli bir şekilde adımı söyledi. "*Sen* önemlisin."

Gülümsedim. Virajı döndüğümüzde pansiyon görüş açımıza girdi. "Saatlerce uçtuğun ve yeni geldiğin için biraz dinlenmek isteyeceğini düşündüm. Dükkânı görmek istediğini biliyorum. Orası... berbat durumda." Bu hafif bir ifade sayılırdı. "Özellikle de bu hafta çalışmalara başladıklarından beri."

"Umurumda değil. Sadece dükkânı ve kasabayı görmek istiyorum. Artık burası senin evin, abla. Geri döndüğümde, bana nerede olduğunu söylediğinde zihnimde canlandırabileceğim."

"Of!" Büyük evin önüne arabayı park ettiğimizde inledim. "Beni duygulandırma. Ağlamaktan nefret ederim."

Eğilip kolunu omuzlarıma doladı. "Küçük kız kardeşin olarak seni duygulandırmak benim görevim. Sabah görüşürüz, tamam mı? Seni seviyorum." Yanağıma yüksek sesle, ıslak bir öpücük kondurdu.

Neyse ki, otelde çalışan genç bir çocuk valizimizi taşımaya yardım ettiği için onu arabadan kendimiz çıkartmak zorunda kalmamıştık.

Arabamda oturdum ve merdivenleri çıkıp içeri girerken bana el sallayana kadar onu bekledim.

Kız kardeşimin Parkerville'de olduğuna inanamıyordum. Ziyareti beni çok mutlu etmişti. İçimden bir ses, beni ne tür maceralara sürükleyeceğini tahmin bile edemeyeceğimi söylüyordu.

ON BEŞ

Izzy bileğimi sıkıca tutup beni koridora doğru çekti. Kendi ayağıma takılıp düşmek üzereyken, serbest elimi duvara dayayarak dengemi sağladım.

"Ne oluyor, Iz?"

Bileğimi bıraktığında kan akışı elime geri döndü.

"Ustanın bu kadar yakışıklı olduğunu söylememiştin."

Kolumu ovuşturarak, "Kim?" diye sordum aptalca. Bu kadar minyon olmasına rağmen eli epey ağırdı. "Derrick mi?"

"Evet, Derrick." Kimsenin duymaması için fısıldayarak söylemişti. Zaten çekiç ve diğer aletlerin gürültüsünden duyulması imkânsızdı. "Çok yakışıklı, fit, gülümsemesi harika ve kendi işi var." Her ayrıntıyı parmaklarıyla saydı. "O mükemmel."

Ona bakıp ne söylemeye çalıştığını anlamaya çalıştım ama hiçbir şey olmadı. Bunu, saatin henüz erken olmasına ve Izzy önce dükkâna uğramak istediği için kahve içmeme-me bağlıyordum.

"Ne için mükemmel?" Alnıma hafifçe vurdu.

"Ah!" Orayı ovaladım. "Acıttın."

"Ne için mükemmel?" Beni taklit ederek daha kalın bir sesle sordu. "Randevu için, aptal."

Ağzım açıldı. "Dükkânımı tamir eden ustayla randevuya çıkmayacağım."

Ellerini beline koydu.

"Neden? Gizli gizli sana bakıyor. Belli ki senden hoşlanıyor."

Başımı ağrıtan elektrikli aletlerin olduğu yere doğru elimi salladım. "Çünkü burayla ilgilenmesi için usta olarak onu tuttum. Onunla çalışmak zorundayım."

Izzy, endişelerimi sinir bozucu bir sinekmiş gibi savurdu. "Bir randevuda bu kadar ne var? İyi giderse, bir daha gidersin. Kötü giderse de önemli değil. İkiniz de yetişkinsiniz."

Kız kardeşim her şeyi gerçekte olduğundan çok daha kolay göstermeyi bir şekilde başarıyordu. "Hayır."

"Hadi ama. Ben buradayken bir randevuya çıkacağına söz vermiştin." Huysuz bir çocuk gibi yüzünü astı.

Başımı meydan okurcasına havaya kaldırdım. "Öyle bir söz vermedim. Bu tuzağa düşmeyeceğim."

"Eğlenceli olacak!"

Ellerimi belime koyarak, "Kimin için?" diye karşılık verdim.

"Senin için!" Ayaklarının ucunda zıpladı. "Eğer endişelendiğin buysa, Derrick'e senin adına sorabilirim."

Ağzımı açtım fakat bir şey söyleyemeden arkamdan derin bir ses duyuldu.

"Bana ne soracak?"

Gözlerim büyüdü. Kız kardeşime *sakın yapma,* diyen bir bakış attım. Küçük kız kardeşler ne zaman söz dinliyordu ki?

Izzy elimi tutup beni döndürdü. "Via sana çıkma teklif etmek istediğini ama utandığını söyledi."

Elini o kadar sıkı sıktım ki, tırnaklarımın izlerinin kalacağına emindim. Bunu yaptığına inanamıyordum.

Derrick'in kaşları çatıldı. "Öyle mi?" Gözlerinde şaşkınlık belirdiğinde ben eriyip yok olmak istedim. Utanç midemde kabarmaya başladı.

"Sen bekârsın, değil mi?" Izzy sessizliği doldurmak için konuşmaya devam etti. "Kimsenin arasına girmek gibi bir amacımız yok."

O anda yerin yarılmasını ve beni yutmasını diledim.

Derrick gülerek parmaklarını hafifçe kırlaşmış koyu saçlarının arasından geçirdi. "Hayır, bekârım."

"Mükemmel." Izzy kelimeyi uzatarak söylemişti. "Via da bekâr."

Beni neredeyse onun kucağına atıp sinsice oradan kaçıp gitti. Onu davet ettiğime aniden pişman olmuştum.

Utanç içinde konuşmaya başladım. "Çok özür dilerim. Kız kardeşim bazen..."

"İtiraf etmeliyim ki, sana çıkma teklif etmek istiyordum fakat profesyonellikten uzak bir imaj çizmek istemedim."

"Biraz fazla..." Cümlemi nefes nefese kalmış hâlde bitirdim. "Bekle, ne dedin?"

Şaşkın ifademe gülümseyerek söylediklerini tekrar etti. "Eğer seni bu konuda zorladıysa ve çıkmak istemiyorsan alınmam."

"Ben... Ben... Yani, evet. Tamam." *Neden bu konuda bu kadar beceriksizim? Kendimi toparlamam gerekiyor. Biz yetişkiniz. Bir randevuya çıkabiliriz. Kötü biterse profesyonelce davranabiliriz. Değil mi?* "Çok isterim." Bu sefer sesim daha güçlüydü. *Tanrıya şükürler olsun.*

"Bu akşam boş musun?"

"Bu akşam mı?" Onun bu kadar çabuk harekete geçeceğini beklemediğim için papağan gibi tekrarladım. "Evet, boşum." En azından Izzy'yle henüz plan yapmamıştık. İçimden bir ses, bu akşamki randevu teklifini reddedersem, kabul etmediğim için beni tekmeleyeceğini söylüyordu.

"O hâlde saat yedide seni almaya gelirim."

"Yedi harika."

Gülümsedi, bana bakarken gözleri ışıldıyordu. Aptal değildim, benden hoşlandığını anlayabiliyordum. Asıl soru benim ondan hoşlanıp hoşlanmadığımdı.

"Dudaklarını birbirine bastır." Izzy, parmaklarıyla çenemi tutup son bir saatini harcadığı makyajın kusursuz olduğundan emin olmak için yüzümü inceledi.

Dediğini yapıp ruju dağıttım. "Nasıl görünüyorum?"

Ortaya çıkarttığı işten memnunmuş gibi sırıttı. Haklıydı, on iki yaşından beri kendine ve arkadaşlarına makyaj

yapıyordu. Çektiği videoların çoğu makyaj eğitimi üzerineydi.

"Sen söyle." Sandalyeyi çevirip beni aynaya doğru döndürdü.

Yansımamı görünce ağzım açık kaldı. Çoğu zaman saçımı toplayıp makyajımı yapsam da Izzy'nin becerisine kesinlikle sahip değildim. Cildim parlak görünüyordu ama güneşte fazla kalmışım gibi yağlı ya da bronz değil, tamamen kusursuzdu. Saçlarım dalgalar hâlinde aşağıya dökülüyordu. Bir tutamı da yüzümden geriye doğru gevşekçe tutturulmuştu.

Parmaklarımla tereddüt ederek yanağıma dokundum. "Ben..."

"Seksi. Çok seksi görünüyorsun." Izzy kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Aynada gözlerimiz buluştuğunda başını salladı.

"Şimdi tek ihtiyacın olan bir elbise ve bende tam da bu duruma uygun bir şey var."

Kolumu tutup beni sandalyeden kaldırdı ve odasına kadar onu takip etmem için çekiştirdi. Valizi, yatağın önündeki koltuğun üzerinde açık duruyordu. Yardım etmek istediği için burada hazırlanmam konusunda beni ikna etmişti çünkü böylesi tüm makyaj malzemelerini oradan oraya taşımaktan daha kolaydı.

Valizini karıştırırken nefesimi tuttum. Bana ya mükemmel bir şey ya da tamamen skandal bir şey verebilirdi.

Uzun, siyah bir kazak elbise çıkartıp onu zaferle havaya kaldırdı. "Ta da! Beğendin mi?"

Elimi uzatıp kumaşı parmaklarımla okşadım. "Mükemmel." Vücudumu yutmak yerine saracak, tam oturacaktı. Ayrıca hava soğuk olduğu için de sıcak tutacaktı.

"Bununla tam uyacak bir ceketim de var." Banyoda giymem için elbiseyi bana uzattı. "Ayakkabılar da var."

Banyoda, makyajımı ve saçımı bozmamak için elbiseyi dikkatlice giydim. Izzy'nin emeklerini bozarsam bana kızacağını biliyordum.

Kumaş, ikinci bir ten gibi vücuduma yapıştı. Kendimi çok daha iyi, özgüvenli hissediyordum.

İçten içe Chase'in beni aldatmasından sorumlu olmadığımı biliyordum. Yine de bu, öğrendikten sonra özgüvenimin sarsılmadığı anlamına gelmiyordu. Kendimle ilgili her şeyi sorgulamıştım. Yeterince güzel değil miydim? Yeterince akıllı değil miydim? Seks hayatımız o kadar kötü müydü? Yoksa yatakta kötü olan *ben* miydim?

Onun seçimleri yüzünden kendimi suçlamaya çalıştığım düşünceler durmaksızın kafamda dönüp duruyordu. Ne yaptığımı fark ettiğim anda gözlerim açıldı.

Izzy kapıyı çaldı. "Bir elbise giymek ne kadar sürer ki?"

Kapıyı açıp onu içeri aldım. "Nasıl görünüyorum?" Şapşalca kıkırdayarak etrafımda döndüm. Bu randevuya zorlanmış olabilirdim fakat bu, giyinip süslenmekten ve kız kardeşimle eğlenmekten zevk alamayacağım anlamına gelmezdi.

Ayrıca Derrick iyi bir adamdı. Muhtemelen güzel vakit geçirecektim.

Sadece bundan sonra onunla çalışmak zorunda olduğumu düşünmemeye çalışmalıydım.

Izzy ellerini çenesinin altında birleştirdi. "Harika görünüyorsun." Onu odaya takip edip benim için seçtiği ayakkabıları giymek üzere sandalyeye oturdum. Siyah kadife, topuklu bir çift bottu. Nefesini tutarak, "Aman Tanrım, neredeyse unutuyordum. Takı da takmalısın," dedi. Komodinin üzerine koşup mücevher kutusunu karıştırdı. Uzun altın bir kolye ve birkaç yüzükle geri geldi. Yüzükleri bana uzatıp arkama geçerek kolyeyi taktı.

Yüzükleri takmak garip bir histi. Mücevherlerden hiçbir zaman hoşlanmamıştım. Yıllardır parmaklarımda bulunan tek şey alyansımdı. Onu da Chase'in bulması için San Francisco'da arkamda bırakmıştım. Artık onu takmak istemiyordum ve Chase'e *siktirip gitmesini* söylediğim bir mesaj bırakmak istemiştim.

Bana kahverengi süet bir ceket uzattıktan sonra bir adım geri çekilip eserini hayranlıkla seyretti. "Tanrım, ne kadar da iyiyim," diyerek kendini tebrik etti. "Bazıları siyah ve kahverenginin birbirine yakışmadığım söyleyebilir ancak bence bu birinci sınıf bir kombinasyon." Telefonuna baktı. "Gitsen iyi olur. Derrick birazdan seni almaya gelir," dedi.

Ona sıkıca sarılıp, "Bunun için senden nefret etmiş olabilirim ama teşekkürler," dedim.

Izzy de gülerek bana sarıldı. "Kız kardeşler bunun için vardır." Benimle birlikte arabama kadar yürüdü. Motoru çalıştırdığımda parmaklarıyla camı indirmemi işaret etti. "Randevudan eve dönünce beni ara. Tüm detayları öğrenmek istiyorum."

Başımı sallarken kıkırdadım. "Tabii ki istersin."

"İyi eğlenceler." Arkasını dönüp neredeyse zıplayarak otele geri girdi.

Bazen Izzy'nin özgür ruhunun bir parçasından bende de olmasını dilerdim fakat ailemizin ondan beklentileri benim omuzlarıma yüklenenlerden çok farklıydı. Onun en sevilen çocuk olması beni rahatsız etmiyordu. Izzy benim de en sevdiğim kişiydi. Çoğu insanın yapamadığı şekilde bulunduğu yeri aydınlatıyordu.

Eve dönerken, düşüncelerimi bastırmak için müziğin sesini sonuna kadar açtım.

Boşanma sonrası flört etmek, hemen başlasanız da bekleseniz de normaldi. İnsan kendisini nasıl rahat hissediyorsa onu yapmalıydı. Benim zorlandığım şey flört etmekten çok, flört kültüründen kopuk hissetmekti. Artık dışarıdaki dünya, benim flört ettiğim zamankinden daha farklıydı. Yaşlı olmadığımı biliyordum ancak öyle hissetmeye başlamıştım.

Kısa bir sürüş mesafesindeki park yerine, yani aslında ara sokağa park ettikten sonra Derrick'i beklemek için daireme çıktım. Bir anda kendimi küçük oturma odasının içinde volta atarken buldum. Kanepeye oturmak için kendimi zorlamıştım. Ancak bu sefer de bacaklarım gerginlikten ve bastırılmış enerjiden titremeye başladı.

Sadece bir randevuydu. Rahatlamam gerekiyordu.

Telefonum Izzy'nin ceketinin cebinde titredi. Derrick'in randevuyu iptal ettiğini söyleyeceğini düşünürek telefonu çıkartırken neredeyse kanepeden düşüyordum. Bunun beni rahatlatması mı yoksa sinirlendirmesi mi gerekiyordu emin değildim çünkü Derrick değildi. Kardeşimdi.

Izzy: *Panik yapma ve sadece eğlen! Seni seviyorum!*

Keyifle başımı salladım. Bazen kardeşler arasında bir tür telepati olduğunu düşünüyordum.

Ben: *Bunların hepsi senin suçun, hatırladın mı?*

Izzy: *Bana sonra teşekkür edeceksin!*

Ayağa kalkıp bir şişe su almaya giderken kapı çaldı. Derrick'in geldiğini düşünerek derin bir nefes alıp gülümsemeye çalıştım.

Derrick kapının önünde duruyordu. Daireme çıkan merdivenlerin yanındaki titrek ışık, etrafta vızıldayan sinir bozucu bir böceği andırıyordu. O lambayı değiştirmeliydim. Saçları duştan dolayı nemliydi, kirli sakalları yeni tıraşlanmıştı. Parfümünün hafif odunsu kokusu burnuma doldu.

Orada aptal gibi dikilip ona bakarak kaldığımı geç de olsa fark ettim. "Merhaba."

Gülümseyip daha önce fark etmediğim bir buket çiçeği bana uzattı. "Bunlar senin için." Güller çok güzel olmasına rağmen biraz tahmin edilebilirdi.

"Teşekkür ederim. Çok güzeller." Buketi aldım. "İçeri gir, ben de vazo bulayım."

Dairemin bir kısmı tadilatta olduğu için evimi zaten görmüştü, bu yüzden evin hâli yüzünden utanmama gerek yoktu. Bir vazo bulup su doldurmak ve çiçekleri vazoya koymak sadece bir dakika sürdü.

Arkamı döndüğümde Derrick'in neredeyse eğlenerek bana baktığını gördüm. "Ne var?" diye sordum yanaklarım kızarırken.

"Dans ediyordun."

Gözlerim dehşetle açıldı. "Öyle mi?" Utançtan gözlerimi kapattım.

"Evet." Gülümsemesi genişledi. "Hatta mırıldanıyordun."

"Aman Tanrım." Ellerimle yüzümü kapattım. "Bu çok utanç verici."

Derrick güldü. Beni sakinleştirmek için hafifçe koluma dokunduğunda ellerimi yüzümden çektim. "Çok tatlıydın."

"Izzy'nin bugün sürekli çaldığı aptal bir şarkı kafamda takılı kaldı."

"Hangi şarkı?"

"Emin değilim. Ona sormam gerekiyor. Normalde dinlediğim türde bir müzik değil. Elektronik, dans şarkısı gibiydi fakat akılda kalıcı."

Kapıya doğru yürürken eli belimin altında asılı kalsa da tam olarak dokunduğu söylenemezdi. "Normalde ne tür müzik dinlersin?" diye sordu.

"Hozier'in tüm şarkılarını severim. En sevdiğim şarkıcı."

Derrick merdivenlerin sonunda beni beklerken kaşlarını çattı. "Sanırım onu daha önce hiç duymadım." Bilebileceği daha popüler olanlarından başlayarak şarkılarını birer birer

saymaya başladım ama o başını iki yana sallamaya devam ediyordu. "Hayır, hiç tanıdık gelmiyor."

"*Take Me To Church* bile mi?" Resmen hakaret sayılırdı. Bu adam Hozier'in büyüklüğünü nasıl duymamış olabilirdi?

"Şey... o dini bir şarkıcı falan mı?"*

Gözlerim büyürken ellerimi havaya kaldırdım. "Ah, hayır. Bunu kabul edemem."

Kıkırdayarak beni ön tarafta park etmiş kamyonetine götürdü. "Yoldayken bana bir şeyler çal." Kapıyı açıp içeri girmemi bekledi. Kamyonetin önünden koşar adımlarla geçerek içeri girince telefon kablosunu bana uzattı. "Çal bakalım."

Telefonumu takıp, Hozier'in tüm albümlerinden şarkı listesini hızlıca açtım. Derrick müzik kontrolünü bana veriyorsa, bundan sonuna kadar yararlanacaktım.

En tanınanı olduğu için *Take Me To Church* ile başlamıştım. Göz ucuyla yüzüne bakıp tanıdık bir şey var mı diye baktım ancak yoktu.

"Fena değil." Parmaklarıyla direksiyonda ritim tuttu. "Başka ne var?"

En sevdiğim şarkı olan *Movement*'ı çaldım. Derrick nefret etmiş gibi görünmediği için ona artı versem de onun tarzı bir müzik değildi.

Sesi kısıp sordum. "Ne dinlemeyi seversin?"

Kalın kot ceketinin altındaki oduncu gömleğinin yakasını çekiştirirken tereddüt etti. "Çoğunlukla *country*."

---

* Şarkı, beni kiliseye götür anlamına gelmektedir. Bu yüzden karakter onun dini bir bağlantısı olup olmadığını sorguluyor. -e.n.

Gülümseyip *Spotify*'da *country* çalma listesi aradım. "Bunu tahmin etmeliydim."

"Ne demek bu?" diye gülerek sordu.

"Bilmiyorum. Sanırım öyle bir havan var. Mesela oduncu gömleğin gibi." *Gilmore Girls** dizisindeki Luke'a çok benziyordu.

Işıkta kamyoneti yavaşça durdurduktan sonra gömleğine baktı. "Bundan dolayı mı tahmin ettin?" Gömleğini vücudundan biraz uzaklaştırdı.

Omuz silktim. "İşte bu yüzden klişe diye bir şey var."

Kahkahasından ne kadar eğlendiği belli oluyordu. "Eve gidince dolabımı inceleyeceğim."

"Nereye gidiyoruz?"

Derrick'le sohbet etmek şaşırtıcı derecede kolaydı. Garip ya da zorlamaymış gibi hissettirmiyordu.

"Buradan çok uzak olmayan bir İtalyan restoranı var. Oraya gidebiliriz diye düşündüm. Daha önce gitmedim. Oldukça yeni, en azından bu civarda." Bana muzipçe gülümsedi.

"Ne kadar yeni?"

"Sanırım iki yıl?" Cümlesini soru gibi söylemesinden onun da bilmediği anlaşılıyordu.

Ona şaşkın şaşkın baktım. "Hiç gitmedin mi?"

Parmaklarını saçlarında gezdirerek, bir sonraki ışıkta sağa döndü. "Ben... işime gömülürüm ve zamanın nasıl geçtiğini fark etmem."

---

* 2000-2007 yıllarında yayınlanan, Amerikan yapımı ve Emmy ödüllü dizi. -ç.n.

"Anlıyorum."

Sanki hayatımın son bir yılı hatta belki de iki yılı otomatik pilotta geçmiş ve şimdi yavaş yavaş uyanıyormuşum gibi hissediyordum.

"Boşanmanın üzerinden fazla zaman geçmedi, değil mi?"

Yüzümü buruşturdum. "Net olarak sonuçlanmasını düşünürsek? Evet. Ancak ilişkimizin bitmesinin üzerinden bir yıl geçti. Sanırım onun açısından daha da uzun süre önce." Sesimde acıya dair hiçbir iz olmaması beni etkilemişti. Birini unutup hayatıma devam etmiş olmam, acının o kadar kolay geçeceği anlamına gelmiyordu. "Peki ya sen?"

Boğazmı temizledi. "Karım vefat etti."

Yüzünün yan tarafını inceledim, hüzne dair bir işaret arıyordum fakat yoktu. "Üzüldüm." Daha iyi bir şey söyleyemediğim için kendime kızmıştım.

"Uzun zaman önceydi." İleride bir restoran ya da restoran olduğunu düşündüğüm bir yer gördüm. Arabayı park yerine çevirip park ettiğinde şüphelerim doğrulandı. "Sarhoş bir sürücüydü."

"Bu..." Söyleyecek söz bulamadım. "Çok kötü."

"Önemli değil," dediğinde bunu içtenlikle söylediğini anlayabildim. "Bu kasaba benim ailem gibi. Çocuklarımı büyütmeme yardım ettiler. Şimdi ikisi de yetişkin, kendi hayatlarını yaşıyorlar."

"Kaç çocuğun var?"

"İki. Bir kız, bir erkek. Yirmi beş ve yirmi bir yaşındalar. Bir de torunum var." Gözlerim büyüdü. Neredeyse *kaç*

yaşındasın, diye haykıracaktım ancak soru ağzımdan çıkmadan dilimi ısırdım. O kadar yaşlı görünmüyordu. Gerçi bugünlerde insan asla gerçeği bilemezdi. En azından artık bunu yargılayacak durumda değildim. Sanki aklımdan geçenleri biliyormuş gibi, "Kızım doğduğunda on sekiz yaşındaydım," diye devam etti. "Kırk üç yaşındayım." Benden on bir yaş büyüktü. İlginçti. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Aniden, "Yaşın mı, çocuklarının olması mı?" diye sordum. Bazen, daha doğrusu son zamanlarda hiç düşünmeden konuşuyordum.

Ellerini kot pantolonunun üzerinde sürterken gülümsedi. Gergindi, bu da bana garip bir şekilde sevimli geldi. "İkisi de sanırım." Gözlerinde endişeli gölgelerle bana utangaç bir şekilde gülümsedi.

"Hayır," diye cevap verdim dürüstçe. "Rahatsız etmiyor."

En azından, rahatsız etmediğini düşünüyordum. Bu randevuya ciddi bir şey olacağını düşünerek gelmemiştim. Belki de Derrick...

Düşüncelerimi yarım bıraktım.

"Güzel," diye cevapladı. "Bu iyi." Bu sefer gülümsemesi biraz daha güven ve daha az tereddüt barındırıyordu. "Burada bekle," dedi ve parmağını kaldırarak koltuğumda kalmamı işaret etti.

Motoru kapatıp anahtarları çıkardı. Benim boyumla asla başaramayacağım bir rahatlıkla kamyonetten indi ve aracın önünden geçerek kapımı açtı.

Emniyet kemerimi çıkartıp kamyonetten inmeme yardım etmek için uzattığı eli tuttum.

İçeri girer girmez pencere kenarına oturduk. Dışarıdaki rüzgâr, yavaşça solan yaprakları küçük bir girdap gibi savurdu. Dikkatimi ona vermem gerekiyordu. Ancak bu gecenin, benim için olduğundan çok daha fazla anlam ifade ettiğini düşünerek sessizce panikledim.

"İtalyan yemeklerini seversin, değil mi?" diye sordu Derrick. Yanakları hafifçe kızarmıştı. "Bunu daha önce sormalıydım." Neredeyse utanmış gibi başını eğdi. "Tahmin etmediysen, bu konuda pek iyi değilim."

Ortamı yumuşatmaya çalışıp, "Sohbet etmekten mi bahsediyorsun?" diye şaka yaptım.

Omuzlarındaki gerginlik biraz azaldı. "Çok fazla çıkmıyorum," diye ekledi menünün kenarıyla oynayarak. "Biraz paslanmışım."

Gülümsedim, onun tedirginliği kendimi daha iyi hissettirmişti. "Bu seni şaşırtabilir fakat ben de öyleyim," diye fısıldadım gizli bir sır verir gibi.

"Bu..." Parmaklarını masanın üzerinde oynattı. "Bu beni rahatlattı."

"Sadece rahatlayıp akşam yemeğinin tadını çıkaralım. İkimize de baskı yok. Bu bir alıştırma olabilir."

"Alıştırma mı?" Parmaklarını saçlarında gezdirdi ve gerginliğinin hâlâ devam ettiğini fark edince elini indirdi.

"Evet, ikimiz de randevulara alışkın değiliz."

Teklifimi düşündü. "Tamam."

Randevuya çıkmak asla kolay gelmezdi fakat birdenbire hiç hazırlanmadan çıkmanın insanı paniğe sürükleyen bir yanı vardı.

Garson geldiğinde, paylaşmak için bir şişe şarap sipariş ettik. "Ben araba kullanacağım, sadece bir kadeh içerim," diye söz verdi.

"Geri dönüş için *Uber* çağırabiliriz," dedim kucağımdaki peçeteyi düzelterek. Garson, küçük bir yağ tabağıyla birlikte bir sepet ekmek bıraktı. Açgözlülükle ekmeği parçalayıp yağa batırdım. Gerginlikten öğle yemeğini atlamıştım.

Derrick, sanki en komik şeyi duymuş gibi güldü. "*Uber* mi? Parkerville'de mi? Evet, burada öyle bir şey yok."

"Ah." Çiğnerken ağzımı elimle kapattım. "Bunu düşünmemiştim."

"California'dan geldin, değil mi?"

Saçımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdım ama hemen ardından kendime lanet ettim. Izzy'nin o bukleleri kıvırmak için harcadığı onca emeği mahvetmek istemiyordum. "Tam olarak, San Francisco."

Garson şişeyi getirip açtı ve iki kadehe şarap doldurdu.

"Orası buradan farklı olmalı."

Şaraptan bir yudum aldım, iyiydi ancak en iyisi değildi.. "Hem de çok."

"Peki burayı sevdin mi?" Sesi şüpheli geldi. Buna alınmam gerekirdi ama büyük bir değişiklik olduğu için bu durumda şüphe duyması normaldi.

"Evet, California'da büyümüş olmama rağmen burası şimdiden evimmiş gibi hissediyorum. Bu sana garip geliyor mu?"

Başını sallayıp oturduğumuz anda masaya konulan su bardağını bana uzattı. "Kesinlikle hayır. Her zaman bazı yerlerin ruhlarımızı çağırdığına inanmışımdır. Taşınmaya karar vermeden önce buraya gelmiş miydin?"

"Aslında hayır." Bir parça daha ekmeği yağa batırdım. "Doğu kıyısında yaşamak için en iyi yerleri araştırırken internette bu kasabayı buldum. Kıyıya yakın bir yerde yaşamak istediğimi biliyordum. Burası tam olarak aradığım yerdi. Risk alıp dükkânı satın aldım ve daireye taşınmaya karar verdim. Geriye dönüp bakmadım."

Derrick biraz öne eğildi ve sanki sadece ikimiz varmışız gibi samimi bir ortam yarattı. "Boşanman hakkında soru sorabilir miyim?"

"Tabii ki," derken parmaklarımı kucağımın üzerine serilmiş peçeteye sildim. "Bunun hakkında konuşabilirim."

"Kötü bir boşanma mıydı?"

Yüzüm buruştu. "Eğer sorduğun şey buysa arkadaşça bir ayrılık değildi."

"Boşanmak isteyen sen miydin, yoksa..."

Soruyu düşünüp en iyi cevabı bulmaya çalıştım. "Boşanmayı ben istedim fakat hayır, bunun olmasını istememiştim. Ben... çok âşıktım ya da âşık olduğumu sanıyordum." Kendimi küçümseyen bir kahkaha attım, o kadar yüksek sesliydi ki birkaç kişi bana tuhaf bakışlar attı. "Beni aldattıktan sonra affetmemi istese bile onu asla affedemeyeceğimi anladım. Gerçi bunu istemedi. Bunu sindirip hayatına devam edebilen insanlar benden çok daha güçlü. Ancak başka bir kadını hamile bıraktı ve..." Omuzlarımı silktim. "İşte bu kadar."

"Üzüldüm."

"Teşekkür ederim fakat üzülmene gerek yok. Şimdi ne kadar iyi olduğumu anlıyorum. Sonunda her zaman olmam gereken kişi olabiliyorum. Hayatımda ilk kez başkalarının değil, kendi hayallerimin peşinden gidiyorum ve bu... garip bir şekilde, her şeye değdiğini hissettiriyor."

Söylediklerimin mantıklı olduğunu onaylar gibi başını salladı. "Anlıyorum. Bazen kendimize bir şans vermek için korkunç şeyler yaşamamız gerekir. Karım öldükten sonra kendi işimi kurdum. Her zaman yapmak istediğim bir şeydi. Bunu gerçekleştirmek için risk almak çok korkutucuydu fakat sonuca değdi."

Şarap kadehini dudaklarıma götürüp bir yudum aldım. "İşini seviyor musun?"

Sandalyeye yaslanıp bir elini masanın üzerine koydu ve parmaklarıyla hafifçe masayı vurdu. "Çok seviyorum. Bu, kolay olduğu anlamına gelmiyor. Gelir açısından zor yıllar geçirsek de buna değdiğini söyleyebilirim."

Yemeğimizi sipariş edip her konuda sohbet ettik. Derrick şaşırtıcı derecede konuşkan biriydi. Aramızda romantik bir bağ olup olmadığını bilmiyordum ancak en azından arkadaş olabilirdik, bu da bir şeydi. Izzy, hâlâ bir kıvılcım hissetmediğim için hayal kırıklığına uğrayacaktı fakat beni bu randevuya zorlamasına rağmen keyifli vakit geçirmiştim.

Hesabı bölüşeceğimi söylemiştim ama Derrick ısrarla ödemeyi yapmak istedi. Arabaya doğru yürürken ona içtenlikle teşekkür ettim. "Bir randevuma akşam yemeği ısmarlamazsam ne biçim bir erkek olurum?"

Omzumu silkip çantamı önümde tuttum. Asfaltın üzerine çakıl taşları serpilmişti ve inatçı bir tanesi Izzy'nin ayakkabısının altına yapışmıştı. Taşı çıkartmak için Derrick'in koluna tutunarak eğildim. "Bilmiyorum, bugünlerde çoğu insan hesabı bölüşüyor. Senin hesabı ödemeni beklediğimi düşünmeni istemedim."

Çakılı çıkarınca, kaslı kolundan elimi çektim. Cebindeki telefon çalmaya başladığında, bana yolcu kapısını açmadan önce telefonu cebinden çıkarmakta tereddüt etti. "Buna bakmam gerekiyor."

"Sorun değil."

Kamyonete girmeme yardımcı olduktan sonra telefona cevap vermek için birkaç adım uzaklaştı. O meşgulken, Izzy'den bir dizi mesaj bekleyerek kendi telefonuma baktım. Şaşırtıcı şekilde sadece bir tane mesaj vardı:

Izzy: Umarım eğleniyorsundur. Bunu hak ediyorsun.

Cevap vermedim çünkü yarın sabah kahvaltıda onu gördüğümde her şeyi anlatmamı isteyeceğini biliyordum.

Derrick endişeli bir şekilde telefonunu kapattı. Sinirle saçlarını karıştırırken neredeyse koşar adımlarla geri geldi.

Kapıyı açıp içeri girdi. "Bunu sana yapmak hiç hoşuma gitmiyor ancak seni eve bırakmadan önce evime uğrasak olur mu? Yolumun üzerinde halletmem gereken bir iş var." Elleri öfkeyle titriyordu, sanki birinin boğazını sıkıp boğmak istiyor gibiydi.

Hiç korkmadım, öfkesinin ve panik hâlinin benimle ilgisi olmadığını kolayca anlayabiliyordum.

"Sorun değil. Gerçekten."

Eve giderken ikimiz de konuşmadık. Eve varmamız uzun sürmedi, en fazla beş dakika olmuştu. Dişlerimi sızlatacak kadar sevimli bir *Cape Cod** tarzı evin garaj yoluna girdi. Karanlıkta bile her santimine özenle bakıldığı, sevgi dolu bir ev olduğu belli oluyordu.

Derrick, garaj yolundaki eski kırmızı arabaya odaklanmıştı, gözleriyle lanetler yağdırıyordu.

"Kim o?" diye sordum ama Derrick çoktan kamyonetten inmişti.

İçimden bir ses kamyonette kalmam gerektiğini söylüyordu fakat kalmadım. Kendimi emniyet kemerimi çözerken buldum. Evin önüne çıkan tuğla yol, yapraklar ve diğer çöplerden temizlenmişti. Derrick kamyonetten çıkmak için acele ederken ön kapıyı tamamen kapatmaya zahmet etmemişti.

İçeri girip doğrudan oturma odasına geçtim. Deri bir kanepe televizyona bakıyordu, önündeki sehpada bir çocuk yapbozu yayılmıştı ve pembe bir battaniye yere rastgele atılmıştı. Üst kattan bağırışlar geliyordu, Derrick'in sesi de duyuluyordu. Merdivenlere bakarken müdahale etmeli miyim, yoksa varlığım işleri daha da kötüleştirir mi diye düşündüm.

Sağımdan gelen bir sesle başımı o yöne çevirdim.

---

* Massachusetts eyaletinde ortaya çıkan; alçak, geniş, dik çatılı müstakil ev tipi. -ç.n.

"Via?"

Gözlerim Reid'inkilerle buluştu.

Reid. O burada ne arıyor?

"Reid?" Şaşkınlık, hissettiklerimi tarif etmeye yetmiyordu.

Arabası dışarıda mıydı?

Fark etmemiştim. Gerçi Derrick sinirle eve girdikten sonra etrafa pek dikkat ettiğim söylenemezdi.

Sanki burada yabancı olan benmişim gibi, "Burada ne arıyorsun?" diye sordu.

"Ben... ben... bir randevudaydım?" Neden kekelemiştim ya da neden soru gibi çıkmıştı, bilmiyordum. Tek bildiğim, beynimin Reid'in neredeyse tam karşımda durduğu gerçeğini kavrayamadığıydı.

"Randevu mu?" Farkında olmadan gözlüğünü yukarı itti. "O zaman neden babamın evindesin?"

Vücudumdaki tüm kan bir anda boşalmış gibi hissediyordum. O anda kendi yansımamı görememiş olsam da yüzümün renginin solduğunu biliyordum.

"Babanın evinde mi?"

Neden sesim bu kadar tiz ve cırtlak çıkmıştı?

"Bekle." Reid sorumu yok sayarak başını salladı. Babası mı? "Babam da randevudaydı..." Olayı birleştirirken gözlerini bana dikti. Sanırım ikimiz de önümüzde duran gerçeği kabul etmekte zorlanıyorduk çünkü düşüncesi bile korkunçtu. "Sen babamla randevuya mı çıktın?"

Üst kattaki bağırışlar daha da yükseldiğinde sanki yukarıda olanları görebilecekmişiz gibi gözlerimizi tavana diktik.

Reid bileğimi tutunca kolumdan bir elektrik akımı geçti. Beni mutfağa çektiğinde bileğimi bıraktı. Elini yan tarafta hafifçe kasıp açtı, bu da o elektriklenme her neyse onun da aynı şeyi hissettiğine inanmama neden oldu.

"Evet," diye cevap verdim sonunda. "Restorandan çıktığımız sırada bir telefon geldi ve önce eve uğraması gerektiğini söyledi."

Reid'in o mükemmel, dolgun dudakları aşağıya doğru kıvrıldı. Yapmamam gerektiğini bilsem de o dudakların bana yaşattığı zevki düşünmeden edemedim. Kollarımı etrafıma sardım. Kendimi bir arada tutmak için verdiğim gereksiz bir çabaydı. Bu gece olmasını beklediğim son şey buydu. Kimsenin tahmin edemeyeceği olaylar zinciriydi.

Çenesini ovuşturdu. İhanete uğramış gibi görünüyordu. "*Babam* mı, Via?"

"Onun senin baban olduğunu bilmiyordum," diye tısladım. Yukarıdaki tartışma devam ederken neden duyulmaktan endişelendiğimi bilmiyordum. "Nasıl bilebilirdim ki?"

Reid, ilk başta beni kendine çeken o ilgi çekici yeşil gözleriyle bana baktı. Ancak bu gece gamzeleri yoktu.

Izzy'ye anlattığımda bana inanmayacaktı. "Onun babam olduğunu gerçekten bilmiyor muydun?"

"Hayır," dedim sanki dilimde kötü bir tat varmış gibi. "Bilsem onunla çıkmaya gider miydim sence?"

Reid beni süzdüğü sırada çenesini sertçe sıktı. "Hayır, gitmezdin." Derin bir nefes verip eliyle yüzünü ovuşturdu. "Bu gerçekten boktan bir durum."

"Evet." Gözlerimi ayağımdaki botlara indirdim. "Gerçekten öyle."

Çenemin altında parmağını hissedince omurgamdan bir ürperti geçti. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama bağırışlar kesildi ve birkaç çift ayak merdivenlerden aşağı indi.

"Baba, dur," diye yalvaran bir kadın sesi duyuldu. "O benim erkek arkadaşım."

Reid ve ben hızla oturma odasına döndük. Derrick'le iki kişi daha ortaya çıktı. Kadının, Derrick'in kızı olduğunu tahmin ediyordum. Kapıya doğru itip kakılan adamın pek iyi durumda olduğu söylenemezdi. Yağlı, tel tel saçları siyah bir berenin altmdan kafasına yapışmıştı.

"O bir pislik, Layla. Sana defalarca bu eve giremeyeceğini söyledim."

"Kız kardeşimin erkek arkadaşı," diye Reid yalnızca benim duyabileceğim şekilde fısıldadı.

Derrick henüz evde olduğumu fark etmemişti.

Adam Derrick'in elinden kurtulmaya çalışırken "Bırak beni," diye sızlandı. Zayıf ve çelimsizdi.

"Bir gece dışarı çıktım, Layla. Bir gece ve sen bunu yapıyorsun." Layla'nm gözleri kardeşine döndü. "Onu sen mi çağırdın?"

Reid masumca ellerini havaya kaldırdı. "Ben değildim." Bana fısıldayarak, "Lili benden önce davrandı," dedi.

Lili kimdi?

"Sen değilsen, o hâlde kimdi?"

Sorunun cevabı bir saniye sonra geldi. Beş, en fazla altı yaşında bir kız çocuğu, mutfaktan koridora açılan köşeden

parmak uçlarında yürüdü. "Büyükbabamı ben aradım," dedi küçük, yumuşak sesiyle. Korunmak için Reid'in bacağına yapıştı.

Layla kızına mı, yoksa durumun kendisine mi öfkelendiğini bilemediğim bir şekilde, patlamak üzere gibiydi. Derrick, orada durduğumu fark ettiğinde tüm olaya tanık olduğumu anladı.

Kamyonette kalmalıydım. Her şey çok daha kolay olurdu.

Derrick içini çekip oğlunun gözlerine baktı. "Via'yı eve bırakır mısın?"

Reid, bu isteği kabul edip etmediğimi anlamaya çalışır gibi gözlerime baktı. Sorun olmadığını belirtmek için başımı hafifçe salladım. Zaten Derrick'in bir süre meşgul olacağı belliydi.

"Tamam."

Reid cebinden anahtarlarını çıkardı.

"Üzgünüm," dedi Derrick bana.

Omuz silktim. "Sorun değil."

Dışarıya çıktığımızda Reid sokak boyunca yürüyüp *Mustang*'ini park ettiği yere doğru ilerledi. Arabanın yanından geçseydik kesinlikle fark ederdim.

Benim için kapıyı açtı, ben oturduktan sonra sanki bir şeyler söylemek istiyormuş gibi duraksadı. Fakat hemen ardından başını sallayıp kapıyı kapattı. Onun arabasının önünden dolanmasını izledim. Dudakları sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi hareket ediyordu.

Sürücü kapısı hafifçe gıcırdayarak açıldı ve Reid, ilk tanıştığımızdaki kendinden emin hâlinden biraz uzak şekilde deri koltuğa yerleşti. Anahtarı kontağa takmak için elini uzatsa da durdu.

Uzun süre, ikimiz de hiçbir şey söylemedik. Ardından başını iki yana sallayıp kontağı çevirdiğinde motor çalıştı. En sonunda bana döndü. Nefesim ciğerlerimde takılı kaldı. Sanki vücudum, temel bir fonksiyonunu yerine getirmeyi unutmuş gibiydi.

"Seni bir daha göremeyeceğimi sanmıştım." Sesi titriyordu. Kelimelerine yansıyan duygu beni hazırlıksız yakaladı. "Sonra seni gördüm. Üstelik *babamın* randevusunda. Bu... berbat bir durum, değil mi?"

Ellerimi kazak elbisemin yumuşak kumaşı üzerinde gezdirdim. "Evet." İnkâr etmenin anlamı yoktu. Bilip bilmememin de bir önemi kalmamıştı.

Ne olursa olsun, berbat bir durumdu.

Reid başını hafifçe yana eğerek beni süzdü. İçimdeki karmaşayı ve an meselesi olan çöküşü görebiliyor muydu?

Dışarıdaki sokak lambasının ışığı ön camdan yansıyıp yüzüne gölgeler düşürüyordu. Bakışlarında yoğun bir şey vardı. Ne düşündüğünü anlamaya çalışmak bile imkânsızdı.

"Seni gerçekten öpmek istemem yanlış mı?"

Bu, beklediğim en son şeydi.

Aklıma gelen ilk şeyi aniden ağzımdan kaçırdım. "Neden?"

Gülümsememek için dudaklarını birbirine bastırdı. Gamzesi bir anlığına ışık gibi parlamıştı. Onu tekrar görebilmek için neler vermezdim.

"Çünkü o geceden beri tadını düşünmeden duramıyorum."

Gözlerimi kırpıştırırken şaşkınlıktan konuşamıyordum. Bu adam... gerçek miydi? Her zaman onun gibi adamların olmadığını söylerdim ama işte buradaydı, yanımda oturuyordu.

Gözlerimiz birbirine kilitlendi. Bir şey bekliyorduk. Ne olduğunu bilmiyordum.

İlk kim harekete geçti emin değildim, belki de bendim. Bildiğim tek şey, dudakları aniden dudaklarıma değdiği anda içimin rahatladığıydı. Sanki vücudum, ayrıldığımızdan beri onun tadını özlemişti. Öpücüğü hatırladığımdan bile güzeldi. Beni, hiç olmadığı kadar arzulandığımı hissettiren, delice bir çaresizlikle öpüyordu.

Parmakları saçlarıma dolanarak beni kendisine çekti ve dudaklarını daha da bastırdı. Kendimi ona açtığımda dili benimkine tembelce dokundu. Sanki tüm zaman bizimmiş gibi, sanki bir arabada oturan iki genç değilmişiz gibi. Az önce naneli sakız çiğnemiş gibi bir tadı vardı. Restorandan çıkarken emdiğim nane şekerine birdenbire minnettar kaldım. Kâsede gördüğüm anda bir tane almıştım.

Reid başımı geriye eğip boynuma küçük öpücükler kondurmaya başladı. Cildim hassaslaşırken kıvranmadan edemedim. Gülümsediğinde nefesi tenimde nazik bir okşamayla dolaştı.

Vücudum, tıpkı elime aldığımda yaratıcılığımın parlaması gibi onun dokunuşlarıyla canlandı. Bedenimin bu kadar hızlı tepki vereceğini hiç düşünmemiştim. Göğüs uçlarım elbisenin kumaşına bastırarak sertleşti. Sanki Reid'in bunu fark etmesini, kendilerine dikkat etmesini istiyorlardı.

Dudakları tekrar dudaklarıma döndüğünde bu kez daha yavaş, daha yumuşaktı. Eli saçlarımdan boynuma kaydı. Parmaklarıyla tenimi okşarken, bu öpücükten ne kadar keyif aldığımı, aynı zamanda da içten içe delirdiğimi biliyor gibiydi.

Onu bir daha görmemem gerekiyordu.

Ve bedenimin... o hain sürtüğün onu böyle istememesi gerekirdi.

Fakat işte buradaydık. Yapılacak en mantıklı şey olsa da ona durmasını söylemek istemiyordum. Aramızdaki kimya inanılmazdı. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Bu da eski kocama hissettiklerimin gerçek mi, yoksa hayal ürünü mü olduğunu merak etmemi sağladı.

Sanırım en doğru açıklama Reid'le yaşadığım her şeyin farklı olduğuydu.

Reid yavaşça benden uzaklaştı ancak hâlâ ensemi tutuyordu. İkimiz de nefes almaya çalışıyorduk. Beynim bulanıktı, yüksek sesle konuşmak bir yana düşüncelerimi bir araya getiremiyordum bile.

"Nerede yaşıyorsun?"

Ona gözlerimi kırpıştırarak bakarken beynimdeki sis perdesini kaldırmaya çalışmıştım. "Ne?"

Gülümsediğinde kalbim gamzesi karşısında eridi. "Seni eve bırakmalıyım."

"Ah." Dudaklarımı yaladım. Kendimi toparlamaya çalışsam da eli hâlâ üzerimde olduğu için bunu yapmak zordu. Dokunuşu tüylerimi diken diken ediyordu. "Tamam." Hızla adresi söyledim.

Sonunda beni bırakıp arabayı hareket ettirdi.

"Nasıl oldu da babamla randevuya çıktın?" Bu, başıma gelen en korkunç şey değilmiş gibi sormuştu.

"Kız kardeşim," dedim. Bunun yeterli bir açıklama olmadığını hemen anlamıştım. "Kasabaya ziyarete geldi. Babanın şirketi atölyemin ve dairemin tadilatını yapıyor. Buluşmayı o ayarladı."

Reid dudaklarını birbirine bastırarak başını salladı. "Anlıyorum."

Anlıyor mu? Çünkü ben hâlâ bu beklenmedik olayları kafamda oturtmaya çalışıyorum.

Yolcu koltuğundan yanımızdan geçen evleri izledim. Bir gecelik ilişkim yanımda otururken gerçekliğe odaklanmaktansa dışarıya bakmak daha kolay geliyordu. Ben bir korkaktım. Bunu biliyordum.

Yanımda oturan Reid, dikkatimi çekmek için boğazını temizledi. Titreyen ellerimi dizlerimin arasına sıkıştırarak gizledim. Gözlerim yaşlarla doluydu. Kendimi o kadar çaresiz hissediyordum ki birkaç saniye içinde ağlamaya başlayacaktım. Gecemin böyle geçeceğini hiç beklememiştim. Bütün suçlu Izzy'di.

Aptal, her şeye burnunu sokan küçük kız kardeşler!

"Panik yapma."

Başımı şeytan çıkarma ayinine benzer şekilde onun tarafına çevirdim. "Panik yapmıyorum." İstemeden göstermiş olduğum savunmacı tavrımı bozmak için öksürdüm.

Bana tek kaşını kaldırıp hızla bakışlarını yola çevirdi. "Tabii, kesinlikle." Sözlerinde alaycı bir ton vardı.

"Bu konuda nasıl bu kadar kayıtsız olabiliyorsun?"

Harika, şimdi de histerik gibi konuşuyorum.

Hafifçe güldü; sol eliyle çenesini ovuştururken, sağ eli hâlâ direksiyonu sıkıca kavramış durumdaydı. "Gerçekten böyle davrandığımın farkında değildim."

Derin bir nefes alıp kendimi toplamak için gözlerimi bir an kapattım. "Özür dilerim. Ben..." Bacaklarımın üzerinde sertçe yumruk yaptığım ellerimi esnettim. "Sadece tüm bunlarla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum."

Her şeyi kolayca çözmeye alışkındım, stresli durumlarda her zaman sakin, soğukkanlı ve kendime hâkim olan kişi olmuştum. Ancak Reid söz konusu olduğunda durum farklıydı. Belki de onun yanındayken vücudum ona öyle tepki veriyordu ki normal, mantıklı düşünceler üretemiyordum.

"Bu alışılmadık bir durum," diye kabul etti. "Fakat şu anda bu konuda paniğe kapılmana gerek yok. İkimiz de rıza gösteren yetişkinlerdik. Bunu gereğinden fazla büyütme."

Gözlerimi tekrar kapatarak burnumdan nefes alıp ağzımdan verdim. Yirmi bir yaşındaki biri mantıklı davranıyorsa, durumun kötü olduğu belliydi. Reid bunu fazla

kolaymış gibi gösteriyordu. Çok basitmiş gibi. Onun açısından öyle olabilirdi fakat benim için değildi. Ben böyle şeyler yapmazdım. Yabancılarla sevişmezdim ve kesinlikle babalarıyla randevuya çıkmazdım.

Ne var ki... yapmıştım çünkü bilmiyordum.

Mustang'i bir anda binamın önünde durdu. İlk karşılaşmamızda yaşadığım yeri bilmesi bir yana, benim hakkımda daha fazla şey öğrenmesini istememiştim. Şimdi her şey mahvolmuştu.

Motoru kapatıp emniyet kemerini çözdü.

"Ne yapıyorsun?" Soruyu o kadar hızlı sordum ki kelimeler birbirine karıştı. Gözlerim şaşkınlıkla büyümüştü.

Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıktı. Bunu beni baştan çıkarmak için yapmadığını farkındaydım ancak vücudum bunun farkında değildi. Birbirine sertçe yapışan bacaklarım bunun kanıtıydı.

"Sana kapma kadar eşlik ediyorum..." Tereddüt ederken gözlerini kısarak bana baktı. Bunun kasıtlı olup olmadığını bilmiyordum. "Bir centilmenin yapacağı gibi," diye bitirdi cümlesini. Gözleri benimkilere kaydı. Vücuduma yaptığı, centilmenlere hiç yakışmayan şeylerin anıları zihnimi işgal etti. Evet, bana bakış şekli yüzde yüz kasıtlıydı.

Gözlerimi ona diktim. Her ne yapıyorsa buna son vermesi için sessiz bir uyarıydı çünkü hiçbir şey olmayacaktı.

Gülümsemesi genişlerken yeşil gözleri alayla parıldamıştı. Dudaklarımı ısırarak inlememi bastırdım, bu adam olması gerekenden daha seksiydi.

Masumca ellerini kaldırıp sırıtışını bastırmak için dudağını ısırdı. Ancak bu hiçbir işe yaramamıştı. O yaramaz gülümseme zaten bacaklarımın arasında çoktan sıcaklığın yayılmasına neden olmuştu.

Kendime hiçbir şey olmayacağını ne kadar söylersem söyleyeyim, bedenim bu durumdan pek haberdar görünmüyordu.

Gülümsemesinin nasıl daha da büyüyebildiğini aklım almıyordu. "Bana karşı koyamayacağından mı korkuyorsun?"

Kendini beğenmiş şey...

Başımı havaya kaldırdım. Bu kibirli bir hareketti ama umursamadım.

"Sana karşı koyabilirim."

Bana, "*Göreceğiz,*" der gibi bakıyordu.

Arabadan çıktı. Reid kapımı açmaya yetişmeden inebilmek için emniyet kemeriyle uğraştım. Tüm çabalarım boşunaydı, benden önce davranmıştı. Arabadan çıkmaya çalışırken neredeyse yere yığılıyordum.

"Hey." Reid, koluma nazikçe dokunarak düşmemem için beni tuttu. "İyi misin?"

"İyiyim." Kelimeyi ağzımın içinde geveledim.

Kızgın olmamam gerekiyordu. Onu dayanılmaz bulmam, Reid'in suçu değildi.

Tabii ki bunu ona asla itiraf etmeyecektim.

Reid parmaklarını kıpırdattı. "Elimi tut, Via. Seni ısırmam."

Aracı yere yakın olduğu için ve reddedersem kendimi daha da rezil edeceğimi bildiğim için elini tuttum. Arabadan inmeme yardım ederken elimi bırakmadı. Elimi çekmeye çalıştım fakat daha da sıkı tuttu.

"Reid," dedim uyarıcı bir tonla.

"Via." Dilini adımın iki hecesinin üzerinde gezdirip uzatarak söyledi.

Sokak lambasının ışığı altında birbirimize bakarak duruyorduk.

İlk pes eden ben oldum. Reid'i binanın etrafından dolaştırarak daireme çıkan merdivenlere doğru sürükledim. Eski merdivenlere bakarken, "Bunlar değiştirilmeli," dedi.

"Biliyorum. Listede var. Elektrik tesisatını yenilemek, yeni zemin döşemek, dürüst olmak gerekirse her şeyi yenilemekle birlikte." Derin bir nefes aldım. Söylemesi bile çok zordu. Dün gece bunları düşünürken ağlayarak uyuyakalmış olabilirdim.

"Bütün binayı mı satın aldın?" Sesinden, bunu sormasının nedeninin merak değil, gerçekten ilgilenmesi olduğunu anlıyordum.

"Evet. Bir sanat stüdyosu açıp burada yaşamayı planlıyorum." Dairemin kapısına vardığımızda kapıyı tıklattım. "Bunun da tamir edilmesi gerekiyor."

Dişleriyle altdudağını çekiştirirken, "Bir sanat stüdyosu, ha?" dedi düşünceli bir sesle. Aklım arabadaki öpücüğe gitmişti. Onu öpmek istiyordum. Öpmemeliydim. Öpmeyecektim. Ancak istiyordum ve bu en korkutucu gerçekti.

"Doğru, sen de sanatı seviyorsun."

"Hı-hı." Düşüncelere dalmış gibi kendi kendine gülerek başını salladı.

"Ne? Ne oldu?" Gözlerimi kısarak sordum. Aklım onun ne demek istediği konusunda milyonlarca farklı yöne dağılmadan önce ne olduğunu söylemesi gerekiyordu.

Elimi sıktı. Sanırım bunu kasten yapmamıştı. Açıkçası, el ele tutuştuğumuzu bile unutmuştum. Korkutucu derecede hoş bir histi.

"Ben... şey... babam için yarı zamanlı çalışıyorum. Ayrıca tamirci olarak da çalışıyordum. Neyse..." Serbest eliyle saçlarını karıştırdı. "Sanat stüdyosu dediğinde, pazartesi başlayacağım projenin bu olduğunu anlamamıştım."

Korkuyla gözlerim büyüdü, ellerim terlemeye başladı. Sanki vücudumdaki tüm kan ayaklarıma akıyormuş gibi hissettim. "Hayır."

Derrick ve Reid'i aynı odada tutmam imkânsızdı.

Biriyle randevuya çıkmıştım. Diğeriyle de yatmıştım.

Baba ve oğul.

Aman Tanrım.

Ayaklarımın altındaki zeminin yarılmasını ve içine çekerek beni bu ızdıraptan kurtarmasını diliyordum.

Her şey gittikçe kötüleşiyordu.

"Via?" Konuşma şeklinden adımı ilk defa söylemediği anlaşılıyordu.

"Evet?" Sesim titriyordu. Panik boğazıma tırmanıyor, beni boğmakla tehdit ediyordu.

Büyük avucuyla yüzümü kavradı. "Nefes al." Derin nefesler alıp vermeyi taklit ederek beni de aynısını yapmaya

teşvik etti. "İşte böyle, melek. Benim için nefes al." Nefesimi tekrar kontrol altına almaya başladığımda bana küçük bir gülümseme attı. "Aferin kızıma."

"S-Sen burada mı çalışacaksın?" Yalnızca bir kez başını salladı. Nefesimi verirken gözlerimden yaşlar süzüldü. "Ah, Tanrım." Elimi belime koydum. Evren şu anda bana mı gülüyordu? Öyle hissediyordum. Bu acımasız bir şaka olmalıydı. Başımı eğdim. Stresimi atmak için aniden yürümek istedim ama gidecek hiçbir yerim yoktu. Merdivenlerin üstündeki alan küçüktü. Üstelik ikimiz de kapının önünde durduğumuz için çıkamazdım. "Buna inanamıyorum."

Reid'in işaret parmağını çenemin altına nazikçe fakat ısrarla bastırdı.

"Panik yapma. Lütfen. Seni böyle görmekten nefret ediyorum."

Parmaklarımı yanlarda esnettim. "Panik yapmamaya çalışıyorum."

Ve beceremiyorum.

"Eğer endişelendiğin buysa, babama hiçbir şey söylemeyeceğim. Aramızda geçenleri kimseyle paylaşmak gibi bir düşüncem yok."

"Ben..." Başımı salladım, Izzy'nin özenle şekillendirdiği buklelerim bozulmaya başlamıştı. "Öyle yapacağını düşünmemiştim."

Düşündüm mü?

Hayır.

Tüm bunların bir anda üstüme gelmesinin gerçekliğiyle başa çıkamıyordum.

"Her şey yoluna girecek," dedi nazikçe endişelerimi yatıştırmaya çalışarak. "İçeri girip duş al ve yat." Bana emir vermesine gülümsemek için dudaklarım titredi. "Sen bunu büyütmezsen, büyük bir mesele olmaz." Sonra eğilip kulağımın hemen altına nazik bir iyi geceler öpücüğü kondurdu. "İyi geceler, Via." Uzaklaşmaya başladı. "Bu arada..." Kafasını tekrar kulağıma eğdi. "Seni babamdan daha iyi becerebilirim."

Gözlerim dehşetle açılırken boğazım düğümlendi. Donup kalmış şekilde merdivenlerden inmesini izledim. Aşağıya indiğinde geri dönüp bana baktı ve göz kırptı.

Kendini beğenmiş şey...

İKİNCİ KISIM

ON ALTI

Via

Kilitli pansiyona aptalca girmeye çalışıp Izzy'yi defalarca aradıktan sonra eve dönüp yüzüstü yatağıma yığıldım. Kıyafetlerimi çıkarmaya ya da makyajımı silmeye bile zahmet etmemiştim.

Dün gece yaşananlar beni o kadar yormuştu ki.

Yavaşça gözlerimi açtım. Bol miktarda maskara ve kirpik yapıştırıcısı nedeniyle neredeyse birbirine yapışmışlardı. Yanağımı, bir böcek üzerimde yürüyor sanarak tokatladım. Sadece yerinden çıkıp yanağıma yapışan sahte kirpikti.

İğrenç.

Sırtüstü döndüm. Dün akşam yemeğinde sadece bir kadeh şarap içmeme rağmen akşamdan kalma gibi hissediyordum.

Akşam yemeği. Bir randevu.

Derrick'le. Reid'in *babasıyla.*

İnleyerek yüzümü kapattım. Kendimi yataktan kaldırıp çaresizce ihtiyacım olan duşa girmek için en az beş dakika boyunca zihnimde kendime moral verdim.

Normalde uzun uzun duş alan biri değildim. Ancak en az kırk dakika banyoda kalıp bütün bedenimi en az üç kez yıkadım. Islak saçlarımı tararken ayaklarımın altındaki çatlak fayansların üzerinde su birikmişti. Israrla çalan telefonumu görmezden geliyordum.

En çok ihtiyacım olduğu anda ortada olmayan kız kardeşimin aradığına emindim. Milyonlarca cevapsız aramanın onu endişelendirdiğini tahmin ediyordum fakat kendimi toparlayana kadar bekleyebilirdi.

Nemlendirici sürüp hafif bir makyaj yaptıktan sonra, üzerime basit bir kot pantolonla siyah bir kazak geçirdim ve en sonunda telefonumu kontrol ettim.

Tahmin ettiğim gibi hepsi Izzy'dendi. Ayrıca Derrick'ten dün gece için özür dilediğini yazdığı bir mesaj vardı.

Buna sinirlendim çünkü oğlunun aletinin nasıl göründüğünü biliyorken benden özür dilemesine hiç gerek yoktu.

Aman Tanrım, kendimden nefret ediyorum.

Telefonumu alıp Izzy'yi aradım. Beklediğim gibi ilk çalışta açtı. "Tanrım, Via-Mia, sonunda cevap verdin. Uyandığımda dün gece telefonumda bir sürü cevapsız arama vardı. Şimdi de ortalarda yoksun. Kefalet parası falan mı getirmem gerekiyor?"

"Tam olarak değil." Yatak odamda volta atmaya başladım.

Sistemimden attığımı sandığım tüm gerginlik geri gelmişti.

"Ne oldu?"

Yarı kurumuş saçımı parmağımın etrafında döndürdüm. "Yüz yüze konuşmak istiyorum."

"Tamam, gel beni al. Ana caddede gördüğüm şirin restorana gidelim. Açlıktan ölüyorum." *Açlıktan ölüyorum* kelimelerini bastırarak söylemişti.

"Orada kahvaltı servisi yok mu?" Pansiyonu kastederek sordum.

Telefonun diğer ucunda sinirli bir nefes aldı. "Var ama özellikle bu kadar endişelendikten sonra kız kardeşimle kahvaltı yapmak istedim. Birisinin öldüğünü sandım."

"Üzgünüm." Ciddiydim. Uyandığında o kadar çok cevapsız arama ve çaresiz mesaj gördüğünde ne düşüneceği hiç aklıma gelmemişti. "Restorandan yemek alıp benim evde yiyebiliriz."

"Neden?" Bu tek kelimeye merak karışmıştı.

"Çünkü," dedim. "Bu kasabadaki herkes meraklı. Benim de söylemem gerekenleri restoranın ortasında ulu orta konuşmaya niyetim yok."

Birkaç saniye boyunca sessiz kaldıktan sonra kahkahalarla gülmeye başladı. "Randevun o kadar kötü müydü? Mesele bu mu?"

Yatağımın ucuna oturup iç geçirdim. "Bekle, Izzy. On dakikaya oradayım."

Kız kardeşim bana bakarken çatalı dudaklarının önünde hareketsiz kalmıştı. Yemediği pankek parçası çatalın ucundan paketin üstüne düştü.

"Bunu tekrar etmen gerek."

Portakal suyumu zar zor yuttum. "Lütfen, bunu bana tekrar söyletme." Yüzüm buruştu, bunun sebebi meyve suyunun ekşi olması değildi.

"Ben sadece... Seni doğru duymuş olamayacağımı düşünüyorum."

Dudaklarım ince bir çizgi hâline geldi. "Duydun. Güven bana."

"Tek gecelik ilişki yaşadığın adam, Derrick'in oğlu mu?"

Derin bir nefes alıp yavaşça verdim. Oyalanıyor muydum? Kesinlikle. "Evet."

"Vay canına." Poposunun üstüne sertçe yığıldı. Az önce sehpanın önünde bağdaş kurmuştu. Neden mutfak masası yerine burada oturmayı seçtiğimizi bilmiyordum. "Bu çok fazla."

"Sence ben nasıl hissettim?" Bir şekilde, midem ekşimeden yumurtalı sandviçimden bir ısırık almayı başardım.

"Bu dünyadaki en kötü şey değil. Haberin yoktu, nasıl bilebilirdin ki? Bu yüzden suçluluk hissetmene gerek yok. Sadece garip bir tesadüf." Sanki her şey bu kadar basitmiş gibi omuz silkti. "Vay canına." Daha çok kendi kendine konuşuyordu. "Sanırım burası gerçekten küçük bir kasaba."

Peçeteyle ağzımı silerek inledim. "Bu gerçekten berbat bir durum."

Buna berbat demek yüzyılın en hafif tabiriydi ama başka nasıl ifade edebilirdim ki? Aptalca olan, kız kardeşime söylemediğim şeydi. Acaba cezalandırılıyor muyum diye merak ediyordum. Sonunda risk almış, Reid'le çıkarak konfor alanımın dışına çıkmıştım. Şimdi bunun sonuçlarına katlanmak zorundaydım.

"Daha kötüsü de olabilirdi." Izzy omuzlarını zarifçe silkti. "Yani demek istediğim..." Ağzındaki devasa pankek parçası yüzünden söyledikleri zar zor seçiliyordu. Beklemem için parmağım kaldırdı. Pankeki çiğneyip yuttu. "İkisiyle de yatabilirdin."

Kelimeleri geri gönderip yok etmek istercesine elimi hızla ağzına uzatırken neredeyse sehpanın üzerindeki yemekleri devirecektim. "Bununla sakın dalga geçme." Elimi indirip diğer tarafa tekrar oturdum.

Of. Artık kesinlikle yemek istemiyorum.

"Neden? Bu yaşanabilirdi."

"Ancak yaşanmadı. Yemekteyken Derrick'i öpmeyi planlamadım. Yani seks zaten söz konusu bile değildi."

Izzy tek kaşını kaldırdı. "Abla, seks her zaman söz konusudur."

Şakaklarımı ovuşturarak, migren ağrısı çekmemek için içimden dua ettim.

"Neyse," derken bir parça daha pankek aldı. "Şeker almamız gerekiyor."

"Şeker mi? Neden?"

Dudakları dehşetle açıldı, peçeteyi bana fırlatmak istercesine yumruğunda sıktı. "Via, ciddi olamazsın!"

"Ne var?" diye sordum çok istediğim sandviçime bakarken. Küçük kardeşim sayesinde iştahım kaçmıştı.

"Yarın Cadılar Bayramı."

Mesele bu muydu?

"Biliyorum."

Ağzı daha da açıldı. "Biliyorsun ve umursamıyor musun? Cadılar Bayramı'nda şeker toplamak için şeker almak zorundayız!" Sesi, sadece köpeklerin duyabileceği bir tonda çıktı. Kesinlikle migrenim tutacaktı.

"Bana gelen kimse olmaz." Sözlerimi vurgulamak için kapıyı işaret ettim. "Garip bir sokakta, merdivenlerin yukarısında yaşıyorum."

Izzy kaşlarını çattı. "Ben buradayken o bölgeyi biraz düzenlemeliyiz. Bence temizleyip sahte çim, küçük bir masa ve sandalyeler koyabilirsin." Parmaklarını şıklattı. "İşte bu kadar kolay. Çok şirin olabilir. Ne var ki, söylemek istediğim şey bu değildi," derken derin bir nefes aldı. "Kasabanın merkezinde saat beşte başlayacak Cadılar Bayramı etkinliği var. Marketin tabelasında şeker getirmemiz gerektiği yazıyordu."

Gözlerimi ona diktim. "Markete ne zaman gittin?"

"Bu sabah, biri uyurken kasabayı keşfettiğim sırada."

Başımı kaldırdım. "Travmamı uyuyarak atlatmaya çalışıyordum."

Saçlarını omzunun üzerinden atarak kıkırdadı. "An-

nemle babam da her şeyi abartan kişinin ben olduğumu düşünüyorlar. İstesen de istemesen de Cadılar Bayramı etkinliğine gidiyoruz."

Sanki bütün kasaba Cadılar Bayramı'nı kutlamak için buraya gelmiş gibiydi.

Saat henüz beşti ama topluluk binasına girdiğimizde dışarısı tamamen kararmıştı. Izzy, yeterince çikolata aldığımızdan emin olmak istediği için çikolata dolu poşetlerle donanmış kalabalığın arasından geçip şeker dağıtılan yerlerden birine doğru ilerledik.

Izzy'nin bunu nasıl başardığını bilmiyordum. Belki *Amazon Prime*'ın büyüsü sayesindeydi fakat bir şekilde bizim için kostümleri sanki havadan çıkarmış gibi bulmuştu. Onunki, baş bandı olan *flapper** tarzı bir elbiseydi. Basit ama sevimliydi. Bana da bence Kırmızı Başlıklı Kız'ın seksi bir versiyonu olan bir kostüm seçmişti. Elbisenin altına bir tayt giymek ve göğüslerim dışarı çıkmasın diye üst kısmını iğnelemek zorunda kalmıştım.

"Hey!" Biri bana el sallayarak seslendi.

"Kim o?" Izzy, kadına bakarken gözlerini kısarak sordu.

Lady Tremaine kostümünü ve kucağındaki kediyi gördüm. Gülmemek için elimi ağzıma kapattım. Kahretsin, Ella.

* Diz hizasında, genelde püsküller ya da boncuklarla süslenmiş elbise modeli. -ç.n.

Elinden tutup onu o yöne çekerek, "Ella," diye cevap verdim kız kardeşime. "Kitapçıda çalışıyor. Beni kitap kulübüne davet eden oydu."

Kısa sürede Ella'ya ulaştık ve hızlıca onları tanıştırdım. Kız kardeşimin kitap kulübü gecesine gitmeden önce davet almasıyla ikisinin çabucak arkadaş olması hiç şaşırtıcı değildi.

"Kız kardeşin gelecek haftanın kitabını aldı. Eminim çoktan okumuştur." Suçluluk duygusunu anında hissettim. "Sen onunkini ödünç alabilirsin."

"Kulağa eğlenceli geliyor. Eğer sakıncası yoksa bir kısmını *vlog*'uma çekebilir miyim?"

Ella omuz silkti. "Kimsenin umursayacağını sanmıyorum, yine de seni uyarmalıyım, Glenda'nın ağzından çıkanları kimse kontrol edemez."

İkisinden uzaklaşırken, "Bir şeyler içeceğim," dedim kız kardeşime.

Tanıdık yüzlerle selamlaşıp sonunda en uzak duvarda bulunan ikram masasına ulaştım.

Bayan Kathy'nin yaptığı belli olan *donut*'ı aldım ve muhteşem yaban mersinlinin -ya da tabelada yazılan şekliyle *boo berry**'nin- tadını çıkarttım. Bir ısırık daha alıp kalanını koymak için bir tabak aldım.

İçecek seçeneklerine bakarak, hayalet çıkartmalarıyla süslenmiş bir bardak alıp kendime *Dr. Pepper*** doldurdum.

Kısık bir erkek sesi, "Senin içtiğinden alacağım," diye fısıldayınca, neredeyse bardağımı deviriyordum.

---

* Boo, İngilizcede hayaletlerin çıkarttığı sestir. Cadılar Bayramı olduğu için burada ortama uygun şekilde kelime oyunu yapılmaktadır. -e.n.

** Çeşitli aromaları bulunan asitli içecek markası. -ç.n.

Dönüp bakmama gerek yoktu, Reid olduğunu biliyordum.

"Soda mı istiyorsun?" Elim başka bir bardağın üzerine almak için uzandı.

"Öyle demek istemedim, melek." Başparmağı dudaklarıma değdiğinde yediğim yaban mersini kremasını silerek nefesimi kesti. Parmağını ağzına götürüp yaladı ve bu sırada fazla gerçekçi vampir dişlerini gösterdi.

"N-ne yapıyorsun?" dedim kekeleyerek. Etrafa bakmıp yaptığını gören var mı diye kontrol ettim.

Şaşırtıcı bir şekilde, kimse bize aldırış etmiyordu. Bunun yerine, tüm dikkatler bir tür oyun standındaki çocuklardaydı.

"Tadına bakmak istedim," diye açıklayıp bir şişe portakal sodası alarak bardağa doldurdu. İlk yudumdan sonra yüzünü buruşturdu. Dilinde kalan yaban mersini kremasının portakal tadıyla hoş bir kombinasyon oluşturduğunu hayal edemiyordum.

"Baban burada mı?" diye sordum, gözlerimle Derrick'i aradım. Kostüm giymiş olsa bile sanırım onu tanıyabilirdim.

"Hayır." *R* harfini bir şekilde daha da vurgulayarak söyledi. İkram masasına henüz kimsenin gelmemesine şaşırmıştım.

"O zaman neden buradasın? Burası çocuklar için."

Gözleri derin dekoltemi gizlemek için iğnelediğim noktaya takılıp, "Kız kardeşim ve yeğenimle geldim. Sen neden buradasın?" diye karşılık verdi.

"Kız kardeşim beni buraya sürükledi."

"Beş yaşında mı?"

Nereye varmak istediğini çok iyi bildiğim için iç çektim. "Yirmi yıl ekle."

Kısık sesle kahkaha attı. "Via, buranın sadece çocuklar için olduğunu sanıyordum." Eli bileğimi kavradığında nefesim kesildi. Bana dokunduğu anda kalp atışlarımın hızlandığını hissedebiliyor muydu?

"Sana göstermek istediğim bir şey var."

"Göstermek mi?" Bunu söyleyeceğini beklemediğim için kelimeler birden çıkmıştı.

"Hı-hı," dedi mırıldanarak. Bana, hoşuma gitmemesi gereken bir şekilde baksa da bundan zevk alıyordum. "Bu taraftan."

Bileğimi çekip beni masadan ve *Dr. Pepper*'ımdan uzaklaştırdığında cıyakladım.

Ayrıca donut'ımdan da uzaklaşmıştım. Huzur içinde yat, boo-berry donut. Özleneceksin.

Uzun koridora açılan kapıyı açmadan önce etrafına kısa bir bakış attı. Onun uzun adımlarına yetişmek için neredeyse koşmak zorunda kaldım.

Beni bu kadar hızlı sürüklediği için şikâyet etmek üzere ağzımı açtığım sırada istediği kapıya vardık. Kapıyı sertçe açıp beni içeri çekti.

"Bu senin..."

Sorum dilimde kalmıştı çünkü birden dudakları benimkilerinin üzerine kapandı. Beklediğim şey bu değildi fakat vücudum anında tepki verdi. Parmaklarım kendi iradeleriyle onun saçlarını kavradı. Saç jölesinden sertleşmiş saçları, beni durdurmadı. Alt dudağımı ısırdığında dudaklarım

onun için aralandı. Dili benimkine nazikçe dokununca boğazından bir kahkaha çıktı. Ben sadece inleme olarak tanımlanabilecek bir ses çıkardım.

Elini boğazıma dolayıp başımı geriye doğru çekerek öpücüğü derinleştirdiğinde dizlerim titredi.

Ancak Reid buna da hazırdı.

Beni kolayca kaldırınca bacaklarım beline dolandı. Ereksiyonunu merkezime bastırdı, ısrarcı ve talepkârdı. Kalçalarım kendiliğinden ona sürtündü. Sanki Reid farkında olmadan içimdeki bir şeyi serbest bırakmış gibiydi. Yaşlarımızı, babasını ya da başka hiçbir şeyi düşünmedim. Tek düşünebildiğim, onun içimde tekrar ne kadar iyi hissettireceğiydi.

Belki de beni şaşırttığı için beynim arka plana çekilmişti. Bu gece onu görmeyi beklemiyordum bile.

Dişlerini boynuma bastırınca uzun köpek dişlerinin uçları hassas cildime battı.

"Geçen gece seni o kadar becermek istedim ki," diye itiraf etti boğuk sesle. Tekrar konuşmadan önce dudakları bir anlığına dudaklarımın üzerinde kaydı. "Babamla randevuya çıktığın için kıçına şaplak atacağım."

"B-ben bilmiyordum," diye kekeledim. Devasa ereksiyonunu bana sürtünce dudaklarımdan küçük bir çığlık kaçtı. Neyim vardı bilmiyordum ama kıyafetlerimizin aradan çekilmesi için her şeyi yapabilirdim.

"Bilerek ya da bilmeyerek, sana iz bırakmak istiyorum. Böylece hangi Crawford'a ait olduğunu hatırlarsın." Du-

daklarım onun öpücüğü altında titriyordu. *Neden bunu bu kadar seksi buluyorum?* "Hoşuna gider mi, Via? Hımm?" Dili dudaklarımın arasından kaydı. Bu noktada beni öpmekten çok ağzımı beceriyor gibiydi. Başımı salladığımda kıkırdadı. "Kelimeleri kullan, melek."

Akıllı Via onu kendinden uzaklaştırır... bu odadan çıkıp hiçbir şey olmamış gibi davranırdı.

Aptal Via gerçekten sevişmek istiyordu.

Reid ve Derrick'in durumu yüzünden şokta olmama rağmen ikimiz arasında güçlü bir kimya olduğu inkâr edilemezdi.

"E-Evet."

Elleri kalçalarıma kaydı. Başparmakları ucuz elbisenin ince kumaşı üzerinde tembelce daireler çiziyordu. "Seni becermemi mi istiyorsun?"

Tekrar başımı salladım. Eli elbisenin altına girip taytımın ve ince iç çamaşırımın üzerinden klitorisime sürtününce tuzağa düşmüş bir hayvan gibi inledim.

Ne yaptığını biliyordum. Emin değilsem hayır demem için bana bir şans daha veriyordu. Minnettar olsam da buna hiç gerek yoktu.

Bazen aptal olmak fazlasıyla eğlenceli olabiliyordu.

"Becer beni, Reid." Adını ekledim. Şu anda onunla birlikte olduğumu açıkça belirtmek istiyordum.

Bunu pişman olacak mıydım? Muhtemelen. Ancak bunu istemediğim için değil, Reid'le tekrar seks yapmak *istememem* gerektiği için pişman olurdum. Bencil olmaya alışkın değildim. Yıllarca herkesi kendimden önce tutmuş-

tum. Ailemi, kız kardeşimi, arkadaşlarımı, *Chase'i.* Ve bu durumun beni hangi noktaya getirdiği ortaydı.

Arada sırada kendimizi ön planda tutmamız gerekiyordu. Bu, çalıştığım ustanın yirmi bir yaşındaki oğlunun beni becermesi anlamına geliyorsa, öyle olabilirdi.

"Tanrı'ya şükür," diye homurdanarak beni ayağa kaldırdı.

Ona ne yaptığını soramadan cebinden bir çakı çıkardı. Yere diz çökerek bacaklarımı nazikçe ayırdı. Oda o kadar karanlıktı ki buraya girdiğimizden beri gözlerim henüz ortama alışamamıştı. Ancak Reid kalçalarımdaki taytımı tutup çakıyla kesmeden bir saniye önce bana sırıtan dişlerinin parladığını görebilmiştim.

Henüz işini bitirmemişti.

İç çamaşırım hâlâ yolunun üzerinde duruyordu. Reid hemen onu da kesip attı.

"Çıkarabilirdin," diye itiraz ettim. Sesim dizlerim gibi sinir bozucu bir şekilde zayıftı. "Buna gerek yoktu."

Beyaz dişleri yine parlıyordu. "Böylesi daha eğlenceliydi." Artık tamamen açıkta kalan kadınlığımı öpüyor, hassas tenime sanki ağzımmış gibi öpücükler konduruyordu.

Ayağa kalktı. Sessiz odada fermuarının aşağı kayma sesi yüksek çıkmıştı. Kendini sertçe okşarken elinin aletinde dolaşmasını görmekten çok sesini duyuyordum. Büyük aletinin içime kaymasının nasıl hissettirdiğini hatırlayınca inledim.

Prezervatifi yırttı, sesi neredeyse kulak tırmalıyordu.

"Prezervatif mi getirdin?" dedim suçlayıcı şekilde. Korunma önlemi aldığı için mutlu olmam gerekirken sinir-

lenmiştim. Prezervatifleri yanında taşıdığı hayali gizemli kız için mantıksız bir kıskançlık duyuyordum. "Sadece bir tane." Dudaklarıma bir öpücük bıraktı. "Geçen akşam seni gördüğüm için."

"Bunun olacağını bekliyor muydun?"

Beni kaldırıp prezervatifi taktığı aletine doğru hizaladı. "Hayır," diye itiraf etti. *Tam orada* dururken beni ne zaman aletinin üzerine çekeceğini tahmin etmeye çalışıyordum. "Ancak umut ediyordum."

Sertçe içime kaydı. Ani hamlesinden dolayı, şaşkınlıktan daha çok acıdan çığlık attım. Kadınlığım sırılsıklamdı. Belki de o sefil ikram masasmda sesini duyduğum andan itibaren bu durumdaydım.

"Çok iyi hissettiriyorsun, melek. Amın beni sıkıca sarıyor." İç duvarlarım onun sertleşmiş aletinin etrafında titriyordu. Omuzlarına tutundum, beni düşürmemesi için dua ediyordum. Reid gülümsedi, sesinin titreşimleri neredeyse gözlerimin arkaya kaymasına neden olmuştu. "Seni düşürmeyeceğim."

Bu düşünceyi yüksek sesle söylediğimin farkında değildim. Zevkin tadını çıkarırken başımı duvara yasladım. Bunu yaptığıma inanamıyordum. Kız kardeşim sadece bir oda ileride, bir sürü insanla birlikteydi.

Fakat umurumda değildi. Bu başıma gelen en muhteşem şey olabilirdi. Hayatım boyunca herkesi çok önemsemiştim, kendime yeterince değer vermemiştim.

Üstümü çekiştirerek göğüslerimi serbest bıraktı. Kullandığım iğnenin yere düştüğünü duydum. Onu bulabileceğimi sanmıyordum.

"Siktir, göğüslerin mükemmel," dedi hırıltılı bir sesle. Dudaklarını göğüslerimden birinin üzerine kapattı. Yalamaya ve emmeye devam ederken kalçalarının hareketini yavaşlatmamıştı. "Keşke şu anda tenini görebilseydim," diye mırıldandı. Sesi boğuk çıkıyordu. "Eminim en güzel pembe renkte kızarmışsındır."

Beni tutuşunu değiştirerek açıyı derinleştirdi. *Aman Tanrım*. Bu beni orgazm uçurumunun kenarından uçurmaya yetiyordu. Gözlerimi sıkıca kapattım, Reid'in dudakları çığlıklarımı yutmak için benimkilerin üzerine kapandı. Orgazm bitmek bilmedi. Vücudum neredeyse gevşeyene kadar devam etti.

"O kadar hızlı değil." Ellerimi başımın üstüne doğru kaldırıp duvara sabitledi. "Henüz seninle işim bitmedi."

Sözlerindeki şeytani vaat karşısında inledim.

Duvara yaslı parmaklarımız birbirine kenetlenmişti. Reid duvarı kullanarak ağırlığımı taşıyordu. Bir şekilde, ne kadar yorgun hissetsem de her hamlesine karşılık veriyordum. Başka bir orgazmın geldiğini hissederken alt dudağımı ısırarak çığlık atmamaya çalıştım. Onun aletinin neyden yapıldığını bilmiyordum ama orgazm büyüsüyle dolu olmalıydı. Bedenim daha önce hiç böyle tepki vermemişti.

"Seni nasıl becerdiğimi hissediyor musun?" Dudakları soruyu sorarken kulağıma değiyordu. "Ne kadar iyi? Amın benim için yaratılmış gibi, değil mi? Seni mahvedeceğim, Via. Tıpkı senin beni mahvettiğin gibi. Hiçbir erkek sana benim verdiğim kadar zevk veremeyecek. Benim verdiğim şekilde değil."

İtiraz etmek, bu iddiasına karşı çıkmak istiyordum ama kelimeleri bulamıyordum. Açıkçası, haklı olabileceğini düşünüyordum.

Ellerimden birini serbest bıraktı, sonra da hızla iki elimi tek eliyle sımsıkı kavradı. Serbest kalan elini vücudumda aşağı doğru kaydırarak klitorisimi buldu. Başparmağını hassas sinir demetinde gezdirdiği sırada karanlıkta bile bana sırıttığını biliyordum.

"Ah, lanet olsun." Orgazm gelmeden birkaç saniye önce küfrettim.

Ellerimi bıraktığında vücuduna doğru yığıldım fakat Reid hızla kalçalarımı kavradı. Hamleleri sert ve hızlıydı. İnanılmaz bir şekilde başka bir orgazmın geldiğini hissettim. Rahatladığımda Reid hemen peşimden geldi. Ter içinde kalmış boynuma doğru adımı haykırdı.

Bir süre öyle kaldık. On dakika gibi gelse de kesinlikle bundan daha kısaydı. Ardından Reid beni indirdi, kıyafetlerimizi düzeltmeye başladık. Onun için bu çok daha kolaydı, özellikle ben göğüslerimi elbiseye tekrar sokmaya çalışırken. Reid yanıma gelip göğüslerimi avuçlarıyla kavradı, başparmaklarıyla hassas meme uçlarımı okşadı ve küçük bir ses çıkardığımda sırıttı.

"Reid," diye yalvardım. "Giyinmem gerek."

"Çıplak olmam tercih ederim." Yaklaşıp yanağıma bir öpücük kondurdu. "Altında hiçbir şey olmadan oraya geri döneceğin düşüncesi hoşuma gidiyor." Parmakları, taytımı ve çamaşırımı kestiği yerin hemen arasında kaydı.

"Sakın bunu hatırlatma." Omuzlarını itmeye çalıştım. "Eve gitmek zorunda kalacağım."

"Hımm," diye mırıldandı, boynumu öptü. "Amın acıyor mu?"

Biraz acıyor olmasına rağmen, "Hayır," diyerek yalan söyledim.

"Bunu yaptığımıza pişman mısın?" Ciddi bir sesle sordu.

Cevap verip vermemekte kararsızdım. "Bilmiyorum."

Dudaklarıma nazikçe bir öpücük kondurdu. "Umarım pişman olmazsın."

Bir adım geri çekilip elbiseyi düzeltmeme izin verdi. Şimdi fark ettiğim kadarıyla, son derece düzenli bir depolama alanı olan bu yerde iğneyi bulmam imkânsızdı.

Ellerimi saçlarımın üzerinde gezdirdim ve ne kadar dağıldıklarını hissedince inledim.

"Yardım edeyim."

Neredeyse itiraz edecektim fakat Reid beni nazikçe döndürdü ve uzun, şehvetli parmaklarıyla saçlarımı düzeltti. Saçlarımı ensemde toplayıp lastikle tutturdu. Beni bırakıp popoma hafifçe vurdu.

"Saç lastiği mi taşıyorsun?"

Omuz silkip dolabın kapısını açtı. Aniden gelen ışık karşısında gözlerimi hızla kırpıştırdım. Daha önce olduğu gibi binanın bu bölümünde kimse yoktu.

Kapı arkamızdan kapandı.

Reid bileğini kaldırıp etrafına sarılmış siyah lastiği çekiştirdi. "Bir kız kardeşim ve bir kız yeğenim var. Hazırlıklı olmayı öğrendim." Elini uzatarak sanki bana dokunmadan duramıyormuş gibi tek parmağıyla yanağımı okşadı. "Numaranı alabilir miyim?"

Neden bu kadar şaşırdığımı bilmiyordum. Sanırım bu yüzümden okunuyordu çünkü kahkaha atmaya başladı. "Neden?"

"Seni arayabilmek için. Mesaj atabilmek için. Ne olursa." Bana o sevimli, çarpık gülümsemesini göstererek gamzeleriyle göz kırptı. "Sadece istersen."

İstiyor muyum?

Ona bakmadan düşüncelerimi toparlamak için bir anlığına başka yere döndüm. Reid'e numaramı vermek istememeliydim. İlk gece, bana ulaşmasının imkânsız olmasını sağlamak için bilerek özen göstermiştim. Ancak şu anda bunun bir anlamı yok gibiydi. Reid benim çalıştığım yerde çalışacaktı.

Dudaklarımı yalayıp başımı salladığımda Reid hiç tereddüt etmeden telefonunu çıkarıp bana uzattı. Numaramı yazarken parmaklarım hafifçe titredi. Fark etse de hiçbir şey söylemedi.

Telefonu ona geri verirken hızlıca bir mesaj yazdı. "Artık sen de benim numaramı biliyorsun."

Reid'in numarasını almış olmanın verdiği heyecan, sanki âşık olduğu çocuk tarafından fark edilen genç bir kız gibi hissetmeme neden oldu.

Benim sorunum ne?

Elini belime koyup beni kapıya doğru yönlendirdi. Kapı açılmadan bir saniye önce dokunuşunun sıcaklığı kayboldu.

"Görüşürüz, Via."

Bu boğuk sözle sağa doğru yöneldi. Ben de kalabalığın içinde kız kardeşimi aramaya başladım. Neyse ki etrafta fazla dolaşmama gerek yoktu çünkü görünüşe göre o da

beni arıyordu. Yakındaki ikram masasından koşarak yanıma geldi.

"Buradasın," dedi suçlayıcı bir şekilde. Kaşları çatmıştı, yüzünde gerçek bir endişe vardı. "Her yerde seni aradım. İçecek almaya gittin ve ortadan kayboldun."

"Ö-özür dilerim," diye kekeledim. "Tuvaleti ararken yolumu kaybettim. Burası şaşırtıcı derecede büyük."

Yalanım kendi kulaklarıma bile inandırıcı geliyordu.

Izzy gözlerini bana diktiğinde yalanıma pek inanmadığını anladım. "İyi misin? Yüzün kızarmış."

Onun farkında olmadan verdiği bahaneye sıkıca sarıldım. "Aslında, biraz başım dönüyor. Bugün yeterince yemek yemedim. Etkisini göstermeye başladı."

Beni baştan aşağı süzdü, vicdan azabı içimi kemiriyordu. Kız kardeşime yalan söylemekten nefret etsem de Reid'le olanları ona anlatmaya henüz hazır değildim.

"Tamam." Beni desteklemek için koluma girdi. "Hadi gidelim. Yolda bir şeyler yeriz."

Kız kardeşimin beni toplum merkezinden çıkarıp park ettiğim arabaya götürmesine izin verdim.

Anahtarlarımı alıp arabayı sürmeye başladığında itiraz bile etmedim. Bu gece olanları ona eninde sonunda anlatacaktım fakat henüz olmazdı. Bunun Reid'le aramızda sır olarak kalması biraz hoşuma gidiyordu.

ON YEDİ

Reid

Alarmım çalmaya başladığında beni haftalardır uyuduğum en iyi uykudan uyandırdı.

Via.

Uyandığımda ilk düşüncemin o olması acınası bir şey miydi? Kesinlikle.

Elimi uzatıp alarmı kapatmak için üzerine vurdum. Tekrar uykuya dalmamam gerekiyordu, bu yüzden kendimi yataktan sürükleyerek kalktım. Normalde pazartesileri sevmezdim. Bana göre haftanın en kötü günüydü.

Ancak bu pazartesi, uzun zamandır en sevdiğim gün olabilirdi. Bütün bunların sebebi de göreceğim muhteşem kadındı.

Tabii ki işyerinde ona istediğim gibi davranamazdım. Bu profesyonelce olmazdı, ayrıca denersem beni tekmelerdi. Aramızdaki çılgın kimyanın farkında olduğunu biliyordum. Ben hemen atlayıp keşfetmek isterken, onun zamana ihtiyacı vardı ve buna saygı duymalıydım.

O gün başladığım işin Via'nın atölyesi olması ya da babamla randevuya çıkması hâlâ inanılmaz geliyordu. Onu çocukluğumun geçtiği oturma odasında ilk gördüğümde, bir tür nöbet geçirdiğimi ya da rüya gördüğümü sanmıştım çünkü onun gerçek olması imkânsızdı.

Ne var ki, gerçekti.

Dürüst olmak gerekirse, Cadılar Bayramı gecesi onunla sevişmeyi planlamamıştım. Via'nın da bunu kabul etmesine biraz şaşırmıştım. Yine de bu bana bir şeyi göstermişti.

Aramızdaki bu şey tek taraflı değildi.

Duşu açıp suyun ısınmasını beklerken ihtiyaçlarımı hallettim. Günün sonunda ter ve talaşla kaplanacağımı düşünürsek duş almak anlamsızdı. Ancak sabahları duş almak kendime gelmem konusunda yardımcı oluyordu.

Esnememi bastırarak duşun altına girdim. "Ah, siktir," diye küfrettim. Su hâlâ soğuktu. Önce kontrol etmeliydim. Su sorunu yüzünden ev sahibiyle *yine* konuşmam gerekecekti. Ya buz gibi soğuk ya kaynar oluyor ya da hiç su gelmiyordu. Daire fena değildi, bu yüzden bu durum hiç mantıklı gelmiyordu. Özellikle de ödediğim kira düşünülürse.

Artık babamla yaşamaya dayanamıyordum. Onunla değil, sorun kız kardeşimdi.

Yanlış anlamayın, kız kardeşimi seviyordum. Her zaman yakın olmuştuk. Öyle olmak zorundaydık. Üçümüz vardık. Babam, Layla ve ben. Büyürken kendimize üç silahşörler derdik.

Ancak Layla Brandon'la tanıştığı anda her şey değişmişti.

Kız kardeşime çöp gibi davranan alkolik, uyuşturucu bağımlısı pisliğin tekiydi.

Ortaokuldan beri sürekli ayrılıp barışıyorlardı. Açıkçası, Layla Lilibet'e hamile kaldıktan sonra kalıcı olarak ayrılmadıklarına şaşırmıştım. Lilibet, onların birçok ayrılıklarından birinde planlanmamış hamilelik sonucu dünyaya gelmişti. Layla bugüne kadar bana ya da babama, babasının kim olduğunu söylememişti. Biliyordum, gözlerinden okunuyordu fakat nedense bize söylemiyordu. Onu bizden mi, yoksa Brandon'dan mı koruduğundan emin değildim.

Duş, işimi bitirdiğim sırada ısındı. *Tabii ya.*

Güne hazırlanmam uzun sürmedi. Üzerime iş için giydiğim kargo pantolonlardan birini, uzun kollu bir tişört ve arkasında babamın şirketinin logosu olan siyah bir *sweatshirt* giydim. Botlarımı bağlarken telefonuma bakarak Via'ya mesaj atıp atmamayı düşündüm.

Daha önce hiç böyle olmamıştı.

Her ne kadar olağanüstü olsa da konu yalnızca seks değildi. Via beni meraklandırıyordu. Onu gerçekten tanımak istesem de çekindiği belliydi. Yaşımın onu biraz korkuttuğunun farkındaydım fakat tek neden bu değildi. Ayrıca ben bir yetişkindim. Ne yaptığımı biliyordum, en azından çoğu zaman.

"Korkaklık etme," diye mırıldanarak telefonumu şarj aletinden çıkarıp hızla mesaj yazdım.

Ben: *Sana kahve getirmemi ister misin?*

Mesajı gönderdiğim anda utanç içinde kaldım. *Sana kahve getirmemi ister misin?* Bundan daha iyi bir şey bulamaz mıydım? Ben gerçekten eziğin tekiydim.

Cevap vermesini beklerken parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip odamda volta atmaya başladım. Saate baktığımda erken olduğunu ve henüz uyanmamış olabileceğini fark ettim.

Onun cevabıyla telefonumun ekranı yanıp söndü.

Via: *Sence bana kahve getirmen garip olmaz mı? Sonuçta daha önce tanışmamıştık?*

Haklıydı.

Yatak odasının duvarına yaslanmış kırık aynada kendime bakıp kendimi işaret ederek, "Sen tam bir salaksın," dedim.

Ben: *Haklısın.*

Via: *Neden gergin olduğunu hissediyorum?*

Dürüst mü olmalıydım, yoksa rol mü yapmalıydım?

Ben: *Çünkü gerçekten öyleyim.*

Via: *Gergin olmana gerek yok. Kahvaltı yapma. Herkese donut aldım.*

Ben: *Sen harikasın.*

Via: *Ben de öyle düşünüyorum.*

Sabah rutinimi bitirmeden önce biraz daha mesajlaştık. Rutinim, kendime kahve yapıp devasa termosuma boşaltmaktı. Via sayesinde, kahvaltı hazırlamama gerek kalmamıştı.

Kahvem demlenirken, sosyal medya uygulamalarımı gezip arkadaşlarımın yorumlarına cevap verdim ve sonra e-postalarımı kontrol ettim. Babam için yarı zamanlı çalışıyordum, zamanımın diğer kısmında da en iyi arkadaşımın babasının araba tamirhanesinde çalışıyordum.

Babam için çalışmak kolay değildi. Bu işte iyi olmama rağmen ironik bir şekilde inşaat işini sevmiyordum. Sanırım büyürken ona yardım ederek bu işe yatkınlık kazanmıştım. Ancak Bay Vasquez tamirhanedeki işim için bana tam zamanlı ödeme yapacak durumda değildi. Arabaları tamir etmek her zaman hoşuma gitmişti, bu ölmeden önce büyükbabamla birlikte yaptığımız bir şeydi. Özellikle, arabaları restore etmeyi her zaman sevmiştim. Sanırım bu, içimdeki sanatçıya hitap ediyordu. Eski bir arabayı yeniden hayata döndürmek... Bunun gibisi yoktu.

Kahvem demlendiğinde, kahve makinesi bittiğini haber vermek için rahatsız edici bir ses çıkardı. Esnememi

elimi ağzıma kapatarak sakladım. Komik görünen benzin istasyonu logolu termosumu doldurup üzerine en sevdiğim Fransız vanilyalı kremadan ekledim. Arkadaşlarım kremaya olan sevgimle dalga geçiyorlardı ama kim kremasız kahve içerdi ki? Biraz tatlının kimseye zararı dokunmazdı.

Kahveden büyük bir yudum alıp kendime başımı salladım. Mükemmeldi.

Bir esnemeyi daha bastırdım. Sabahları erken kalkmaktan nefret ediyordum, dokuzdan önce uyanmak suç kabul edilmeliydi. Anahtarlarımı aldım ve arabama doğru yöneldim. Camı kaplayan kalm buz tabakasına bakıp inleyerek başımı arkaya attım.

Geç kalırsam babam hiç durmadan söylenirdi.

Tanrı'ya şükür geç kalmamıştım. Bir yudum kahve içerken arka koltuktan kaskımı alıp kolumun altına sıkıştırdım ve termosumu sıkıca tuttum. Lastiklerime çivi batmaması için sokağın biraz uzağına park etmiştim. Bu da soğukta yürümek zorunda kalacağım anlamına geliyordu.

Nefesim havada buğulandığında sahil kesimlerinde sıcaklığın ne kadar çabuk düştüğünü hatırlattı. Yanlış anlaşılmasın, Maine'i seviyordum. Başka bir yerde yaşamayı hayal bile edemiyordum. Ancak bazen soğuk hâlâ beni etkiliyordu.

Her adım beni bir *donut*'a ve Via'ya yaklaştırıyordu. Motivasyonumu korumak için tek ihtiyacım olan da buydu.

Bina hem eski hem de bakımsızdı. Biraz bakımdan daha fazlasına ihtiyacı vardı. Tamamen yenilenmesi gerekiyordu. Ben potansiyelini göremesem de babamın gördüğünden emindim. Umarım sonunda Via'nın istediği gibi olurdu.

Ön kapı zaten açıktı, adamlardan bazıları benden önce gelmişti. Joe, çöp kutusuna boşaltmak için bir yığın hurdayla dışarı çıktığında elimi kaldırdım.

İçeri girdiğimde gözlerim hemen odanın arkasında duran Via'yı buldu. Burada olup olmadığını bile bilmiyordum ama bedenim onun varlığını hissetmişti. Tıpkı Cadılar Bayramı'nda ve tanıştığımız gece olduğu gibi.

Bu garip, manyetik bir bağlantıydı. Açıklanamayan bir tanıma hissiydi. O da beni hissetmiş olmalıydı çünkü gözleri hemen benimkilere takıldı. Nasıl bir tepki vereceğinden emin değildim. İki şekilde olabilirdi. Beni gördüğüne sevindiği için gülümserdi ya da çıldırmış gibi görünürdü. Çıldırmış gibi görünme olasılığı daha yüksekti.

Ancak Via beni şaşırtarak beklenmedik bir şekilde gülümsedi ve beni *donut* kutularının yanına çağırdı. Midem guruldadı. Hem açlık hem de yüzünü ellerimin arasına alıp onu öpme arzumdan kaynaklanıyordu.

Bunu yapamazdım fakat o kadar istiyordum ki...

Ona yaklaştığımda etrafta başka kimse yoktu. Yanına gittiğimde uyarı olarak, "Kız kardeşim burada," diye fısıldadı.

Onu duyduğumu belirtmek için başımı iki yana salladım. "Babam geldi mi?"

Başını salladı. "Birinin onun önce kereste deposuna uğraması gerektiğini söylediğini duydum."

"*Donut*, öyle mi? Kathy'nin yerinden mi?"

"Tabii ki. Birisi bana oradakilerin en iyisi olduğunu söylemişti." Boynundaki nabzının hafif titremesinden benim yanımda gergin olduğunu anlayabiliyordum. Ellerini nereye koyacağını bilemediği de ortadaydı. Önce birbirine kenetleyip ardından beline koydu. En sonunda göğsünün üstünde kollarını birbirine bağlamaya karar verdi.

Bakışlarım, kazağına baskı yapan göğüslerine kaydı. Via inleyerek ellerini tekrar yanlarına indirdi.

Gözlüğümü burnuma ittim. Bu aptal şeyi kaç kez düzeltirsem düzelteyim, asla yerinde durmuyordu.

"Üzgünüm," dedim utangaç bir şekilde. "Elimde değil."

"Evet."

"Güzel kokuyorsun," diye düşüncelerimi yüksek sesle söyledim. Ona bu kadar yakın durmaktan, beynimle ağzım arasındaki filtre gibi temel işlevlerimi kaybetmiş gibiydim.

Gülmemeye çalıştı. "Teşekkür ederim."

Boğazımı temizleyerek, "Çok seçenek var," derken *donut* çeşitlerine baktım. Bir sürü almıştı, muhtemelen fazla para ödemişti. Çocukların buna bayıldığına emindim. Ben kesinlikle bayılmıştım.

"Genelde yaban mersinliyi severim," diye mırıldanırken ciddi bir şey düşünüyormuş gibi alt dudağımı ısırdım. "Ancak birkaç gün önce hayatımda yediğim en lezzetli *donut*'ı yedim. Sadece bir ısırık. Hatta o kadar bile sayılmazdı." Beni dinlerken gözleri büyüdü. "Daha çok yalama diyebilirsin. Bir daha o kadar lezzetlisini bulabilir miyim bilmiyorum. Hayal kırıklığına uğramamak için şeker kaplamalı olanları mı seçmeliyim?"

Sertçe yutkunurken boğazı titredi. "Ben... yaban mersinlinin tadını çok seviyorum."

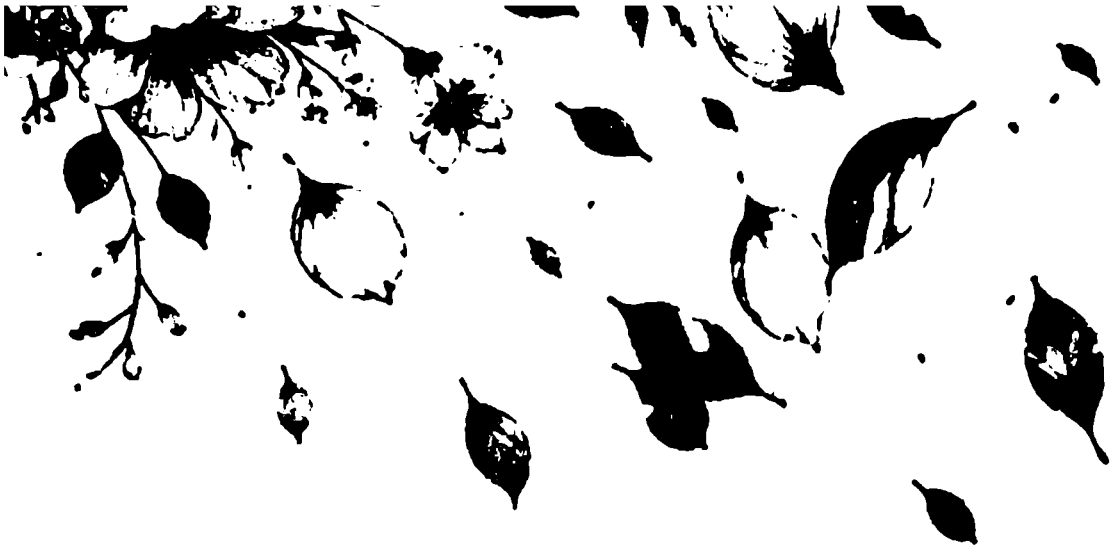
Siktir. Onu utandırmayı seviyordum. Çok kolay heyecanlanıyordu. "Yaban mersinli olanı seçmemi mi istiyorsun?"

"Bence senin üzerinde harika olurdu. Ya-yani tam sana göre," diye kekeleyerek lafını hızlıca düzeltti.

Onu öpmemek için yanaklarımın içini ısırdım. Via çekici olmaya çalışmıyordu bile ama öyleydi. "Tamam," dedim ve bir *donut* aldım. "Yaban mersinli olsun."

Büyük bir ısırık aldım. Göz kırpıp kendimi daha fazla rezil etmeden önce ondan uzaklaştım.

Zaten yeterince rezil olmuştum.

ON SEKİZ

Via

"O derken neyi kastediyorsun?" diye fısıldayarak tısladı Izzy. Bileğimi acı verecek şekilde sıkarken beni gelecekteki atölyem olacak tadilat hâlindeki binaya doğru çekti.

Ayaklarımı yere sabitledim. Öğle yemeği için restorana gitmemiz gerekiyordu. "Tekrar bakmana gerek yok."

"Ah, hayır var. Sen burada kal, korkak. Ben küpemi düşürmüş gibi yapacağım." Şimdiden küpesini kulağından çıkarmaya başlamıştı.

"Yapma," diye yalvardım. "Sanki onu bir daha görmeyeceksin."

Gözlerini devirse de neyse ki küpesini çıkarmaya çalışmayı bıraktı. "Tamam ama sadece açlıktan öldüğüm ve acilen hamburger yemem gerektiği için. Ancak bu konuyu konuşmayacağımızı sanıyorsan, yanılıyorsun, bayan."

"Peki."

Restorana varmamız uzun sürmedi. Buraya ilk geldiğimde beni sorguya çeken kadın, bize bir masa seçmemizi işaret etti.

"Burayı sevdim." Izzy çoktan kamerasını çıkarmış, *vlog*'u için videolar çekmeye başlamıştı. Gittiğinde bunları nasıl düzenleyeceğini merak ediyordum. Tabii ki onun gitmesine hazır değildim. Meraklı ve burnunu her şeye sokan biri olabilirdi fakat onun yakınımda olmasını seviyordum. Evden ayrıldığımdan beri en uzun süre baş başa kaldığımız zaman buydu. Tanrım, sanki yüz yıl geçmiş gibi geliyordu.

Menüye baktım. Buraya geldiğimde, menüdeki her şeyi denemeden gitmemeye karar vermiştim. Normalde sık gittiğim restoranlarda tek bir şey seçer, başka bir şey denemezdim. Ancak Parkerville'e taşınarak konfor alanımdan çıktığıma göre başka alanlarda da yeni şeyler denemek istiyordum.

On bir yaş küçük erkeklerle depolama alanlarında seks yapmak gibi.

Hâlâ Izzy'ye anlatmamıştım ve söyleyeceğimden de emin değildim. O muhtemelen çok daha kötülerini yapmıştı. Bu bana utanç verici geliyordu. Izzy, cesur ve aktif seks hayatı konusunda hiç çekingen davranmazdı.

Neyse ki Izzy, siparişlerimizi verene kadar sorguya çekmeyi bıraktı.

Ellerini masaya düz bir şekilde koyduğunda başımın belada olduğunu anladım. "O oğul, Reid miydi?"

Kendimi toparlamak için birkaç saniye zaman kazanmak amacıyla su bardağıma uzandım. Bir yudum aldığım-

da gözlerini kıstı. Ne yapmaya çalıştığımı farkındaydı. Yutkunup mırıldandım, "Evet, oydu."

Ağzı açık kaldı. "Via!" Adımı o kadar yüksek sesle söyledi ki, birden fazla müşteri dönüp bize baktı. Masaların altına girip ortadan kaybolmak istedim. Dikkat çekmeyi hiç sevmezdim. Bu yaşlandıkça değişen bir şey değildi. "Bana onun öyle göründüğünü söylemedin."

"Yani... onu hakkıyla tarif etmek zordu," diye fısıldarken bardağımın buğusuna bir çizim yaptım.

"Kesinlikle." Kendini yelpazeledi. "O, Los Angeles'taki erkeklerin çoğuna rakip olurdu. Bu dikkate değer bir şey. Bütün güzel insanlar oraya taşınıyor."

"Senin gibi," dedim alaycı bir şekilde. Rulo hâline getirdiğim pipet ambalajını ona doğru fırlattım. Ambalaj saçlarının arasına girdiğinde kıkırdadım.

Kaşlarını çatarak, koyu renkli düz saçlarından onu hemen çıkardı. Gözlerini kırpıştırarak, "Evet, benim gibi," dedi alaycı bir şekilde. Cebimdeki telefonum titredi. Reid olabileceğini düşündüm. O anda sadece mesaj atmış olabileceği ihtimalinin bile beni gülümsettiğini fark ettim.

O değildi. Beklediğim son kişiydi. Telefonumu sıkıca tutarken parmak eklemlerim beyazlaştı.

Chase: *Konuşmak istiyorum.*

Izzy, "Ne oldu?" diye sorarken sesinde panik vardı. Ruh hâlimdeki değişikliği hemen hissedebiliyordu. Cevap vermedim, onun yerine telefonu ona uzattım. Mesaja öfkeyle

baktı. "Yalancı, metresini hamile bırakan piç kurusu. Ne kadar cüretkâr."

Izzy eski kocama sert bir cevap yazmadan önce telefonumu geri aldım. Onun rastgele mesajlarının beni sarsmasından nefret ediyordum. Boşanmamız kesinleştikten sonra onu aklımdan çıkarmıştım. Bir daha onunla uğraşmak zorunda kalmayacağımı sanmıştım. Şimdi, sanki hasta ve sapkın bir köstebek oyunu gibi, birdenbire ortaya çıkıp duruyordu. Onu uzun zaman önce engellemeliydim fakat bunu yapamamıştım. Şimdi yapabilirdim ama bir aptal gibi vazgeçmesinin ne kadar süreceğini görmek istiyordum.

Izzy'nin yüzü karşımda kızarmıştı. Sanki ne kadar çok düşünürse o kadar sinirleniyordu. Benim için savunmaya geçmesini takdir etsem de buna gerek yoktu.

Ağzını açtığında, söylemek üzere olduğu şeyi durdurmak için elimi kaldırdım.

"Beni savunmana sevindim, Izzy. Gerçekten. Ancak buna gerek yok. Onu unuttum. Yemin ederim."

Ne yazık ki, Reid'le sevişene kadar Chase'i ardımda bıraktığımın farkına varamamıştım. Seks hayatımız sıkıcıydı. Chase çoğu zaman baskıcı ve manipülatifti. En önemlisi de ben daha iyisini hak ediyordum. Bunu artık her zamankinden daha iyi biliyordum.

Izzy öfkeyle derin bir nefes verdi. "Ona haddini bildirmek istiyorum. Seni *incitti*. Sen her şeyden çok bir bebek istiyordun ve o sadece..." Yüzümdeki ifadeyi görünce konuyu kapattı.

Hamileliğimi devam ettiremediğimden bahsetmekten hoşlanmıyordum. Geriye dönüp baktığımda, hamilelikle-

rim düşükle sonuçlandığı için şükrediyordum. Chase çocuk yapmam gereken son kişiydi. Ancak bu, anne olmak istediğim gerçeğini değiştirmiyordu. Tabii ki öyle kolayca olabilecek bir şey değildi. Yine de bu durum, istediğim geleceğin böyle olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Chase'in gidip benim hayalimi çalarak başka birine vermesi... işte bu canımı acıtıyordu. İşin komik yanı, sorunun ne olduğunu ve yapabileceğimiz bir şey olup olmadığını öğrenmek için testlere başlamak üzereydik. Tabii ki artık onun spermlerinde hiçbir sorun olmadığını biliyordum. Sorun sadece bendeydi. Boşanma sürecinin ortasında, tek başıma kadın doğum uzmanına gitmeye başlamıştım. Evliliğim bitse bile vücudumla ilgili cevapları hak ediyordum. Görünüşe göre yumurta kalitem düşüktü. Erken dönem düşüklerimin de nedeninin bu olduğunu söylemişlerdi. Vücudum bebek sahibi olamayacağımı biliyor, ondan kurtuluyordu. Buna *yumurtalık rezervinin zayıf* olması diyorlardı. Ayrıca sanki kelime, sağlıklı bir bebek sahibi olamayacağım gerçeğini bir şekilde avutacakmış gibi bunun *normal* olduğunu söylemişlerdi. Yumurta donörü kullanabilirdim, önerdikleri çözüm buydu. Ancak bunun ilgimi çekeceğini pek sanmıyordum. En azından ebeveyn olmak için başka seçenekler de vardı.

Izzy'nin eli masanın üzerinde benim elimi sardı. "Üzgünüm."

Elini sıktım. Ona *sorun yok* demek üzereydim fakat bu kelimeleri içimde tuttum. Bunu söylemek gereksizdi. Sorun yoktu, en azından benim açımdan yoktu. Sadece olayı

önemsiz gösterip herkesi rahatlatmak için kendi duygularımı küçümsemeye çalışmayı bırakmalıydım.

Yemeğimizin büyük kısmını sessizce yedik. Konuşmalarımız genellikle onun *vlog*'u ve yaklaşan marka anlaşmaları hakkındaydı. Sokağa çıkana kadar Reid konusunu tekrar açmadı.

"Bence o sana iyi geliyor."

"Kim?" Sanki kimden bahsettiğini bilmiyormuşum gibi sordum.

Koluma girdi. "Reid."

Belli belirsiz gülümsedim. Chase ve çocuk sahibi olma konusundaki endişelerim yüzünden keyfim kaçmıştı. "Neden böyle düşünüyorsun?"

Nasıl söyleyeceğini düşünürken mırıldandı. "Çünkü bu sabah seni gördüğümde... seni hiç bu kadar gülümserken görmemiştim. Bunun onun sayesinde olduğunu biliyorum."

Kararlı bir şekilde başımı iki yana salladım. "Bu imkânsız. Biz... Ben... Onu *tanımıyorum*."

Omuzlarını silkti. "Bazen insanların ruhumuzu aydınlatması için onları tanımamız gerekmez."

Izzy'e baktım. "Bu bilgeliği nereden edindin?"

Gülümseyerek hâlâ bana doladığı koluma hafifçe vurdu. "Buna bilgelik diyebilir miyim bilmiyorum. Sanırım romantik bir kalpten kaynaklıyor."

Gülümsememi bastırmaya çalışırken, "Evet," diye katıldım. "Bu daha mantıklı."

ON DOKUZ

Reid

Mikrodalganın bip sesi, akşam yemeğimin hazır olduğunu haber verdi. Kalan yemeklere şükürler olsun. Tabağı çıkarıp bir çatal aldım. Çok sıcak olacağını biliyordum ama bu beni bir lokma almaktan ve dilimi yakmaktan alıkoyacak mıydı?

Hayır.

Açlık insana bunu yaptırıyordu. Bugün öğle yemeği yiyememiştim, zaten yanımda bir şey de götürmemiştim. Via'yı görmek için o kadar hevesliydim ki soğutucuya bir şeyler atmak aklıma bile gelmemişti. Beni o kadar çok etkiliyordu ki... Şu anda bile ona mesaj atmak istiyordum. Arkadaşlarım, onu ne kadar sık düşündüğümü bilselerdi, verecekleri tepkileri hayal edebiliyordum. Aklımı kaçırdı-

ğımı, soğukkanlı davranmamı; bir kızı elde etmenin yolunun ilgisiz davranmaktan geçtiğini söyleyeceklerdi. Bence bu saçmalıktı. Gerçi Brandon yıllardır kız kardeşime tam bir pislik gibi davrandığı hâlde onu peşinden sürüklüyor ve cevap vermediğinde onu deli ediyordu.

Ne var ki, ben öyle biri değildim.

Akıl oyunlarından nefret ederdim. Zaman kaybıydı. Ne istediğini açıkça söylemek daha kolay değil miydi? Ancak görünüşe göre çoğu insan benim gibi düşünmüyordu.

Yemeğimi alıp kanepeye geçerek televizyonu açtım. Uygulamaları kaydırırken *Netflix*'e tıklayıp izlemeye başladığım diziye devam ettim. Telefonum çaldığında ekranda kız kardeşimin adı belirdi.

Babamın eve gelip Brandon'ı kovmasıyla ilgili yine beni azarlaması ihtimaline karşı cevap vermemeyi düşündüm. Brandon'ın babamın evine giremeyeceğini bilmesine rağmen sanırım kuralların kendisi için geçerli olmadığını düşünüyordu.

Berbat erkek arkadaşına rağmen her zaman yakın olmuştuk. Bu yüzden aramasını görmezden gelmek yanlış geldi. Aramayı kabul etmek için ekranı kaydırdım ve yemek yemeye devam edebilmek için hoparlörü açtım.

"N'aber?" Tartışmak istiyorsa, hemen konuya girmek en iyisiydi.

"Selam." Sesi biraz tereddütlüydü, sanırım artık kızgın değildi. "Bu hafta sonu Lili'ye bakabilir misin? Cumartesi günü birkaç saat. Fazladan mesai yapacağım. Paraya ihtiyacım var."

"Tabii ki, sorun değil."

Lili'yle vakit geçirmeyi asla reddetmezdim. Tanıdığım çoğu insandan daha havalıydı. Kız kardeşim hamile kaldığında, o zamanlar hâlâ babamın evinde yaşıyordum. Evde bir çocuğun olmasından endişelenmiştim. Yeni doğduğunda sürekli ağladığı için alışmak kesinlikle zaman almıştı. Ancak artık tam anlamıyla sohbet edebildiğimden daha eğlenceli hâle gelmişti. Doğumdan sonra kız kardeşimi hastanede ziyaret edip o küçük bebeği kucağıma aldığım anda kalbimi ona kaptırmıştım.

Lilibet hepimizi parmağında oynatıyordu ve bunun farkındaydı. Durumu her fırsatta kendi lehine kullanıyordu. Bir keresinde *Home Depot*'un çocuklara aletler ve benzeri şeyleri öğretmek için dersler verdiği videosunu izlemişti. Aniden babam onu ayda bir kez bu derslere götürmeye başlamıştı. Hâlâ devam ediyorlardı. Derslerden birini tamamladığında önlüğüne takması için bir rozet alıyordu.

"Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler," dedi kardeşim, kötü cep telefonu bağlantısı nedeniyle sesi kesik kesik geliyordu. "Hayatımı kurtardın."

Yemeğimi yuttum. "Kaç saat çalışacaksın?"

"Öğle yemeğinden kapanışa kadar. Onu saat beşe doğru babama bırakabilirsin."

"O nerede olacak?"

"Emin değilim, sadece meşgul olduğunu söyledi."

Bu bilgi beni sinirlendirdi. Normalde önemi olmazdı ama ya Via ile çıkıyorsa? Yaşananlardan sonra Via'nın onunla bir daha çıkacağını sanmıyordum fakat onu ne kadar

* Amerika'da bulunan yapı market zinciri. -ç.n.

iyi tanıyordum ki? Babam sorarsa evet diyebilirdi. Ayrıca babam, Via gerçeği öğrenmeden önce sormuşsa sözünden dönmek istemeyeceği için kabul edeceğini düşünüyordum.

Düşüncelerim karmakarışıktı. Kendimi toparlamam gerekiyordu.

"İyi misin?" diye sordu Layla. "Birdenbire sessizleştin."

"Evet." Ağzıma bir lokma daha attım. "Kesinlikle iyiyim."

"Lili'ye bakman konusunda sorun olmadığına emin misin?"

Yutkunarak cevap verdim. "Sorun yok, gerçekten."

"Tamam. Teşekkürler."

"Hoşça kal."

Ekrana bakıp telefonu kapattım. Bunu yapmamalıydım. *Bunu biliyordum.* Ancak yine de yazdım.

Ben: *Hâlâ senin tadının ne kadar güzel olduğunu düşünüyorum.*

Karanlık odamda saatin değişmesini izliyordum. 11.10, 11.11'e döndü.

Son bir saattir yataktaydım. Via'yı düşünmeden duramadığım için bir türlü uyuyamıyordum. Gözlerimi her kapattığımda onu görüyordum. Bazı hayallerim masumdu... Sadece bugün gördüğüm o dar kot pantolon ve kazaklı hâliyle. Diğerleri tamamen müstehcendi.

Yatağın diğer tarafındaki yastığı alıp yüzüme kapattım ve içine doğru inledim. Sabah erkenden onun evine dönmem gerekiyordu. Uyumak istiyordum. Fakat bunun yakın zamanda olmayacağını biliyordum.

Yorganı üzerimden atıp odamda dolaşarak kıyafetlerimi giydim. Araba anahtarlarımı aldıktan sonra park ettiğim yere yürüdüm. Arabama binip radyoyu açarak kafamdaki düşünceleri bastırmaya çalıştım.

Planım, biraz arabayla dolaşmaktı. Eve döndüğümde uyuyacağımı umuyordum.

Nasıl oldu bilmiyordum ama birdenbire kendimi Via'nın evinin önündeki sokakta park etmiş buldum.

Yapma bunu, dedim kendi kendime. Mesajıma cevap vermemişti. Gerçi cevap vermesini beklemiyordum. Mesajı gönderdiğim anda pişman olmuştum çünkü fazla ileri gittiğimi biliyordum.

Buna rağmen tabii ki yine de atmıştım.

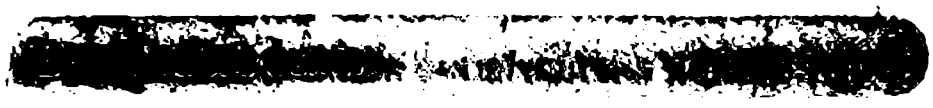
Anahtarı çıkarıp, karanlık gökyüzünden yağan buz gibi yağmurdan korunmak için kapüşonumu başıma geçirdim. Saat gece yarısını geçmişti. Yapmam gereken son şey deli gibi kapısını çalmaktı ancak mantığım çalışmıyordu.

Onun kapısına çıkan merdivenler yağmur yüzünden kayganlaşmıştı. Yarıya kadar çıktığımda neredeyse düşüyordum. Bu, evrenin bana geri dönmem için bir işareti olabilirdi. Ancak ben bunu bir işaret olarak kabul ediyor muydum? Kesinlikle hayır.

Kapıya ulaştığımda çaldım. Muhtemelen yatıyordu, gelmezse giderdim ve buraya geldiğimi asla bilmezdi.

İçeriden, korkmuş bir hayvanın çıkardığına benzer bir ses duydum. Kafamı kapıya yasladım. Gece yarısında, bir kadının kapısını çalmak gerçekten çok aptalcaydı.

Ona kısa bir mesaj yazdım.

Kapının diğer tarafından ayak sesleri duyuldu. Kilit açılmadan bir saniye önce geri çekildim ve kapı açıldı.

"Delirdin mi?" diye sordu Via. Saçları dağınık bir şekilde başının üstünde toplanmıştı. "Kalbimi durduracaktın."

"Seni korkutmak istememiştim."

"Korkuttun." Etrafına bakınırken korkunç hava yüzünden burnunu kırıştırdı. "İçeri girebilirsin."

Dışarısı bu kadar soğukken teklifini reddetmeyecektim. Sıcacık dairesine girer girmez ellerimi ovuşturmaya başladım. Soğuk kemiklerime kadar işlemişti.

Via kapıyı arkamdan kilitleyip sabahlığını vücuduna daha sıkı sardı. "Kız kardeşime bu gece korku filmi izlemek istemediğimi söylemiştim ama beni ikna etti. Sonra da sen ortaya çıktın..." Mikrodalgadaki saate gözlerini kısarak baktı. "Saat on iki geçiyor ve sen kapımı çalıyorsun. Öldürüleceğimi sandım." Son cümleyi öfkeyle söyledi. "Aklından ne geçiyordu?"

Ensemi garip bir şekilde kaşıdım. "Sanırım hiçbir şey düşünmüyordum."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, bunu bilerek yapıp yapmamasının hiç önemi yoktu. Sutyen giymediği ortaya çıkmıştı.

"Kesinlikle düşünmüyordun." Saçlarını düzeltmek için ellerini başının üzerinde dolaştırdı. "Aşağıda bir şey mi unuttun yoksa?" Çoraplı ayağıyla yere vurdu.

Başımı iki yana sallayıp kapüşonumu çıkardım. "Bu yüzden gelmedim."

Başını yana eğdi. "O zaman neden buradasın?"

"Bunu anlamak çok zor olmamalı, Via." Adını söylediğimde, meme uçları bluzunun kumaşına değdi. Bana verdiği tepkiyi saklamak istercesine sabahlığı vücuduna daha sıkı sardı. "Mesajımı aldın mı?" Aldığını biliyordum. Mesaj okundu olarak görünüyordu.

Gözlerini kapatıp başka bir yöne bakarken sesli bir nefes verdi. "Ne yapıyoruz biz, Reid? Çünkü bu..." Parmağını aramızda gezdirip gözlerimin içine bakarak devam etti. "Çok fazla."

"Yoğun mu demek istiyorsun?" Via'ya uzanmak için sabırsızlansam da onu korkutmamak için ellerimi kendime sakladım.

"Tabii." Gözleri yere kaydı. "Nasıl adlandırmak istersen."

Aramızdaki şeyi kelimelere dökmek gerçekten zordu.

Yoğun.

Bu dünyadan değil.

O an zihnimde canlanan yegane tanımlamalar bunlardan ibaretti. "Korkma," diye yalvarırcasına söyledim.

Gülmeden gülümsedi. "Artık çok geç."

Sanki kendini bir arada tutmak istiyormuş gibi kollarını kendisine daha sıkı doladı.

"Seni bir daha görmemeliydim."

Bu son cümleyi neredeyse fısıltıyla söyledi. Sanki kalbimin derinliklerine işleyen bir itiraf ya da yalvarış gibiydi.

"Sen..." Tereddüt ettim. "Bunu mu istiyorsun? Hemen gidebilirim. Babamdan beni başka bir projeye vermesini isterim. Şantiyelerde her zaman fazladan yardıma ihtiyaç olur. Ben..."

Elini bileğime dolayarak sözümü kesti.

Ona baktım. Gözleri büyümüş, dudakları kıpkırmızı olmuştu.

"Hayır," dedi. "İstediğim bu değil ama..." Düşüncelerini toparlamaya çalışırken gözlerini benden ayırmadı. "Bunun benim için ne kadar çılgınca olduğunu anlamalısın." Yeni oje sürdüğü parmağını aramızda salladı. Açık maviydi. Acaba film izledikleri sırada kız kardeşi mi sürmüştü? "Uzun zamandır kendi seçimlerimi özgürce yapamıyorum," diye devam etti. Sesi güçlenmişti. "İşleri aceleye getirmek istemiyorum. Sırf... sırf..." Gözleri tekrar yere indi.

"Via?" Parmağımı çenesinin altına koyup başını nazikçe kaldırarak gözlerime bakmasını sağladım. "Düşünceni tamamlamak ister misin?"

Yutkunup omuzlarını dikleştirdi. "Sırf senden hoşlandığım için."

Gülümsedim. *Tanrım...* Onu öpmeyi o kadar istiyordum ki. "Benden hoşlanıyor musun?"

Gözlerini devirerek bir adım geri çekildi. "Hemen havalara girme. Ben birçok insandan hoşlanırım. Kız kardeşim. Bayan Kathy ve onun *donut*'ları. Kitapçıdaki Ella ve..."

"Ve ben," diye ekledim.

"Evet," dedi içini çekerek, ardından kanepeye oturdu. "Sen."

Via'nın benden hoşlanıyor oluşu bile şimdiden büyük bir zafer gibi geliyordu. Karşısındaki sehpaya oturdum. Sehpanın üzeri doluydu. Bacaklarımız birbirine değiyordu ama ikimiz de bunu umursamıyorduk.

"Benden hoşlanman normal," dedim.

"Biliyorum." Sabahlığı tek omzundan kaydı, bluzunun askısı görününce hemen onu düzeltti.

"Beni arzulaman bile sorun değil," diye devam ettim, sözlerimin onu tedirgin ettiğini fark edince gülümsedim. Via gergin, kendini kontrol etmeye çalışan bir kadındı. Ancak benim yanımda öyle değildi ve ben, bencilce onu tedirgin ettiğim hâlinden, birlikteyken biraz da olsa gevşemesinden hoşlanıyordum. "Ben seni arzuluyorum," dedim. Dudaklarını yalarken sanki söylediklerim onu hiç etkilememiş gibi bakışlarını kaçırdı. "Sen?" diye sordum. "Beni arzuluyor musun? Dürüst olabilirsin."

Gözleri gözlerimle buluştu. "Eğer arzulamıyor olsaydım, Cadılar Bayramı'nda dolapta seninle sevişmezdim," dediğinde tam anlamıyla şok oldum.

Siktir, onun o küstah dudaklarını öpmek istiyordum... Ve öptüm.

İsterse geri çekilebilmesi için ona yeterince zaman tanıdım. Ancak Via beni yine şaşırtarak elini boynuma dolayıp beni kendisine çekti.

"Öp beni, Reid," dedi ağzıma doğru fısıldayarak.

Tereddüt etmedim. Gördüğün en seksi kadın sana onu öpmeni söylüyorsa, öperdin.

Bizim aramızda her zaman bir patlama olurdu. Asla sadece basit bir öpücükle sınırlı kalmazdı. Via bunun farkında olsun ya da olmasın, dokunuşlarımla canlanıyordu.

"Beni deli ediyorsun," derken elleri tişörtümün altına kaydı.

Çıkarmak için yeterince geri çekildim. Çıplak tenimi hissetmek istiyorsa, aramızda hiçbir engel kalmayacaktı.

"Sen de öyle." Boynunun kıvrımını bulup yumuşak tenini emdim. Bencilce, ona iz bırakma fikri hoşuma gidiyordu. Kimse bunu benim yaptığımı bilmeyecekti ancak ben bilecektim. Önemli olan da buydu.

Parmakları aramızdan geçerek sabahlığının kuşağındaki düğümü buldu. Açıldığında sabahlık omuzlarından düştü.

"Reid." Adımı söyleme şekli, aletimin pantolonumu zorlamasına neden oldu.

"Evet?" Kelimeyi yavaşça söylerken boynunun hemen altına bir öpücük kondurdum. Titrediğinde gülümseyip aynı şeyi tekrar yaptım.

"Ba-bana gönderdiğin mesajı hatırlıyor musun?"

Onu uzun, yavaş ve derin bir öpücükle öperken, "Hı-hı," diye mırıldandım.

Omuzlarımı nazikçe itti. "Beni tekrar tadabilirsin. Eğer istersen, tabii."

"Siktir, Via." Başımı eğdim. Bu söylemesini beklediğim en son şeydi.

"İstemiyorsan sorun..."

"Sus." Onu tekrar öperek ağzından çıkacak diğer kelimeleri susturdum. Onu ne kadar istediğimi bilseydi, böyle şeyler söylemezdi.

Onu bir süre öperek beklentiyi artırdım. Ardından dizlerimin üzerine çöküp sehpayı kenara ittirdim. Pijamasını çıkarttığımda onu çıplak ve beni bekler hâlde buldum. Güzel pembe kadınlığı çoktan ıslanmıştı. Parlıyor, beni istiyordu.

"Reid," diye inledi.

"Şşt," diye onu susturdum. İki parmağımı içeri kaydırdığımda inleyip başını geriye attı. Parmaklarımı vücudundan çektiğimde protesto etmek için cıyakladı ve bulanık gözleri benimkileri aradı. Bir şey söylemek üzere olduğunu farkındaydım. Parmaklarımı dudaklarıma götürerek onları temizledim. "Hatırladığım kadar lezzetli."

Göğsü hızla inip kalktı. Dudakları sessizce dua eder gibi hareket ediyordu.

Kollarımı kalçalarına dolayıp poposunu kanepenin kenarına kadar çektim. Parmakları saçlarımı buldu, ağzım kadınlığına kapandığı anda saçlarımı çekiştirdi. Tadının ne kadar tatlı olduğunu bilseydi, neden bunu düşünmeden duramadığımı anlardı.

Çıkardığı küçük sesler beni cesaretlendirdi.

Boşaldığında adımı o kadar yüksek sesle haykırdı ki gülümsemeden edemedim. Vücudunda yukarı çıkarak onu öptüm. Dudaklarımdaki tadını beğenmese bile bunu belli etmedi. Yüzümü avuçlarının arasına alıp beni öptü.

Sonunda beni bırakınca, pijamasını giymesine yardım ettim.

Kıyafetlerini tekrar üzerine geçirdiğinde ona söylememem gereken son şeyi ağzımdan kaçırdım. Ancak kendime engel olamamıştım.

"Benimle çık."

Gözleri tekrar bana döndü. Yanakları orgazmdan dolayı hâlâ kıpkırmızıydı. "Ne?"

Yavaşça gülümsedim. "Beni duydun. Seni dışarı çıkarmak istiyorum. Bir randevuya. Gerçek bir randevuya."

"Ben... Reid..." Düşünerek ağzını oynattı. "Bence bu iyi bir fikir değil."

"Neden?" diye ısrar ettim. Savunmacı değildim, sadece meraklıydım.

Biraz daha kekelemeye devam ettikten sonra, "Uzun süre evliydim. Biriyle çıkmaya hazır olduğumu sanmıyorum," dedi.

"Babamla çıkmıştın," diye karşılık verdim.

Sabahlığını omuzlarına çekip ayağa kalktı. Sabahlığının arkası buzdolabına doğru yaptığı kısa yürüyüş sırasında arkasında dalgalandı. "Beni buna müdahaleci küçük kız kardeşim zorladı. O sayılmaz." Bir şişe şarap çıkardı. Şişeden direkt içerek beni şok ettiğinde gülmemek için dilimi ısırmak zorunda kaldım. "Bu çok fazla," diye mırıldandı kendi kendine. Elini başına bastırıp gözlerini kısarak bana baktı. "Neden benimle randevuya çıkmak istiyorsun ki?"

Ellerimi kot pantolonumun ceplerine sokup omuz silktim. "Sana verebileceğim tek cevap muhtemelen yeterli olmayacaktır."

Şarap şişesini yere bırakıp poposunu tezgâha yasladı. "Nedir o?"

"Seni tanımak istiyorum."

Ciddiydim. *Monday's*'te onu gördüğüm andan beri onu tanımak istiyordum. Onda beni büyüleyen bir şey vardı.

Via'nın hikâyesini öğrenmek istiyordum. İyi ve kötü yanlarını. Arada kalanları. Her şeyi.

Kahkahalar ağzından döküldü fakat ben gülmeyince hemen ciddileşti.

"Sen ciddi misin?"

"Neden ciddi olmayayım? Tanıştığımız ilk gece sana çıkma teklif etmiştim." Şarap şişesini tekrar eline aldı, iç çekerek bir yudum aldı.

"Evet dersem ne olacak?"

Gülmemi bastırmak için kendimi sıktım. "O zaman seni bir yere götürürüm."

"Ya ben bunun böyle kalmasını istersem?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak hayal kırıklığımı belli etmemeye çalıştım. "Sadece seks mi?" Cevap olarak yalnızca başını salladı. "O hâlde bilmiyorum. Normalde böyle şeyler yapmadığımı söylerken yalan söylemiyordum. Sende karşı koyamadığım ne var, bilmiyorum." Parmaklarımı, tadının hâlâ kaldığı dudaklarımın üzerinde gezdirdim.

Dudakları ince çizgi hâlini aldı. Nefesimi tutup beni tamamen reddetmesini bekledim. O zaman bu işte çalışmaya devam edip haftada birkaç kez onu görmek zorunda kalacaktım. "Ciddi bir ilişkiye hazır değilim."

Kısacası, umutlanmamı istemiyor.

"Tamam." Zamanımı bekleyebileceğimi düşündüm.

"Peki." Gülümsedim. "Bir randevuya çıkalım ve nasıl gideceğine bakalım." Bir parmağını havada sallayarak sözünü vurguladı. "Ama..." *Siktir.* "Kimsenin bilmemesini istiyorum."

Bunun beni ne kadar rahatsız ettiğini yüzüme yansıtmamaya çalıştım. Onu herkese gösterip benim olduğunu duyurmak varken kirli sırrı olmak istemiyordum. "Benden şimdiden utanıyor musun, melek?" dedim alayla.

Yanakları en güzel pembe renge büründü. "Burası küçük bir kasaba, Reid. Yaş farkımız yüzünden insanlar konuşacaktır. Bundan kaçınmak istememi hoş görebilir misin? Buraya daha yeni taşındım. İnsanlar bana yavaş yavaş ısınıyor."

Birilerinin Via'yı sevmemesi bana imkânsız geliyordu.

"Tamam," dedim. "Senin kirli sırrın olmayı kabul edebilirim."

Şimdilik.

"Of," diye inlerken utançla yüzünü sakladı. "Öyle söylemek istemedim."

"Biliyorum." Gerçekten biliyordum. Aramızdaki mesafeyi kapatıp yanağını öptüm. "Randevumuz için mesaj atarım. İyi geceler, Via."

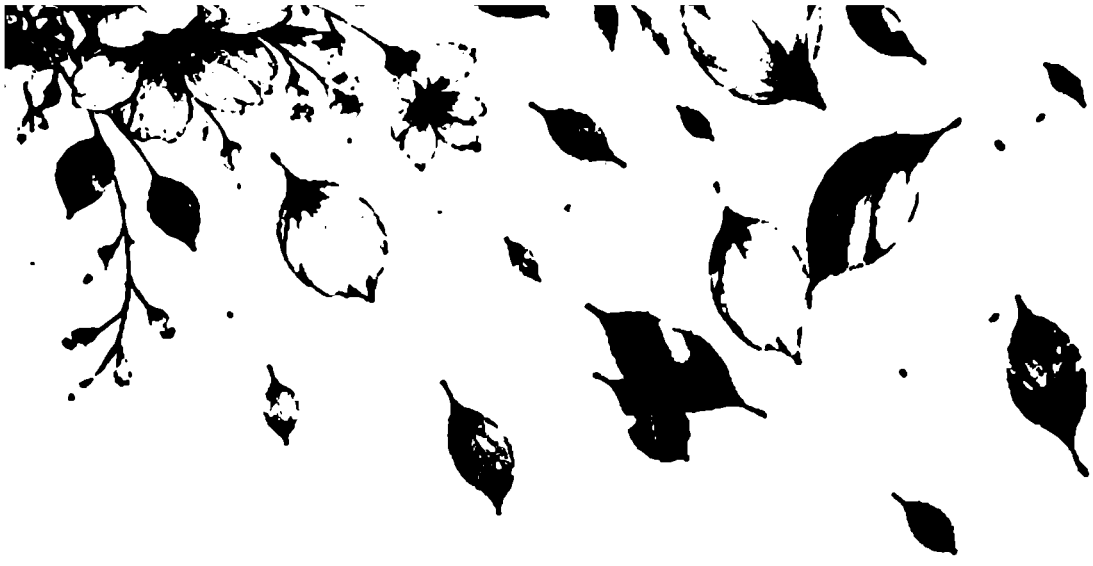
Bunu yapmak istememiştim ama başını çevirdiğinde, tatlı dudaklarına uzun bir öpücük kondurdum. Küçük bir ses çıkartıp parmaklarıyla saçlarımı kavradı.

Bana karşı duvarlar örmeye çalışıp benimle çıkmaktan korkabilirdi ancak benden hoşlandığını inkâr edemezdi. Vücudunun bana verdiği tepki bunu gösteriyordu.

İstemeyerek ondan uzaklaştım. "Yarın görüşürüz, melek."

Bu veda sözleriyle dairesinden çıkıp kendi evime döndüm.

Bu sefer yatağa uzandığımda hemen uykuya daldım.

YİRMİ

Via

"Gitmeni istemiyorum." Kız kardeşime imkânsız bir şekilde daha sıkı sarıldım. Sanki onu yeterince sıkı tutarsam havaalanına gidemeyecekti. Yaş farkımıza rağmen her zaman yakın olmuştuk. Yine de burada kalmasıyla daha da yakınlaştığımızı hissediyordum.

"Sakın beni ağlatma," diye uyarıp bana sarıldı.

İkimiz de sarılmayı bırakan ilk kişi olmayı istemediğimiz için iki yana sallandık. *Merhaba* demek vedalaşmaktan daha kolaydı.

"Ne zaman geri gelebilirsin?" Yalvarır gibi konuşmam umurumda değildi.

Izzy, sarılmayı bıraksa da tamamen ayrılmak istemiyormuş gibi ellerini kollarımda tuttu. "Noel civarı olabilir mi? Annemle babam gemi seyahatine çıkacaklar."

Bu benim için yeni bir haberdi. En son konuştuğumuzda annem hâlâ tatile gelmem için beni ikna etmeye çalışıyordu.

"Ah, doğru ya." Biliyormuş gibi yaptım. "Gelmen gerek. Belki o zamana kadar dairem kalman için daha iyi hâle gelir."

Derrick, seçtiğim döşemenin geldiğini söylemişti. Eski halılar ve fayanslar sökülüp yerine seçtiğim ahşap döşenecekti.

"Çok isterim." Ellerimi sıkıca tuttu. "Gitmeliyim. Güvenlik kontrolünden geçmem gerekiyor."

"Biliyorum." Yine de ikimiz de birbirimizi bırakmak için kıpırdamadık. Izzy'ye tekrar sarılıp onu sevdiğimi söyledim ve sonunda bıraktım. Bir adım geri çekilerek havaalanına girmesini izledim. Gözden kaybolmadan önce bana dönüp el salladı.

"Kendine gel," diye mırıldandım. "Uçaktan iner inmez *FaceTime*'dan arar ve sanki hiç gitmemiş gibi olur."

"Ha?"

Gözlerim büyürken onunla konuştuğumu sanan kısa boylu yaşlı kadına baktım. "Özür dilerim, kendi kendime konuşuyordum."

"Tuhafsın," diye mırıldanıp bir elinde bastonu, diğer elinde valiziyle benden uzaklaştı. Harika, sabah daha sekiz bile olmadan hakaret yemiştim. Günümün nasıl geçeceği belli olmuştu.

Parkerville'e dönerken kahve ve kahvaltı için durdum. Eve dönmeden önce kitapçıya uğrayacağım için Ella'ya da yeterince aldım. Atölyeme malzeme siparişi vermeye başlamam gerekiyordu. Ayrıca bir isim bulup tabela da yap-

tırmalıydım. Açıkçası, bunlar yapmam gerekenlerin küçük bir kısmıydı. Düşünmek bile başımı ağrıtıyordu.

Sokağın içinde, ara sokağa yakın bir yere park edip hâlâ sıcak olan kahveyi ve kahvaltılık *scone** aldım. İçeri girdiğimde Ella'yı masasındaki dizüstü bilgisayarında yazarken buldum. Kapının sesini duyunca hemen bilgisayarın kapağını kapatıp mavi ışık filtreli gözlüğünü taktı. Sanki yapmaması gereken bir şey yaparken yakalanmış gibi yanakları kızarmıştı

Dizüstü bilgisayarının üzerinde *ışıltını kaybetme* yazan bir çıkartmanın kıvrılmış kenarını çekiştirip, "Üzgünüm," dedi utangaç bir şekilde. "Büyükbabam olduğunu sandım. Ara sıra sürpriz ziyaretler yapmayı sever."

"Hayır, benim." Tezgâhın arkasındaki boş tabureye oturup getirdiklerimi masaya koydum.

"Benim için mi?" Yüzü aydınlandı.

"Evet, neyi sevdiğini bilmiyorum. O yüzden *latte* aldım. Umarım beğenirsin. Poşette ikimiz için sosisli, yumurtalı ve peynirli *scone* var."

"Hayatımı kurtardın," dedi. Poşeti karıştırmaya başlamıştı bile. "Bu sabah geç kaldığımdan dolayı kahvaltı yapmadım."

"Yardımcı olabildiğime sevindim." Karnım guruldarken ben de bir tane *scone* çıkardım. Sessizce birkaç lokma yedikten sonra, "Burası nasıl ayakta kalıyor? Kötü anlamda söylemedim," diye sordum. Hemen ekledim. "Bahar-

* Birleşik Krallık ile İrlanda'da çok popüler olan, kek ve kurabiye arasında bir kıvama sahip hamur işi. -ç.n.

da atölyemi açmayı planlıyorum... Bu kasaba küçük ve ne beklemem gerektiğini bilmek istiyorum."

Ella başını geriye atıp güldü. "Bence bu gayet mantıklı bir soru." Elini boş kitapçıyı gösterecek şekilde salladı. "Şaşırtıcı bir şekilde, internetten gelen siparişler fena değil. Çoğu eski kitaplarımızı almak isteyen koleksiyoncular dan oluşuyor. Bir atölye açmanın korkutucu olduğunu biliyorum ama fazla düşünme. Bu kasaba... biz halkımız için bir araya geliriz. İşlerin ne kadar iyi gideceğine şaşıracaksın. Ayrıca, sen de internet üzerinden satış yapabilirsin. İnsanlar resim şablonları ya da benzer şeyler satın alırlar. Öyle bir şey var mı? Sayılarla boyama gibi?"

Önerisini düşündüm. "Bu fikir hoşuma gitti. Böyle ürünlerin olduğu bir internet sitesi kesinlikle işe yarayabilir."

Günümüzde *YouTube* gibi platformlar varken ben de bazı eğitim videoları çekebilirdim. Bu şekilde biraz ilgi çekebilirdim.

"Ah," Ella aniden ellerini çırparak beni irkiltti. "Kitap kulübünden ayrı olarak, bazı bayanlarla kızlar gecesi planlıyorum. Meksika yemeği yiyip *margarita** içeriz, biraz dans ederiz diye düşünüyordum." Omuzlarını sallayarak, şakacı bir şekilde omuzlarıma çarptı. "Nasıl sence?"

"İyi bir *margarita*'ya asla hayır demem."

Ella kahve fincanıyla benimkine vurdu. "Aferin kızıma."

* Tekila, limon ya da portakal suyundan yapılan kokteyl. -ç.n.

Eskiden kendime çok az zaman ayırabiliyordum. Bunun gerekli olduğunu düşünmüyordum ama artık kendime ait zamanlarım olduğunda, eskisi gibi olamayacağımı fark ettim.

Bu, partnerinizle zaman geçirmenin kötü bir şey olduğu anlamına gelmiyordu. Benim için nasıl bittiği ortada olmasına rağmen buna inanmayı hiç bırakmamıştım. Ancak insanın, işinden ve partnerinden daha fazlasına ihtiyaç duyduğunu düşünüyordum.

Tek başıma dizi izleyebilmek ya da sadece oturup sessizce kitap okuyabilmek, uzun zaman önce varlığını unuttuğum bir zevkti. Evden ayrılıp üniversiteye gittiğimden beri hep başka insanlarla birlikte vakit geçirmiştim. Yalnız kaldığımda genellikle çok yorgun olduğum için bunun ne kadar güzel bir his olduğunu gerçekten anlayamıyordum.

Artık kanepeme oturup bir kâse patlamış mısırımı yerken ve son zamanlarda izlediğim tarihi romantik diziyi seyrederken mutlu olduğum yeri bulmuş gibi hissediyordum. Tadilatlarla, atölyemi açmak için yapmam gerekenleri planlamakla meşgulken bu anları iple çekiyordum.

Bir avuç patlamış mısırı ağzıma atıp rahat bir pozisyon bulmak için kıpırdandım. Battaniyeyi üzerime daha sıkı çekip kendimi içine sardım.

Bu akşamın üçüncü bölümünü izlediğim sırada onu duydum. Aniden dik oturmama neden olan, tırmalama gibi bir sesti.

Bir şey, bir tür hayvan, benimle birlikte bu dairedeydi. Sanki beni duyabilirmiş gibi patlamış mısır kâsesini dikkatle sehpanın üzerine koydum. Korku filmlerindeki boğa-

zı kesilmek üzere olan kızlar gibi korkuyla gözlerimi kocaman açtım ve vücudumu kıpırdatmadan etrafa bakındım. Ses, oturduğum yere yakın olan mutfaktan geliyordu. Ev küçüktü, kolumu uzatsam bar taburesine dokunabilirdim.

İşte o anda onu gördüm.

Küçük, gri şey tezgâhın üzerine çıkmış yiyecek arıyordu.

Fare miydi, sıçan mıydı, emin değildim. Tek bildiğim, çığlık atıp kanlı bir cinayet sahnesindeymişim gibi kanepeden fırladığım; bu sırada battaniyeme takılıp düştüğüm ve bir şekilde yatak odama ulaşıp kapıyı çarptığımdı.

Sırtımı kapıya yaslayıp nefes almaya çalıştım. Sanki kitapçıda geçirdiğim ilk günü tekrar yaşıyordum.

Hızlı hızlı nefes alıp verirken titreyen ellerimle telefonumu aradım.

Lütfen bana telefonumu o yaratığın yanında bıraktığımı söyleme! Neyse ki, telefonumu büyük boy *sweatshirt*'ümün cebinde buldum.

Belki daha sonra neden ilk aklıma gelen kişinin o olduğunu düşünecektim fakat o anda Reid'i aramakta hiç tereddüt etmedim.

"Selam," dedi. Sesinde mutluluk vardı. Daireme sızan yaratığa rağmen heyecandan midem kasıldı.

"Şey... selam," dedim tereddütle.

"Neden fısıldıyorsun?" Sesindeki neşe kaybolurken geriye sadece endişe kaldı.

Burnumun kenarını kaşırken zaman kazanmaya çalıştım. Onun yardımına ihtiyacım var mıydı? Teknik olarak hayır. Bununla kendim başa çıkabilirdim. Yapacak mıydım? Kesinlikle hayır.

Evet, onun yardımına ihtiyacım vardı çünkü korkaktım.

"Evimde fare var. En azından fare olduğunu sanıyorum. Sıçan da olabilir. Panikledim ve kendimi yatak odama kilitledim." Sessiz kaldı. Kahkahasını tuttuğunu neredeyse duyabiliyordum.

"Fareden mi saklanıyorsun?"

"Komik değil!" Boştaki elimle yüzümü kapattım. "Onlardan nefret ediyorum. Öldürmek istemiyorum fakat buradan çıkmasını istiyorum. Yardım edebilir misin?"

Tereddüt etti. "Yeğenimi de getirebilir miyim?"

Babasının evinde birkaç saniyeliğine gördüğüm küçük kızı düşündüm. Küçüktü ama bunu birine anlatacak kadar büyüktü. Ancak neden anlatacaktı ki? Anlatsa bile Reid ya da ben onun yardımını istemek için makul bir bahane bulabilirdik.

"Mümkün olduğunca çabuk buraya gel," dedim kulağımı kapıya dayayarak.

"Tamam. Yirmi dakikada orada olurum."

Rahatlamayla nefesimi verip, "Teşekkür ederim," dedim.

Reid'in gelmesini beklerken yatak odamda kaldım. Kapı çalana kadar geçen süre yüz yıl sürmüş gibi gelmişti. Bir dakika sonra Reid'den burada olduğunu belirten bir mesaj geldi.

Küfrederek başımı yatak odasının kapısına vurdum. Reid'i içeri almak için güvenli alanımdan çıkmam gerekiyordu.

"Yapabilirsin," diye kendime cesaret verdim. "Sadece küçük bir fare... ya da sıçan."

Kusacak gibi oldum. Tanrım, ne kadar zayıftım. Kapıyı açarken çığlık attım ve parmak uçlarında koşarak kapıya doğru gittim. Rekor hızla kilidi açıp kapıyı açtığımda Reid'i orada dururken buldum. Rüzgâr saçlarını dağıtmış, yeğeni boynuna sarılmıştı.

"İçeri gir ve şu şeyi yakala."

Durduramadığım garip hareketlerim karşısında gülümsedi. Fareyi görmek bile kendimi pis hissetmeme neden olmuştu. Tenimdeki kiri ve onun anılarını temizlemek için onlarca defa duş almam gerekecekti.

Yeğenini yere indirirken dairemi inceledi. "En son nerede gördün?"

Parmaklarım titreyerek mutfak tezgâhını işaret ettim. Kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten korkuyor musun?"

"Hayal bile edemezsin."

Dudaklarını sertçe birbirine bastırdı. Muhtemelen bana gülmemek için çabalıyordu. Bu jestine minnettardım.

"Dışarı çıkıp beklemek ister misin?"

Dudağımı ısırdım. "B-ben kalacağım."

Kaşlarını kaldırdı, sözlerime hiç inanmamıştı. "Gerçekten mi?"

Yeğeni montunun ucunu çekiştirdi. "Neden korkuyor?" Utangaç bir şekilde bana bakarak fısıldadı. "Ben de korkmalı mıyım?"

Reid, "Sadece küçük bir fare," diye açıkladı ona eğilerek. "Git onu koru. Yapabilir misin?"

Kız şiddetle başını sallayıp hemen yanıma gelerek elimi tuttu. "Seni kurtaracağım." Dişinin eksikliğinden dolayı hafif peltek bir sesle söz verdi.

"Teşekkür ederim, Lili. Çok cesursun," dedim. *Benim aksime.*

"Görürsen bana söyle," dedi Reid mutfağa dikkatli adımlarla girerken. "Onu koyabileceğim bir şeyin var mı?"

"Koymak mı?" diye neredeyse çığlık atarak tekrar ettim.

"Küçük adamı güvenli bir yere götüreceğim. Ancak onu taşımam gerekiyor," dedi. Eğilip bir dolabı açtı. Farenin çıkıp bana doğru koşacağını düşünerek irkildim.

"Evet, solundaki çöp kutusunun yanında bir kutu olmalı."

Ayağa kalkıp söylediğim yere baktı. "Mükemmel." Yerdeki kutuyu alarak tezgâhın üzerine koydu. "Fareyi görüyor musun, Lili?"

"Hayır, henüz görmedim," dedi. Ellerimizi ileri geri sallayarak, bana aptalca bir gülümsemeyle baktı. "Merhaba."

"Merhaba, tatlım," dedim. Ona gülümsedim. Reid'in saçlarıyla neredeyse aynı tondaki kahverengi saçları ve koyu kahverengi gözleriyle gerçekten çok sevimliydi. Üst dudağımda çikolata lekesi vardı.

Hâlâ elimi tutan Lili yere eğilip kedi çağırır gibi parmaklarını birbirine sürttü. "Gel, farecik. Buraya gel."

Ah, lütfen Tanrım. Sakın farelerle fısıldayan biri çıkıp o şeyi bana getirmesin.

Reid ruh hâlimi görse bir daha benimle konuşmayabilirdi.

Tüm dolapları aradıktan sonra ellerinin ve dizlerinin üzerine çökerek, telefonundaki fenerin ışığıyla mobilyaların altına baktı. "Aha, buradasın küçük adam." Kelimeleri koltuğun hemen altına doğru söylemişti. Benim hemen yanında durduğum koltuğun.

Yıldırım hızıyla Lili'yi de yanıma alıp mutfağa sürükledim. İstediğim kadar uzak değildi ama en azından kanepenin yanında değildim.

Kanepem küçüktü, daha çok ikili koltuk gibiydi. Bu yüzden Reid bir eliyle kanepenin kenarını kaldırıp diğer eliyle altına uzandı.

Ancak fareyi zamanında yakalayamadı, yüksek sesle küfretti ve fareyi kovalamak için ayağa kalkmaya çalıştı.

Fare şimdi doğruca bana doğru geliyordu.

Sanırım bayılmıştım. Tek bildiğim, bir saniye önce ayaklarım yerdeydi ve Lili'ye tutunuyordum. Bir saniye sonra mutfak tezgâhının üzerine tırmanıyordum fakat ayaklarım kaydı. Kafam eski fayans tezgâha sertçe çarptı. Alnıma yayılan acıyla inledim. Yapışkan bir ıslaklık alnımdan aşağı süzülüyordu.

"Weed dayı, kanıyor," dedi Lili.

Titrek parmaklarımı alnıma götürdüm. Çocuk haklıydı, kanamam vardı.

Reid yanıma koşarken, "Siktir," diye küfretti. Elleriyle yanaklarımı tutup başımı geriye doğru eğdi. "Kaç parmağım var?"

"Üç."

Yeğeni yardım etmek ister gibi, "Çok kan var," diye işaret etti.

Reid, "Bez var mı?" diye sordu. "Bandaj?"

"Banyo. Fare nerede?" Sanki yaratık beni duyup saldıracakmış gibi fısıldayarak sordum.

"Kayboldu," diye yardımcı olmak için Lili cevap verdi. "Puf, yok oldu."

"Harika," diye inledim. Çarptığım yer zonkluyordu. "Yemin ederim normalde bu kadar sakar değilim."

Reid kıkırdayıp dizime nazikçe vurdu. "Burada bekle."

Sanki bir yere gidecek durumdaydım... Başım çok ağrıyordu, hareket edemiyordum.

Lili, Reid'in yerini alıp karşıma geçti ve başım yana eğerek gülünç hâlimi inceledi. "Prensesli yara bandına ihtiyacın var."

"Evet, var," diye onayladım, sesim kısıktı. Ağrının geçmesini bekledim ama yakın zamanda geçecek gibi görünmüyordu.

"Weed dayı, onu hastaneye götürmemiz gerekmiyor mu?"

Reid nemli bir bez ve ilk yardım çantasıyla geri döndü. "Bence bir şeyi yok, Lil." Bezi alnıma nazikçe bastırıp yaramdaki kanı sildi. "Fena çarpmışsın," diye mırıldandı yarayı inceleyerek.

"Çok utanıyorum."

Gülümsediğinde gözlük çerçevesinin arkasından gözleri parladı. "Utanmana gerek yok. Herkesin başına gelir."

"Sen de bir fareden kaçarken tezgâha çarpıp bayılacak noktaya geldin mi?" Sözlerim alaycıydı.

Gülümsemesi genişledi. Reid gülümsediğinde gamzesinin derinliğini ölçmek için parmağımla dokunmak istesem de ellerimi kendime sakladım. Özellikle de seyircimiz varken. Küçük gözler ve kulaklar en meraklı olanlardı.

"Tam olarak değil."

"Hımm," diye mırıldandım. "Tahmin etmiştim."

"Bu biraz acıyabilir." Pamuğun üzerine antiseptik sürdü. "Sadece uyarıyorum."

Kesiğe dokunduğu anda tısladım. "Ah."

"Üzgünüm." Hızla işini bitirip üzerine merhem sürdü. "Bitti."

"Şimdi daha iyi görünüyorsun," dedi Lili teselli verir gibi. "Kan yok."

"Teşekkür ederim." Tezgâhın üzerinde durmaya devam ediyordum. "Ancak fare hâlâ burada."

Reid gülerek elini cebine sokup anahtarlarını çıkardı. Anahtarları avucuma bıraktığında parmaklarımı anahtarların etrafına sardım. "Lili'yle arabamda otur. Ben fareyi yakalarım."

İki kez söylemesine gerek yoktu. Küçük kızı daireden çıkarıp arabaya bindirdim ve soğuktan korunmak için motoru çalıştırdım. Lili yanımdaki yolcu koltuğunda oturuyordu.

"Sen çok güzelsin," dedi. "Dayımdan hoşlanıyor musun?"

"O... evet. İyi biri." Bu, ona verebileceğim en iyi cevap gibiydi.

Bir an bana baktı, pembe parlak tırnaklarıyla bükülmüş bacaklarına vurdu. "Onunla çocuk yapacak mısın?"

Neredeyse dilimi yutuyordum, gözlerim yerinden fırlayacak gibi açıldı. "Ne... hayır. O sadece bir arkadaşım."

"Annem onun bir kız arkadaş bulması gerektiğini söylüyordu."

"Neden?"

Zayıf omuzlarını silkti. "Dayımın yalnız olduğunu söyledi."

"Peki öyle mi?" Merakım galip geldi.

Burnunu kırıştırdı. "Bilmiyorum. Ben daha dört yaşındayım."

Gülümsedim. "Tabii, elbette."

Alnımı işaret ederek, "Acıyor mu?" diye sordu.

"Biraz." Sakarlığım yüzünden başım ağrıyordu.

"Öpeyim de geçsin ister misin? Annem bana öyle yapar. Çok iyi geliyor."

"Buna gerek yok, teşekkür ederim."

"Emin misin?" Dudaklarını büzdü. "Sadece küçük bir öpücük?" Parmaklarını birbirinden biraz ayırarak cevabımı bekledi.

"Tamam, peki."

Lili, merhem sürülmüş alnımın hemen yanına küçük bir öpücük kondurdu. "Şimdi daha çabuk iyileşir. Söz veriyorum."

"Teşekkür ederim."

Bana yardım ettiği için çok mutlu olduğu belliydi. Yüzü ışıl ışıldı. "Rica ederim."

Reid'in dairemden çıkmasını beklerken sabrımın sınırlarını zorluyordum. Süre uzadıkça, onun yeni ev arkadaşımı yakalayamayacağına inancım da artıyordu. O şeyin olduğu yere geri dönme düşüncesine tahammül edemiyordum.

"Korkmuş görünüyorsun," dedi Lili. "Fare sana zarar veremez. Burada güvendesin."

Küçük kıza gülümsedim. Gerçekten çok eğlenceliydi. "Biliyorum ama sadece Reid'in onu yakalamasını umuyorum."

"Ah!" Düşünürken dudaklarını kıvırdı. "Belki parmaklarımızı birbirinin üzerine atarsak ona yardımcı oluruz." Tam da söylediğini yaptı ve benim de aynısını yapmamı bekledi.

Ben de onu taklit ederek parmaklarımı birbirinin üzerine attım. "Sence işe yarıyor mu?"

"Hımm." Gözlerini sıkıca kapattı. "Sanırım." Gözleri açıldığında, Reid'i elinde kutuyla kapıdan çıkarken gördüm. "İşe yaradı!" Dizlerinin üzerinde zıplamaya başladı. Camı açmak için kolu çevirdi. "Başardın, Weed dayı!" diye bağırdı.

Reid zaferle gülümseyerek kutuyu bir kupaymış gibi havaya kaldırdı.

"Yakaladın mı?" Açık camdan bağırdım.

"Evet." Kutuyu kolunun altına sıkıştırdı. "Artık güvendesin, söz veriyorum."

Arabasından hızla çıkıp ona sarılmak için koştum ve yanağını öptüm. "Sen benim kahramanımsın."

Yanakları çok sevimli bir pembeye döndü. Arkamızda kıkırdamalar duyuldu.

Sevinçten Lili'yi unutmuştum. *Kahretsin.* "Seni öptü, Weed dayı."

Reid, "Sadece yanağımı," dedi ona, arabaya doğru yürürken. Kutuyu yere koydu. Kartona farenin nefes alabilmesi için küçük delikler açılmış ve bantla kapatılmıştı. Bana bakıp göz kırptı. "Senin yanağını her zaman öpüyorum, değil mi?" Lili'nin cevap vermesine fırsat vermeden, pencereden eğilip onu yakaladı. Yanaklarına yüksek sesle öpücükler bıraktı.

Onu bırakıp bana döndü. "Lili'yi babamın evine bırakmam gerekiyordu ama istenmeyen misafirleri kovalamak için bir şeyler alıp geri döneceğim."

"Gerçekten teşekkür ederim. Hayatımı kurtardın."

Gülümsedi. "Yardımcı olabildiğime sevindim, Via."

Gerçekten mutlu görünüyordu. Gözlerinde art niyetli bir parıltı yoktu. Reid Crawford sadece bana yardım etmek istemişti.

"Geri döneceğim," dedi tekrar, unutmamı istemiyormuş gibi. "İçeri girip kapıyı kilitle."

Anladığımı belirtmek için başımı salladım. "Hoşça kal, Lili."

"Hoşça kal." Bana el salladı.

İçeri girdim, kapıma vardığımda Reid'in *Mustang*'i sokakta gürültüyle uzaklaştı.

Onun geri dönme ihtimali beni heyecanlandırmamalıydı. Vücudum, onun yaptığı iş yüzünden sertleşmiş ellerinin

yanımda nasıl hissettirdiğini *düşünmemeliydi*. Ancak beynimin oraya kaymasını engelleyemedim.

Fazla dalmadan, Izzy'den eve vardığını bildiren bir video araması geldi. Wonton kollarındaydı, yüzüne durmadan öpücükler yağdırıyordu. Onun yokluğundan dolayı içimde şimdiden derin bir acı vardı.

Uçuş yorgunluğundan ve valizlerini boşaltmak istediğinden, telefonda uzun süre kalmadık. Telefonu kapattıktan sonra dizime geri döndüm. Bu sefer yanımda bir kadeh şarap vardı. Farenin şokundan sonra bunu hak etmiştim. Görünüşe göre Parkerville'deki fareleri kendime çekiyordum. Üzücü olan -bakış açısına göre komik olan- fare yerine yılan çıksaydı daha az rahatsız olacağımdı. Izzy'ye olaydan bahsetmemiştim çünkü yardım için Reid'i aradığımı itiraf etmek istemiyordum. Bunu bana asla unutturmazdı.

Akşam saatleri ve şarap gözlerimi ağırlaştırdığı sırada kapımda yumuşak bir tıklama duyuldu.

Kalbim bir an durdu. Sanırım bu, Reid'e karşı hissettiklerimin normalden fazla olduğunun bir işaretiydi. Duygular ne kadar da can sıkıcı şeylerdi. Hiç istemeden, farkına bile varmadan ansızın ortaya çıkıyorlardı.

Kanepeden kalkıp battaniyeyi sıkıca üstüme sardım.

Reid kapıdan bir adım kadar geri çekilip merdivenin etrafındaki çürümüş korkuluğa baktı.

"Merak etme, değiştireceğim." *Buradaki her şey gibi.*

Kıkırdadı ve elinde bir nalburdan aldığı poşetle içeri girdi. "Evin bu kadar kötü durumda olduğunu biliyor muydun? Buna rağmen almak mı istedin?"

"İnternetteki fotoğraflar biraz yanıltıcıydı," diye itiraf ettim burnumu kırıştırarak. "Ancak yine de alırdım."

"Gerçekten mi?" Torbayı tezgâhın üzerine koyup içindekileri çıkardı. "Neden?"

Omuz silktim, sırtımı artık kapalı olan kapıya yasladım. "Sadece doğru geliyor."

Gülümseyip bir şeyi kutudan çıkardı. "Sanırım bu en iyi sebep."

"Bunlar onları öldürmez, değil mi?" Fareleri sevmesem de ölmelerini istemiyordum.

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Umursayacağını düşünmemiştim ama hayır. Bunlar sadece onları yakalama konusunda yardımcı olacak. Ben de tuzakları kontrol edip yakalananları serbest bırakacağım."

"Harikasın."

Kıkırdadı. "Böyle düşünmene sevindim. Bunlardan ikisini buraya, birkaçını da dışarıya koyacağım."

"Hepsi ne kadar tuttu? Sana parasını vereyim." Battaniyeye sarılmış hâlimle odama geri döndüm.

"Sorun yok, Via."

Alaycı bir şekilde güldüm. Ona bakmak için geri döndüğümde battaniyeye takıldım, neredeyse düşüyordum. "Bunlar ucuz değildir. Sana parasını vereceğim."

"Sana sorun yok dedim. İzin ver de seninle ilgileneyim."

İzin ver de seninle ilgileneyim, deme şekli beni etkilemişti. Beni gerçekten önemseyen biri hiç olmuş muydu? Belki Chase ilişkimizin başında yapmış olabilirdi ancak uzun zamandır yoktu. Başlangıçta bunun Chase'in suçu

olduğunu söylemezdim. Fakat aldatma konusu? O başka bir hikâyeydi. İkimiz de işlerle o kadar meşguldük ki böyle inceliklere zamanımız kalmamıştı.

"Bunu yapmana izin veremem."

Avuçlarını tezgâhın üzerine koydu. *Sweatshirt*'ünün kolları sıyrılmış, damarları gözler önüne serilmişti. Onun damarlı kolları için bir sosyal medya hesabı açarsam binlerce takipçi kazanabileceğime emindim.

"O zaman takas yapalım mı?"

"Ne gibi?" Tereddüt ettim, karnımın derinliklerinde heyecan uyandı.

Gülümsemesi genişledi. "Seks değil, Via. Kötü düşünceleri aklından uzaklaştır."

Yakalandım. "Ders almak istiyorum."

"Ders mi?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Resim dersi."

"Benden mi?" Kendimi gösterdim. "Bence senin derslere ihtiyacın yok." Reid'in dövmesi, onun inanılmaz yetenekli bir sanatçı olduğunu gösteriyordu.

"Daha fazla beceri kazanmak için her zaman yer vardır." Omuz silkti, benden uzaklaşıp fareyi ilk gördüğüm yerin yakınındaki mutfak tezgâhına tuzaklardan birini yerleştirdi. "Senden öğrenmek istiyorum."

Onun isteğini reddedemedim. Ayrıca bu güzel bir pratik olacaktı. "Tamam."

"Harika." Yere çöküp kanepenin arkasına bir tuzak daha kurdu. "Ne zaman istersen söyle, gelirim. Bu arada, randevumuzu unutmadın umarım. Bu hafta çok yoğundum fakat yakında her şeyi halledeceğim. Cumartesi boş musun?"

"Programım tamamen boş."

Gülümseyip yerden kalktı. "Ajandana yaz." Tezgâhtan çantayı aldı. "Bunları dışarıya yerleştirip seni rahat bırakayım."

"G-Gidiyor musun?" Onun gideceğine şaşırmış hâlde kekeleyerek sordum.

"Evet." Gözlüğünü düzeltti. "Şimdiden benden bıkmanı istemem." Göz kırptı ve bu hareketiyle midem bir anda tepetaklak oldu. "Görüşürüz, Via." Adım dudaklarından hafif bir okşama gibi döküldü. Kapıdan tam çıkacağı sırada durup şaşırmış hâlde bana döndü. "Vay canına."

"Ne oldu?"

"Kanepenin üzerindeki tablo?" Dudakları gülümsemek ister gibi hafifçe titredi ama kendini tutmaya çalıştı.

Boğazımı temizledim. "Ne olmuş ona?"

Ardından kocaman gülümsediğinde yakalandığımı fark ederek kollarımı kendime sardım.

"Elbisen evimin zeminindeyken harika görünüyordu. İyi geceler, Via."

Merdivenlerden aşağı koştu ve hızla gözden kayboldu. Ben hâlâ ne diyeceğimi bulmaya çalışıyordum. Bir avukat olarak nadiren dilim tutulurdu ama Reid'in kelime dağarcığımdaki her kelimeyi çalabildiği inanılmaz bir yeteneği vardı.

Reid Crawford bana ne yaptığını çok iyi biliyor, bunu kendi çıkarları için kullanıyordu.

YİRMİ BİR

Reid

"Bekle." Justin üzerinde çalıştığı arabanın altından çıktı. "Barda gördüğümüz şu çıtırdan mı bahsediyorsun?"

"Evet." Ellerimi bir bezle silsem de işe yaramadı. Tamirhanedeyken ellerim sürekli kirli olurdu.

Justin oturup babasına, "Mola veriyoruz!" diye seslendi.

Babası muhtemelen çalışmaya devam etmemize dair bir şeyler söylüyordu ama Justin onu duymazdan geldi.

Garajın buzdolabından iki bira alıp merdivenlerden yukarı çıktı ve küçük dinlenme odasına doğru ilerledi. Odada; yere kadar sarkmış bir kanepe, babasının iflas etmiş bir benzin istasyonundan aldığından emin olduğum bir masa ve sandalyeler vardı. Cimri adamın tekiydi.

Justin masaya oturdu. Ben de sorguya çekileceğimi bilerek bir saniye sonra ona katıldım.

Biranın kapağını açıp büyük bir yudum aldı. "Bana her şeyi en başından anlatmanı istiyorum."

İçmekten çok ellerimle bir şey yapmak için biramın kapağını açarak derin bir nefes verdim. Annemi sarhoş bir sürücü yüzünden kaybettikten sonra alkolü cezbedici bulmuyordum. Ara sıra içerdim fakat iş gününün ortasında? Asla.

Özel hayatımı insanlara anlatan biri değildim. Bu yüzden doğum günümde Via'yı eve götürüp götürmediğime dair arkadaşlarıma hiçbir yorum yapmamıştım. Aletimle ne yaptığım yalnızca beni ilgilendirirdi. Arkadaşlarım sürekli kızlar hakkında kötü konuşurlardı. Bu durum beni rahatsız ettiği için konuyu açmamıştım. Ancak garajda yaptığım o itiraftan -yani bir randevu fikri bulmakta zorlandığım söyledikten- sonra, ona bir şeyler anlatmak zorunda olduğumu biliyordum. Sonuçta Via hakkında tek bir kelime bile etmemiştim. Tabii ki o geceden sonra Justin ve diğer arkadaşlarım bana Via'yı sormuşlardı. Fakat ben sadece iyi vakit geçirdiğimizi söylemiştim. O zamanlar bu cevap belirsiz görünüyordu çünkü beni reddettiği için onu bir daha görmeyeceğimi düşünüyordum.

"O gece benimle eve geldi," diye biraz isteksizce onayladım. Tüm arkadaşlarım arasında bu konuyu konuşmak istediğim tek kişi Justin'di. Bu yüzden devam ettim. "Harikaydı. Gerçekten harika. Onu tekrar görmek istedim ama o... şey... istemedi."

Justin buna gülerek baş ağrısı başlıyor gibi şakaklarını ovuşturdu. Bir yudum bira içip sandalyeye yaslanarak beni

süzdü. "Sana bunu söylemek istemezdim, dostum fakat belki de sandığın kadar iyi sevişmiyorsundur."

"Kapa çeneni," diye inledim. "Belki de sana bunu anlatarak zamanımı boşa harcamamalıyım."

"Hayır, hayır. Devam et. Dinliyorum." Elini sallayarak sözün bende olduğunu belirtti.

"İlgilendiğini anlayabiliyordum ancak korkmuştu."

"Korkmuş muydu?" diye sözümü kestiğinde ona dik dik baktım. "Senden mi?"

"Benden değil." Sert bir sesle konuşurken gözlüğümü burnuma ittim. "Bir... ilişki ya da her neyse bunun geleceği durumdan."

"Seks arkadaşlığı gibi mi?"

En iyi arkadaşıma öfkeyle baktım. İkimizin de en son tavsiye alacağı kişinin Justin'in babası olduğunu bilmeme rağmen, "Her iki saniyede bir sözümü kesmeye devam edeceksen, gidip Koca Dan'le konuşacağım," diye itiraz ettim. Koca Dan harika bir adamdı fakat önceki üç eşinin de doğrulayabileceği üzere kadınlarla arası pek iyi sayılmazdı.

"Hadi ama. Babamın tavsiyelerinin boktan olduğunu biliyorsun." Biradan bir yudum alıp neredeyse dolu olan kutuyu ittim. "Neden sana bira verdim ki?" Justin, kutuyu işaret ederek söylendi.

"Hiçbir fikrim yok." Ona gülümsedim. "Şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi."

Sakallı yüzünü ovuşturdu. "Evet, öğrenmeliydim. Neyse, devam et. Bana şu kadından daha fazla bahset..."

Beni dinlemediğine sinirlenmemeye çalışarak, "Via," diye tamamladım. Randevumuz için bir fikir bulmak adına durmadan düşünüyordum ve arkadaşlarım arasında en çok Justin'in yardımcı olabileceğine karar vermiştim.

Yanılmışım.

Normal şartlarda babama sorardım fakat bariz nedenlerden dolayı bu mümkün değildi.

Parmaklarını şıklattı. "Via. Tamam."

"Yine karşılaştık, tamamen tesadüftü." O anın, babamla randevuya çıkması yüzünden olduğunu söylemedim. Açıklamaya çalışmak bile istemiyordum. Justin'in bu durumu saklayacağını biliyordum. "O zamandan beri birkaç kez görüştük ve sonunda randevuya çıkmayı kabul etti."

Ona özetini anlattığımı fark etsem de verebileceğim tek bilgi buydu. Özellikle de pek yardımcı olmadığını kanıtladığı için.

"O kadınla randevuya çıkacağına inanamıyorum... çok seksi fakat otuz yaşında falan olmalı." Via'nın otuzlu yaşlarında olması fikri, ona iğrenç geliyormuş gibi yüzünü buruşturdu. Bu, otomatik olarak yüzüne yumruk atmak istememe neden oldu ancak ben şiddete eğilimli biri değildim.

Yüzümdeki sert ifadeyi gizleyemedim. "Kaç yaşında olduğu umurumda değil. Ondan *hoşlanıyorum.*"

"Hoşlanmak derken gerçekten *hoşlandığını* mı kastediyorsun? Seksten daha fazlası mı var?" Bu düşünce onu neredeyse öğürtecekmiş gibi bir yüz ifadesi yaptı.

"Evet." Elimi yüzümde dolaştırdım. Hayal kırıklığı sesime yansımıştı. "Randevumuz için ne yapmam gerektiği

konusunda sana danışmaya gelmiştim ama siktir et." Şimdi bu konuyu açtığımdan dolayı kendime kızıyordum.

"Böyle söyleme."

"Neden? Hiç yardımcı olmuyorsun ki."

Justin kollarını göğsünde kavuşturarak aşırı savunmacı bir tavır takındı. "Bana hiç fırsat vermedin."

Başım zonklamaya başladı. İlk başta bu koca çenemi açtığım için kendime kızıyordum. Aynanın karşısma geçip kendimle konuşsam daha faydalı olurdu.

"Tamam," diyerek ona bir şans verdim. "Ne öneriyorsun?"

"Bilmiyorum." Arkadaşımı sarsma isteğini bastırmak zorundaydım. Belki de en iyisi kendimi sarsmaktı. *Ne halt ediyorum ben? En sonunda patlamadan önce onun hakkında konuşman gerektiğini düşünüyordun.* "Onu güzel bir restorana falan götür. O senden büyük, muhtemelen hoşuna gider."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Tanrım, neden bunu düşünemedim ki?"

Justin inleyerek ayağa kalkıp benim biramı ve ezdiği kendi birasının kutusunu aldı. "Alaycı olma. Çok sinir bozucu. Bir şeyler düşünmeye çalışacağım, tamam mı? İşe dönmemiz gerekiyor."

"Tamam." Yapış yapış masaya avuçlarımı dayayıp ayağa kalktım. "Teşekkürler." Sesim hiç de minnettarlık hissi vermiyordu.

Justin kapıda durup bana meraklı bir bakış attı. "Gerçekten gerginsin."

Bu bir soru değil, tespitti ama yine de cevap verdim. "Evet, gerginim."

Düşünürken dudaklarını büktü. "İlginç."

Bu sözün ne anlama geldiğini düşünmek bile istemedim. Bu yüzden onu garaja kadar takip edip işe koyuldum.

Yemin ederim, sanki gözümü kapatmıştım ve buluşma günü gelip çatmıştı. Normalde hafta sonunun gelmesini heyecanla beklerdim fakat bu hafta pazartesiye geri dönüp ne yapacağıma karar vermek için daha fazla zamanım olsun diye her şeyi verirdim.

Şimdi Via'nın apartmanının önünde dururken, kararımı ciddi şekilde sorguluyordum.

O California'dan gelmişti. Muhtemelen şık bir akşam yemeği, belki bir şaraphane ya da benzeri bir şey bekliyordu. Ne var ki ben öyle bir şey yapmak istememiştim. Ayrıca *bowling* ya da benzeri aktivitelerin kesinlikle söz konusu olmadığını biliyordum. Via'nın *bowling* oynadığını düşünmek gülünçtü. Onu bunu yaparken hayal edemiyordum.

Gerçi bu benim hatam olabilirdi. Belki de *bowling*'i çok seviyordu. Sormam gerekirdi.

Bu kadar düşünmeyi kes.

Fakat düşüncelerimi kapatmak, söylemek kadar kolay değildi.

Kontaktan anahtarı çekip kendime paniğe kapılmak için başka şans tanımadım. Merdivenleri çıkıp Via'nın dairesine vardığımda, yumruğumu kaldırıp kapıyı çaldım. O kadar gergindim ki ayaklarım çürümüş ahşap döşeme üzerinde ileri geri hareket ediyordu. Sanki daha önce hiç randevuya çıkmamış gibi davranıyordum. Aslında bu doğru sayılırdı çünkü Via'yla hiç randevuya çıkmamıştım.

Çiçekler! Onları arabada bıraktığım için kendime sessizce küfür ettim. Gözlerim kapıdan sokağa, bekleyen arabama kaydı.

Risk almalı mıyım?

Kapı açılarak sorumu benim için cevapladı. Via kapının diğer tarafında, başını utangaç bir tavırla yana eğmiş duruyordu. Koyu renk saçları dalgalar hâlinde, kalın bir örtü gibi omuzlarına dökülüyordu. Parmaklarımı, o saçlarının arasına geçirip yumruğuma dolamak ve onu deli gibi öpmek için sabırsızlanıyordum.

Ancak şu ana kadar aramızda yaşanan tek şey âdeta patlayan o çılgın çekimdi. Bu geceki görevim ellerimi kendime saklamaktı. Gecenin sonunda Via'yı öpebilirdim. Hepsi bu.

"Gitmeye hazır mısın?" Yumuşak sorusu, içindeki kendine güvenen o kadmla tezat oluşturuyordu.

"Ah, evet." Geriye çekilip onu dairesinden çıkardım. Via kapıyı kapatarak arkasından kilitledi. "Çok... güzel görünüyorsun."

Sonunda paltosunun altında giydiği mor elbiseyi fark etmiştim. Vücudunun hatlarını sarıyor, ellerimin şu anda olmak istediği yerleri bana hatırlatıyordu.

Ellerine kendine sakla, Reid. Bu bir randevu.

Ceketini ve çantasını düzeltti. "Teşekkürler. Çok abartılı giyinmemişim, değil mi?" Yanakları hafifçe kızardı.

"Mükemmelsin."

Sanki bu cevabı beklemiyormuş gibi gözlerini yerden kaldırıp benimkilerle buluşturdu. "Gidelim." Topuklu ayakkabılarla merdivenlerden inmesi için ona yardım edebilmek amacıyla uzattığım elimi tuttu ve parmaklarımızı birbirine doladı.

"Gergin olmamam gerektiğini biliyorum ama gerginim."

Gecenin sonunda tüm gerginliğini yok edeceğimi umuyordum. Bir şekilde rahatlamasını ve anın tadını çıkarmasını diliyordum.

"Ben de gerginim."

Hafifçe gülümsedi. "Saçmalıyoruz, değil mi?" Yanakları bir şekilde daha da kızardı. Hızla kararan gökyüzünde bile fark ediliyordu.

Ben de gülümsedim. "Bu bizim için farklı bir şey."

"Doğru." Başını eğdi. "Öyle."

Onun için yolcu kapısını açtığımda Via içeri girdi. Hiç vakit kaybetmeden sürücü koltuğuna oturdum. Arka koltuğa uzanıp ona aldığım çiçek buketini aldım. Marketten birkaç farklı türde küçük çiçek almış, hiçbirini beğenmediğim için kendi aranjmanımı yaratmıştım.

"Tam olarak nereye gidiyoruz?" diye sordu sonunda.

Bu kadar geç sormasına şaşırmıştım. "Yakında göreceksin."

Bana merakla baksa da ısrar etmedi. Buna minnettardım çünkü planın kötü bir fikir olabileceğini düşünmeye başlamıştım. Belki *kötü* doğru kelime sayılmazdı fakat şimdi üzerinde daha fazla kafa yormam gerektiğini hissediyordum. Sanki bu hafta aklımdaki tek şey bu değilmiş gibi...

"Buradan düşüncelerini duyabiliyorum."

Via'nın sesi beni düşüncelerimden kopardı.

"Üzgünüm." Ona utangaç bir şekilde gülümsedim. "Elimden geldiğince azaltmaya çalışacağım."

Tanıdık bir bölgeye varmamız uzun sürmedi. Via daha dik oturdu. "Evinde bir şey unuttun mu?"

"Hayır," diye itiraf ettim utangaçça. Artık geri dönüş yoktu. "Randevumuz burada."

Gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı.

Kötü fikir. Bunun işe yaramayacağını biliyordum.

"Ben de beni tekrar yatağa atmak istemediğini sanıyordum." Sesinde kızgınlık yoktu sadece eğleniyor gibiydi... Belki biraz da tahrik vardı.

İnledim. Böyle anlaşılacağını tahmin etmem gerekirdi. "Seni tekrar yatağa atmak istemiyorum." Ben arabayı park ettiğim sırada dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Hayır, öyle demek istemedim. İnan bana, istiyorum sadece... Seni buraya bu yüzden getirmedim, yemin ederim."

Dudakları sanki gülümsememeye çalışır gibi hafifçe titredi.

"O zaman neden buradayız?"

Sinirlerim tekrar gerildi.

"Ben... sa-sana akşam yemeği hazırlayacağım."

Neden ergenler gibi kekeliyorum?

Normalde Via'nın yanında kendime güvenir, gergin olmazdım. Ancak diğer konuşmalarımız bundan farklıydı. Bunun... bir anlamı vardı. En azından ben öyle düşünüyordum. Via açısından o kadar önemli olmayabilirdi. Gerçi böylesi biraz kötü olurdu. Ancak ben bu randevuyu, daha fazlasına dönüşecek bir şeyin başlangıcı olarak görüyordum. Via'yla seks harika, hatta harika ötesiydi. Fakat onu daha iyi tanımak istiyordum. Her şeyin ötesinde, içten içe gerçekten kim olduğunu bilmek istiyordum.

Söylediğime şaşırmış şekilde bana bakıyordu. "Akşam yemeği mi yapacaksın? Yani gerçekten yemek mi pişireceksin? Benim için mi?"

Gülerek kontağı kapattım. "Başka kimin için yemek yapabilirim?"

"Ben..." Ellerini kucağında birleştirdi. "Daha önce kimse benim için akşam yemeği yapmamıştı. En azından... böyle değil."

Kaşlarımı çattım. "Eski kocan hiç yemek yapmaz mıydı?"

"Hayır." Başını salladı. Yüzünde herhangi bir üzüntü izi olup olmadığını inceledim ama hiçbir şey yoktu. "Çoğu zaman ikimiz de meşguldük, birlikte yemek yemiyorduk. Yediğimizde de dışarı çıkıyorduk." Sanki bu onun için önemli değilmiş gibi omuz silkti.

Birkaç saniye boyunca ona bakarak doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. "Sen o adamın sana verdiklerinden daha fazlasını hak ediyorsun."

"Birbirimize uygun değildik." Ellerini elbisesinin üzerinde dolaştırdı. "Bunu anlamam uzun sürdü. Evliliğimin bitmesi o kadar da kolay olmadı. Ancak şimdi çok daha mutluyum."

"Benimle birlikte olduğun için mutlu musun?"

Soğuk arabanın içine sızmaya başladı fakat ikimiz de çıkmak için herhangi bir hamlede bulunmuyorduk. En azından şimdilik.

"Mutlu olmamalıyım." Dudaklarından dökülen kahkaha neşeden yoksundu. "Benden on bir yaş küçüksün, Reid. Bu... çok büyük bir fark. Üstelik toplum... ne yazık ki toplum, yaşlı bir erkekle genç bir kadını, tersi durumdan çok daha fazla kabul ediyor gibi görünüyor. Ancak evet, şu anda seninle birlikte olduğum için mutluyum."

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Şimdiden çok fazla şey söylemek istemiyordum. Onu korkutmak istemiyordum, özellikle de sonunda benimle gerçek bir randevuya çıkmayı kabul ettikten sonra. Ayrıca aramızdaki şey yeniydi, büyük açıklamalar için şu anda doğru zaman değildi. Ancak başkalarının bizim hakkımızda ne düşüneceğini umursamıyordum. Yaş farkımızı. Hiçbirini. Eğer Via benim için doğru kişiyse, geri kalan hiçbir şey umurumda değildi.

Tüm bu sözleri içime atarak kendime sakladım. "İçeri girmeye hazır mısın?"

Via gülümseyip hevesle başını salladı. İyi bir aşçı değildim, o unvan anneme aitti. Fakat bana küçükken bir iki şey öğretmişti. Annem mutfakta çok zaman geçirirdi, ben de

onunla vakit geçirmeyi severdim. Via'yı yeterince etkileyip bir daha benimle çıkmaya ikna edebilmeyi umuyordum.

Evime çıkarken elini tutmama izin verdi. Yine sadece avuç içlerimizi birleştirip el ele tutuşmak yerine, parmaklarımızı sıkıca birbirine kenetledi. Bunu yapması hoşuma gidiyordu, sanki bana sarılmak istiyormuş gibi hissediyordum.

Daireme girdiğimizde ışığı açtım. Via'nın ceketini alıp kapının yanına astım. Benim ceketim de onunkinin yanındaydı.

"Oturabilirsin." Onun için taburelerden birini çektim. "Ben başlıyorum." Vücudumda dolaşan adrenalini atmak için ellerimi ovuşturdum. Via evime geldiğinde onu öyle becermiştim ki, kokusunun bir hafta boyunca üzerimde kaldığına yemin edebilirdim. Ancak burada olma sebebi bu değildi. En azından bu seferlik. "Bir şey içmek ister misin? Su, soda var... Ah." Parmaklarımı şıklattım. "Şarap da almıştım."

Fare arkadaşını yakalamaya gittiğimde bir sürü şarap şişesini fark etmiştim. Bu yüzden akşam yemeği için alışverişe çıktığımda birkaç seçenek almıştım.

"Şarap harika olur." Saçlarını omzunun üzerine atıp çenesini avucuna dayayarak beni izledi.

"O zaman şarap," dedim ellerimi çırparak.

Aldıklarımı ona gösterip seçmesini istedim. Tanrı biliyordu ya, iyi şarabın neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Rengi? Nerede yapıldığı? Yılı? Bunların hepsi benim için anlamsız kelimelerdi.

Via gösterdiğinde seçtiğini açıp şarap kadehlerine doldurdum. Kadehler de bu akşam için özel olarak satın alınmıştı. Market alışverişine, onu gerçekten lüks bir akşam yemeğine götürebileceğim kadar para harcamıştım ama böylesi kolaya kaçmak gibi gelmişti. Hem zaten Via'nın da bundan ne kadar hoşlanacağından emin değildim.

Şarabı koklayıp sonra sadece *kibar* olarak tanımlanabilecek bir yudum aldı.

"Harika." Kadehi bana doğru kaldırdı. "İyi seçim."

Keyifle gülümsedim. "Bu seçimi mağazadaki Chuck'a borçluyum. Onu gördüğümde şarap zevkine bayıldığımı söyleyeceğim."

Kahkahası dairemi doldurdu. "Evet, benim için de teşekkür et."

Buzdolabına dönüp malzemeleri çıkardım. "Umarım biftek seviyorsundur. Vejeteryan değilsin, değil mi? Ya da vegan? Kahretsin, sana sormam gerekirdi." Önceden sormayı akıl edemediğim için kendi beceriksizliğime başımı salladım.

Neyse ki, hızla cevap vererek beni rahatlattı. "Et yerim."

"Güzel. Biraz sürecek, umarım çok acıkmamışsmdır. Bu arada kraker ve peynir almıştım." Onu almaya gitmeden önce kestiğim peynir tabağını alıp önüne koydum ve krakerleri bulmak için etrafıma bakındım. Krakerleri bulup açarak onun için masaya bıraktım. Via, her şeyi dudaklarında keyifli bir gülümsemeyle izliyordu.

Kraker alıp üzerine bir dilim peynir koydu. "Bu beni idare eder."

Yemeği hazırlamaya odaklanabilmek için derin bir nefes alıp kendimi sakinleştirdim. Fırını ön ısıtmaya alıp ellerimi yıkadım.

Önce patatesleri yıkadım, kabuklarına tereyağı ve deniz tuzu sürdükten sonra folyoya sarıp fırına koydum. Kuşkonmazları temizleyip uçlarını kestim. Yağ, tuz ve karabiber serptiğim bir tepsiye yaydım ancak henüz fırınlamayacaktım.

"Birinin yemek yapmasını izlemenin bu kadar eğlenceli olabileceğini hiç aklıma gelmezdi. Ancak gerçekten eğlenceliymiş." Tezgâhın üzerinden bana yavaşça baktı. Bu gece öpüşmekten öteye gitmeyeceğime dair kendime verdiğim söz için içimden lanetler yağdırdım. Bana bakışları, aldığım pastayı çöpe atıp bunun yerine onu tatlı olarak yemek istememe neden oldu.

Boğazımı temizledim. "Sana yeterli eğlence sunabildiğime sevindim."

"Ah, yeterli denemez. Fazlasıyla eğlenceli." Gözleri parladı, az önceki gerginliği tamamen kaybolmuştu. Ya şarap onu sakinleştiriyordu ya da fazla düşünmemeye karar vermişti. Bence kesinlikle şarap yüzündendi.

Sabah erkenden sarımsak ve otlarla karışık tereyağı hazırlamıştım. Şimdi de döküm demir tavada pişirmeden önce bifteklerin üzerine sürüyordum.

"Böyle bir biftek yediğimi sanmıyorum."

"O zaman hazır ol, aklın başından gidecek. Biftek yemenin en iyi yolu budur." Biftekleri eklemeden önce döküm demir tavayı iyice kızdırdım. "Etini nasıl tercih edersin?"

"İyi pişmiş." Bunu söyler söylemez yüzü buruştu. "Biliyorum, biliyorum, muhtemelen beni yargılıyorsun. *Yanmış* istemiyorum fakat kanlı biftek görmeye de dayanamıyorum. Midem bulanıyor."

Birkaç saniye boyunca ona bakarken eski kocasının onu sadece bifteğini iyi pişmiş sevdiği için yargılamış olabileceğini düşündüm. Bunu Via'ya sorabilirdim fakat yapmadım.

"Bifteğini istediğin gibi tercih edebilirsin. Seni asla yargılamam. Ben... öyle biri değilim."

Gülümseyip kısık sesle, "Teşekkürler," diyerek cevap verdi. Şarabını kadehinde çevirip bir yudum daha aldı.

"Yardım etmemi ister misin?"

"Hayır." Ellerimi tekrar yıkadım. "Ben hallederim."

Bu benim fikrimdi. Randevumuzda en son isteyeceğim şey, onun bana yardım etmesiydi. Via arkasına yaslanıp şarabını yudumlayarak izleyebilirdi. Tek yapması gereken buydu.

"Hiçbir şey yapmamak garip geliyor."

Tereddüt ederken dudaklarımı birbirine bastırdım. "Gerçekten yardım etmek mi istiyorsun?"

Hevesle başını salladı. "Evet. Bana istediğini yaptırabilirsin. Seni izlemeyi çok sevsem de bir şeylere yardım etmek istiyorum."

Bu sözler karşısında inlememi bastırmak zorunda kaldım.

Bana istediğini yaptırabilirsin.

Ona istediğimi yaptırmak için aklıma pek çok yaratıcı yol geldi. Çoğu, fazlasıyla az giysi giymesi ya da hiç giymemesini içeriyordu. Mesela burada; mutfakta, dizlerinin üstüne çökmüş ve aletimi ağzına almış hâliyle...

"Reid?"

Düşüncelerimden sıyrıldım. "Ekmek yapmıştım. Onu dilimleyebilirsin. Şu anda yardıma ihtiyaç duyduğum tek şey bu."

Gülümseyerek tabureden kaydı. Mor elbisesi hiç açık değildi. Ancak belki de bu, onu daha da çekici kılıyordu. Hayal gücümün insafına kalmıştım.

Via ellerini yıkadığında ona taze pişmiş ekmeği uzattım.

"Bu kalınlıkta dilimle." Nasıl istediğimi gösterdim. "Her iki tarafına da bunu sür." Buzdolabından, hazırladığım başka bir tereyağını alıp yanındaki tezgâhın üzerine koydum.

"Her zaman böyle yemek mi yaparsın?"

Cızırdayan döküm demir tavaya biftekleri koyarken, "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Şey..." Omuzlarını silkti. "Şık, sanırım. İtiraf etmeliyim ki dün akşam yemeğinde mısır gevreği yedim."

"İnan bana," dedim tavadaki erimiş tereyağından birazını bifteklerin üzerine eklediğim sırada. "Çoğu zaman böyle yemek yemem. Genelde çok yorgun oluyorum. Akşam yemeğim genellikle sandviç oluyor ya da senin dün akşam yaptığın gibi mısır gevreği yiyorum."

Saçlarını gözlerinden çekip bıçağı masaya koydu. "O hâlde sen, akşam yemeği demek için et yemesi gereken erkeklerden *değil misin*?"

Erkekler derken kullandığı ses tonu içimde bir duygu uyandırdı. Yaşım yüzünden beni küçümsememesi hoşuma gitmişti.

Cevap olarak gülümsedim. "Hayır. Akşam yemeğinde et yememe gerek yok. Tabii ki eti seviyorum fakat yemesem de idare edebilirim."

Düşünceli bir şekilde mırıldandı. "Beni şaşırtmaya devam ediyorsun."

Tereddüt ettikten sonra sordum. "Bu iyi bir şey mi?"

Dudaklarını birbirine bastırdı. Gülmemek için kendisini zorlarken yanaklarının içini ısırdı. "Sanırım."

Kuşkonmazı fırına koyma zamanı gelmişti. Onunla aynı anda pişmesi gereken patatesleri yanına ekleyip tepsiyi fırına koydum. "Bunlar piştikten sonra ekmeği de koyacağım."

Köşeye yaslanıp başını salladı. "Her şey çok güzel kokuyor."

"Umarım kokusu kadar tadı da güzel olur."

Kollarını koruyucu bir şekilde, neredeyse kafese almış gibi kendine dolayarak, "Farkında mısın?" diye sordu. "İki kez seks yapmamıza rağmen hâlâ senin hakkında pek bir şey bilmiyorum."

"Çoğu kişiden daha fazlasını biliyorsun."

Bu doğruydu. Annem hakkında ya da dövmelerimin benim için ne anlama geldiğini herkesle konuşmazdım. Ancak Via'ya karşı hiç tereddüt etmemiştim. Onun bilmesini istemiştim.

"Peki ya en sevdiğin renk? Siyah diyemezsin." Uyarı olarak parmağını kaldırdı. "Bütün erkekler siyah der. Gerçek bir renk seç."

Eğlenerek gülümsememeye çalışsam da başaramadım. "Yeşil. Seninki ne?"

Kolay bir seçim değilmiş gibi düşündü. "Bütün renkleri severim. Bir tane seçmek zorunda kalırsam mavi derim. Bulutsuz bir günde gördüğün mavi gibi. Bana huzur veriyor."

"Hakkımda başka ne bilmek istersin?"

Gözleri parladı. İçimden bir ses benim hakkımda bilmek istediği her şeyi belki de önceden düşünmüş olabileceğini söylüyordu. Bu beni bu kadar memnun etmemeliydi.

"En sevdiğin yemek?"

"İyi bir hamburger her zaman iyidir ama..." Ocağın başından kısa süre uzaklaşıp dolaptan bir paket limonlu *tortilla* cips alıp ona gösterdim. "Bunlar benim gizli zevkim. Eğer spesifik olmak gerekirse, en sevdiğim atıştırmalıklar diyebiliriz."

"Hımm," derken paketi inceledi. "Bir tane deneyebilir miyim?"

"Tabii ki." Biftekleri kontrol ettim. Mükemmel pişmişlerdi, onları dinlenmeye bıraktım.

Bifteklerı izledi. "Sen de mi iyi pişmiş seviyorsun?"

"Senin gibi etimde kan görmekten hiç hoşlanmıyorum."

Gülümseyip paketten bir cips aldı. "Tek olmadığıma sevindim. Chase..." Kendini durdurup başını salladı. "Kusura bakma," diye özür diledi. "Ondan bahsetmek istememiştim."

"Onu unuttun mu?" Sadece meraktan sordum.

Yüzü asıldı. "Evet. Yine de sanırım hayatımın büyük kısmını kapladığından, bazen onun hakkında konuşmamak zor oluyor."

"Bana ondan bahsedebilirsin. Bunu kaldıramayacak kadar özgüvensiz değilim. O senin geçmişindi. Bense tamamen senin geleceğin olmayı planlıyorum."

Gözleri yere indi. "Reid..."

"Hiçbir şey söyleme." Ne yapacağını biliyordum, aramızda büyüyen duyguları önemsiz göstermeye çalışacaktı. Bize hiç şans vermeden bunu yok etmeye çalışmasını istemiyordum. "Lütfen."

İç çekerek başını iki yana salladı ve paketten bir cips aldı. Sanki ağzını meşgul tutarsa, dilinde dolaşan kelimeleri tutabilirmiş gibi cipsleri peş peşe ağzına attı. "*Bunlar* çok lezzetli." Bir tane daha aldı. "Bir dahaki sefere markete gittiğimde almalıyım."

Ona bir paket almayı zihnimde çoktan not almıştım.

Havayı bozacak hiçbir şey istemediğimden, "En sevdiğin yemek ne?" diye sordum.

Gülümserken açık cips poşetini katlayıp klipsi yerine taktı. "Aptalca gelebilir fakat iyi yapılmış *Sezar** salatasına bayılırım. Her yerde iyi yapamıyorlar ancak güzel yapan mekânlarda başka hiçbir şey onun yerini tutmaz."

"Peki atıştırmalık?" Fırından yiyeçekleri çıkartıp ekmeği de içine koyarak kızartmak ve tereyağını eritmek için fırına koydum.

* Limon suyu, zeytinyağı, Worcestershire sos, ançüez, sarımsak, Dijon hardalı, parmesan peyniri ve karabiberle hazırlanan salata. -ç.n.

"Tereyağlı patlamış mısır," diye tereddüt etmeden cevapladı. "Ve *iyi* patlamış mısır. Sinemadaki gibi bol tereyağlı olanlardan. Torbada patlatılanlarla kıyaslanamaz bile."

Başta birbirimizi tanımak için oynadığımız bu küçük oyunu eğlenceli bulmuş olabilirdim ama Via'yı Via yapan şeyleri öğrenmekten keyif aldığımı inkâr edemezdim.

Ekmeği kontrol edip fırından çıkartarak akşam yemeğimizi tabağa koydum.

Via tekrar oturup şarabını yudumladı. "Biraz daha ister misin?" Kafamı sorgulayıcı bir şekilde ona doğru eğdim. Ciddi bir ifadeyle kadehine baktı. "Eğer endişelendiğin buysa, benim açımdan hiçbir sorun yok."

Kahkaha attı. "Sadece, ilk randevumuzda benim hakkımda kötü düşünmeni istemem. Bu çok utanç verici olur."

Şişeyi alarak mantarı çıkardım. "Bu gece senin eğlenmen için."

Çünkü bunu benimle tekrar yapmanı istiyorum.

Kadehimi uzatıp doldurmamı bekledi. "Bundan fazlasını içmeyeceğim. İstemiyorum..." Başını eğerek ağzında bir şey varmış gibi dudaklarını birbirine bastırdı. "Daha fazla içersem seninleyken kendime güvenemem."

Mantarı yerine taktım, lanet olası *Cheshire kedisi** gibi sırıttım. Gülümsememi saklamaya bile tenezzül etmedim. Bunu gizlemek için fazla mutluydum. "Bana karşı koyamayacağından mı korkuyorsun?"

---

* Alice Harikalar Diyarı dünyasında geçen, kocaman gülümsemesiyle bilinen kurgusal karakter. -ç.n.

Via gülümseyerek nefesini verdi. "Bunu zaten kanıtladığımı düşünüyorum." Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Alkol vücudumda dolaşırken olacaklardan korkuyorum."

"Sorun değil." Önüne bir tabak koydum. "Bedenimi kullanabilirsin."

Daha önceki gerginliğimin kaybolmasından dolayı mutluydum. Onun yanında tekrar kendim gibi hissetmeye başlamıştım.

"Bunu isterdin, değil mi?"

"Ah, tabii ki. Ancak bu gece seninle yatmayacağım."

Kendi tabağımı da masaya koyup ona katıldım. Bana baktı. Kaşlarını çatmıştı, kırılmış gibi görünüyordu. "Neden?"

"Çünkü bu bir randevu, ilk randevumuz. Gelecekteki çocuklarımıza, ilk randevumuzda annelerini becerdiğimi söylemek kabalık olur." Ağzı açık kalmış hâlde bana bakıyordu. "Dikkatli ol, şu anda ağzına tıkacak bir şey aramamın sırası değil."

Ağzını kapattı. "Ben..." Başını iki yana salladı. "Sana söyleyecek bir şey bulamıyorum."

"Güzel." Bıçağımı kullanarak tabağını işaret ettim. "Ye. Hoşuna giderse bana söyle."

Yüzünde bir cevap vermek istediğini görebiliyordum ama bunu yuttu ve bifteğini kesti. İlk lokmada çıkardığı inleme, ona yemesini söylediğimden dolayı pişmanlık duymama neden oldu. O kadar ilkel, cinsel bir sesti ki kot pantolonum biraz daha daraldı. Gözleri arkaya kayıp tekrar inleyince durumu abartıp beni kışkırtmaya çalıştığını anladım.

Via bunu asla itiraf etmek istemeyebilirdi ancak benimle atışmayı ve beni heyecanlandırmayı seviyordu. O sessiz, utangaç görünüşünün altında bir ateş vardı. Aptal eski kocası, serbest bırakılmayı bekleyen o vahşi ruhu ortaya çıkarmak için hiç zahmet edip çabalamış mıydı? Muhtemelen hayır. Onu bırakacak kadar aptal bir herifti.

"Tüm samimiyetimle söylüyorum, bu hayatımda yediğim en iyi biftek. İnan bana, harika restoranlara gittim."

Onun övgüsü beni mutlulukla doldurdu. Annem, verdiği becerileri iyi kullandığımı görse benimle gurur duyardı. "Beğendiğine sevindim."

"Beğenmek mi? Bayıldım. Bu yemekle kolayca şımarabilirim. Son zamanlarda pek iyi beslenmiyordum. Mutfağımı gördün. Çok küçük ve binada çok iş var. Bu yüzden ya abur cubur yiyorum ya da restorandan bir şeyler alıyorum." Bir lokma daha alıp tadını çıkarmak için gözlerini kapattı.

"Bir daha benimle çıkmaya evet dersen, seni yine şımartabilirim."

Gözleri birden açıldı. "Fırında patatesimden bir ısırık bile almadım, sen şimdiden başka bir randevu mu istiyorsun?"

Cevap vermekte tereddüt etmedim. "Evet." Bana gözlerini kısarak baktı, belli ki artıları ve eksileri tartıyordu. "Kaybedecek neyin var ki?"

Bir parça kuşkonmazı çatalına taktı. "Şey, başka bir evrende çocuklarımız olduğunu zaten söyledin. Yani kaybedecek bir şeyim var sanırım." Sesinde şakacı bir ton vardı, oysa ben çok ciddiydim.

"Hayır, melek. Onlar bu evrende. Sana söz veriyorum. Konu sen olduğunda başka bir evrenden asla bahsetmem."

Boğazını temizleyerek kendini toparlamaya çalıştı. "Hayır dersem ne yapacaksın?"

Durup gözlerimi onun üzerine diktim. "Sormaya devam edeceğim."

Tek kaşını kaldırırken dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Hayır cevabını kabul etmiyor musun?"

"Tabii ki kabul ederim fakat evet demek istediğini biliyorum."

Burnunu kırıştırdı. "Bunu nasıl bilebilirsin?"

Gözlerimle onu baştan aşağıya süzdüm. "Bana doğru eğilme şeklin, bana daha yakın olmak *istediğini* gösteriyor. Ayrıca, sen bunun tamamen farkında olmayabilirsin ancak yalan söylediğinde sol gözün hafifçe seğiriyor."

Nefesini tuttu. "Hayır."

Ellerimi kaldırıp ona en masum yüzümü gösterdim. "İnan bana öyle." Parmakları gözüne doğru yükseldi ama elini indirdi.

Via suyunu içerken, "Küçük şeyleri öğrenmek çok eğlenceliydi ancak büyük şeyleri de bilmek istiyorum," dedim.

Omuzları gözle görülür şekilde gerildi, neredeyse içe doğru kıvrılmıştı. Ne soracağımı merak ediyor olabilir miydi?

"Ne bilmek istiyorsun? Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem fakat o kadar da ilginç biri değilim."

"Senin ilginçlik anlayışın, benimkinden farklı olabilir."

Parmakları tezgâhın üzerinde ritim tuttu. "Sanırım haklısın."

"Sanata olan sevgin hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum."

Gözleri büyüdü, böyle bir soru sormamı beklemiyordu. "Gerçekten mi?"

"Evet. Sanata ilgi duyduğunu ilk ne zaman fark ettin?"

"Ah, şey." Parmaklarını peçeteyle sildi. O da bugün aldığım şeylerden biriydi. Aksi takdirde asla gerçek peçete almazdım. "Sanırım yedi ya da sekiz yaşındaydım. Ailem aylardır yalvardığım için bana Noel'de boya kalemi seti almıştı." Anıyı hatırladığında özlemle gülümsedi. "Bütün kış tatilini resim yaparak geçirdim. Okula dönmem gerektiğinde yatak odamın tüm duvarları yaptığım çeşitli resimlerle kaplıydı." Saçlarını kulağının arkasına atıp devam etti. "Boş zamanlarımda yaptığım tek şey bu oldu. Büyüdükçe okulda ileri düzey dersler almaya başladım. Bu konuda iyiydim. En azından öyle sanıyordum. En azından kötü değildim. Sanat okuluna gitmek istiyordum ama ailem izin vermedi. Ben de ailem istediği için avukat oldum."

Sanki bana bunun önemli olmadığını söylemek istercesine omzunu hafifçe silkti.

"Ne demek izin vermediler?"

Bir parça biftek daha çiğneyip yuttu. "Onayladıkları bir şey yapmazsam, üniversite masraflarımı karşılamayacaklardı."

Aklı başında hiçbir ebeveyn, çocuğuna istemediği bir mesleği zorla seçtirmezdi. Dehşete düşerken, "Ne gibi?" diye sordum.

"Elbette, avutkatlık." Parmaklarıyla saymaya başladı. "Doktor, bilimle ilgili her şey, işletme. Açıkçası liste uzayıp gidiyor."

"Sen de onları dinledin mi?"

Dudaklarını birbirine bastırıp düşünürken hafifçe mırıldandı. "Sanırım korktum. Ailemin geliri yüzünden burs almam mümkün olmadığı için tek başıma borcu ödeyemezdim. Üniversiteyi tamamen bırakmak da bir seçenek değildi çünkü bunun için yıllardır hazırlanıyordum. Sanırım başka seçeneğim yoktu." Omuzları biraz düşmüş, dudakları aşağı doğru kıvrılmıştı. Bu konuyu açarak onu üzdüğümden endişelendim. Kesinlikle böyle bir amacım yoktu.

"Sanırım bazen ebeveynler on sekiz yaşın ne kadar genç olduğunu, öğrenilecek çok şey olduğunu unutuyorlar."

"Bunu yirmi bir yaşındaki biri söylüyor." Bana genç olduğum için alay etmediğini bildiğim, samimi bir şekilde gülümsedi. "Çok iyi bir noktaya değindin. Hiç bu şekilde düşünmemiştim. Sen üniversiteye gittin mi?"

"Aslında araba tamirciliği için meslek okuluna gittim. Bildiğin gibi babamın yanında da çalışıyorum, bu işi ondan öğrendim." Lafı dolandırıp duruyordum; tam olarak gergin sayılmazdım ama içimde bir yerlerde, Via gibi birinin yanında kendimi acayip yetersiz hissediyordum. Elbette, benden daha fazla hayat tecrübesi vardı. Ancak belki ben de üniversiteye gitmeliydim. Gitmek istememiştim, planlarım arasında hiç yoktu. Sadece bazen o aptal kâğıt parçasına sahip olmadığım için kendimi eksik hissediyordum.

Via çatalını tabağına bıraktığında hafifçe ses çıktı. "Neden sanki yeterli değilmişsin gibi konuşuyorsun?"

Yüzüm asıldı. "Sonuçta sen bir avukatsın."

Dudakları hafifçe kıvrıldı. "İşinden nefret eden bir avukat. Tutkumun peşinden gitmedim. Şimdi bunu yapıyorum. Bu konuda benden öndesin diyebilirim."

"Sanırım hiç bu şekilde düşünmemiştim."

Bana hafifçe gülümsedi. "Her şeyi yanlış yaptığını, herkesin hayatının yolunda gittiğini düşünmek kolaydır. Hepimiz bu hayatta elimizden geleni yapıyoruz. Benim yaşımdayken bile."

Onun sözlerini sindirirken birkaç saniye boyunca ona baktım. "Sen yaşlı değilsin, Via."

"Seninle karşılaştırırsak? Evet, yaşlıyım."

Belki de aklını kaçıran *bendim* çünkü aramızdaki yaş farkını hiç düşünmemiştim. Bu durum Via'yı daha çok rahatsız ediyordu.

Akşam yemeğini bitirdik, Via'nın ikinci kadeh şarabının son yudumları da bitmişti. Tabakları yıkayıp minik bulaşık makinesine koydum. Bu makineye gerçekten gerek yoktu. Bazen, bu geceki gibi çok işime yarıyordu.

Via, ona temizlikte yardım etmesine izin vermediğim için bir bardak su alıp kanepeme oturmuştu. *"Bu bir randevu,"* diye hatırlatmıştım ona.

Bulaşıkları bulaşık makinesine koyup çalıştırdıktan sonra oturma odasında ona katıldım. "Eve gitmek ister misin, yoksa biraz daha kalır mısın? Başka planlarım da var ama akşam yemeğinin bu kadar uzun süreceğini tahmin etmemiştim."

Elbisesinin eteğini düzeltip bacaklarını altına çekti. "Sanırım ne yapmayı düşündüğüne bağlı. Bilirsin, seks yok demiştin."

Ellerimi belime koyup başımı arkaya attım. "Çenemi tutmamakla büyük hata ettim, değil mi?" Gözlerine bakmak için başımı eğdiğimde gözlüğüm aşağı kaydı. Ayarlatmam gerekiyordu ama pek faydası olmayacaktı. Yemin ederim, ya ertesi gün yine aşağı kayıyor ya da kafama çok sıkı oturuyordu. Daha gevşek hâle getirmek için tekrar ayarlatmam gerekecekti ve başa dönecektim.

Via kıkırdadı. "Belki de. Ancak centilmenlik göstermeye çalıştığın için teşekkür ederim."

"Neyse." Ona sırtımı dönüp rafta duran şeyi aldım. "Bunu oynayabiliriz diye düşünmüştüm."

Tekrar dönüp kutuyu onun görebileceği şekilde uzattım. Dudaklarını birbirine bastırıp ne kadar keyif aldığını gizlemeye çalıştı.

"*Candy Land* mi?"

Omuzlarımı hafifçe silktim. "İlk tanıştığımızda *Candy Land* oynayabileceğimizi söylemiştim. O anda uygun görünmüştü."

Gülümseyerek sehpayı işaret etti. "Oyun başlasın."

YİRMİ İKİ

Via

Reid'le randevumun ertesi sabahı yatakta öylece uzanmış, bana hayatımın en güzel randevusunu nasıl yaşattığını sorguluyordum. Her şey çok basit ve mükemmeldi. Lüks bir restoran ya da *etkileyici* olarak algılanabilecek hiçbir şeye ihtiyacım yoktu. Onun bana akşam yemeği hazırlamasını izlemek, hayatımda gördüğüm en seksi şeydi. Ellerimi kendime saklamak için kendimi zor tutmuştum. Akşam yemeğinden sonra onu yatak odasına çekmekten başka bir şey istemiyordum ama seks yapmama kararını saygıyla karşılamıştım. Birbirimizi sadece cinsel anlamda değil, daha derinlemesine tanımamız gerektiğini düşünmüştüm.

Dün gece beni eve bıraktığında dudaklarıma nazikçe bir öpücük kondurmuştu. Ben de daireme girmeden önce ona tek bir kelime söylemiştim. *Evet.*

Bunun ne anlama geldiğini anında anlamıştı. Bir sonraki randevuya evet demiştim.

Reid'in bu randevumuzun üstüne çıkmasının mümkün olduğunu sanmıyordum ama önemi yoktu. Onunla daha fazla zaman geçirmek istiyordum. Onu daha fazla tanımak istiyordum.

Korkuyor muydum? Tanrım, evet. Ancak bu, durmak için yeterli bir sebep değildi.

Yataktan kalkıp doğruca duşa gittim. Eski, gıcırdayan musluğu çevirip suyun ısınmasını beklemeye başladım. En azından ne kadar ısınırsa. Bu binadaki borular sadece buz gibi ve ılık su akıtabiliyordu. Bu küçük sorunun çözülmesini sabırsızlıkla bekliyordum.

Banyonun yenilenmesi bittiğinde bir saat boyunca sıcacık duş alacağımdan hiç şüphem yoktu.

Saçımı olabildiğince çabuk yıkayıp duştan çıktıktan sonra bir eşofman giydim ve üzerine sabahlığımı geçirdim. Bu sırada vücudum titremeye karşı mücadele ediyordu.

Islak saçlarımı hafifçe tarayıp saç kurutma makinesiyle kurutmadan önce ısı koruyucu sürdüm. Eğer ciddiye aldığım bir şey varsa, o da saçlarımın sağlığıydı.

Pazar olduğu için bugün sadece bana aitti. Hâlâ gerçek anlamda boş zamanımın olmasına alışamamıştım. Eskiden uyanık olduğum saatlerin çoğunu işim kaplıyordu. Chase ve benim işkolik eğilimlerimizle ayrılmamız hiç de şaşırtıcı değildi. Gerçi, sekreteriyle yatıyordu, bu yüzden işkolik kelimesinin ona uygun olup olmadığından emin değildim.

Aldatan, zampara, zina yapan gibi kelimeler daha uygun olurdu. Eminim onun için daha yaratıcı isimler de bulabilirdim.

Saçlarım kuruduktan sonra mutfağa geçtim. Kahve makinesine bir kahve kapsülü koyarak fincanımı altına yerleştirip taze kahvenin lezzetli kokusunun burnuma gelmesini bekledim. Bu koku beni anında canlandırmıştı. Kahve hazır olunca, krema ve şeker ekleyip etrafa dökmemek için dikkatlice karıştırdım. Geçen gün dikkat etmemiş ve kahvenin büyük bir kısmını tezgâha dökmüştüm.

Arka plan gürültüsü için televizyonu açıktan sonra birkaç gün önce gelen sanat malzemeleri kutularını çıkarttım. Onları incelemek için pek vaktim olmamıştı ama şimdi hepsini kutudan çıkarmak için sabırsızlanıyordum. Oturup zihnimi boşaltmak ve *yaratmak* istiyordum. Bunu yapmayalı çok uzun zaman olmuştu. Kendi sanat mağazamı açtığımı düşünürsek, bu çok komikti. Ancak çizdiğimde kâğıdın üzerine çıkacaklardan korkuyordum. Duygular, çeşitli sanat formları aracılığıyla çok kolay ifade edilebiliyordu.

Ayrıca elbise resmini yaptığımdan beri ilham gelmemişti.

Ancak bugün, kâğıda kalem değdirme isteği o kadar güçlüydü ki karşı koyamıyordum. Her zaman en sevdiğim çalışma tekniği boyaydı. Renkler. Dağınıklık. Hatta kokusu bile. Fakat bugün kalbim bunu yapmak istemiyordu. Bu yüzden eskiz defterimi açtım, yeni bir karakalem çıkarttım ve sehpayı resim masam yapmaya karar verip yere oturdum.

Zihnimi boşaltarak, elimi sayfada dolaştırmaya başladım. Çizgiler ve gölgeler kısa sürede somut bir şekil almaya başlamıştı.

Bir eldi... Erkeğe aitti.

Reid'in eli.

Zihnimin ona kaymasına utanmam gerekirdi fakat bu konuyu şu anda düşünemezdim çünkü çizim yapıyordum ve önemli olan da buydu.

Çizim üzerinde uzun uzun çalışıp hatırladığım detaylara odaklandım; çiller, damarlarının kıvrımları. Sonunda bir şeyler atıştırmak ve kahve yapmak için ara verdim. Kahve yaratım sürecinde gerçekten gerekli miydi? Evet, kesinlikle vazgeçilmez bir parçasıydı.

Tekrar oturup yarattığım şeyi inceledim.

Kusurları görmüş, daha iyi yapabileceğim yerleri fark etmiştim. Aynı zamanda sayfaya aktardığım tutkuyu da hissetmiştim. Bu yanım uzun zamandır uykudaydı. Onu boğmaya çalışmıştım. Yaratmayı seven yanımı ortadan kaldırırsam, diğer insanların istedikleri kalıplara sığabileceğimi düşünmüştüm.

Ailem korkunç insanlar değildi, bunu biliyordum. Ancak bazen ebeveynlerin, kendilerinin ayrı bir versiyonunu değil, yepyeni bireyler yetiştirdiklerini unutma eğiliminde olduklarını düşünüyordum. Bunu görmek ve kendim için hayatımı yaşamaya karar vermek için otuzlu yaşlarıma gelmem gerektiğini düşünmekten nefret ediyordum. Tabii Chase'in beni aldatması da buna katkıda bulunmuştu ama bu aydınlanmaya nasıl ulaştığımın önemi yoktu. Önemli olan ulaşmaktı.

Eskizi bitirince sayfayı çevirip yenisine başladım. Tekrar Reid'i çizmek istemiyordum. Her şey kendiliğinden gelişiyordu.

Çenesinin kıvrımı. Gözlüğünün aşağıya kaydığı burnunun eğimi. Sevimli çarpık gülümsemesi ve yanağındaki gamze.

Zihnimde, "*Sanırım senin ilham perinim, melek,*" dediğini duyabiliyordum.

Tabii ki ona alaycı bir şekilde gülerdim. Bunu asla itiraf edemezdim ama sanırım öyle olabilirdi. Reid bana ilham veriyordu. Genç olmasına rağmen düşünceli ve anlayışlıydı. Eminim bunlar, annesini kaybetmesi gibi hayatındaki deneyimlerden hatta kız kardeşinin durumundan kaynaklanıyordu. Hiçbirinin neşesini kaçırmasına izin vermemesi hoşuma gidiyordu.

Reid, hayatımın sıkıcı manzarasında canlı bir renk patlamasıydı.

Kırmızıydı. Tutku ve enerjiydi.

Maviydi. Dost canlısı ve dalgaların çarpmasına karşı tutunabileceğim bir kayaydı.

Yeşildi. Kesinlikle pozitif ve cömert bir ruhtu.

Sarıydı. Kasvetli günlerimde umut veren bir güneş ışığıydı.

Boş, beyaz tuvalimin üzerinde, çizgiler hâlinde uzanan renklerin tamamıydı.

Gelecek bizi nereye götürürse götürsün, onu tanıdığım için hayatımın daha iyi hâle geldiğini biliyordum.

Bu farkındalıkta bir rahatlık vardı; bunu yaşamak için kendime baskı yapmam ya da bize bir etiket yapıştırmam gerekmiyordu.

Günün tamamını ve akşamın büyük kısmını çizim yaparak geçirdim. O tarafımın yeniden uyanması çok iyi gelmişti. Mağazayı açmaya, başkalarına yaratıcı yönlerini takdir etmeyi öğretmeye ve rehberlik etmeye karar vermeme rağmen kendiminkini bastırıyordum. Kendini sabote etmek bunu tanımlamak için uygun bir ifade gibi görünüyordu. Ancak sanırım o zamanlar duygularımın sayfaya nasıl yansıyacağından korkuyordum. Şimdi daha iyi bir ruh hâlindeydim. Bunun büyük bir kısmını Reid'e borçluydum.

Boşanma, taşınma... gereken şeyler olsa da hiçbiri kolay değildi.

Sanatım beni her zaman mutlu ettiğinden, o acıyı ve karanlığı sanatıma yansıtmak istememiştim.

Esneyerek eskiz defterimi kapattım. Ellerim ağrıyordu, parmaklarım kalemle lekelenmişti. Yine de uzun zamandır olmadığı kadar hafif hissediyordum.

Telefonum çalmaya başladı, ses boğuk çıkıyordu. Kaşlarımı çatarak telefonu aradım. En son ne zaman elime aldığımı hatırlamıyordum. Bugün çizime o kadar odaklanmıştım ki, ona ihtiyacım olmamıştı.

Sonunda, kanepenin minderlerinin arasında buldum.

Ekranda Reid'in adı vardı. "Alo?" Sesim etrafta koşuşturmaktan dolayı nefes nefese çıktı.

"Hey, iyi misin diye sormak için aradım. Mesaj attım ama cevap vermedin. Endişelendim."

"Ah." Kanepeye oturdum. "İyiyim. Sadece resim yapıyordum."

Seni. Bunu ona söyleyemedim. *Seni çiziyordum.*

"Ne çiziyordun?" Sesinde ilgi vardı. Ona gerçeği söylemek istemedim. Çok utanç verici geliyordu. Sanki yine on iki yaşındaydım, defterime âşık olduğum çocuğun adını karalıyordum.

"Öylesine şeyler işte."

"Gösterir misin?"

"Hayır!" Kelime ağzımdan biraz fazla hızlı çıktı.

Boğazını temizledi. "Neden?"

"Henüz bitmedi."

Yalan sayılmazdı, en azından tam olarak değildi. Sanat gerçekten tamamlanabilir miydi? Bence hayır. Sanatı bu kadar harika yapan da buydu.

"Bitince gösterir misin?"

Gözlerimi sertçe yumdum. *Hayır, gösteremem.* "Evet, gösteririm. Ancak sadece hazır olduğunda."

Kıkırdadığında kanepenin ucunda, yanımda oturduğunu hayal edebiliyordum. "Tamam. Bir gün gösterdiğin sürece sorun yok."

"*Sen* bugün ne yaptın?" diye sordum.

"Ah, bugün Lilibet'le ilgilendim. Son anda belli oldu ama onunla her zaman eğlenirim. Oyun salonuna gittik."

Kendi kendime gülümsedim. "Eminim çok sevmiştir."

"*Air hockey*'de beni yenmek hayatının en önemli anıydı."

"Sana ne kadar fark attı?"

"Epey fazla. Benim hilelerimi öğrendi."

"Sevimli bir çocuk."

"Evet." Gülümsediğini duyabiliyordum. "Harika bir çocuk."

"Kız kardeşin nasıl? Hâlâ..."

"O ezikle birlikte mi? Evet, ne yazık ki. Sanırım daha iyisini hak ettiğini düşünmüyor."

Birkaç saniye boyunca gözlerimi kapatıp düşüncelerime daldım. Chase, kız kardeşinin berbat erkek arkadaşıyla aynı seviyede miydi? Sanmıyordum, belki de farklı şekilde de olsa öyleydi. Boşanmadan sonra onun ne kadar kontrolcü ve manipülatif olduğunu, söylediği birçok şeyin yanlış olduğunu fark etmiştim. Böyle biriyle evlendiğimi ve beni aldatmasaydı hâlâ evli kalacağımı fark etmek biraz korkutucuydu. O kontrolcü piçin beni aldatmasına minnettar olduğum bir noktada olduğumu düşünmek korkutucuydu.

"Bazen," diye başladım. "İçindeyken ne kadar sorunlu olduğunu fark edemiyorsun."

Özellikle de her şeye genç ve mutlu şekilde başladıysan.

"Eski kocan sorunlu muydu?"

Tabii ki yorumumu görmezden gelmeyecek.

"Geriye dönüp bakınca, evet." Bu itirafı duyunca boğazım düğümlendi. Bunu itiraf etmek neredeyse bir tür başarısızlık gibiydi. "O... Bana hiç vurmadı, bunu bilmeni istiyorum. Ancak evliliğimizin son yıllarında söylediği şeyleri düşününce... manipülatif bir narsist olduğunu söyleyebiliriz. Eski hâline o kadar âşıktım ki onun değiştiğini göremedim. Fakat belki de o her zaman böyle biriydi. Ben sadece... aptaldım."

Reid sessizdi. O kadar sessizdi ki telefonu kapattığını sandım. "Via," dedi sonunda. "Sen aptal olamazsın. Sen onun için fazla iyiydin. Seni, öyle olmadığına inanman konusunda manipüle etmiş gibi görünüyor."

"Ben..."

"Onun hakkında konuşmak ister misin? Sorun değil. *Şimdilik.* Ancak umarım bir gün bana onun hakkında içinden geçen her şeyi anlatırsın. Bence bu sana iyi gelecek."

"Terapiye ihtiyacım yok," dedim belki de ihtiyacım olduğunu ima eden bir şekilde.

Reid benim patlamam karşısında kıkırdadı. Genç olduğu için mi, yoksa sadece kişiliği böyle olduğu için mi hiçbir şeyden rahatsız olmuyordu? Onun gibi olabilmeyi, içimden geçenleri kolayca söyleyebilmeyi diledim.

"Kesinlikle bunu kastetmedim, melek. Senin arkadaşın olmak istiyorum."

Kahkaha attım. "Arkadaştan daha fazlası olmak istediğinden eminim, Reid."

"Doğru," diye kolayca kabul etti. "Sağlam bir temel oluşturmak için iyi bir arkadaşlık gerekir. Sadece sevgilin olmak istemiyorum. Senin için özel biri olmak istiyorum; bir şeyleri ilk anlattığın kişi, uyandığında ilk düşündüğün kişi, sadece... *o kişi* olmak istiyorum işte." Sesinde bunu itiraf etmeyi hiç planlamamış gibi bir kırılganlık vardı.

Telefonu daha sıkı tuttum. "Reid..."

"İyi geceler, Via. Yarın görüşürüz."

"Ben..."

Çok geçti, kapatmıştı. Telefonum elimde sessizce duruyordu. Reid'in cesareti beni korkutmalıydı, en azından öyle olması gerekiyordu. Onun yaşında birinin bana nasıl bu kadar güvenebildiğini anlayamıyordum.

Peki Chase'le ilişkimde kendime güvenmiyor muydum? Tanrı aşkına, o adamla evlenmiştim!

Bu gerçek beni daha da endişelendirmişti çünkü Reid şimdi benden bu kadar eminse, bir gün fikrini değiştirmeyeceğinin garantisi var mıydı?

Ella, pipetinden uzun bir yudum almadan önce, "Tanrım, *margarita*'ya bayılıyorum," dedi. Bu, gecenin ikinci *margarita*'sıydı. Olay daha yeni başlıyordu.

Cipsimi ev yapımı salsa sosa batırdım. Ella ikinci içkisini içerken, ben ikinci kâse salsa sosumu tek başıma yiyordum.

Jessica, "Ben de," diyerek ona katılırken içkisini havada salladı. İçkinin bir kısmı bardağın kenarından dökülünce gülüp parmaklarını yaladı. "Sizinle dışarı çıkmak harika."

Şaşırtıcı bir şekilde, kitap kulübündeki herkes gelmişti. Masada baş köşede oturmuş, garsonla konuşan Glenda bile. Sanırım müziğin sesini kısmasını istiyordu. Garson başını sallayıp, "Yapamam," dedi.

Bu konuda Glenda'ya katılıyordum. Burası gerçekten çok gürültülüydü.

"Bu gece karaoke yapılıyor," dedi solumdaki Cassandra. "Katılmak isteyen var mı?"

Başımı anında iki yana sallayarak istemediğimi belli ettim.

"Hadi ama," dedi Ella, aldığım salsa kâsesine bir cips batırarak. Cipsi ağzına attığında, kâseyi dikkat çekmeyecek şekilde kendime doğru çekmiştim. "Eğlenceli olur. Karaoke yapanların hiçbiri gerçekten şarkı söyleyemez. En azından çoğu."

"Bence şu anda en önemli şey ne yiyeceğimize karar vermek." Menümü işaret ettim. "Alkolün etkisini azaltmak için," diye ekledim bana tuhaf bakınca. "Akşamdan kalma olmak için fazla yaşlıyız."

"Kendi adına konuş." Ella hafifçe sallanarak içkisinden bir yudum aldı. "Ben adımı yazdıracağım. Sen geliyor musun, Cassandra?"

"Tabii ki."

Ayağa kalkıp restoranın diğer tarafına doğru gittiler. Onlar yokken, başka kimseyi kaydettirmemeleri için içimden dua ettim. Daha doğrusu beni. Tiz sesim insanları buradan kaçırırdı.

"Eee." Glenda masanın diğer ucundan seslendi. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama benimle konuştuğunu anında anlamıştım. "Hikâyenin daha fazlasını öğrenmek istiyorum."

Margarita'ma uzanıp güçlü durmak için bir yudum aldım. "Hikâyem mi?" diye tekrar ettim, zaman kazanmaya çalışarak.

"Herkesin bir hikâyesi vardır. Seninki ne? Bize sadece eski kocandan ve California'dan geldiğinden bahsettin. Daha fazlası olmalı."

"Evet, hadi," dedi Jessica koluma uzanarak. "Bize daha fazlasını anlat."

"Gerçekten bundan fazlası yok. Avukatım. Aynı zamanda sanat galerisi açtığımı biliyorsunuz. Resim yapmak her zaman hayalimdi. Ancak daha güvenli olduğu için avukatlığı seçtim." Bilerek, ailem tarafından buna zorlanmadığımı ima edip söyledim. Yeni edindiğim arkadaş grubuna, bunu anlatmaya gerek yoktu. "Eski kocamla üniversitede tanışmıştık. Evlendik, o beni aldattı ve şimdi buradayım. Gerçekten, o kadar da heyecan verici bir hikâyem yok."

"Biriyle çıkıyor musun?" diye sordu Jessica. "Derrick için telefonlara bakıp programını yönetiyorum, biliyorsun. Bekâr ve yakışıklı. Ayrıca harika biridir. Ben..."

Başımı salladım. "Zaten bir kez randevuya çıktık."

Ella gelip sandalyesine oturdu. Cassandra hâlâ yoktu.

"Biriyle mi çıkıyorsun? Kiminle? Her şeyi anlat!" Ella, sanki çok ilginç bir dedikodu duyacakmış gibi heyecanla sandalyesinde zıpladı.

İşin komik yanı, gerçekten biriyle *çıkıyordum* ama onlara Reid'den bahsetmedim. Ya dehşete düşeceklerdi ya da bana, *Aferin, kızım!* diye bağıracaklardı. Hangisinin daha kötü olacağını bilmiyordum.

"Derrick," diye cevap verdim, cips ve salsa sosu umutsuzca süzerek. Şu anda herkesin ilgi odağıyken onları yiyip bitiremezdim, beklemeleri gerekecekti. "O..."

Elini reddedercesine salladı. "Derrick'in kim olduğunu hepimiz biliyoruz."

Doğru. Burası, küçük bir kasaba.

Jessica boğazını temizleyerek dikkatimi tekrar kendine çekti. "Randevu kötü müydü? Karısı öldüğünden beri pek dışarı çıkmıyordu."

"Fena değildi."

Cassandra sandalyesini çekip bize katıldı. "Ne kaçırdım? Sanırım, önemli bir şey kaçırdım."

"Via, Derrick'le randevuya çıkmış," dedi Ella.

Cassandra nefesini tuttu. "Gerçekten mi? O çok yakışıklı. Bize daha önce söylemediğine inanamıyorum."

Omuz silktim. "Önemli olduğunu düşünmemiştim."

Hepsi birden bunun onlar için çok önemli bir bilgi olduğunu söylemeye başladılar. Garson siparişlerimizi almaya geldiğinde beni kurtardı. Herkes siparişini verince Cassandra ve Ella karaokeye çağrıldı. Neyse ki kurtulmuştum.

En azından şimdilik.

YİRMİ ÜÇ

Reid

Babam beni akşam yemeğine davet ettiğinde, kendim yemek pişirmek zorunda kalmayacağım için hemen kabul ettim. Üstelik bugün pazartesiydi. Haftanın en kötü günüydü. Pazartesi günü kim yemek pişirmek isterdi ki? Ben istemezdim.

Bugünkü fiziksel işlerden dolayı vücudum ağrıyordu. Formda olsam da böyle bir iş gününden sonra vücudum yorgun düşmüştü. Bütün gün Via'nın işyerinde olmam gerekiyordu ama babam, başka bir işte yardıma ihtiyacı olduğu için beni ve diğer arkadaşlardan birini oraya göndermişti.

Homurdanarak arabadan inmeyi başardım. Sanki bugün beş bin *squat** yapmış gibi hissediyordum. Belki de yapmıştım, kim bilir?

Yürüyüş yolundan ilerleyerek içeri girdim.

"Weed dayı!" Enerji dolu ufaklık bana sertçe çarptı. Acıyla homurdanmama rağmen yine de eğilip onu kucağıma aldım.

"Merhaba, Lili. En sevdiğim kız nasıl?"

Kendi sözlerim düşüncelerimi işgal etti. Lili uzun zamandır en sevdiğim kızdı ama şimdi hayatımda onun yerini alan başka bir kadın olduğunu fark ediyordum. Bugün Via'yı çok kısa bir süre görmüştüm fakat en azından görebilmiştim. Via, hayatıma devam edebilmek için ihtiyacım olan bir uyuşturucu gibiydi.

"İyi." Lilibet kollarını boynuma doladı. "Heceleme sınavından tam puan aldım!"

"Pazartesi günü heceleme sınavı mı yaptılar? Ne korkunç!" Onu kollarımda yukarı aşağı salladığımda kahkaha attı.

"Hayır, aptal. Cuma günü yapmıştık. Sonuçları bugün aldık."

"Büyükbaban kutlamak için seni dondurma almaya götürdü mü?"

Nefesini tuttu. "Hayır!" Kollarımdan kurtulup roket gibi mutfağa koştu. "Büyükbaba! Tam puanım için dondurmam nerede?"

---

* Ayakta durma pozisyonundayken kaçların alçalması ardından tekrar başlangıç pozisyonuna dönülmesini içeren egzersiz. -ç.n.

Babam, bu fikri kafasına soktuğumdan dolayı sonra bana küfredecekti.

Ev inanılmaz kokuyordu. Sarımsak, domates ve diğer baharatlar havayı doldurmuştu. Mutfağa doğru ilerlerken midem guruldamaya başladı.

"Merhaba, baba," diye selam verip kendime bir bardak su doldurdum. "Yemek harika kokuyor. Davet için teşekkürler."

Bana gülümsediğinde gözlerinin kenarları kırıştı. Babam yaşlı değildi, kırk üç yaşındaydı. Ancak güneşin altında geçen hem uzun hem de zorlu çalışma günleri, gözlerinin etrafında normalde olacağından daha fazla kırışıklık ve çiller bırakmıştı. Şakaklarında görünen grilerin tek nedeninin, annem öldükten sonra benimle kız kardeşimi büyütmekten kaynaklandığına emindim.

"Geldiğin için teşekkürler. Seninle konuşmak istediğim birkaç şey vardı."

Harika. Sadece iş hakkında olabilirdi. Yine de içimden bir ses aklında daha fazlası olduğunu söylüyordu.

Babamın ne konuşmak istediğini düşünmemek için kendimi oyalarken, "Masayı hazırlayayım," dedim. "Layla nerede?"

"Duşta, birazdan iner."

"Hey, ufaklık." Lili'ye parmaklarımı şıklatarak seslendim. "Ellerini yıkadın mı?" Yıkamadığını belli edercesine yüzünü astı. "Yıkayıp yemeğe hazırlan."

"Büyükbaba," diye sızlandı. "Zorunda mıyım?"

Babam omzunun üzerinden Lili'ye baktı. Lili onu ikna etmek için gözlerini üzerine dikmişti.

"Kirli küçük cinler akşam yemeği yiyemez. Ellerini yıka ve Reid'e masayı kurarken yardım et."

Lili'ye göz kırptıktan sonra onu kucağıma alıp lavaboya götürdüm. Lavabonun önünde onun için bir tabure vardı. Ayaklarını tabureye koyup suyu açtım. Önce onun ellerine, sonra kendi ellerime sabun sıkarak ellerini mikroplardan arındırmak için doğru şekilde ovuşturmayı gösterdim. Bu, annemin Layla ve bana çocukken öğrettiği bir şeydi. Bazen, hayatımızın şu anki durumunu görse ne düşünürdü diye merak ediyordum. Lili'yi çok seveceğini, onu şımartacağını biliyordum. Gerçi babamın yaptığından daha fazla şımartması sanırım mümkün değildi.

Ellerimizi yıkadıktan sonra Lili, bardakları ve yemek takımlarını masaya koymama yardım etti.

Babamın tercih ettiği makarna tabaklarını masaya koydum. O da *spagetti*'leri tabaklara dağıttı. Babamın makarnasının lezzetini hiçbir yerde bulamıyordum. Sosu kendisi yapar, gizli malzemeyi kimseye söylemezdi. Aslında gizli bir malzeme olup olmadığından bile şüpheliydim. Fakat ne zaman kendim yapmaya çalışsam aynı tadı bir türlü yakalayamıyordum.

Makarna tabaklarının hepsine taze parmesan peyniri rendeleyip masaya götürmeye başladım.

Layla merdivenlerden inerken ayak sesleri fazla yüksek çıkıyordu. Çocukken de hiç durmadan merdivenlerden inip çıkardı.

"Açlıktan ölüyorum," diye inleyerek, ıslak saçlarını başının üstüne bağlamış hâlde köşeyi döndü. "Akşam yemeği için teşekkürler, baba."

"Önemli değil." Sürahideki suyu bardaklara doldurdu.

Hep birlikte oturup yemek yemek güzeldi. Bunu çok sık yapmazdık, en azından ben ne sıklıkla yaptıklarını bilmiyordum. Ancak evden ayrıldığımdan beri bu akşamki gibi davet edilmedikçe yemeklere pek uğramıyordum.

Bu da babamın davetinin başka bir amacı olduğuna dair inancımı pekiştiriyordu.

Ne yazık ki, bedava bir yemeği geri çevirememiştim.

Makarnayı çatalımın etrafına sararken, "İş nasıl?" diye sordum kız kardeşime.

Bana sinirli bir ifadeyle baktı. "İş işte, söyleyecek başka bir şey yok." Bıkkınlıkla iç geçirdi.

Kız kardeşimin hayat planları hamile kaldığında suya düşmüştü. Ancak her zaman, farkında olmasa da elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Bu konuda kendine çok yüklendiğini bilsem de gerçekten harika bir anneydi.

Onun *başarısız* olduğu tek şey aşk hayatıydı. Neden sürekli en kötü erkekleri seçtiğini anlayamıyordum.

Babam, "Sana o *blog* işi ya da her neyse ona başvurmanı söylemiştim," diyerek araya girdi.

Bakışlarım babama yöneldi. "Ne işi?" Bu benim için yeni bir haberdi.

Neden kimse bana artık hiçbir şey söylemiyor? Sanki evden taşındığım günden itibaren beni bilgilendirme ayarları kapatılmış gibi.

Layla kaşlarını çatıp elindeki çatalı gücü yokmuş gibi gevşek bir şekilde tuttu. "Önemli değil."

Babam ona sert bir bakış attı. "Önemli." Bana dönerek ekledi, "Bir *blog* için..."

"*Vlog*, baba. Kadın bir *vlogger*'dı. Bu işe bir milyon kişi başvuracak. O inanılmaz popüler biri. Bu işi almamın imkânı yok, denemenin ne anlamı var ki?"

"İşin tanımı tam olarak nedir?" diye sordum, daha dik oturarak. "Seyahat etmen gerekecek mi? Ya da taşınman?"

"Hayır. Tamamen uzaktan çalışacağım. Sosyal medyasında yardım edeceğim; fotoğraflarını düzenleyecek, paylaşım zamanları için grafikler oluşturacak, programını ayarlayacağım. Bu tür şeyler."

"Başvur hadi," dedim. "Kaybedecek bir şeyin yok."

Omuzları çöktü. "Reddedilmekten bıktım artık. En azından bu seferkini engellemek daha kolay görünüyor."

"Layla." Ellerimi masanın üzerine koyup ona dik dik baktım. Benden büyük olsa da çoğu zaman kendimi en büyük kardeş gibi hissederdim. "En kötü ne olabilir ki? Hayır derler ya da hiç cevap vermezler. Dünya dönmeye devam eder. Reddedilmen hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Ancak seçilirsen, her şey *değişebilir*. Tekrar soruyorum, kaybedecek neyin var?"

Dünyanın tüm cevapları *spagetti* tabağının içinde duruyormuş gibi ona baktı.

Kız kardeşimin bir zamanlar bu kasabanın dışında hedefleri ve hayalleri olduğunu unutmak kolaydı. Fakat o burada kalıp Lilibet'i büyütmeyi seçmişti.

"Düşüneceğim. Tamam mı? Mutlu oldunuz mu?"

Lili koluna hafifçe vurdu. "Çok mutluyuz, anne. Başaracaksın."

Lili'nin konuştuğumuz şeyi gerçekten anlamadığını biliyordum. Buna rağmen annesine olan sonsuz güveni ve inancı çok tatlıydı. O iyi bir çocuktu. Layla zorluklar yaşasa da genç bir anne olarak, karşılaştığı tüm zorluklara rağmen inanılmaz bir kız yetiştiriyordu.

Ondan sonra akşam yemeği daha sakin geçti. Belki de olayları fazla abartıyordum. Başka bir sebep olmayacağını düşünmeye başlamıştım. Ancak sonra babam boğazını temizledi. Boğazında bir şey takılmış gibi değildi, daha çok bana *dikkatinizi bana verin* tarzında bir sesti.

Layla ve ben masanın başındaki ona bakarak bekledik. Layla ile göz teması kurmadı, sadece bana bakıyordu. *Mükemmel.*

"Seninle bir şey konuşmak istiyorum."

"Tamam." Boş tabağımı kendimden uzaklaştırdım. "Söyle bakalım."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturma isteğim çok güçlüydü fakat buna boyun eğmedim. Bu konuşmayı savunmacı bir tavırla başlatmak, yapmam gereken son şeydi.

"Yarı zamanlı çalışmaya daha ne kadar devam edeceksin? Bir karar vermelisin. Araba tamir etme ya da benim için çalışma konusunda artık karar vermelisin. Her zaman işi senin devralacağını düşünmüştüm. İstediğim de bu." Parmaklarını birleştirdi. "Ancak benim hayallerim önemli değil. Senin hayallerin önemli. Sen ne *istiyorsun*, oğlum?"

Onun ilgisi ve baskısı karşısında küçülüp yok olmak istedim.

Marangozluğu elbette seviyordum ama tutkulu olduğum konu değildi. Dürüst olmak gerekirse, işi yönetmek de istemiyordum. Babamın bunu istediğini hep biliyordum ve bu hayali gerçekleştiremeyeceğimi bilmek içten içe beni yiyip bitiriyordu.

Şimdiye kadar ne yapmak istediğimi bilmeli, net bir hedef belirlemeliydim. Babam da bunu işaret ediyordu. Ya kendimi toparlayıp hayatımın geri kalanında araba tamirciliği yapmak istediğimi söylemeliydim ya da bu hayali bırakıp işi devralana kadar sadece onun için çalışmalıydım.

Elbette Layla da hayatının geri kalanında ne yapmak istediğini bilmiyordu. Benden büyüktü, evet ama bir çocuğu vardı. Bu yüzden bahaneleri daha güçlüydü.

"Reid?" diye sordu babam.

"Üzgünüm." Kafamdaki örümcek ağlarını silkeledim. "Ben... şey... biliyorsun, inşaat işinde çalışmak istemiyorum. Şirketi devralmayı... istemiyorum."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz sandalyemde küçüldüm.

Hayatımın geri kalanını usta olarak geçirme fikri, bende ters yönde koşma isteği uyandırıyordu. Yapamayacağımdan değil, sadece bunu istemiyordum.

Anlayışla iç çekti. "Böyle söyleyeceğini tahmin etmiştim." Parmaklarını saçlarında gezdirirken dudaklarını birbirine bastırdı. "Kovuldun."

"Baba!" Layla benim adıma sinirlenerek bağırdı. "Yapamazsın..."

Merakla, "Neden?" diye sorarken sakindim.

"Çünkü..." Sandalyesine yaslandı. "Eğer sevmiyorsan ve seni mutlu etmiyorsa, neden benim için çalışarak zamanını boşa harcıyorsun?" Ayağa kalkıp kendisinin ve en yakınında oturan Lili'nin tabağını aldı. "Sevdiğin bir şeye odaklanmalısın. Tutkulu olduğun bir şeye. Bu yüzden kovuldun. Böylece arabalarla çalışmak için zamanın kalacak."

Ne yazık ki Koca Dan beni tam zamanlı çalıştıracak durumda değildi, bu yüzden hâlâ iki işe ihtiyacım vardı. Tabii bir mucize olur ve tam zamanlı çalışacak bir yer bulursam... ki bu pek olası değildi.

"Sana iyilik yapıyorum," dedi. Bakışları öyle hüzünlüydü ki onun izinden gitmek istemediğim için hayal kırıklığına uğradığını anladım. Ancak babam çocuklarını çok seviyordu. Kendi isteklerini bizimkilerin önüne koyamazdı. "Bunu göreceksin."

"Biliyorum."

Layla bana üzgün bir bakış attı. Babamı hayal kırıklığına uğratmak istemediğimi biliyordu.

Temizliğe yardım ettikten sonra geç olduğu için Lili'ye sarıldım, Layla ve babama veda ettim.

Babam, "Reid, bekle!" diye seslendiğinde tuğlayla döşenmiş yürüyüş yolundaki adımlarım duraksadı.

Dönüp ona baktım. Yüzü endişeden buruşmuştu. Belki kızdığımı düşünüyordu? Ya da üzüldüğümü? Emin değildim, iki duyguyu da hissetmiyordum. Ruh hâlimi özetleyecek en iyi kelime *pes etmekti.* Sanırım içten içe bunun olacağını hep biliyordum.

"Evet, baba?" diye sordum. O sadece bana bakarken verandanın ışığı yüzüne düşüyordu. Donuk turuncu ışık, gözlerinin altındaki yorgun gri lekeleri daha da belirgin hâle getirdi.

Geceleri onu uykusuz bırakan şeyin ne olduğunu merak ettim. Benimle bu konuşmayı yapacağı için mi endişeleniyordu? Layla ile bir ilgisi mi vardı? Yoksa daha fazlası mı?

Ancak sormadım. Umursamadığımdan değil, oğlu olarak onun işine karışmamam gerektiğini düşünüyordum.

"Anlıyorsun, değil mi? Ben..." Boğazını temizledi. "Bunu sana kötülük olsun diye yapmıyorum."

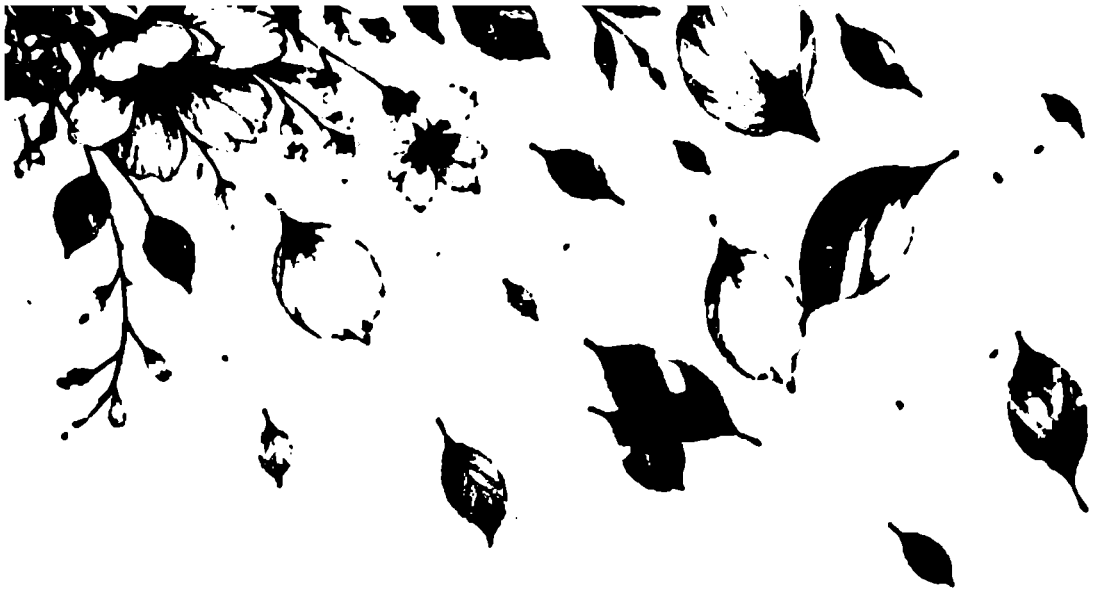
Ellerimi ceplerime sokup deri ceketimi vücuduma biraz daha çektim. Gerçekten bir palto giymeliydim ama o zaman da bütün havam sönerdi.

"Biliyorum." Geri dönüp onu kucakladım. "Seni seviyorum, baba."

O da beni kucakladı. Sanki bırakmak istemiyormuş gibi öncekinden daha sıkıydı. "Ben de seni seviyorum."

Beni bırakıp geri çekildi ve arabama doğru yürürken beni izledi. Koruyucu bakışları, ben arabayla uzaklaşana kadar benden ayrılmadı. Hoşlandığı kadına âşık olduğumu bilseydi ne düşünürdü merak ediyordum.

Via fark etmemiş olabilirdi fakat bu sabah görmüştüm. Ona bakış şekli... Kendi babam benim rakibim olabilirdi.

YİRMİ DÖRT

Via

Kitap kulübünün sonraki buluşmasını, muhtemelen olması gerektiğinden daha fazla sabırsızlıkla beklemiştim. Özellikle çılgın *margarita* gecesinin ardından. O gece bir şekilde karaokeye dahil olmuştum. Hatta Glenda bile sahneye çıkmıştı. En azından benim açımdan çılgın bir geceydi.

Buraya taşındığımda arkadaş bulmakla ilgilenmiyordum. Arkadaş istemediğimden değil, sadece benim için öncelikli bir konu değildi. O gün kitapçıya girip Ella'yla tanıştığımdan dolayı çok mutluydum. O olmasaydı kitap kulübü ve bu harika kadınlarla tanışamazdım.

Bu haftaki tartışma için kitabı kolumun altına sıkıştırıp ön kapıya yöneldim.

Kitabı neden getirdiğimi bile bilmiyordum çünkü çoğu zaman kitap hakkında beş dakikadan az konuşuyorduk. Hemen ardından konu eşlerin sinir bozucu davranışlarına, işlerin yoruculuğuna ya da hayatın sıradan olaylarına geçiyordu.

Bu hafta kapıyı çalmaya zahmet etmedim. Bunun yerine, kendim girdim. Taze pişmiş kurabiye kokusu odayı dolduruyordu. Sehpaya çoktan küçük üçgenler hâlinde kesilmiş sandviçler, taze meyveler, peynirler ve daha fazlası konmuştu.

Kitap kulübü, işini asla özensiz yapmazdı.

"Via! Geldin!" Ella kanepeden atlayarak bana doğru koştu. Onun kıskandığım, heyecanlı köpek yavrusu gibi enerjisi vardı. Onun kadar neşeli olduğumu hiç hatırlamıyordum.

"Gerçekten bir şey getirmeme gerek yok muydu?" Kimsenin duymaması için ona fısıldadım. Hafta başında Ella'ya yemek ya da tatlı getirmem gerekip gerekmediğini sormak için mesaj atmıştım. Ancak gerek olmadığını söylemişti.

"Bütün bu yiyecekleri görmüyor musun? Güven bana, gerek yok."

"Fısıldamayı kes," diye Glenda tersledi. "Seni duyamıyorum."

Ella gülerek benden uzaklaştı. "Glenda, fısıldamanın amacı da bu zaten."

"Evet. Fakat ben meraklı biriyim."

Glenda'nın bunu kabullenmesini takdir ettim.

Ella başını salladı. "Hadi, bir içecek ve biraz yemek al." Söylediğini yapıp Cassandra'nın yanındaki kanepeye oturdum.

Lucy ellerini çırptığında yanındaki masayı incelemeye dalmış olan Glenda'yı ürküttü. Neden böyle tepki verdiğini bilmiyordum.

"Sizi bu kadar çabuk tekrar gördüğüme çok sevindim. Herkes nasıl?"

Yanımdaki Cassandra gülümsedi. "İş yerinde terfi aldım. Çok heyecanlıyım; gelecek olan o ek para, kocamla tüp bebek tedavisi için birikim yapmamıza acayip yardımcı olacak."

Kanım dondu.

Doğurganlık, doğurgan olamamam, çocuklar ve bebekler hakkında düşünmemeye çalışıyordum. Şimdiye kadar en az bir çocuğum olur diye düşünmüştüm, hatta tercihen iki. Ancak bunun yerine çocuksuzdum, doğurganlık sorunları yaşıyordum. Üstüne boşanmıştım. Gerçi şimdi düşününce, belki de bu mücadelenin olması iyi olmuştu. Chase'den çocuk sahibi olmak bir hata olurdu. Çocukları hata olarak görmezdim fakat o iyi bir baba olamazdı. Ondan uzaklaştığım için onu daha net görebiliyordum. Ve Chase, çocuklarımın babası olmasını isteyeceğim türde bir adam değildi.

"Ah, bu harika," diye heyecanla bağırdı Ella. "Belki baharda Jake ve senin için bir bağış toplama etkinliği düzenlemeliyiz."

Cassandra başını eğdi, omuzları içe doğru kıvrıldı. "Hayır, gerek yok. Gerçekten. Birkaç yıl sürse bile ikimiz bir şekilde bunu biriktirebiliriz."

Yıllar.

Ben otuz iki yaşındaydım.

Yaşlı değildim, bunu biliyordum ve kendimi yaşlı hissetmiyordum. Ancak bunun önemi yoktu çünkü ben hâlâ bir kadındım. O lanet biyolojik saatim her zaman arka planda bir saat gibi ilerliyordu. Zamanımın dolduğunu söylemek abartılı değildi.

Ayağa kalktığımda ani hareketimle tüm gözler bana çevrildi. "Tuvalet nerede, Lucy?"

"Koridorun sonunda, soldaki ikinci kapı. Her şey yolunda mı?"

"Evet," diye cevap verip kimseyle göz teması kurmadan odadan aceleyle çıktım.

Tuvaleti kolayca buldum ve kapıyı arkamdan kilitledim. Suyu açarak akmasına izin verdim. Parmaklarımla lavabonun kenarını o kadar sıkı tutuyordum ki, eklemlerim beyazlaştı.

İki kez hamile kalmıştım.

Yıllarca denedikten sonra sadece iki kez pozitif test sonucu görmüştüm. Hiçbirinde Chase'e söylememiştim. Belki de kalbimde bu hamileliklerin uzun sürmeyeceğini biliyordum. Nedeni ne olursa olsun, artık önemi yoktu.

Bu, kendi vücuduma kızmamı engellemedi.

Biyolojik olarak yapmam gereken tek şeyi yapamamıştım.

Kendi vücudum benim bebek sahibi olmamı istemiyordu. Bu çıldırtıcı bir düşünceydi. Bağırmıştım, ağlamıştım ve hatta orada dinleyen her ne varsa onunla pazarlık bile etmiştim.

Hiçbiri bir şeyi değiştirmemişti. Ne öfke. Ne üzüntü.

Ne olursa olsun, bu benim gerçekliğimdi.

Birkaç kez derin nefes alıp ellerimi yıkadıktan sonra banyodan çıktım. Neyse ki, kanepeye tekrar oturduğumda konuşma başka, daha güvenli konulara geçmişti.

"İyi misin?" Cassandra endişeyle dizime hafifçe vurdu.

"Evet, evet. İyiyim." Ona güven verircesine gülümsedim. Benim gibi kısırlıkla mücadele etmesinden nefret etmiştim. Ancak aynı zamanda korkak olduğum ve onun hikâyesini dinlemek istemediğim ya da kendi hikâyemi paylaşarak onu yalnız bırakmayı tercih etmediğim için kendimden de nefret ediyordum.

Hep birlikte geçirdiğimiz süre boyunca ortamdan kopup gittiğimi hissettim. Ella bunu fark etmişti. Birkaç kez beni sohbete dahil etmeye çalıştı ama çabaları boşunaydı. Normalde fazlasıyla lezzetli olan yemekler bugün ağzımda kireç gibi tat bırakıyordu. Bu yüzden neredeyse hiç yiyemedim.

Buluşmamız sona erdiğinde kaçarcasına arabama doğru koşmamın bahanesi olarak düzleştiriciyi açık unutmuş olabileceğimi söyledim. Aslında unutmadığımı çok iyi biliyordum. Neyse ki, kimse saçımın düz değil, dalgalı olduğunu fark etmedi.

Artık o yıpranmış ruh hâline çok sık girmiyordum. Boşanmam ve sonrasında da annelik hayallerimi şimdilik rafa

kaldırmamla birlikte zihnime çelik bariyerler örmüştüm. Bana acı verdiği için bu konuyu düşünmemeye karar vermiştim.

Bir şeyi bu kadar çok istemek, bir kadın olarak *hak ettiğinizi* düşündüğünüz bir şeyi arzulamak ve günün sonunda hiçbir şeyin -kendi bedeninin yapması gerekeni yapmasının bile- bir garantisi olmadığını fark etmek çok ağır gelmişti.

Evime girdim.

Giysilerimi çıkarıp pijamalarımı giyerken sanki vücudum savaş ya da kaç moduna girmiş gibi hissediyordum. Asla gün ortasında yatağa girmezdim fakat bugün bir istisna olmuştu. Yorganın altına girip üzerime çekerek, örtünün sıcaklığı içinde güvenli bir şekilde kendimi sarana kadar biraz yuvarlandım.

Ardından kendime hıçkırıklara boğulmam için izin verdim.

"Neyin var?"

Kız kardeşimin *FaceTime* aramasına cevap verdiğim anda bir terslik olduğunu fark etmesi, tamamen Izzy'ye özgü bir durumdu.

"Yok bir şey." Kızarmış gözlerimi saklamak için saçlarımı öne çektim.

Ekrana gözlerini kısarak bakarken, "Ağlamışsın," dedi sorgularcasına. "Ne oldu? Reid'le mi alakalı?"

"Hayır." Başımı salladım, dudaklarımdan neşeden yoksun bir kahkaha döküldü. "Reid harika."

Gözlerini daha da kıstı, şu anda nasıl gördüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Via," dedi korkmuş bir hayvanla konuşur gibi yumuşak bir sesle. "Chase yüzünden değil, değil mi?"

Elimi başıma bastırdım. Gün boyu ağladığım için göz kapaklarımın arkası zonklamaya başlamıştı. İnsanın delicesine istediği bir şeyin -hayalindeki o hayatın, her şeyden çok arzuladığı ama aslmda hiç var olmamış bir geleceğin- yasını tutması çok tuhaf bir şeydi.

"Hayır, Tanrı aşkına hayır. Onunla alakası yok."

"O zaman ne?" Vazgeçmedi. "Regl mi oldun? Aman Tanrım, Robert Pattinson'ın oynadığı Hatırla Beni'yi yine izlemedin, değil mi? Biliyorsun, o film seni her zaman ağlatıyor."

Avucuma ağrı kesici alıp birkaç yudum suyla yuttum. "Izzy." Ona bağırmak, kurcalamayı kesmesini söylemek istiyordum. Ancak bunu kendime saklamak bana ne kazandırmıştı ki? Acıyı içinde tutmak ve yükünü başkalarıyla paylaşmamaya ödül verilmiyordu. "Ben... Chase ve benim hamile kalmak için ne kadar uğraştığımızı sana hiç anlatmadım."

Dudakları şaşkınlıkla aralanırken gözleri büyüdü. "Neden bana hiç söylemedin?"

"Bu senin sorunun değildi."

Kaşlarını çattı. "Via, ben senin kardeşinim. Bana her şeyi anlatabilirsin. Ben bu yüzden buradayım. İyi, kötü,

çirkin... Her şeyi. Her zaman benimle konuşabileceğini biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum ama sanırım... Sanırım utanıyordum." O kelimeden nefret ederek başımı eğdim. "Bunun doğru olmadığını biliyorum. Doğurganlık sorunuyla mücadele etmek utanılacak bir şey değil. Yine de sanki... sanki vücudum bana ihanet etmiş gibi *hissediyorum*. Tek bir şey yapması gerekiyordu." Parmağımı kaldırdım. "Ancak *yapamadı*."

Ekranın arkasından bana kaşlarını çatarak bakıyordu, gözleri hüzün ve acımayla doluydu. Hüznünü kaldırabilirdim. Acıma duygusu ise kederimi unutacağım kadar içmek istememe neden oluyordu. "Keşke ne söyleyeceğimi bilseydim ama bilmiyordum."

"Hiçbir şey söylemene gerek yok. Ben sadece... Sanırım, sonunda sana anlattığıma sevindim."

Ona yıllarca negatif çıkan testleri ve sonunda pozitif çıkmasını fakat birkaç gün sonra düşük yaptığımı anlattım. Peşinden de ilkinden aylar sonra ikinci pozitif testten, doktora gittiğimde bebeğin çoktan öldüğünü ve vücudumun henüz süreci başlatmadığını öğrendiğimden bahsettim.

Izzy ara sıra sorular sorarak tüm hikâyemi dinledi. Anlatmayı bitirdiğimde ikimiz de ağlıyorduk.

"Keşke daha önce söyleseydin," dedi ekranın dışından. Koltuğunun altında bir kutu mendil ve Wonton'ı tutarak geri döndü. "Yanında olabilirdim."

"Biliyorum, anlatmam gerekirdi."

Burnunu silip mendili kenara attı. "Uçak bileti alıp geri gelmek ve seni görmek istiyorum."

Bunu çok istememe rağmen yapamayacağını biliyordum. "Zaten yakında görüşeceğiz. Noel'de, değil mi?"

"Evet." Heyecanla ürperdi. "Biletimi çoktan ayırttım."

Aslmda sadece beni görmeye geldiğini biliyordum ve onu tekrar görmek için sabırsızlanıyordum. Küçük kız kardeşimle vakit geçirmekten bu kadar keyif aldığımı, ülkenin öbür ucuna taşındığımda fark etmemden dolayı kendimden utanıyordum.

"Şimdi daha iyi misin?" En iyi soruyu sorduğundan emin değilmiş gibi alt dudağını ısırdı.

"Biraz. Hâlâ üzgünüm."

Wonton yerinde durmadığı için onu yere indirdi. "Üzgün olabilirsin, Via. Her zaman güçlü olmak zorunda değilsin."

Söylemesi kolay, yapması zordu. Belki de en büyük çocuk olduğumdan hayatımda başarılı olmak için omuzlarımda çok fazla baskı hissetmiştim. Izzy gidip sosyal medyada kariyer yapmayı seçmişti ve ailem neredeyse hiç itiraz etmemişti. Ben aynı şeyi yapsaydım, hikâye bambaşka olurdu.

En sonunda başımı sallayıp, "Biliyorum," diye cevap verdim.

"Seni seviyorum, Via-Mia."

Lakabıma sevgiyle gülümsedim. "Ben de seni seviyorum, Izzy-Tizzy."

Telefon kapandı ve dairemde yine tek başıma kaldım.

YİRMİ BEŞ

Reid

Via: *Bugün benim binam için çalışacak mısın?*

Telefonuma bakıp sırıttım. Onun, *benim binam* demesi hoşuma gitmişti; ki onun binası olduğu için böyle söylemesi normaldi.

Siktir. Gerçekten bu kadının yaptığı ve söylediği her şeyi sevimli bulacak kadar acınası durumda mıyım?

Evet, öyleydim.

Harika.

Ben: *Hayır, kovuldum.*

Bir açıklama eklemem gerekirdi ama bencilce onun beni aramasını umduğum için bunu yapmadım. Tabii ki telefonum hemen titremeye başladı. Gülümsemem genişledi.

"Alo?"

"Kovuldun mu?" Telefonun diğer ucunda neredeyse çığlık atıyordu. "Neden? Baban bizi mi öğrendi? Bu yüzden mi? Başını belaya mı soktum?"

Kahkaha atarken kahvemi yudumladım. "Hayır, bizim hakkımızda bir şey bilmiyor. En azından şimdilik," diye ekledim çünkü benim istediğim olursa, eninde sonunda bizim hakkımızda her şeyi öğrenecekti.

"O zaman neden seni kovdu?"

İç çekerek burun kemerimi sıktım. "Aslında bana bir iyilik yapıyor. Sanırım. Marangozluğa tutkulu olmadığımı ve işi yürütmek istemediğimi biliyor. Ayrıca..." Derin bir nefes aldım. "Beni serbest bıraktı. Böylece sevdiğim şeye daha fazla zaman ayırabileceğim."

"Anlıyorum." Bir an sessiz kaldı. "Mantıklı, sanırım. Sen bu konuda ne hissediyorsun?"

Omuzlarımı silktim fakat sonra onun beni göremeyeceğini fark ettim. "Önemi yok. Haksız değil. Sadece yirmi bir yaşında olup hayatımı planlayamamış olmaktan nefret ediyorum."

Hafifçe gülümsedi. "Reid, sen *yirmi bir yaşındasın.* Kimse senden hayatını planlamanı beklemiyor."

"*Ben* istiyorum. Eminim sen bu yaştayken ne yapacağını biliyordun."

Düşünceli bir şekilde mırıldandı. "Eğer sonunda evleneceğim adamı ve avukat olma yolunda ilerlemeyi kastedi-

yorsan, evet. Ancak sanırım hatırlatmama gerek yok; ben boşandım ve artık avukatlık yapmıyorum. Bence sandığın kadar doğru bir noktaya parmak basmıyorsun."

Yüzümü asıp kahveme baktım. *"Touché*."*

"Seni ne zaman tekrar görebilirim?"

Sorusu beni şaşırttı çünkü çoğunlukla ona ulaşan, onunla daha fazla zaman geçirmek için yalvaran ben olurdum. Bunu Via'nın sorması? Mutluluktan havalara uçmuş durumdaydım.

"Ne zaman istersen."

"Şimdi nasıl?"

Yine şok oldum. "Eğer istiyorsan."

Duş alıp giyinmem gerekiyordu ama Via bir dakika içinde evinden çıksa bile yeterince zamanım olacaktı.

"Ben... istiyorum."

"Bu bir randevu sayılmaz," diye uyardım. "Bunun beni tekrar yatağına atmana yardımcı olacağını sanma."

"Reid!" Güldü. Yanaklarının pembeye döndüğünü neredeyse görebiliyordum.

"Resim malzemelerini getir. Fare olayından kalan borcunu ödeyeceksin."

"Dersini mi istiyorsun?"

"Hımm," diye mırıldanıp kahvemi bitirdim. "İstiyorum."

"Tamam. Bir saat sonra görüşürüz, olur mu?"

"Harika."

* Sen kazandın. (Fr.) -ç.n.

Kapıyı açıp Via'nın karşımda durduğunu görünce yüzümdeki o aptal sırıtmayı silemedim. Mavi renkli kabarık bir ceket giymiş, kafasına aynı renkte bir bere takmış, kulaklarını ve alnını örtmek için bereyi aşağı çekmişti.

"Soğuk," diye sızlanırken durmadan sallanıyordu. "Beni içeri al."

"Tabii ki."

Omzundan büyük çantasını alıp içeri girebilmesi için yolundan çekildim. Botlarını çıkartarak benimkilerin yanına koydu.

"Kar aniden başladı. Evden buraya gelene kadar yedi santim yağdığına yemin edebilirim."

Tek kaşımı kaldırdım. "Sadece yedi santim mi? Hayal kırıklığı."

Şakacı bir şekilde göğsüme vurdu. "Dalga geçme."

Titreyerek ceketinin fermuarını açıp bar taburesinin üzerine astı. Üstünde bir kazak vardı; yine de yeterince ısınıp ısınmadığını merak ettim.

"*Sweatshirt* ister misin?"

Gözleri büyürken şiddetle başını salladı. "Evet, lütfen."

"Bir tane getireyim." Çantasını montunun yanına bırakıp kısa koridordan odama gittim. Çamaşırları yeni yıkamıştım, ona temiz bir tane verebilirdim. Bunun yerine dün gece giydiğim *sweatshirt*'ü aldım. Onun benim kokumu alacağını bilmek hoşuma gitmişti. Belki bu beni bir mağara adamı yapardı fakat ne diyebilirdim ki... Düşündüğüm kadar evrimleşmemiştim.

Oturma odasına geri döndüğümde Via'yı dizlerinin üstüne çökmüş, poposunu havaya dikmiş hâlde, sehpamın üzerine resim malzemelerini yayarken buldum. İnlememe zorlukla engel oldum

Uslu dur, diye kendime hatırlattım.

Boğazımı temizleyip *sweatshirt*'ü uzattım. "Al bakalım."

"Teşekkürler." Bana gülümsediğinde lanet olası dizlerim zayıfladı. *Sweatshirt*'ü benden alarak başından geçirdi. Kumaş, minik vücudunu neredeyse tamamen kaplamıştı. "Sana ne öğretmemi istediğini tam olarak bilemediğim için her şeyden biraz getirdim." Tırnağının kenarıyla oynarken, "Dürüst olmak gerekirse, resim konusunda geçerli bir eğitimim yok," dedi.

Ona göz kırparak gülümsememeye çalıştım. "Via?"

"Evet?" Oturdu, *sweatshirt*'ün ipiyle oynuyordu.

"Hukuk okuduğunu söylemiştin, sanat değil."

Yanakları kızardı. "Sadece öğretmen olmadığımı açıklığa kavuşturmak istemiştim. Sadece... resim yapmayı seven ve aynı şeyi sevenlere yardım etmek isteyen biriyim."

"Biliyorum." Yanına oturup bacaklarımı uzattım. Kollarımız birbirine değdiğinde bana baktı. Gözleri dudaklarıma kayıp duruyordu. Siktir, onu öpmek istiyordum. Öpmeyecektim. Ancak istiyordum. "Ayrıca, resim yapmanın kuralları olmamalı. Sadece... olması gerektiği gibi olmalı." Omuz silkerek getirdiği malzemelere baktım. Eskiz defterleri, karıştırma kalemleri, boyalar, fırçalar, kömür ve daha fazlası.

"Ben de öyle düşünüyorum." Saçlarını atkuyruğu yaparak tokayla bağladı. Saçları koyu kahverenginin güzel bir tonundaydı, kırmızı ve kızıllık tonları barındırıyordu.

İşte bunu çizmek istiyordum. *Saçları avucuma dolanmış hâlde.*

Zihnimde şimdiden canlanmıştı. Saçlarının parmaklarımın arasından akışı, saçlarının rengini canlandırmak için kullanacağım renkler...

"Dinliyor musun?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Üzgünüm, dalmışım."

Yumuşak, eğlenceli bir kahkaha attı. "Hangi malzemeyle başlamak istediğini soruyordum."

Dilimle dudaklarımı ıslattım, gözleri hareketimi takip ediyordu. Göz bebeklerinin büyüdüğünü fark etmiştim. "Eski usul kâğıt ve kalem."

Nefesi kesilirken gözleri kucağına indi.

Yalnız kaldığımız her an ateşle oynuyorduk. Ellerimi kendime saklamak neredeyse imkânsız gibi gelse de bunu yapacaktım çünkü Via'nın bunun seksten daha fazlası olduğunu; sadece vücudundan değil ondan hoşlandığımı bilmesini istiyordum. Ancak aramızdaki enerjiyle havanın çatırdıyor gibi hissettirdiği bir ortamda bu çok zordu.

Parmakları titreyerek bir eskiz defteri ve yeni bir kalem seti alıp bana uzattı. Bana bir şey öğretmesine gerek yoktu, kendim de yeterince iyi çizebiliyordum. Ancak onunla daha fazla zaman geçirmek için her türlü bahaneyi kullanabilirdim.

"Önce biraz çizim yapabiliriz diye düşündüm. Bana soracağın bir şey olursa cevaplarım ama çok yetenekli olduğunu zaten biliyorum." Gözleri üzerimde dolaşırken dudaklarını ısırdı. Giysilerimin altında saklanmış dövmeleri düşündüğünü biliyordum.

"Tamam." Kanepeye sırtımı yaslayarak eskiz defterini açtım. "Bütün oranları doğru çizebilmen için soyunmam gerekirse söyle."

Birkaç saniye boyunca bana bakarken söylediklerimi sindirdi. "Reid!"

Kahkaha attım. "Üzgünüm, bunu yapmam gerekiyordu. Ancak kişisel sanat çalışmaların için çıplak modele ihtiyacın olursa, ben gönüllüyüm."

"Aklımda tutacağım." Gözleri benden uzaklaştı; sanki bana bakarsa orada bir cevap bulacağımdan korkuyormuş gibiydi.

Sırıttım. "Gerçi sen zaten beni çizmiştin." Bu bir soru değil, bir ifadeydi çünkü içten içe bunun doğru olduğunu biliyordum.

"Ben... hayır."

Hayır deme şekli kulağa *yalan* söylüyormuş gibi gelmişti.

Parmaklarımı şıklattım. "Çizmişsin. Ne çizdin?"

Merak beni ele geçirmişti. Bende onu en çok neyin çektiğini, bedenimde en çok hangi noktanın onu cezbettiğini bilmek istiyordum.

"Reid," diye yalvardı gözlerini kapatarak.

"Bilmek istiyorum." Artık ben de yalvarıyordum fakat umurumda değildi. "Lütfen."

Derin bir nefes alıp parmaklarını kot pantolonuyla kaplı bacaklarına vurdu. "Kolların." Gözleri kollarıma kaydı. "Ellerin. Dudakların. Yanağındaki gamze. Sadece... sen."

Bunu o anlamda söylemek istemediğini bilsem de seviniyordum çünkü bu, Via'nın benim *her hâlimden* hoşlandığını gösteriyordu.

"Seni çizmeme ne dersin?"

Dudaklarını birbirine sürttü. "Bir sanatçının gözünden beni nasıl gördüğünü merak ediyorum."

Boş, beyaz sayfaya kalemle hafifçe vurdum. "Meydan okuma kabul edildi."

Zamana dikkat etmiyordum, bu yüzden Via tabletini masanın üzerine koyup ayağa kalkarak kollarını başının üzerine uzattığında biraz şaşırdım. "Tuvalete gitmem gerek."

Tuvaletin yerini söylemek için ağzımı açtım ama zaten bildiğini hatırladım. "Tabii ki," dedim eskiz defterimi kanepenin üzerine koyarak.

Via tuvalete giderken, kaskatı kesilmiş bacaklarımla ayağa kalkmayı başarmıştım. Sırtımdan gelen çıtırtı sesleri, uzun süredir hareketsiz oturduğumu bana hatırlatıyordu.

Saat ikiyi geçmişti, yani kahvaltı ve öğle yemeğini atlamıştım. Bu hatırlatma, midemin yemek isteğiyle gurultamasına neden oldu.

Pencereden dışarı baktım, arka planda banyonun suyu akıyordu.

"Ah, lanet olsun," dedim Via'nın duyması için değil, daha çok kendi kendime konuşmuştum. Ancak o sırada banyodan çıkıyordu.

"Ne oldu?"

Arkamı dönüp ona gelmesini işaret ettim. Pencerenin dışını, zemini kaplayan karı görmesini istiyordum. Dışarıdaki arabaların çoğu yarıya kadar karla kaplanmıştı.

"Bu iyi değil," dedi. "Gitmeliyim."

O uzaklaşırken kolunu tuttum. "Via." Adını şaşkınlıkla söylemiştim. "Ciddi olamazsın?"

Alt dudağını dişlerinin arasına alıp ısırdı. "Burada kalamam."

"Başka seçeneğin yok."

Burnunu kırıştırdı. Nedense yanlış bir şey söylemişim gibi hissediyordum.

"Eve dönmenin bir yolunu bulurum."

"Via." Adını bu sefer daha sert söyledim. "Burada kalacaksın. Bu havada arabaya binmene izin vereceğimi sanıyorsan delirmişsin demektir. Hâlâ kar yağıyor."

Burada tabii ki çok kar yağardı ama bu kadar hızlı birikmesi bizim için bile sürpriz sayılırdı. Üstelik Via buradan değildi. Hayatı boyunca California'da yaşamıştı. Ne düşünürse düşünsün, böyle bir sürüşle başa çıkacak donanıma sahip olmadığını biliyordum. Arabası da değildi.

"Burada kalamam."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Klasik savunma duruşu olduğunu biliyordum. *Beni yargılayabilirdi.*

"Neden?"

Ellerini, şu anda küçük vücudunu örten *sweatshirt*'ümün bol ceplerine soktu. "Yanlış olur."

"Neden yanlış olur?" Geçiştirdiği bir cevaptan daha fazlasını isteyerek ısrar ettim. O bir avukattı, bunun konuyu kapatmam için yeterli olmayacağını bilmesi gerekirdi.

"Reid."

"Via."

Oturma odamın ortasında karşı karşıya duruyorduk. Eğer gitmeye çalışacak kadar inatçı olduğunu düşünmeseydim, bu durumu daha eğlenceli bulabilirdim. Ancak şu şartlar altında elbette gitmesine izin vermeyecektim.

Via iç çekip, "Burada kalırsam, bir şey olmayacağını kim söyleyebilir?" diye sordu.

Yavaşça gülümsedim. "Beni çıplak görmek istediğini böyle mi söylüyorsun?"

"Yalnız kaldığımızda bunun yaşanmasına yatkın olmadığımızı inkâr edemezsin."

Gözlerimi onun üzerinde gezdirdim. Yaklaşmak, elini tutmak istesem de yapmadım. Köşeye sıkışmış, korkmuş bir hayvan gibiydi; onu ürkütmekten korkuyordum.

"Burada bir randevumuz vardı. Tam da bu dairede. O zaman seni soyamamıştım, bir kez daha direnebilirim." Dudaklarını birbirine bastırıp gözlerini sağdaki duvara çevirdi. Gözlerimi ona dikip anlamaya çalıştım... *ah.* "Karşı koyamayacak kişinin *kendin* olacağını mı düşünüyorsun?"

Dilini yanağının iç tarafına bastırınca sevimli bir sincaba benzedi. "Kendimi kontrol edebilirim, teşekkürler."

"O zaman," dedim yavaşça. "Sorun ne?"

Sanki içinden bir karar vermiş gibi gözlerime baktı. "Babanın seni kontrol etmek için gelme ihtimali nedir?"

Ah, bu her şeyi açıklıyordu.

"Sıfır."

"Bundan emin misin?"

"Kesinlikle eminim." Kararlı bir şekilde başımı salladım. "Layla ve Lili'yle evdedir. Bu havada beni kontrol etmek için dışarı çıkmaz."

Gözlerini kapatıp inledi. Avuç içlerini göz çukurlarına bastırarak mırıldandı. "Saçmalıyorum. Özür dilerim."

"Keşke benimle yakalanmaktan bu kadar korkmasan."

Via irkildi. "Öyle değil... öyle değil."

Yanından geçip buzdolabına doğru ilerlerken "Tam olarak öyle," dedim sakin bir sesle. Konuşmadan dolayı boğazım lanet olası *Sahra Çölü* gibi kurumuştu. "Sana bir şey sormama izin ver, Via." Bir bardak su doldurup ona uzattım çünkü onun da susadığından emindim. Gergin bir şekilde yudumlayıp bekledi. "Babamla çıktığın zaman, yaş farkını hiç düşündün mü? Bizim için olduğu kadar endişelendin mi? Çünkü benim hesaplarıma göre sen bizim tam ortamızdasın. On bir yaş küçük, on bir yaş büyük."

Bardağından büyük bir yudum aldı. "Tabii ki düşündüm fakat bu farklı."

"Nasıl?" diye ısrar ettim. "Nasıl farklı olabilir?"

Başını geriye yasladı. "Reid, hadi ama. Toplumun nasıl olduğunu bilmen gerek. Sen ve ben?" Parmaklarını aramızda salladı. "Bana bir sürü isim takarlardı: Genç avcısı, yaşlı kadın. Herkes senin beni daha yeni, daha parlak bi-

riyle değiştirmeni beklerdi. Erkeklerden beklenen budur, bu yüzden babanla birlikte olsaydım..." İrkildim çünkü o *babanla* dediğinde, aptal beynim o görüntüyü canlandırmıştı. "İnsanlar bunu sorgulamazdı çünkü o durumda daha genç *ben olurdum*. Bu durumdan hoşlanmıyorum ancak lanet gerçekler bunlar."

Sinirlenmek, ona karşılık vermek kolay olurdu ama bunu; Via'nın aklından geçenleri duymayı ben istemiştim.

"Babamla birlikte olmak *istiyor musun*?"

Sanki bunu sorduğuma inanamıyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Eğer isteseydim, burada seninle olur muydum?"

Ellerimi tezgâhın üzerine koydum, parmaklarımla kavradım. Savunmaya geçmemek için her türlü çabayı gösteriyordum.

"Neden buradasın, Via?"

Gözlerini kaçırdı, kendini toplamak için biraz zamana ihtiyacı var gibi görünüyordu. Bana tekrar baktığında, gözlerinin derinliklerinde yaşlar belirdi. Buna neden olduğum için kendimden nefret etmiştim.

"Çünkü seni görmek istedim." Sözler odada zar zor duyuluyordu. "Çünkü seninle vakit geçirmeyi seviyorum. Çünkü senden mesaj geldiğinde her seferinde gülümsüyorum. Çünkü senden *hoşlanıyorum*, Reid. Bu yeterli mi?"

Birkaç adımda mutfak tezgâhının arkasından çıkıp onun karşısına geçtim.

Ellerimle yumuşak yanaklarını okşayarak yüzünü avuçlarımın arasına aldım. Titrek bir nefes aldı ama dudaklarını öperek o nefesi çaldım.

Yavaş. Onunla işleri yavaştan almak istiyordum, bu yüzden öpücüğü derinleştirmedim. En azından çok değil. Ellerimi yüzünde sıkıca tutuyordum. Ellerimin poposuna inip onu istediğim gibi kucaklamasına izin vermedim.

Kapalı göz kapaklarına son kez yumuşak öpücükler kondurdum. Gözleri açıldı, dudakları az önce olduğundan daha pembeydi.

"Bana cevap vermedin."

Ona gülümsedim. "Bu cevap yeterli değil miydi?"

Başını salladı. "Söylemeni istiyorum."

"Yeterli," deyip yanaklarını bıraktım. "Yine de sonsuza kadar senin kirli sırrın olarak kalmak istemiyorum."

"Değilsin... öyle söylemek istemedim..."

"Sorun değil, Via." Bunu içtenlikle söylüyordum. Hoşuma gitmeyebilirdi ama bu düşündüklerini anlamadığım anlamına da gelmezdi. "Ben daha gencim, boşanman henüz yeni gerçekleşti ve sen bir ilişkiye hazır değilsin. Sorun değil."

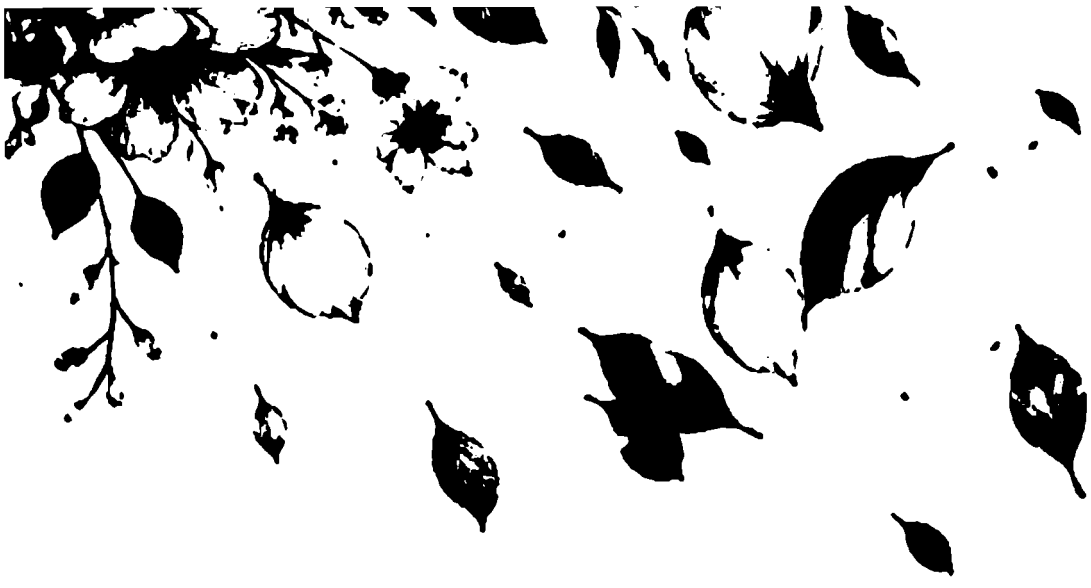
Şimdilik, demedim fakat bu sözler aramızdaki boşlukta asılı kaldı.

"Tamam."

Elini tutup parmaklarımızı birbirine doladım. "Dondurulmuş pizza vardı, onu yapabiliriz."

Bana zayıf bir şekilde gülümserken gözleri yine doldu. Ne düşündüğünü merak etsem de sormadım.

"Kulağa harika geliyor."

YİRMİ ALTI

Via

Reid Crawford'a âşık olmuş olabilirim. Bir kez daha gözyaşlarıyla mücadele ederken içimden geçen düşünceler buydu. *Onu Chase'i hiç sevmediğim kadar çok sevebilirim. Bu adam beni muhteşem şekilde mahvedebilir.*

Yerde oturmuş, ikimizin de dikkatini vermediği bir film arka planda oynarken Reid'in dondurucudan çıkardığı pizzayı yedik. Dışarıda kar yağıyordu ve her şey çok basitti.

Sadece mükemmeldi.

Bu şekilde sevdiğin biriyle geçirdiğin, küçük ve sessiz anların ne kadar önemli olduğunu fark ettim. Chase ile ben? Böyle bir şeye hiç sahip olmamıştık. Yaşadığım eksikliğin farkında bile değildim.

"Bu pizza," derken az önce ısırdığım dilimi kaldırdım. "Hayatımda yediğim en iyi pizza."

Reid dudağının kenarına bulaşmış bir parça sosla sırttı. "O zaman hiç iyi pizza yememişsin."

Onunla paylaştığım için en iyisi olduğunu söyleyebilirdim ancak onu ya da kendimi korkutmak istemiyordum.

Parkerville, Maine'e taşınırken biriyle tanışacağımı düşünmemiştim. En azından bu kadar çabuk değil ama gerçek şu ki Reid'le tanışmıştım.

Yaş farkımız beni korkutuyordu; sadece on bir yaş farkından dolayı değil, benim yaşadığım hayat onun önünde olduğu içindi. On yılda çok şey olurdu. Reid'in yaşaması gereken deneyimleri ondan çalmak istemiyordum.

Saçlarımı omzuma atarken, "Belki de arkadaşlık yüzündendir," dedim sonunda. "Bu yüzden bu kadar güzeldir. Bu açıdan düşündün mü?"

Gülümseyip gözlüğünü düzeltti. "Benimle vakit geçirmekten hoşlandığını söylemenin daha kolay yolları var."

Gülümsememeye çalışarak dudaklarımı birbirine bastırdım. Erken gitmeye çalışmama rağmen onunla vakit geçirmekten keyif alıyordum. Hem de *çok*, bu yüzden kaçmak istemiştim. Reid'in yanında olmak bana huzur veriyordu ve bu beni korkutuyordu. Kendi huzurumu kendim bulmalı ya da en azından kendi içimde bulmalıydım. Ancak onunla birlikteyken her şey sessizdi. Üstelik kendimi...

Kendimi evdeymişim gibi hissediyordum.

"Bana eskizlerini gösterecek misin?" Dirseğimle onu dürttüm.

Parmaklarını kot pantolonuna silip kullandığı eskiz defterini aldı. "Bak bakalım."

Defteri hemen açmadım. Parmaklarımla kapağını okşadım. "Bana hiç soru sormadın, tavsiye istemedin. Bunun derse benzediğini pek söyleyemem."

Bir dilim pizza daha aldı. "Önce incele, tavsiyeni sonra verirsin."

Kapağı açtığımda ilk sayfa ortayá çıktı. Küçük, basit eskizlerle doluydu. Çoğunlukla ana hatlardan oluşuyordu. Her birini tanımamak için aptal olmak gerekirdi. Parmaklarım. Dudaklarım. Yüzümün profili. Ona baktım ama hiçbir şey söylemedim, sadece bir sonraki sayfaya geçtim.

Saçlarım sayfayı dolduruyordu, kestane, kırmızı, turuncu, mor ve hatta mavi tonlarıyla vurgulanmıştı. Daha önce hiç kimsenin saç için böyle renkler kullandığını görmemiştim. Ancak Reid'in onları birbirine karıştırma şekli uyumluydu. Çok güzeldi. Parmakları saçlarımın arasında dolanıyordu. İşaret parmağının eklemindeki belirgin çil ve damarlarının çizgileri netti.

Bakışları yüzümün yan tarafını yakıyordu fakat konuşmadı, sadece bakmama izin verdi.

Bir sonraki sayfada başka bir eskizin başlangıcı vardı. Vücudumun ana hatlarıydı; sırtım kanepesine yaslanmış, çizim defteri dizlerimin üzerinde dengedeydi. Düşüncelere dalmış hâlde kalemin ucunu dudaklarıma bastırdım. Henüz tamamlanmamış bir çizim olmasına rağmen görüntüyü zihnimde canlandırabiliyordum.

"Normalde insan çizmem." Sesi beni daldığım düşüncelerden çekip çıkarttı. "İlham geldi."

Bir önceki sayfaya geri döndüm. "Bunu alabilir miyim?"

"Tabii ki."

Kâğıdı bloktan dikkatlice kopartıp kendi defterime yapıştırdım. Bunu çerçeveletmek istediğimi söylemek tuhaf mı olurdu?

Pencereden dışarı baktım, kar hâlâ yağıyordu.

Derrick, pizzayı fırına koymadan önce mesaj atmış, kar fırtınası olabileceği için adamları eve gönderdiğini yazmıştı.

Kar fırtınası.

California'da doğmuş biri olarak ne yapacağımı bilmiyordum fakat sanırım önemi yoktu. Reid'le burada mahsur kalmıştım. Reid ayağa kalkıp boş tabaklarımızı aldı. "Tatlı bir şey ister misin? Dondurmalı sandviçim* var."

Bunun beni neden güldürdüğünü bilmiyordum. Sanırım beklenmedik bir şey olduğu içindi. "Çocukluğumdan beri yememiştim galiba."

Bana bakıp, "Bir tane yemelisin," dedi mutfağa doğru giderken.

"Yardım ister misin?"

Lavabonun musluğunu açtı. "Hayır, ben hallederim."

Tabakları yıkadıktan sonra dondurucuyu karıştırıp geri dönerek yanıma oturdu ve paketlenmiş sandviçlerden birini bana uzattı.

---

*İki gofret ya da benzeri iki bisküvi arasında dondurmadan oluşan tatlı. -ç.n.

"Bunlar bana ilkokulu hatırlatıyor," diye itiraf ettim. "Heceleme yarışmasını kazanmıştım, sınıf heceleme yarışmasıydı, gerçek bir yarışma sayılmazdı. Annem beni okuldan aldığında, ödül olarak bir şeyler ısmarlamaya götürmüştü. İstediğim şey buydu."

Boğazını temizledi. "Ailenle aran nasıl? Hiç sormamıştım ancak senin avukat olmanı istedikleri hâlde başka bir yol seçmeni nasıl karşıladılar?"

Olayı ifade etme tarzını sevmiştim. *Başka bir yol seçmek.* Vazgeçmemiştim. Pes etmemiştim. Sadece hayatımı başka bir yöne çevirmeyi seçmiştim.

"Bu..." Alt dudağımı ısırıp tırnağımı kâğıdın kenarına geçirerek yavaşça çekiştirdim. "Karmaşık," demeye karar verdim sonunda. "Ailem kötü insanlar değil. Sadece düzenli bir işi bırakıp daha önce hiç gitmediğim bir şehre taşınmamı anlayamıyorlar. Bu onları hayal kırıklığına uğrattı. Eskiden bu beni tamamen yıkardı ve anlayışsız davranmalarına öfkelenirdim. Ancak şu anda bunun beni rahatsız etmesine izin vermiyorum. Bu benim hayatım. Seçimlerimin sonuçlarıyla başa çıkmak zorunda olan benim. Onlar değil. Kişisel mutluluğum, başkalarını memnun etmekten daha önemli. Bunu anlamam uzun zaman aldı."

"Bir gün bunu anlayacaklar." Dondurmalı sandviçinden bir ısırık aldı.

"Belki kabul ederler, belki de etmezler. Sorun değil."

Onlarla ilişkimin her zaman gergin olacağını kabullenmiştim. İstediğim bir şey değildi, bu durumdan hiç hoşlanmıyordum fakat bazı uçurumların kapatılamayacağını

anladığım bir noktaya gelmiştim. *Ya olduğu gibi kabul edersin ya da tamamen uzaklaşırsın.*

Dondurmamın kenarlarını yalarken, Reid'in gözleri dilimin hareketlerini takip ediyordu. Ne düşündüğünü tahmin etmeme gerek yoktu. Bunu yüzüne vurup onunla alay edebilirdim ama yapmadım. İnanılmaz bir irade gösteriyordu, bu yüzden onu bu seferlik rahat bıraktım.

"Dondurmanın yarısına geldiğimde, "Bunları ne kadar çok sevdiğimi unutmuşum," diye itiraf ettim.

"Dondurmalı sandviçe gereken önem verilmiyor." Ambalajı küçük bir top hâline getirip sehpaya attı. Onun yaşında bir erkeğin sehpası olmasına şaşırmıştım. Ancak Reid'de beni şaşırtan çok şey vardı.

Kendi dondurmamı bitirdiğimde Reid uzaktan kumandayı alıp televizyonun sesini kapattı. "Müzik açabilir miyim?"

Başımı salladım. "Olur."

Ayağa kalkıp plaklarını inceledi. O seçenekleri incelerken ben çöpü atıp tekrar banyoya gittim.

Reglimin başlamasını bekliyordum, bu yüzden tuvalet kağıdındaki kırmızı leke beni şaşırtmamıştı. Sanırım başlaması iyi olmuştu çünkü Reid'in dairesinde kapalı kaldığımız süre boyunca onu soyup onunla ahlaksız şeyler yapmak istememi engelleyecekti. Gerçekten isteseydim bile adet döneminde seks yapamazdım, bu hiç benim tarzım değildi. Ayrıca, Reid bekleme konusunda bu kadar ısrarcı olduğu için bunu kabul edeceğini sanmıyordum. Yirmi bir yaşındaki birinin benden daha fazla iradeye sahip olması dikkatimi çekmişti.

Ellerimi yıkarken Frank Sinatra'nın sesi daireyi doldurdu ve beni ilk gecemizin ardından burada uyandığım sabaha geri götürdü.

O sabahki Via, şimdi buraya geri döndüğümü bilse ölürdü. Bunu tek gecelik bir şey olarak bırakmaya, onu bir daha görmemeye kararlıydı. Ancak evrenin bizim için başka planları vardı.

Kapıyı açtığımda gıcırdadı fakat Reid'in müziğin sesinden bunu duyabileceğini sanmıyordum. Geri döndüğümü fark etmeden ne yaptığını görmek için yavaşça dışarı çıktım.

Onu müziğin ritmine göre hareket ederken buldum. Dans etmekten çok sallanıyordu ve şarkıya eşlik ediyordu.

Reid gibi biri nasıl gerçek olabilir?

Döndü ve beni koridora açılan eşikte dururken gördü. Parmağıyla beni yanına çağırdı. Yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemedim. Aptal gibi sırıttığımı biliyordum ve o da bana aynı şekilde gülümsediğinde gülümsemem daha da büyüdü.

Reid'in beni mutlu etmek için çaba sarf etmesine gerek yoktu. Ne yaparsın yapsın, bunu başarıyordu. Bu, benim alışık olduğumdan çok farklıydı.

Onu Chase'le karşılaştırmak istemiyordum ancak her şeyin ölçütü Chase olduğu için bunu yapmamam imkânsızdı. Chase her zaman büyük, görkemli jestler yapması gerektiğini düşünürdü. Beni çoktan kazanmış olmasına rağmen sürekli beni etkilemeye çalışırdı. Geriye dönüp baktığımda, belki de beni aldattığı için böyle davrandığı-

nı düşünüyordum. Belki de güvensizliği yüzünden beni sürekli kendisine hayran bırakmak zorunda hissediyordu. Sebep ne olursa olsun, artık önemi yoktu.

Tek bildiğim, Frank Sinatra'nın serenat yaptığı bu küçük dairede, Reid dans etmek için bana elini uzatmışken, mutluluktan başka bir şey hissetmediğimdi.

Gece uyandım ve oturup bana yabancı çevreyi inceledim.

Reid'in odasındayım, diye hatırlattım kendime. *Dışarıda bir kar fırtınası var. Uyuyabilmem için odasını bana verdi.*

Şu anda ne gördüğümü bile hatırlamıyordum. Kalbim hâlâ o rüyadan dolayı hızla atıyordu. Üzerimdeki çarşafları itip yataktan kalktım.

Reid, odasını bana verip kanepede yatmak için ısrar etmişti. Ona, yetişkin insanlar olduğumuzu ve üstelik regl dönemimde olduğumu söylemiştim. Yine de centilmenlik yaparak diretmişti.

Boğazım kurumuştu. Parmak uçlarımda mutfağa yürüyüp su içmek için buzdolabının kapağını yavaşça açtım.

"Via?"

Elbette duymuştu. Dairesi muhtemelen yetmiş metrekare bile değildi. Muhtemelen altmış metrekare civarındaydı.

"Evet, özür dilerim," dedim. Suyu almadan buzdolabını kapattım. "Seni uyandırmak istememiştim."

Gözlerini ovuşturarak oturdu. Sehpaya uzanıp gözlüğünü aldı ve taktı. Ben, tişörtsüz hâlini açgözlülükle süzerken, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Parmaklarımı birbirine geçirerek başımı salladım. "Kötü bir rüya gördüm."

Endişeyle kaşlarını çattı. "Konuşmak ister misin?"

Başımı iki yana salladım. "Hatırlamıyorum. Sadece su içmek istemiştim."

Başıyla onaylarken esnemesini bastırdı. Kollarını başının üzerine uzattığında, göğsündeki kasların hareketini izlemekten kendimi alamadım.

Buzdolabına dönüp bir şişe su aldım. Suyu göğsüme bastırıp kısa süre daha onu izledikten sonra mırıldandım. "Ben... ben yatmaya gidiyorum."

Başını sallayarak onayladı ve ayağa kalktı. Kucağındaki battaniye yere düştü. Beni, vücudumun arzuladığı yerden ayıran tek şey, ince bir *boxer*'dı. Ağzım daha da kurudu.

Gözlerimi ondan çektim, alçak gülüşü koridorda peşimden geliyordu. Yatağa geri uzandığımda, banyo kapısı arkamdan kapandı. Çarşaflar onun kokusunu taşıyordu; temiz ve erkeksi, miskli vanilyayla narenciye karışımı gibiydi.

Bir yudum su içip kapağı kapattım ve şişeyi komodinin üzerine koydum.

Beni uykumdan uyandıran şeyin ne olduğunu hatırlamayı diledim. Rüyamı rahatsız eden şeyin ne olduğunu gerçekten hatırlamıyordum. Yastığı kabartıp tekrar uzandım, yorganı çeneme kadar çektim. Tuvaletteki sifon çekildi. Lavabodan su aktı, musluk kapandığında gıcırdadı.

Reid kafasını odaya uzattığında beni hâlâ uyanık hâlde buldu.

"Yanımda yatar mısın?" diye sordum, sesim çok alçaktı. "En azından ben uyuyana kadar? Sana dokunmayacağıma söz veriyorum." Sonunda gülümsedim, ne diyeceğini merak ediyordum. Daha önce benimle yatmamak konusunda çok kararlıydı. Bu yüzden hemen *hayır,* diyeceğini düşünüyordum.

Ancak odasının eşiğinden dikkatlice içeri girdi.

Yorganı kaldırdığımda Reid içine girip kollarını bana doladı. Eğer bu kadar yorgun olmasaydım dudaklarımdan aniden çıkan mutluluk dolu iç çekişten utanırdım.

Gülerek boynumun kıvrımına öpücükler kondurdu.

"Uyu," diye fısıldadı. Kulağıma değen nefesi sıcacıktı. "Ben yanındayım."

Yanına kıvrılıp başımı göğsüne yasladım. Kalbi kulağımda düzenli bir ritimle atıyordu. Başparmağı kolumda yavaş daireler çiziyordu. Küçük, hafif bir hareketti ama vücudum anında rahatlamıştı.

Uzuvlarım gevşedi ve sonunda yeniden uykuya daldım.

YİRMİ YEDİ

Reid

Via'nın saçlarının kokusunun burnuma dolmasıyla uyandım. Başını bana yaslamıştı, nefesleri çıplak tenime yavaş ve düzenli bir şekilde değiyordu. Birlikte yatmayacağıma dair verdiğim sözü kesinlikle tutacaktım. O tekrar uykuya daldığında, yataktan kolayca çıkabileceğimi düşünmüştüm. Ancak onun nefesini dinlemek beni tekrar uyutmuştu.

Elimi saçlarında dolaştırıp parmaklarımın arasındaki ipeksi telleri okşadım. Uykusunda mırıldandı. Eli karnımın üzerinde kaydı ve göbek deliğimin altında durdu.

İnledim, aletim canlanmaya başlamıştı. Sol elimle yüzümü kapatıp geriye doğru saymaya başladım. Uslu durup işleri yavaştan almak gerçekten başıma bela olmaya başla-

mıştı. Geriye doğru saymak işe yaramayınca araba markalarıyla modellerini saymaya başladım.

Via kıpırdanarak yanağını göğsüme bastırdı. Bilinci yavaş yavaş yerine gelmeye başlamıştı; uzuvlarının kıpırdamasından anlamıştım.

Kolunu başının üzerine uzattı, bu sırada neredeyse yüzüme çarpıyordu.

"Vay canına," diye kahkaha attım başımı kolundan uzaklaştırarak. "Dikkat et."

Aniden tamamen uyanık hâle geçerken kolunu yanma indirdi. Ne tepki vereceğini bekleyerek nefesimi tuttum. Her ne kadar ona açıkça söyleyemesem de yatağı paylaşmak istemememin nedenlerinden biri işte buydu. Nasıl tepki vereceğinden korkuyordum. Gözlerinde pişmanlık görmek canımı yakacaktı.

Başını hafifçe kaldırarak gözlerini üzerimde dolaştırdı. Ardından dudaklarında uykulu bir gülümseme belirdi. "Günaydın."

"Günaydın." Gözlüğüm olmadığı için görüntüsü bulanıktı fakat yüzünde pişmanlığa dair herhangi bir işaret olmadığını görecek kadar yakındım. İçimden rahat bir nefes aldım.

"Hâlâ kar yağıyor mu?"

Umarım yağmıyordur. Via'nın daha uzun kalmasını istemediğimden değildi ancak ikimizin burada uzun süre kapalı kalmaya hazırlıklı olmadığını biliyordum. Marketten yeteri kadar yiyecek almamıştım. Bunun sorumlusu, en fazla otuz santim kar yağacağını söyleyen hava durumu uygulamasıydı. Buralarda otuz santimin hiçbir önemi olmazdı.

"Emin değilim. Bakmam gerekiyor." Yataktan çıkmak için hareket ettim ama Via bana daha sıkı sardı.

"Henüz kalkma."

Bu isteğini memnuniyetle yerine getirdim.

Kolumu ona dolayıp başparmağımla omzunu okşadım. Ona verdiğim tişört o kadar boldu ki, gece kayarak omuz kemiğini ve kolunun üst kısmını ortaya çıkarmıştı.

"Temastan hoşlanmadığımı düşünüyordum," diye fısıldadı. Sesi o kadar kısıktı ki bu sözlerin bana söylendiğinden emin olamadım. "Ancak sana sarılmayı seviyorum."

Eski kocasıyla olan ilişkisiyle alakalı fazla soru sormak istemiyordum. Via'nın ona güvenmediğimi ya da çok meraklı olduğumu düşünmesini istemezdim. Fakat söylediği bazı şeylerden dolayı ilişkilerinin nasıl olduğunu merak ediyordum. İlk başta, o aptal Via'yı aldatana kadar aralarının iyi olduğunu düşünmüştüm. Şimdi o kadar emin değildim. Belki de Via, ayrılana kadar ilişkinin ne kadar kötü durumda olduğunu fark etmemişti.

"Neden sarılmayı sevmediğini düşünüyordun?"

Parmağının ucunu göğsümde dolaştırdı. Beni öldürüyordu. Kendimi kontrol etme sınırlarımı ciddi şekilde zorluyordu. Çenesini göğsüme dayayıp düşünceli bir şekilde dudaklarını büktü.

"Chase ve ben... İlişkimizin ilk zamanlarında sarılıp uyurduk ama ikimiz de çok meşguldük. Hedeflerimize odaklanmıştık, o yüzden bu durum uzun sürmedi. Yapmak istediğimiz bir şeyden çok zorunluluk gibi geliyordu. Birlikte olduğumuz zamanlarda çok genç olduğumu bazen ha-

tırlamakta zorlanıyorum, yani karşılaştırma yapabileceğim hiçbir deneyimim yoktu. Bunun normal olduğunu düşünüyordum, mutluydum. Üzerinde fazla durmadım." Saçlarını kulağının arkasına attı ve hafifçe iç çekti. "Sanırım uzun süre kendimi durumun iyi olduğuna, bundan hoşlandığıma ikna ettim çünkü başka bir şey bilmiyordum. Ancak şimdi..." Duraksadı. "Tanıştığımızdan beri bana, onunla birlikte olduğumuz yıllarda hissettiğimden çok daha fazlasını hissettirdin. Her ne kadar bunu sonuna kadar hak ediyor olsa da Chase'i eleştirmek için söylemiyorum." Burnunu kırıştırdı. "Kâğıt üzerinde iyi bir çift gibiydik, gerçekte birbirimize uymuyorduk. Beni aldattığında çok kızmıştım. Kendimi en kötü şekilde ihanete uğramış hissettim. Kulağa çılgınca geliyor biliyorum ancak artık beni aldatmasından dolayı mutluyum. Yoksa hâlâ sevgisiz bir evlilikte sıkışıp kalmış olacaktım ve farkı asla bilemeyecektim."

"Evet... Ben de onun her şeyi mahvetmesine sevindiğim için bencil pisliğin tekiyim."

Hafifçe güldü. "İnan bana, ikiniz arasında bencil olan sen değilsin." Başını göğsüme yaslayarak fısıldadı. "Seninle vakit geçirmeye bayılıyorum... ve bu beni korkutuyor."

Onu öpmemek için kendimi zor tutarken dudaklarımı dilimle ıslattım. *Daha dişlerini fırçalamadın*, diye kendime hatırlatmaya çalışarak bu arzuyu bastırdım.

"Neden korkuyorsun?"

Omuzlarını silkti. "Seni pek tanımıyorum fakat yanında olmak istiyorum. Ayrıca yanında olmadığımda seni özlüyorum. Bu bana tuhaf geliyor çünkü Chase'le biz... ayrıy-

ken..." Uygun kelimeyi aradı. "Onun varlığını özlemiyordum. Elbette onu seviyordum ancak bu... bu çok farklı. Yakınından bile geçmiyor."

"Ben de senin için öyle hissediyorum," dedim dürüstçe. "Fazla düşünmeyelim, olur mu?"

Zihninde aramızdaki süreyi, ilişkinin ne kadar hızlı ilerlediğini tarttığını görebiliyordum. Ancak neden her şeyi sorgulamak zorundaydık ki? Neden insanlar *zamanın*, duygulardan daha önemli olduğunu sanıyordu? Chase'le geçirdiği onca zamana rağmen birbirlerine uygun değillerdi.

"Tamam," diye mırıldandı.

Kalkmadan önce biraz daha sarıldık. Ardından sırayla duş alıp sabah hazırlıklarımızı tamamladık. Dışarıya baktığımda araba hâlâ kara gömülüydü.

"Kahvaltı hazırlayacağım. Yumurtalı sandviç yapmak için malzemem var. Uyar mı?"

"Kulağa nefis geliyor." Kanepeye geçip dizlerini altına kıvırdı.

"Televizyonu açabilirsin. Kendini evinde hisset."

Sözümü dinleyip kumandayı aldı, bir belgesel kanalına denk geldi.

Yumurtalı sandviç ve patates kızartması hazırlamak fazla zamanımı almadı. Dün pek yemek yememiştik, ayrıca o dondurulmuş pizzanın doyurucu olduğu da söylenemezdi. Vücudum gerçek bir şeyler yemek için sabırsızlanıyordu.

Yemekleri tabağa koyarken, "Su mu, portakal suyu mu istersin?" diye sordum.

"Portakal suyu, lütfen." Kanepeden kalktı. "Bu bende alışkanlık yaratabilir. Her sabah kahvaltı hazırlar mısın?"

Bir bardak su doldurup tabağının yanına bıraktım. "Bana taşınmak istediğini mi ima ediyorsun?" diye ona takıldım.

Güldü. "Şey... sanırım bunun için henüz erken. Söylediğimi unut gitsin."

Kendi bardağıma da meyve suyu doldurup yanma oturdum. "Arazi temizlenene kadar günün büyük kısmını sanırım burada geçireceksin."

Yumuşak bir tebessümle başını salladı. "Hayatta kalabilirim."

Dünkü mini krizinden sonra rahatlamasına sevinmiştim. Aramızdakileri fazla irdelemesini istemiyordum çünkü sonunda iyi bir yere varamayacaktık.

"Sandviçini beğendin mi?"

"Harika olmuş. Gerçekten. Mükemmel bir aşçısın. Benden çok daha iyisin."

Gülümsedim. "Bir ara sana birkaç tüyo veririm."

Kahkaha atıp patates kızartmasından aldı. "Umarım benim sana verdiğim dersten daha faydalı olur." Ardından kaşlarını endişeyle çatıp, "Belki de bu iş bana göre değildir," diye ekledi.

Çatal elimden kayıp tabağa düştü. "Via, dalga mı geçiyorsun? Bu iş için doğmuşsun."

İç çekerek tabağını itti. Sanki birden iştahı kaçmıştı. "Sana gerçek bir ders bile vermedim ki... Nereden biliyorsun?"

"Pekâlâ, bugünü birlikte geçireceğiz. Seninle öğretmen-öğrenci oyunu oynamaktan fazlasıyla mutlu olurum." Ses tonumun, resim öğretmekten fazlasını ima ettiğinin farkındaydım ama kendimi tutamıyordum.

Ağzı açık kaldıktan sonra kahkahayı bastı. "Sen gerçekten bambaşkasın."

Omuz silktim. "Deniyorum. Ancak cidden, bence dün çizim yaparken kendimizi kaptırdık. Bana istediğin tavsiyeleri verebilirsin."

Elini yanağına koyup dirseğini tezgâha dayadı. "Bütün bunları bir hevesle yaptım ve aniden fazla düşünmeye başladım. Her zaman mantıklı bir insan olmama rağmen buraya taşınmak için hayatımı tamamen değiştirirken tüm mantığımı bir kenara attım. Şimdi planladığım şeylerin çoğunun öğretmenlikle ilgisi olmadığım fark ediyorum. Sadece insanlara resim sevgisini keşfedebilecekleri güvenli bir alan, okuldan ya da işten sonra rahatlayabilecekleri sakin bir yer sunmak ve belki şarap geceleri gibi etkinlikler düzenlemek istiyorum. Bu işte iyi olmak istiyorum. Başarısız olmak istemiyorum."

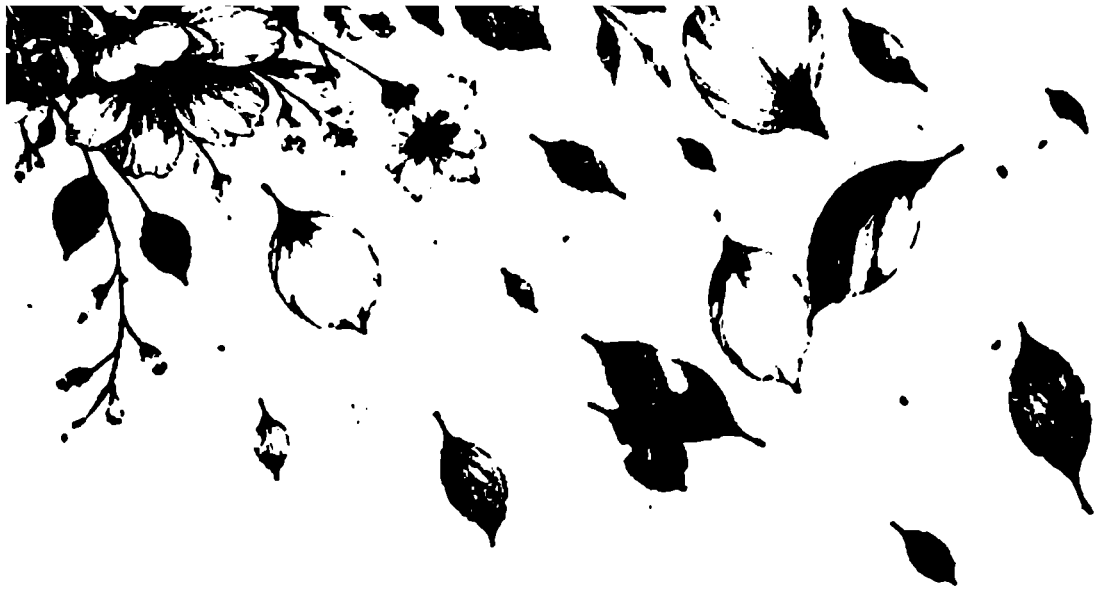
Kaşlarımı çattığımda alnımdaki deri gerildi. "Başarısız mı? Asıl başarısızlık, denememek olur. Hayatında ilk kez hayallerinin peşinden gidiyorsun. Bu inanılmaz bir şey. Sırf bunun için bile kendinle gurur duymalısın."

Kendinden bu kadar şüphe duyması beni rahatsız etmişti. Ailesi ve Chase hakkında söylediklerinden, yıllardır kendini bir kalıba soktuğunu ve hiç istemediği bir role uymaya çalıştığını anlamıştım.

"Be-belki de," dedi kekeleyerek. Sanırım ağlamak üzereydi.

Ağlamasını istemiyordum. *Via ağlamamalıydı.* Yapacağı şey, yaptıkları... çoğu insanın cesaret edebileceğinden daha fazlaydı. O rahatlığa alışmak ve *artık yapacak bir şey yok*, diyerek durumunu değiştirmeye çalışmamak kolay olandı. Stresinin ve endişesinin nedenini anlayabiliyordum fakat Via'nın, kaygılarının onu yiyip bitirmesine göz yummasına izin vermesini istemiyordum.

"Hadi ye bakalım." Tabağını ona yaklaştırıp göz kırptım. "Sonra da öğrenci-öğretmen oynamaya geçebiliriz."

YİRMİ SEKİZ

Via

Izzy'nin çığlığı o kadar yüksekti ki kulaklarımı tıkamak zorunda kaldım. "Izzy," diye inledim, sonunda çığlık atmayı bıraktığında. "Bu kadar bağırmana gerek yok."

"Elimde değil." Etrafta dans etti, resmen başı dönüyordu. "Reid'le iki gün boyunca *kar fırtınasında* mahsur kaldığını mı söylüyorsun? Bu hayatımda duyduğum en iyi haber olabilir!"

Elindeki telefonla hiç durmadan hareket etmesinden dolayı başım dönüyordu. "Oturur musun?"

Neyse ki, beni dinleyerek oturma odasındaki kanepeye oturdu. Arkasında palmiye ağaçlarının sallandığını görebiliyordum. Kar yığınlarından çok uzak bir manzaraydı. Sokakların temizlenmesi uzun sürmüştü, Reid'e göre normal-

den daha uzun zaman almıştı çünkü bu kadar kar yağması beklenmiyordu.

"Üzgünüm, sadece çok heyecanlıyım."

"Anlıyorum." Tutmak zorunda kalmamak telefonu peçete kutusuna dayadım.

"Peki bütün zaman boyunca çıplak mıydın, yoksa..." Son kelimeyi uzatarak, kaşlarını bana doğru oynattı.

Ona ifadesiz bir bakış attım. "Hayır."

Ağzı açık kaldı. "Neden hayır? Ayrıca neden bu durumdan rahatsız olmuş gibi konuşuyorsun?"

Omuzlarımı geriye doğru çekip biraz gevşetmeye çalıştım. Yogaya gerçekten tekrar başlamam gerekiyordu. Eskiden ara sıra derslere giderdim. Ne var ki, San Francisco'da geçirdiğim son birkaç ayda bir defa bile gitmemiştim.

Reid'in bu konudaki tutumunu ve ona bu konuda saygı duyduğumu kısaca anlattım ama...

"Sen fena hâlde azmışsın," diye bitirdi sözlerimi.

İsteksizce başımı salladım. "Onda beni çeken ne var, hiç bilmiyorum. Ben... yirmili yaşlarımda bile Chase'le böyle olduğumuzu hiç hatırlamıyorum." Bir süre durduktan sonra, "Bunları dinlemek istiyor musun gerçekten?" diye sordum.

"Tabii ki. Fakat konuşmak istiyorsan. İstemediğin hiçbir şeyi anlatmak zorunda değilsin."

Nefes aldım. "Chase'le seks hayatımız iyiydi, en azından ben öyle düşünüyordum. Belki o aynı şekilde hissetmiyordu. Ancak biz... uyumluyduk." Bunun yeterli bir açıklama olmasını umdum. Kız kardeşimi ayrıntılarla tiksindirmek istemiyordum. Sadece Reid'le aramızdakilerin

ne kadar farklı olduğunu ve bunun beni neden korkuttuğunu anlamasına yardımcı olmak istiyordum. "Reid ile birlikteyken, sanki tenimin altında bir elektrik akımı dolaşıyor. Ona yeterince yaklaşamıyorum. Ben yalnızca..." Düşüncesiyle bile yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum. "Kıyafetlerini yırtarak onu yiyip bitirmek istiyorum. Daha önce *hiç* böyle hissetmemiştim. Gerçi bundan daha fazlası var. *Ondan* gerçekten hoşlanıyorum. Tatlı, komik; birçok ortak noktamız var ve onunla birlikteyken kendimi ait olduğum yerdeymişim gibi hissediyorum."

Bunlar şimdiye kadar söylediğim en tutarsız sözler olabilirdi. Âşık bir genç kız gibi konuşuyordum.

Izzy elinin tersini alnına koyarak bayılacakmış gibi yaptı. Ardından ciddi bir ifadeyle, "Gerçekten, ruhunu uyandıran birini buldun. Chase sana uygun değildi ama bence hâlinden memnundun. Açıkçası, flört deneyimin olmadığı için daha iyi seçeneklerinin olacağından haberin yoktu," dedi.

Haklıydı, öyle olduğunu biliyordum. Yine de sözlerindeki gerçeklik biraz canımı yaktı.

Geri dönüp her şeyi yeniden yapmam mümkün değildi. Sonu belli bir ilişkide ve iyi olsam da bana mutluluk getirmeyen bir kariyerde harcadığım zamanı geri alamazdım.

"Reid'le olanları fazla kafana takma," diye devam etti, sanki düşüncelerimin döngüye girdiğini biliyormuş gibi. "Mutlu olmaya hakkın var."

Mutlu olmanın benim de hakkım olduğunu bana onun hatırlatmak zorunda kalmasından nefret ediyordum. Ne yazık ki, buna ihtiyacım vardı.

"Deniyorum."

"Güzel." Gülümsedi. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Görüntülü konuşmayı bitirdiğimizde, bir süre boyunca kanepeme oturup Izzy'nin söylediklerini sindirdim. Bu sırada altımdan gelen çekiç ve çivi tabancalarının sesi yüzünden baş ağrım her an başlayacakmış gibi geliyordu.

"Buradan çıkmam gerekiyor," diye mırıldandım kendi kendime.

Eskiz defterimi, bazı resim malzemelerini ve cüzdanımı çantama tıkıştırıp anahtarlarımı alarak merdivenlerden aşağı indim.

Aşağıya inip ayaklarım yerden kesildiğinde çığlık attım. Popom asfalta sert bir şekilde çarpınca nefesim kesildi. Çantam omzumdan düştüğünde kalemler yuvarlandı. *"Ah."*

"Her şey yolunda mı? Sesin..." Gözlerimi kapattım. Bu anın daha kötüye gidebileceğini düşünmemiştim ama gidiyordu. "Siktir," diye küfretti Derrick. "Yardım edeyim."

İşte bu kadar şanslıyım.

Minnettar bir gülümsemeyle ellerini tutarak yerden kalkmama yardım etmesine izin verdim.

"Üzgünüm. Buzu görmedim."

Neden özür dilediğimi bilmiyordum. Kaşlarını çatmasından onun da bilmediği anlaşılıyordu. "Siyah buz tehlikelidir," diye açıkladı. Ayağa kalktığımda eğilip düşen eşyalarımı topladı.

"Siyah buz mu?" diye tekrar ettim.

Doğrulup eşyalarımı uzattı. Gülümsedim ve onları alarak çantama koydum.

"Neredeyse görünmez olan ince buz tabakası. Araba kullanırken dikkatli ol, o araba kışın bu bölgede kullanmak için pek uygun değil. Üstelik yollar da buz tutmaya başladı."

"Harika," diye inledim.

"İstersen seni dilediğin yere bırakabilirim," diye teklif etti. Cebinden anahtarlarını çıkarmaya başlamıştı bile.

"Hayır, hayır." Elimi sallayarak onu geçiştirdim. "Ben iyiyim. Uzak bir yere gitmiyorum. Dikkatli süreceğime söz veriyorum."

Derrick'ten kaçmak için elimden geleni yapmamdan dolayı kendimi kötü hissettim. O iyi bir adamdı. Ancak oğluna olan hislerim, onun gözlerine bakmamı neredeyse imkânsız hâle getiriyordu.

Bir adım geri çekilirken, "Emin misin?" diye sordu.

"Ben iyiyim." Dikkatlice bir adım ileri atınca popomdaki ağrı yüzünden yüzümü buruşturdum. Bana sorgulayan bir bakış attı. "Buz ve asfaltın birleşimi poponun gerçekten acımasını sağlıyormuş."

Gülümsedi. "Bir daha düşme. Görüşürüz, Via."

Elini sallayarak binanın ön tarafına doğru yürüdü.

Soğuk havayı buğulandıran bir nefes verdim. Derrick'e adil davranmadığım için kendimden nefret ediyordum ama kendimi sıkışıp kalmış gibi hissediyordum. Üstelik istemeden de olsa bu duruma kendimi ben sokmuştum.

Arabama binip motoru çalıştırdım, soğuktan titriyordum. Isıtma tam güçte çalışıyordu fakat şu anda sadece

soğuk hava üflüyordu, bu yüzden ısınması için tekrar kapattım.

Radyoyla uğraşırken sonunda arabayı geri vitese alıp, o korkunç buzun başka bir parçasına çarpacağımdan korkarak yavaşça geri çıktım. Katılmak istemezdim ancak bu tür koşullarda nasıl sürülmesi gerektiğine dair bir tür sürüş testi olması gerektiğini düşünüyordum.

Kendi paranoyam olduğundan emindim ama bahçemde çalışan tüm adamların, arabamın bir yerlere çarpmasını bekler gibi bana baktığını hissediyordum.

Birkaç blok uzağa, Ella'nın bir süre önce bahsettiği bir kahve dükkânına sürdüm. Başka işlerle meşgul olduğum için oraya henüz gidememiştim.

Sokağa park edip park metreye hızlıca bozuk para attım. Kasaba henüz uygulama sistemine geçmemişti. Tuzlanmış kaldırımda dikkatli adımlar atarak içeriye girdim. Taze çekilmiş kahvenin kokusunu içime çektim. Vücudum, kafeinin yaklaştığını hissederek uyanıyor gibiydi.

Tezgâhın arkasında duran neşe dolu kız, "Merhaba, *Bold Brews*'a hoş geldiniz. Ne alırsınız?" diye sordu. Acaba kaç kahve içmişti, yoksa doğuştan mı bu kadar enerjikti? Eğer öyleyse kıskanmıştım.

Göz gezdirerek sezonluk menüye baktım. "Naneli *mocha* harika olur."

"Mükemmel seçim." Bir bardak aldı ve üzerine bir şeyler yazdı. "Başka bir şey ister misiniz?"

"Sadece kahve."

"Tamamdır." Siparişimi kasaya girerken ben de parayı uzattım.

"Bozuk parayı bahşiş kutusuna atabilirsiniz," dedim. Köşede rahat bir yer bulup çizim yapmak için oraya doğru yürüdüm.

İçeceğim hazır olduğunda oturmamın üzerinden fazla zaman geçmemişti. Kahvemi alıp koltuğa tekrar oturdum. Eskiz defterimdeki son çalıştığım sayfayı açtım. Izzy'ye Noel hediyesi olarak vermek istediğim Wonton'un kalem ve mürekkeple çizilmiş resmiydi. Çalışmaya başladım.

Çizim ve resim yapmanın, zamanın akıp gitmesini sağlayan bir yanı vardı. Yaptığım işe kendimi kaptırdığımda etrafımdaki her şey kayboldu. *Mocha*'mın son yudumları soğumuşken kahve dükkânına giren gürültücü bir grup genç beni gerçekliğe geri döndürdü. Sadece dört kişi olmalarına rağmen fazla gürültü yapıyorlardı. Aptallık ederek kulaklıklarımı getirmemiştim. Şu ana kadar dükkândaki yumuşak sesleri ve arka planda çalan Noel müziğini keyifle dinliyordum.

Sinirlenerek adamlara gözlerimi kıstım, birden aklıma bir şey geldi. Bir tür tanıdıklık. Onları tanımam imkânsızdı ama yine de bana tanıdık geliyorlar gibiydi. Reid'in yaşlarında oldukları için olmalıydı.

Wonton'un burnuna detaylar eklemeye odaklanmaya çalıştım.

Grup siparişlerini beklemek için yan tarafa, bana daha yakın bir yere geçti. Adamlardan biri, benim siparişimi alan baristayla sohbet etmeye devam etti. Onun söylediklerinden mi yanakları kızarıyordu acaba?

"Hey," dedi içlerinden biri, dikkatimi çekerek. "Yüzün tanıdık geliyor. Seni nereden tanıyorum?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, sanmıyorum. Üzgünüm." Eskiz defterime baktım, bu adamlar burada takılacaklarsa toparlanıp gitmeli miyim diye düşünüyordum. Hâlâ yüksek sesle konuşuyorlardı.

"Evet." Parmaklarını şıklattı. "Sanırım tanıyorum."

Kafam karışmış bir şekilde tekrar başımı kaldırdım. "Üzgünüm fakat hayır. Buraya yeni taşındım."

"Hayır." Parmaklarını dudaklarına sürttü. "Seni buralarda görmüştüm. Hey, Justin." Baristayla flört eden adama seslendi. "Bu bayan tanıdık gelmiyor mu?"

Justin adındaki adam flört ettiği kızdan uzaklaştı. Bana biraz gözlerini kısarak baktı. Şimdi diğerleri de bana bakıyordu. Kendimi mikroskop altında bir böcek gibi hissediyordum.

"Evet," dedi Justin.

Gözlerimi devirip eskiz defterimi kapattım ve eşyalarımı çantama koymaya başladım. Artık kendimi son derece rahatsız hissediyordum.

"Gitmem gerek," diyerek ayağa kalktım. Bardağımı aldım çünkü acelem olsa bile çöpümü burada bırakıp başkasına temizletmeyecektim.

"Sen *Monday's*'teydin," dedi Justin. "Sen Reid'in eve götürdüğü kızsın."

Mideme sert bir yumruk inmiş gibiydi. *Ah, kahretsin.*

"Seni oradan hatırlıyorum," diye ilk adam araya girdi. "Seni tanıdığımı biliyordum."

Onların bakışları altında kıpkırmızı kesilmiştim. "Şey... Gitmem gerek." Yanından geçmeye çalıştım.

Geçmeme izin verdiklerinde arabama doğru neredeyse koşarak gittim. Normal hızda yürümemi sağlayan tek şey deli gibi ağrıyan popomdu. *Aptal, işe yaramaz siyah buz.*

"Via!" Adımın söylenmesiyle omuzlarım gerildi.

Neredeyse kaçıyordum, elim arabamın sürücü kapısındaydı. Acele ettiğim için çöp kutusuna atmayı unuttuğum bardak hâlâ diğer elimdeydi.

Justin kahve dükkânının önünde duruyordu, elleri kot pantolonunun ceplerindeydi. Dondurucu soğuğa rağmen üzerinde sadece göğsünün köşesinde bir tür logo olan, kalın siyah bir *sweatshirt* ve kulaklarını örten bir bere vardı.

"Senden gerçekten hoşlanıyor."

Sözleri beni tamamen şaşırttı, dilim tutuldu. Ağzım açık kalırken ona bakakaldım.

Omuzlarını silkerek, "Sadece bilmen gerektiğini düşündüm." İçeri girmek için döndü, elini kapı koluna koydu ama durup bana baktı. "Reid iyi bir adam, büyürken çok şey yaşadı." *Annesi.* "Onu incitme. Şu anda hiç olmadığı kadar mutlu ve bence bunun sebebi sensin."

Bu veda sözleriyle Justin içeriye girdi. Ben de soğuk arabama geri döndüm.

Bir an söylediklerini nasıl sindireceğimi bilemeden orada öylece oturdum. Soğuktan korunmak amacıyla arabayı çalıştırmam uzun sürmedi. Düşüncelerimi bastırmak adına radyonun sesini açıp eve doğru yola çıktım.

YİRMİ DOKUZ

Reid

Koca Dan'in kapısını çalıp açmadan önce sert bir sesle, "Gir," demesini bekledim.

Bu konuşmayı erteliyordum çünkü ne söyleyeceğini zaten biliyordum. Yine de konuşmam gerekiyordu. Yarı zamanlı çalışmak faturalarımı ödememe yetmiyordu. Başka bir yerde tam zamanlı iş bulmam gerekiyorsa, bunu ne kadar erken öğrenirsem o kadar iyi olurdu.

"Selam, evlat." Masasının karşısındaki kanepeye oturmamı işaret etti. Plastik deri kumaşın birden fazla yeri yırtılmıştı ve oturduğumda daha da yırtılacağından emindim. "Uzun zamandır seni görmedim, kusura bakma. Ofis işleriyle meşguldüm. Nasıl olduğunu bilirsin." Aslında nasıl olduğunu bilmiyordum. "Nasıl gidiyor?"

"Pozisyonum hakkında konuşmak istiyorum."

"Tabii ki," Arkasına yaslandığında sandalyesi gıcırdadı. "Bir sorun mu var?"

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Hayır, her şey yolunda. Ancak artık babam için çalışmıyorum ve..."

Yüzü buruştu. "Ve tam zamanlı bir işe ihtiyacın var," diyerek cümlemi tamamladı.

"Evet," dedim kelimeyi uzatarak.

Parmaklarını birleştirip dirseklerini masaya dayadı.

"Reid, üzgünüm fakat seni tam zamanlı çalıştıracak durumda değilim. İşler şu anda zar zor yürüyor."

Başımı salladım. Bunu bekliyordum.

"Sorun değil. Anlıyorum."

"Üzgünüm," dedi tekrar. "Eğer yapabilseydim..."

"Biliyorum," derken sıkıntıyla iç çektim. "Tam zamanlı bir iş arayacağım, haberin olsun istedim."

İhtiyacım olan saatlerde çalışabileceğim bir iş bulmak için muhtemelen en az bir saat yol gitmek zorunda kalacak olsam da gereken neyse yapacaktım.

Başını salladı. "Bir şey bulursan haber ver."

"Veririm."

Elini sıkıp kapıdan çıktım. Kapı arkamdan hafifçe kapandığında derin bir nefes verdim. Babamın benim için en iyisini yaptığını biliyordum ama bu durum gerçekten berbattı. Yine de bir yolunu bulacaktım. Her zaman bulurdum.

Via'nın bana bıraktığı eskiz defteri şimdi çizimlerle doluydu. Bu kadar çabuk dolacağını düşünmemiştim. Sanırım ilham geldiğini söyleyebilirdim.

Sehpanın üzerindeki dizüstü bilgisayarım benimle dalga geçer gibi duruyordu. Çok sayıda başvuru formu doldurmuştum. Bunlardan herhangi birine cevap alıp almayacağım muammaydı. İş aramak kendi başına tam zamanlı bir işte çalışmaya benziyordu.

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip en sonunda her şeyin yoluna gireceğini kendime hatırlattım.

Her zaman öyle olmuştu.

Babamın, tek başıma atamayacağım adımları atmam için beni doğru yöne iterek yardım etmeye çalıştığını biliyordum. Ancak en azından iş durumumu kesinleştirene kadar bekleyebilirdi.

Beni tanıyordu, bu yüzden tereddüt edip değişiklik için zamanımı harcayacağımı düşünüyordu; ki bu muhtemelen doğruydu.

Tam zamanlı bir iş bulamazsam, mecburen zamanımı garajlar arasında bölmek zorunda kalacaktım. Belki şanslıysam, otuzuma kadar kendi garajımı açıp sadece restorasyona odaklanabilirdim. En azmdan hayalim buydu.

Annem, kız kardeşimle beni her zaman mutlu eden şeyi yapmamız için teşvik etmişti ve ben de bunu istiyordum. *Bir gün.*

Bazen, hayatlarımızda yaptıklarımızı görebilseydi ne düşünürdü diye merak ediyordum. Mutlu olur muydu, gurur duyar mıydı, yoksa daha fazlasını yapmamızı ister miy-

di? Boğazımda bir düğüm oluştu. Daha fazlasını yapmamızı isteyeceğini düşünmek hoşuma gitmiyordu.

Dizüstü bilgisayarımı tekrar kendime çekip, çevrede başka garajlar aradım ve daha fazla başvuru formu doldurdum. Biri bana ulaşacaktı. En azından kendime böyle söylüyordum.

Televizyonu açıp uygulamalar arasında gezindim. Birini seçtikten sonra film seçeneklerini inceledim. Defalarca izlediğim bir filmi seçip arka plan sesi olarak açtım.

Buzdolabından kalan yemekleri alıp mikrodalgada ısıtmaya bırakırken homurdandım.

Zihnim, son günlerde olduğu gibi durmadan Via'ya kayıyordu. Onu yakında tekrar bir randevuya çıkarmak istiyordum ama aklıma hiçbir fikir gelmiyordu. Justin'den gereksiz tavsiyeler almakla zamanımı yine boşa harcamayacaktım.

Telefonum çaldı ancak cevap vermedim. Normalde aramaları reddetmezdim fakat o anda kimseyle konuşacak havada değildim. Arayan her kimse, daha sonra geri arayabilirdim.

İlk aramadan hemen sonra telefon ikinci kez çalınca içimden bir ses, bir terslik olduğunu söyledi.

"Alo?" diye cevapladım. "Layla?"

"Weed dayı," Lili telefonda ağlayarak konuştuğu için söyledikleri anlaşılmıyordu. "O annemi incitti."

Gözüm kararmıştı. Kimin yaptığını sormama gerek yoktu. Bunu tahmin ettiğimi söylemek istemezdim fakat

kız kardeşim pislik adamı terk etmediği sürece, sözlü tartışmaların fiziksel şiddete dönüşeceğini her zaman biliyordum. Tabii ki ona bir şey söyleyememiştim. Layla her zaman kendi bildiğini yapmıştı.

"Annen iyi mi?"

Lütfen, lütfen iyi olsun.

"B-bilmiyorum," dedi hıçkırıklarının arasından. "Onu yüzüne vurdu ve annem düştü. Ben de seni aradım."

"Lili, neredesin?"

Telefonu açtığımda ağladığını duyduğum andan itibaren koşuşturmaya başlamış; ceketimi, cüzdanımı, anahtarlarımı ve ayakkabılarımı almıştım. Lily bana kendini alt kattaki banyoya kilitlediğini söylediğinde, çoktan arabama koşuyordum.

Yolda polisi aradım.

Bu, kız kardeşimin isteyeceği son şeydi ama o pislik erkek arkadaşı ona *vurmuştu*. Hem de Lili'nin önünde. Kız kardeşimin suç duyurusunda bulunup bulunmayacağını bilmiyordum ancak bunun kayıtlara geçmesini istiyordum.

Babamın evine olabildiğince çabuk ulaşmak için muhtemelen bilinen tüm hız sınırlarını ihlal etmiştim. Arabayı durdurduğumda frenlerden acı bir ses yükseldi. Yarısı kaldırıma çıkmış hâlde bırakıp çıktım.

Babamın nerede olduğunu, işyerinde mi, yoksa başka bir yerde mi çalıştığını bilmiyordum. İşte tam da bu yüzden Layla'ya, kendisi evde yokken o lanet herifi eve getirmemesi gerektiğini söylemişti.

Uzakta siren sesleri duyuluyordu. Yakında olduklarına sevindim, yoksa o pisliği öldürebilirdim.

Kapıya koştum ama kilitliydi. Küfrederek anahtarları aradım. Anahtarlar yere düştü, onları yerden alıp doğru anahtarı bulduktan sonra kilide soktum.

"Layla!" Panik içinde kız kardeşime seslendim. "Layla!"

Herhangi bir ses geliyor mu dinledim ancak sadece ürkütücü bir sessizlik vardı. Bu da beni daha da strese soktu.

Lili'nin orada olduğunu söylediği banyoya doğru giderken kapının önünde durdum ve kapının açık olduğunu gördüm. Kız kardeşim banyo zemininde oturmuş ağlıyordu. Kollarını Lili'nin boynuna dolamıştı. O da ağlıyor, annesine sıkıca sarılıyordu.

Kız kardeşimin yüzüne kötü durumda demek durumu hafifletirdi. Yanağındaki kan kurumuştu, saç çizgisinde de bir kesik var gibi görünüyordu. Gözlerim üstünde dolaşırken kırılan bir yeri olup olmadığına baktım. Her şey sağlam görünüyordu fakat yüzündeki çürükler kötü durumdaydı. Kolunda da parmak izi şeklinde morluklar vardı.

Ellerim yumruk hâline geldi. "Nerede o?"

Kız kardeşim başını sallayıp, "G-Gitti," dedi zorlukla.

İçimdeki öfke öyle büyümüştü ki, o pisliği parçalayana kadar dövmekten başka bir şey istemiyordum. Bu onun gitmiş olmasının iyi bir şey olduğu anlamına geliyordu.

"Polis geliyor," dedim hazırlıklı olmasını isteyerek. "Onlarla konuşmalısın."

"Ya-yapamam."

"Neden?" Sesimi yükseltmek istesem de bağırmıştım. Kız kardeşim irkildi.

"Ba-bana bak-baksana. İşte ne-nedeni bu."

Kız kardeşime baktığımda kalbim paramparça oldu. O bundan çok daha iyisini hak ediyordu. Neden bunu göremiyordu?

"Bu yüzden onlarla konuşmalısın."

Başını hafifçe sallayıp başını Lili'nin boynuna gömdü. O baş sallamanın polislerle konuşacağı anlamına geleceğini umuyordum.

Layla'nın iyi olduğunu ve Brandon'ın burada olmadığını bildiğim için dışarı çıkıp polisleri karşıladım. Eve girdiler, yanlarında sağlık görevlileri de vardı. Kız kardeşimin göremediğim bir yara almamış olması için dua ediyordum.

Herkes bir şeylerle uğraşıyordu ve şu anda elimden gelen bir şey yoktu. Babamı aradım.

"Selam, n'aber?" diye sordu. Arka planda kamyonetinin kapısının kapanma sesi yankılandı.

Nasıl söyleyeceğimi bilemediğim için tereddüt ettim. Erkek arkadaşının kızını dövdüğünü ona söylemenin kolay bir yolu yoktu.

"Şey... Layla... Brandon buraya gelmiş ve... ona zarar vermiş."

Siktir. Kelimeler ağzımdan çıkmıyordu, beynim hâlâ durumu anlamaya çalışıyordu.

"O iyi mi?" Sesindeki korku beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyordu. Hiçbir ebeveyn, hiçbir insan mükemmel değildi. Yine de babamız bizim için elinden geleni yapmıştı. Her zaman yanımızda olmuştu. Bizi tüm kalbiyle sevdiğini; kız kardeşim ya da benim için gözünü kırpmadan canını vereceğini biliyordum.

"O... o iyi olacak." İyi olduğunu söylemek istemiyordum çünkü o olaydan sonra nasıl iyi olabileceğini bilmiyordum. Yine de babamın paniğe kapılıp kızının öldüğünü düşünmesini istemiyordum. "Polis geldi. Brandon ben geldiğimde yoktu."

"Nasıl öğrendin? Eve mi uğramıştın?"

"Lili aradı."

Babam küfürler yağdırdı. "Layla'nın neden beni aradığını merak ediyordum. Lili'nin, söz verdiğim gibi *McDonald's* siparişlerini eve getirip getirmeyeceğimi kontrol ettiğini düşündüm. Ben... *Siktir.*"

"Bilemezdin, baba."

"Mümkün olduğunca çabuk oraya gelirim, tamam mı?"

"Hiçbir yere gitmiyorum."

Telefonu kapatıp cebime geri koydum ve Layla'yı kontrol etmeye gittim. Layla artık kalkmıştı. Mutfak sandalyesinde oturmuş, sağlık görevlileri onu muayene ederken polislerin sorularını yanıtlıyordu. Çok sarsılmış görünüyordu fakat kızı için kendini tutmaya çalıştığı belliydi.

Lili annesinin kucağından atlayıp bana koşarak sarıldı. "Teşekkür ederim."

Siktir. Bu basit *teşekkür ederim* kalbimi paramparça etmişti. Lili asla o telefonu açmak zorunda kalmamalıydı.

Dizlerimin üzerine çöküp ona yaklaşarak onu sıkıca kucakladım. Lili'ye ya da kız kardeşime bir şey olursa kendimi asla affetmezdim. Layla'nın yıllardır Brandon'la birlikte kalmasına ne kadar kızsam da böyle bir şeyin olmasını asla istemezdim.

"Çok cesursun," dedim Lili'ye sessiz bir sesle. Bu akşam yaşadıklarından sonra onu ürkütmekten korkuyordum. "Beni aradığına çok sevindim."

Gözleri yaşlıydı, başını salladı. Alt dudağı titremeye başlayınca sanki karnıma tekme yemiş gibi oldum. Onu tekrar sıkıca sardım, küçük kolları boynuma dolandı.

Babamız eve girdiğinde, Layla'nın iyi olduğunu, yani kırığı olmadığını ve kafasındaki kesik için dikiş gerektiğini belirtmişlerdi.

"Tanrım, Layla." Onu şöyle bir süzdü ve babam -annemin vefatından beri ağladığını tek bir kez bile görmediğim o adam- oracıkta darmadağın oldu. Layla'nın şok olmuş gözleri bir anlığına benimkilerle buluştu. "Sana bir şey olsaydı ne yapardım bilmiyorum." Kollarını garip bir şekilde havada tuttu, onu kucaklamak istediği ama incitmekten korktuğu her hâlinden anlaşılıyordu.

"Baba," diye hıçkırdı. Babamın onu incitmekten korkmasına gerek kalmadı çünkü Layla kendini babamın kollarına atıp ona sarıldı. Çocukluğumuzdan beri onu babama sarılırken görmemiştim, en azından böyle.

Layla babamla benden çok daha fazla çatışmıştı. Daha yaramaz bir çocuktu, sürekli belaya bulaşırdı. Bu yüzden araları bozuktu. Oysa ben onun karıştığı türden şeylere hiç ilgi duymamıştım.

Birisi boğazını temizleyerek dikkatimi çekti. "Arayan siz miydiniz?" Başımı salladım. "İlk gelen kişi de mi sizdiniz?" Tekrar başımı salladım. "İfadenizi almamız gerekiyor."

"Tamam. Lili, annenle büyükbabanın yanına gider misin? Ben hemen gelirim."

Başını salladı, gitmeden önce gözyaşlarıyla ıslanan yüzünü benim kapüşonuma sildi.

Polisle birlikte oturma odasının köşesine yürüdüm ve telefonun geldiği andan polislerin geldiği ana kadar olanları ayrıntılı şekilde anlattım.

Polisler ayrıldığında, yaşananlardan dolayı bitkin düşmüştüm. Layla ile Lili'nin nasıl hissettiklerini hayal bile edemiyordum.

Kanepeye yığıldığımda Lili gelip yanıma tırmandı. Kolumu onun beline doladım. Yeğenime veya kız kardeşime bir şey olsaydı ne yapardım bilmiyordum. Brandon'ın bunun bedelini ödemesini istiyordum. Arabama atlayıp o ezik herifi bulmak çok kolay olurdu ama burada olmam gerektiğini biliyordum. Ailemin bana ihtiyacı vardı.

Babam ve Layla mutfakta fısıltıyla konuşuyorlardı.

"Acıktın mı?" diye sordum Lili'ye. Aklımda bir şeyler yemek olmamasına rağmen adrenalin etkisi geçince acıktığımı fark etmiştim. Cevap olarak başını salladı. En kötüsü, artık bu olayı asla unutmayacak yaştaydı. Büyüdüğünde, bunun üzerinde ne tür bir etkisi olacağını kim bilebilirdi ki? "Pizza ister misin?"

Şu anda yapabileceğim pek bir şey yoktu. En azından Lilibet'e bakıp bu durumu biraz olsun iyileştirebilirsem, bunu yapacaktım.

Bana başını sallayarak, "Evet, lütfen," diye fısıldadı.

Layla ve babam mutfakta konuşmaya devam ederken, uygulamadan pizza siparişi verdim.

Lili'yi kollarımdan ayırarak sordum. "Bir dakika burada kalabilir misin? Hemen dönerim. Söz veriyorum."

"Tamam," dedi biraz isteksizce.

Mutfaktaki diğerlerine katılmadan önce televizyonu onun için açtım.

Babam dikkatini anında bana çevirdi. "Biliyor muydun?"

Adımlarım sendeledi. "Neyi?"

Biraz tuzağa düşmüş gibi hissediyordum. Ben burada bile değilken hangi konudan bahsettiğini nasıl bilebilirdim ki?

Layla, benimle göz teması kurmak istemeden başka yere baktı. "Onu daha önce dövdüğünü."

Ağzım açık kaldı.

"Baba, Reid'in bilmediğini söylemiştim." Sesi yumuşaktı, sanki tüm öfkesi sönmüştü. Onu böyle görmek hoşuma gitmiyordu.

"Ne zaman?" diye sordum, parmaklarımı yanlarda esneterek.

"Ara sıra." Sonunda bunun ne kadar kötü olduğunu fark etmiş gibi yüzünü buruşturdu. "Genelde kimsenin göremeyeceği yerlerde yapardı. Sanırım bunu bilerek yapıyordu." Dudaklarını diliyle ıslattı, gözleri etrafta dolaştı. "Ondan ayrılmaya korkuyordum. Ayrılırsam yaşanacak şeylerle alakalı beni tehdit etti... Sonunda vazgeçeceğini düşündüm."

Babam kaşlarını çattı. "Layla..."

Onu azarlamanın bir anlamı olmadığını bildiğim için araya girdim. Bugün zaten yeterince dayak yemişti. Kelimenin tam anlamıyla.

"Onunla ilişkin bitti, değil mi?"

"Evet. Tanrım, evet."

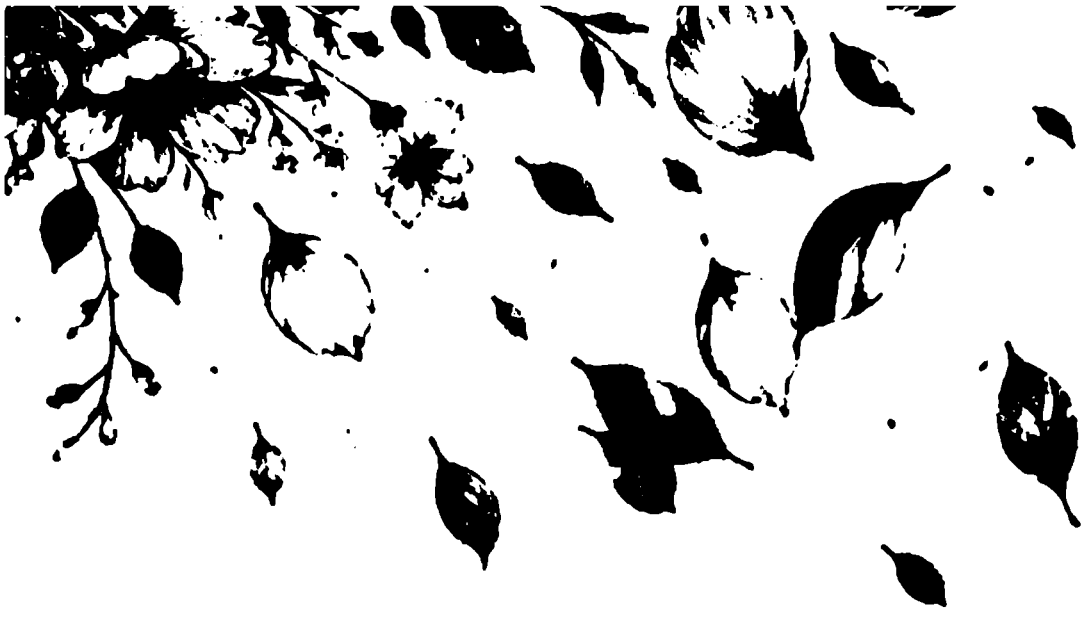
"Güzel." Hissettiğim kadar rahatlamış göründüğüme emindim. "Dava açacak mısın?" Tereddüt etse de sonunda başını salladı. "O zaman şimdilik bu kadar yeter." Babamın daha fazla şey söylemek istediğini biliyordum. Buna rağmen bazen hiçbir şey söylememenin daha iyi olduğunu da biliyordum. Bu durumda *sana demiştim* gibi sözler yardımcı olmazdı.

"Lili acıkmış, pizza sipariş ettim. Oturalım ve bir sonraki adımını düşünelim, ne olursa olsun," dedim kız kardeşime.

Güvenlik nedeniyle taşınması gerektiğini düşünürse ya da yaşadıklarını atlatmak için danışmanlık almak isterse, her zaman yanında olacaktık. Aileler bunun için vardı.

Layla bana sarılmak için uzandı. O benim ablam olabilirdi fakat koruyucu olan hep ben olmuştum.

Onun harika şeyler yapabileceğini biliyordum ve belki artık Brandon onu engellemeyeceği için sonunda bunları başarabilirdi.

OTUZ

Via

Şükran Günü hızla gelip geçmişti. Zamanımı tek başıma geçiriyordum çünkü uçağa atlayıp California'ya dönmek ve o vakti ailemle harcamaktansa dişimi çektirmeyi tercih ederdim. Onları gerçekten çok seviyordum ama eleştirilerini ve yaşadıkları hayal kırıklıklarını dinlemenin, benim için güzel bir tatil fikri olmadığını düşündüm.

Bunun beni korkunç bir evlat hâline getirdiğinin farkındaydım. Üstelik onları özlemiştim de ama... geri dönmeye henüz hazır değildim.

Bu yüzden tatili, pijamalarımla kanepeye yayılmış şekilde, klişe Noel filmleri izleyip hindili sandviç yiyerek geçirdim. Bir de kasabının fırınından aldığım elmalı turta vardı. Elbette üstüne vanilyalı dondurma da eklemiştim.

Bir saat boyunca saçımı kuruttuktan sonra makyajıma başladım.

Reid'le ikinci resmî randevumdu. Onun ailevi meseleleri, benimse birkaç ay sonra kapılarını açmasını umduğum dükkanın işleriyle boğuşmam sebebiyle bu randevu ikimizin de canını sıkacak kadar gecikmişti. Hedefim ilkbaharda açmaktı, neler olacağını görecektik.

Randevuya zaman bulamamış olsak da bu birbirimizi görmediğimiz anlamına gelmiyordu. Onun apartmanının yakınındaki bir kafede birkaç kez buluşup sohbet etmiştik. Her seferinde, tek bir öpücükle beni ardında ürpermiş hâlde bırakıyordu.

Bazen, bu adamla tek gecelik bir ilişki yaşadıktan ve onu bir daha görmemeye karar verdikten sonra günümün en güzel anlarının onunla konuşmak olduğuna inanamıyordum.

Izzy benim en büyük destekçimdi. Dürüst olmak gerekirse kız kardeşimin desteği olmasaydı, ona olan hislerim nedeniyle panikten kafayı yeme noktasına gelirdim.

Makyajımı bitirip telefonuma baktığımda, Reid'in beş dakika önce çıktığım yazdığı bir mesaj buldum.

Saate bakınca küfrettim.

Neredeyse kendi ayaklarıma takılıp düşerken, yatak odama koştum. Aceleyle kıyafetlerimi karıştırıp giyecek bir şey aradım. Bana kalın giyinmemi söylemişti, tek bildiğim buydu ki bu da pek bir şey anlatmıyordu. Bu, şık giyinmem ama tüm vücudumu örtmem gerektiği anlamına mı geliyordu, yoksa kot pantolon da olur muydu?

Açıklığa kavuşturmak için hızlıca Reid'e mesaj attım. Mesajımı yanıtlamak yerine, telefonum avucumda çalmaya başladı.

"Via," dedi adımı alçak ve şehvetli bir sesle. Böyle söylemek istediğinden emin değildim ama kesinlikle öyle geliyordu. "Bu konuyu fazla düşünüyor olabilir misin?"

"*Hayır*," dedim kendimi savunarak. "Ancak bana ne yapacağımızı söyleme..."

"Buz patenine gidiyoruz."

Buz pateni. Bu cevaba gülümsemeden edemedim. Bir hafta önce hiç gitmediğimi sohbetimiz sırasmda öylesine söylemiştim. Beni gerçekten dinlemesi ve hatırlamış olması, Reid'in tahmin edemeyeceği kadar önemliydi.

"O hâlde kot pantolon ve kazak olur mu?"

"Harika. Birazdan oradayım."

Telefon kapandığmda onu yatağın üzerine attım. Çekmecede en sevdiğim kot pantolonumu bulmam uzun sürmedi. Yıllardır en sevdiğim pantolonumdu ve bunun iyi bir nedeni vardı. Vücuduma ikinci bir deri gibi yapışır, popomu muhteşem gösterirdi.

Düğmeyi ilikleyip fermuarını çektiğimde, ellerimi kalçama koyarak aynaya döndüm. Dantelli siyah sutyenime baktım. "Bunu her zaman giyerim," diye kendi yansımama savunmacı bir şekilde mırıldandım.

Aynaya sırtımı dönüp en yumuşak kazaklarımdan birini seçtim. Kazak kalındı, bu yüzden onu fermuarlı montum ve eldivenlerimle birlikte giyersem soğuktan iyi korunacağımı düşünüyordum. Ayakkabılarımı giydiğimde kapı çaldı.

"Bir dakika," diye seslendim, duvarların ince olduğunu bildiğimden beni duyacağından emindim.

Çantamı alıp omzuma astım ve kapıda Reid'le karşılaştım.

Yeni kesilmiş, gri bere altında kıvrılan koyu renk saçları ve soğuk rüzgâra karşı kaldırdığı omuzlarıyla öpülesi görünüyordu.

"Merhaba," dedi. Burnu soğuktan kızarmıştı.

Ben merhaba demedim, en azından sözle değil. Parmak uçlarımda yükselerek öne doğru eğildim ve onu öptüm. Bir öpücükten daha fazlasını istiyordum ama şimdilik bununla yetinmek zorundaydım.

Ayaklarımın üzerine geri indiğimde, bana gülümsüyordu. "Merhaba," dedi. "Bu selamlamayı sevdim."

Ben de gülümsedim. "Seni özledim."

Bunu itiraf etmek korkutucuydu. Ona o kadar bağlandığımı, onu görmediğimde yokluğunu hissettiğimi itiraf etmek fazla samimi geliyordu fakat bunu bilmesini istiyordum. Reid'e karşı kendimi kelimelerle ifade etmekte pek iyi değildim. Bunun Chase tarafından kırılmış parçalarımdan kaynaklandığını biliyordum. Ancak eski kocamın kalbimde bıraktığı o derin yara, Reid sayesinde kapanmıştı. Onu kendi adının şeklinde dikerek kapatmıştı. Arkamızdaki kapıyı kilitleyip merdivenlerin korkuluğuna uzandıktan sonra duraksadım. Bakışlarım Reid'e kaydı.

"Merdivenlerime tuz mu serptin?"

Hırdavat dükkânına gidip merdiven ve yürüyüş yolu için tuz almayı unutmuştum. Alışık olduğum bir durum değildi.

Reid, önemsiz bir şeymiş gibi omuz silkti. "Arabamda vardı."

Ona basit bir şey gibi görünebilirdi fakat benim için gerçekten önemliydi çünkü yapılması gerektiğini fark etmiş ve hiç düşünmeden yapmıştı.

"Kız kardeşin nasıl?" Yaşananları anlattığından beri neredeyse her gün soruyordum. Bu olayın hepsi için ne kadar travmatik olduğunu hayal bile edemezdim.

"Daha iyi. Yakında taşınmayı planlıyor. Lili ile birlikte kalması onun için iyi olacak."

"Baban bu konuda ne düşünüyor?"

Şaşırtıcı bir şekilde, Reid ile Derrick hakkında konuşmak garip gelmiyordu. Sanırım sadece tek bir talihsiz randevu olduğunu ve babasına karşı hiçbir zaman bir şey hissetmediğimi bildiği içindi. Bu durum her şeyin daha az tuhaf gelmesini sağlıyordu.

Beresini düzeltip yolcu kapısını açmak üzere uzandı. İçeri kaydığımda Reid açık kapıdan gelen soğuğu engellemek için vücudunu kalkan olarak kullandı.

"Bence göründüğünden çok daha üzgün. İlk kez tamamen yalnız kalacak."

Bunun nasıl bir his olabileceğini düşünerek kaşlarımı çattım. "Zor olmalı."

Reid omuz silkti. "Eminim öyledir ama hayatın bizim için endişelenmekten ibaret olmadığını fark etmesi iyi olabilir. Hayatımız boyunca bizi öncelikli tuttu. Bir kez olsun kendini öncelikli tutmayı hak ediyor."

Kapıyı kapatıp arabanın önünden dolanarak içeri girdi.

Motoru çalıştırınca bana gülümsedi. "İlk defa kayacağın için heyecanlı mısın?"

Ona gülümsemeyle cevap verdim. "Tahmin bile edemezsin."

Buz pateninden nefret ediyordum. Belki de buz pateni benden nefret ediyordu.

On beş dakika içinde dördüncü kez kıçım buzu boylamıştı. Bir çocuk bana gülüyordu. Onları suçlayabileceğimi sanmıyordum çünkü aynı kişinin bu kadar sık düşmesini görmek epey komik olmalıydı. Başka bir çocuk yanımdan geçti; öğrenirken dengede kalmasına yardımcı olan yürüteç gibi bir şeye tutunuyordu. *Ona ihtiyacım vardı.* Reid, gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıp yardım etmek için elini uzattı.

Popomun acısından yüzümü buruştururken, "Bu işte çok kötüyüm," diye sızlandım. Kesinlikle moraracaktı. Eve giderken arabada nasıl oturacağımı bilmiyordum.

"Bu bir öğrenme süreci."

"Bu öğrenme süreci daireden ibaret."

"Daire mi?" Reid kahkaha atarken boş eliyle gözlüğünü düzeltti. Diğer eliyle benimkini sıkıca tuttu. Ancak bunun bir faydası yoktu. Beni tutsa bile düşüyordum.

"Evet çünkü eğrinin sonu yoktur. O yüzden bu süreç daire."

Reid kahkaha atmamak için başını iki yana salladı. Düşme yeteneğimden başka bir şeyle onu eğlendirebildiğim için mutluydum. Önümde dönerek, beni çekmek için iki elimi tuttu. Ben ileriye bile kayamıyorken onun geriye doğru kayması beni hayrete düşürmüştü.

"Bana gerçekten yardım etmeye mi çalışıyorsun, yoksa sadece gösteriş mi yapıyorsun, bilmiyorum."

Kaşlarını çattı. "Ne? Ah..." Yüzünde anladığını belirten bir ifade belirdi. "Eğer gösteriş yapmak isteseydim, bundan daha fazlasını yapabilirdim."

Ona dilimi çıkardım. "Doğduğun anda paten kaymaya mı başladın?"

Bacaklarım tekrar yerden kesilince beni daha sıkı kavradı. Bir şekilde, bu sefer düşmememem için beni dengede tutabilmişti.

"Sayılır. Buralarda birçok insan eğlence ya da spor için kayar. Çocukken burada hokey oynardım, sonra lisede okul takımında oynadım."

Ağzım açık kaldı. "Hokey oyuncusu muydun?"

"Evet. Hâlâ bazen arkadaşlarımla oynuyorum."

Kitap kulübü bu bilgiyle kendinden geçecekti. Son okuduğumuz iki kitabın kahramanı da hokey oyuncusuydu. Görünüşe göre bu tema şu anda çok modaydı. Ella, hokey oyuncularının popolarının harika olduğundan bahsetmişti. O zaman önemsememiştim fakat Reid'in çok güzel bir poposu olduğu için artık bunun doğruluğunu sorgulamaya başlamıştım.

"İlginç."

"Seni de kısa sürede oynayacak duruma getireceğim." Kimseye çarpmamak için sık sık arkasına bakıyordu.

"Sanmıyorum fakat cesaretin için teşekkürler."

"Çok iyi gidiyorsun, Via. Kendini yeterince takdir etmiyorsun. Patenleri yarım saat önce giydin. Birçok kişiden öndesin."

"Şimdi de bana iltifat etmeye çalışıyorsun. Benim kadar düşen kimseyi görmedim."

Gülümsemesini saklamaya çalıştı. "Sana yalan söylemem. Bana güvenmelisin."

Sözleri içimde bir şeyleri harekete geçirmişti. Chase'in ihanetinden sonra bir daha kimseye, özellikle de bir erkeğe güvenemeyeceğimden korkuyordum ancak Reid hiç çaba sarf etmeden bunu başarmıştı. Yavaş yavaş, bana ona güvenebileceğimi göstermişti ve ben de güvenmiştim.

Tekrar düşmeden pistin etrafında tam tur atmayı başardım.

Reid, "Bırakayım mı?" diye sordu. Ben onay vermeden bırakmayacağını biliyordum. Hayır demek istiyordum. Tekrar düşme düşüncesi mide bulandırıcıydı. Fakat birkaç çürük ve morluk olmadan hayat neye benzerdi ki? Hepimize çok şey öğreten, tekrar ayağa kalkma süreciydi bu.

"Bir kez daha deneyebilirim. Bırakabilirsin."

Onun cesaret verici kocaman gülümsemesi, doğru kararı verdiğimi söylüyordu.

Bir anne kuşun yavrusunu yuvadan itmesi gibi ellerimi aniden bırakmadı. Bunun yerine, sendelersem tekrar tutunabileyim diye önce tutuşunu gevşetti. Tutunmadığımda

sadece parmak uçlarımı tutacak şekilde hareket etti. En sonunda kollarını yanlarına indirdi ama önümde durmaya devam ediyordu.

Yalpaladım ancak ağırlık merkezimi bulup dengemi sağladım. Titriyordum, buz üzerinde hiç düzgün hareket edemiyordum ama yine de *yapıyordum.*

"Bana bak! Kayabiliyorum!" Heyecanlı bir çocuk gibi ses çıkarmam umurumda bile değildi. Bu, asla yapamayacağımı düşündüğüm bir şeydi.

"Harika gidiyorsun. Kollarını sabit tut."

"Deniyor..."

Popom buza çarptı, kalçam protesto edercesine ağrıyordu. Gözlerimi sıkıca kapattım. "Of!"

Dışarıdan komik göründüğüme emindim. Neyse ki, Reid bana gülmüyordu. "Harika gidiyordun, sadece dengeni kaybettin."

"Bir çift bıçağın üzerinde durmak biraz zor." Ellerini tutup beni kaldırmasına izin verdim.

Bir elimle pistin kenarına tutunup diğer elimle kot pantolonumdaki buzu silkeledim. "Biraz mola vermek ister misin?" diye sordu ve başını yanımızdan geçen birine sallayarak ona selam verdi. Kim olduğunu anlamaya çalıştım ama burada kimseyi tanımıyordum. İlişkimiz gizli değildi fakat tam olarak halka açık da sayılmazdı. Reid hakkında kız kardeşimden başka kimseyle konuşmuyordum. O da babasma bizden bahsetmemişti, bu da bir tür gizlilik havası yaratıyordu. Reid'den utanmıyordum, onun da benden utandığını sanmıyordum ancak bu ilişkiyi başkalarına

açıkladığımız anda yargılanmaya açık hâle *gelecektik*. Reid yaş farkımızı umursamadığını söylüyordu ve ona inanıyordum. Yine de başkalarının bunu *umursayacağı* gerçeğini göz ardı etmek imkânsızdı.

Geç de olsa, bana bir soru sorduğunu fark ettim. "Biraz ara versek iyi olur."

Sadece popom inanılmaz derecede ağrımıyordu, baldırlarım da protesto edercesine acıyordu.

Buzdan indikten sonra patenlerimizi çıkarıp ayakkabılarımızı giydik. Ona söylemesem de sanırım oraya tekrar çıkmayacağımı zaten biliyordu. Bir daha asla denemeyeceğim gibi bir düşüncem yoktu ancak vücudumda oluşan morluklar bugünlük işimin bittiğini söylüyordu.

Pistin içinde bir kafe vardı, hemen oraya doğru yöneldik. Suya ihtiyacım vardı. Sadece otuz dakikadan biraz fazla buz pateni yapmıştım ve susuzluktan ölüyordum.

"Buranın fazla lüks olmadığını biliyorum." Reid aniden ondan hiç duymadığım kadar özgüvensiz bir sesle konuşmaya başladı. "Ancak *fast food* tarzı yemekleri fena değildir. İstemiyorsan seni başka bir yere götürebilirim."

"Reid." Onun gergin hareketlerini durdurmak için bileğini tuttum. Parmaklarını bacağınm yanına vuruyordu ama farkında değildi. "Burası gerçekten harika. Burada akşam yemeği yiyeceğimiz için mutluyum."

Ona söylememiştim fakat hayatım boyunca lüks restoranlarda yemek yemiştim. Chase ve benim yaptığımız *tek şey buydu*. Hiç böyle, birlikte deneyimleyebileceğimiz bir şey yapmamıştık. Hayır, sadece hiç durmadan restoranlara

giderdik. Bunda yanlış bir şey yoktu, sadece bir süre sonra sıkıcı olmaya başlamıştı.

Reid beresini çekiştirdi. Normalde her zaman kendinden fazlasıyla emin biri olduğu için onun daha hassas noktasını gördüğüm bu nadir anları seviyordum. Bu, aramızda büyüyen şeyi daha da gerçek kılıyordu.

"Nasıl benim için böyle mükemmel olabiliyorsun?"

Bu bir sorudan çok itiraf gibiydi. Dilim kuruduğu için cevap veremedim. Sırada beklerken menüyü inceledim. Kaymak ve bolca düşmek beni epey acıktırmıştı.

"Ne önerirsin?" diye sordum Reid'e. Bana dönünce kolu benimkine değdi. "Burada yeterince zaman geçirdin, sanırım her şeyi denemişsindir."

"Evet, denedim." Ellerini ceplerine sokup omuzlarını dikleştirdi. "Hamburgerleri harikadır. Sosisli sandviçlerden uzak dur. Kulüp sandviç iyi bir seçenek olabilir. Patates kızartmaları da olağanüstüdür."

Sipariş verme sırası bize geldiğinde ikimiz de hamburger ve patates kızartması seçtik.

Bulabildiğimiz en sessiz masaya otururken, "Bu gerçekten eğlenceliydi," dedim Reid'e. "Kaymakta berbat olsam da kaymayı hep istemiştim. Bana bu deneyimi yaşattığın için ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Düşündüğünden daha iyiydin. Özellikle de daha önce hiç yapmamış olmana rağmen."

"Teşekkür ederim." Bir tutam saçımı kulağımın arkasına attım. "Kendimden her şeyde mükemmel olmayı bekliyorum."

Gülerek ketçaba bir patates kızartması batırdı. "Hiç fark etmemiştim."

Pipetin ambalajını ona fırlattım ancak tepsisinin yanına düştü. "Alaycılığını fark ettim."

"Kendine bu kadar sert davranmamalısın."

Hamburgerimden ısırdığım lokmayı yuttum. "Bazı alışkanlıklar kolay kolay bırakılamaz."

Büyürken her zaman daha iyisini yapmak için çabalıyordum. Her şeyde mükemmel ve başarılı olmak için hissettiğim baskı, yetişkin hayatıma da yansımıştı. Şu anda kişiliğimin bir parçası hâline gelmiş bir şeyi bırakmak zordu.

"Biraz dağınık olmanın bir sakıncası yok." Gözleri, sanki aklında belli bir dağınıklık varmış gibi parıldıyordu. Ya da belki de nikotin gibi ona ihtiyaç duyduğum için fazla anlam yüklüyordum.

"Bana nasıl yapılacağını gösterir misin?" diye meydan okudum.

Beresini çıkarıp parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Tabii ki. Bu işi başka kimseye veremem."

Yemeğimizi bitirdik, ikimiz de buz pistine geri dönmekten bahsetmedik. Reid, cevabımın kesinlikle *hayır* olacağını biliyor gibiydi.

Evime dönerken arabada hoş bir gerginlik vardı. Vites değiştirirken sık sık parmaklarını dizime dokunduruyordu. Gerçekten harekete geçecek mi bilmiyordum ama geçmesini umuyordum. Her zamanki gibi evimin önüne park etti. İkimiz de hiç konuşmadık, çıkmak için tek bir hareket bile yapmadık. Aramızdaki havada kıvılcımlar dolaşıyordu.

"Reid..."

Ellerini yanaklarıma koydu ve sanki yapmazsa varlığı sona erecekmiş gibi beni öptü. Dudaklarım onunkilere doğru açılırken içimden küçük bir ses çıktı. Kendimi ona yaklaşmaya çalışırken buldum fakat emniyet kemerim hâlâ takılı olduğundan bu mümkün değildi.

Parmaklarım kemeri çözmek için uğraştı.

"Yukarı gel," diye yalvardım dudaklarına. "Lütfen."

Reid uzaklaşırken burnunu benimkine sürttü. "Emin misin?"

O kadar şiddetle başımı salladım ki, *bobblehead**'e benzediğime emindim. "Evet."

Merdivenleri çıkarken ellerimizi birbirimizden uzak tutmamız neredeyse imkânsızdı. Reid popomu tutup sıkınca, ergen gibi kıkırdamaya başladım. Anahtarla uğraşırken sonunda kilidi çevirip kapıyı açtım.

Reid arkamızdan kapıyı tekmeleyerek kapattıktan sonra kilitledi. Gözümü kırpmama bile fırsat vermeden beni kapıya yaslayıp öpmeye başladı. Parmakları ceketimin fermuarını aşağıya çekti. Fermuar açıldığında ceketimi çıkartarak yere düşmesine izin verdim. Çıplak eli kazağımın altına kaydı.

Dudakları boynumun kenarından aşağı kayarken, "Bunu yapmak için beklemek istemiştim," diye itiraf etti. "Bunun gerçek olduğunu bilmeni istiyorum."

"Biliyorum." Onu öptüm. "Gerçek olduğunu biliyorum." Aramızdaki şeyin, ilk başlardaki o tek gecelik ilişki

* Gövdesine oranla kafası anormal derecede büyük olan ve kafası gövde kısmına yay ya da kancayla tutturulmuş, küçük figürler. -ç.n.

ya da gelip geçici bir hevesten çok daha fazlası olduğu artık inkâr edilemezdi. "Biliyorum," dedim tekrar. Gözlerinin parlaması midemi tepetaklak etti.

Ceketini ve ayakkabılarını çıkardı. Kapüşonlu *sweatshirt*'üyle tişörtünden kurtulmasını izledim. Teninin altındaki kaslarının dalgalanması, suya atılan bir taşın çarpması gibiydi. Dudakları titriyordu. "Gördüklerin hoşuna gitti mi, melek?"

Cevap vermedim. En azından sözlerle değil. Kendimi ona attım, dudaklarına ve parmaklarımın altındaki çıplak tenine dokunmak için sabırsızlanıyordum.

Reid beni kaldırıp mutfak tezgâhına oturttu. Bu yükseklik sayesinde onunla aynı hizaya gelmem hoşuma gitmişti. Bacaklarımı daha da açarak ona girmesi için mükemmel bir alan yarattım.

"Sana böyle dokunamamak beni öldürdü," diye itiraf ederken parmakları kazağımın altındaki dantelli sutyenime dokundu. "Beklemenin benim için kolay olduğunu bir an bile aklından geçirme..."

Kapımın sertçe çalması, bizi birbirimizden ayırdı.

Reid kapıya ve sonra bana baktığı sırada kapı tekrar çaldı. Bu sefer daha yumuşaktı.

"Birini mi bekliyordun?"

Başımı hayır anlamında salladım, şaşkındım. "Ben... Kim olabilir, hiç bilmiyorum."

Reid kapıya gitti. "Orada bekle."

Kapıdan neredeyse görünmediğim hâlde, burada beklemenin ne anlamı olduğunu bilmesem de başımı salladım.

"Kimsiniz?" diye sordu kapıya doğru.

"Via'yı arıyorum," diye yanıtladı bir erkek sesi. Bu Reid'in sorusunun cevabı değildi.

Reid, kapıyı açmakta kararsızmış gibi omzunun üzerinden bana baktı.

Omuz silkip dudağımı ısırdım. "Açma."

Kapı tekrar çaldı. "Via burada mı yaşıyor?"

"Kim soruyor?" diye sordu Reid, sesi sinirle kalınlaşmıştı.

Sessizlik oldu. "Kocası."

ÜÇÜNCÜ KISIM

OTUZ BİR

Via

Reid bana, *Bu adam ciddi mi?* der gibi baktı.

Ancak o anki şaşkınlığım geçince, o sesin kime ait olduğunu nihayet anlamıştım.

Burada ne halt ediyordu?

"Chase?" Dudaklarım adını zar zor duyulacak şekilde söyledi ama Reid ya yine de duymuştu ya da dudaklarımı okumuştu.

Gözleri büyüyerek, Chase'in kapıdan duyamayacağı kadar alçak bir sesle, "Eski kocanın geleceğini biliyor muydun?" diye sordu.

Alaycı bir şekilde güldüm. "Tabii ki hayır."

Eğer bilseydim, ona burada hoş karşılanmayacağını kesin bir dille söylerdim. *Asla.* En kötüsü de yaşadığım yeri

nasıl bulmuştu? Nerede olduğumu söylemek bir yana, taşındığımı bile söylememiştim çünkü onu ilgilendirmezdi. Boşanma davasını açtığım andan itibaren hayatım hakkında bir şeyler bilme hakkını kaybetmişti.

"Via! Seni duyabiliyorum. Konuşmamız gerekiyor."

Konuşmak mı? Konuşma zamanının çoktan geçtiğini anlamamış mıydı? Eğer *konuşmak* isteseydi, bunun için *önceden* bolca vaktimiz vardı. Konuşmak için ülkenin öbür ucuna gelmesi, küstahlık bir yana biraz saçma değil miydi?

Saçma da olsa, neden San Francisco'daki değil, *Maine'deki* evimin kapısında durduğunu merak ettim.

Reid'e döndüm, yüzünü öfkeyle buruşturmuştu fakat orada endişe de vardı. Göz göze geldiğimizde iç çektim.

"Bırak da onunla konuşayım."

Gözleri sinirle kısıldı. Bu durum için rahatsızlık dahi duymuyordum. İkimizin de beklediği son şey, Chase'in aniden ortaya çıkmasıydı.

"Emin misin?"

İçimden sessizce ona kadar saydım. "Eminim."

Chase'le konuşmak *istiyor muydum*? Hayır, pek değil. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Yine de buradaydı ve buraya kadar gelmesinin nedenini öğrenmek için bile olsa sanırım onunla konuşabilirdim. Reid fikrimi değiştirmem için bana bir şans verdi. Ben kararımı değiştirmeyince, kapüşonunu alıp başına geçirdi.

Kapıyı açan Reid, eski kocama dik dik baktı. Reid'in, Chase'den ne kadar uzun olduğunu daha önce fark etmemiştim ama ondan en az on santim uzundu. Bu çok fazla

gibi görünmese de onun korkutucu havasını daha da artırıyordu.

Sanki bu onu daha korkutucu gösterecekmiş gibi göğsünü şişirirken, "Sen kimsin?" diye homurdandı Chase.

Aralarına girip müdahale etmeye çalıştım; elim Reid'in koluna uzandı fakat Chase hemen ona odaklandı. Dudakları öfkeyle kıvrıldı. "O..."

"Onun erkek arkadaşı," diye Reid benim için cümleyi tamamladı. Parmakları bileğimin iç kısmını hafifçe okşadı. Bunu üzerimde hak iddia eder gibi değil, koruma amaçlı yaptığını farkındaydım.

"E-erkek arkadaş mı?" Chase, benim erkek arkadaşım olması fikrinden midesi bulanmış gibi kekeledi. "Çocuk gibi görünüyorsun."

Tokat yemiş gibi irkildim. Reid'in kolundaki elim gevşedi ancak hemen beni yakaladı ve parmaklarımızı birkaç saniyeliğine kenetleyerek sıkıca tuttu. Ardından bırakıp kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sen de sadakatsiz gibi görünüyorsun."

Atışmalar başladı.

Chase'in yanakları çirkin bir kırmızıya döndü. "Via, konuşabilir miyiz?" Sanırım Reid'in varlığını tamamen görmezden gelmeye karar vermişti.

Günün solgun ışığında orada duran, jöleyle geriye taranmış saçları ve çatılmış kaşlarıyla Chase'e bakarken ne zaman değiştiğini merak ettim. *Biz* ne zaman değişmiştik? Eskiden farklıydı; daha kaygısızdı, böyle katı değildi. Şu anda, sanki bir yabancıyı izliyormuşum gibi hissediyordum.

Bir yerlerde, yolun bir yerinde, eski kocam artık sadece geçmişten tanıdığım biri hâline gelmişti.

"Buraya... Maine'e kadar *konuşmak* için mi geldin?" Hayal görüyor olmalıydı. Başka bir açıklaması olamazdı.

Sanki bilmem gereken tek şey buymuş gibi, "Mesajlarıma cevap vermedin," diye cevap verdi.

Ağzım açık kalırken ona baktım. "Ciddi misin?" diye sordum. Reid bana keyifli bir gülümsemeyle baktı. "Cevap vermedim çünkü sana söyleyecek bir şeyim yok."

Biz *boşanmıştık*. İletişim kurmak için hiçbir nedenimiz yoktu. Bu adam aklını kaçırmıştı. Belki de ben de aklımı kaçırdığımdan, onunla bu kadar uzun süre kalmıştım. Özellikle de onun baskıcı, manipülatif bir pislik olduğu ortaya çıktıktan sonra.

"Şey," diye ellerini iki yana açtı. "Şimdi buradayım."

Sırf bu basit gerçekle, onu cidden dinlemek zorunda olduğumu sanıyordu. Dinlemek istemesem de merak ediyordum. Gözlerimi kırpıştırarak Chase'e bakarken ortadan kaybolacak bir hayal görüp görmediğimi merak ettim. Bir yanım ona hayır demek istiyordu. Kapıyı yüzüne çarpıp hayatıma devam etmek istiyordum çünkü buraya gelecek kadar cüretkâr olmasını aklım bir türlü almıyordu.

Ancak içten içe, bunu yapamayacağımı biliyordum. Söyleyeceklerini duymam gerekiyordu, yoksa hep merak içinde kalacaktım.

"Reid?" Kolunu hafifçe tuttum. "Onunla konuşayım." Bana baktı, sanırım benim, bununla gerçekten sorunum olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

"Gitmemi ister misin?"

Başımı iki yana salladım. "Belki şey, arabada bekleyebilirsin."

Chase burnunu çekti. "Uzun süre konuşacağız, evlat. Neden eve gidip annenle babandan seni yatağına yatırmalarını istemiyorsun?"

Reid eski kocamı baştan aşağı süzdü. "Onun anlattığından daha acınası hâldesin."

Chase'in yorum yapmasını beklemeden başını eğip bana uzun, yavaş bir öpücük verdi. Bu öpücük masum sayılmazdı ancak sınırları aştığı da söylenemezdi. "Bekleyeceğim," diyerek beni temin etti. "Fakat acele etme," diye Chase'in duymaması için fısıldadı. "Söylemen gerekenleri söyle."

Henüz içimden atamadığım şeyleri söylemem için bana bir fırsat tanımasına minnettardım.

Eski kocam yolundan çekilmeye tenezzül etmemesine rağmen Chase'e çarpmadan yanından geçip dışarı çıktı. Chase benden puan kazanmaya çalışıyorsa, ona çoktan eksiye düştüğünü söylemek istemedim.

"Sen de içeri girebilirsin. Zaten ev yeterince soğudu."

Alaycı bir şekilde güldü. "Bana içeri girmemi teklif etmeyen sendin."

"Ne söyleyebilirim ki? Seni buraya ben davet etmedim."

Başını eğdiğinde sözlerimin onu etkilediğini hissettim. *Güzel.*

Chase'i benim dairemde, tamamen kendime ait bu alanda görmek garipti. Tabii, tadilat henüz başlamamıştı ve evin daha iyi günleri olmuştu ama bunların hiçbiri önemli

değildi çünkü burası *benimdi*. Chase sanki dekorla uyumsuz eski bir lamba gibiydi, buraya ait değilmiş gibi görünüyordu.

"Güzel yer." Sesindeki alaycı ton çok ağırdı. Beni sinirlendirdi. Onun standartlarına göre burası güzel sayılmasa da evimi seviyordum.

"Neden buradasın?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak ona baktım. Buraya kadar gelip yaşadığım yeri bulmak için bu kadar uğraşmasının bir anlamı yoktu.

Parmaklarını açık kahverengi saçlarının arasında gezdirdi. Onu son gördüğümden bu yana birkaç ay geçmişti, yaşlandığını fark ettim. Gözlerinin kenarındaki çizgiler hatırladığımdan daha derindi. Dudakları ise sanki kalıcı bir mutsuzlukla aşağı doğru bükülmüştü. Sanırım metresiyle her şey düşündüğü kadar yolunda gitmiyordu.

"Karımı görmek isteyemez miyim?"

Karım kelimesini manipülatif bir şekilde kullanmasına gözlerimi kısarak baktım. Sanki bir zamanlar evli olduğumuz için üzerimde her zaman söz sahibi olabileceğini düşünüyordu.

"Eski karın," diye düzelttim. "Ve hayır, beni öylece görmek isteyemezsin. Biz arkadaş değiliz."

Eskiden öyleydik. O kadar uzun zaman önceydi ki sanki başka bir hayatta gibi hissediyordum. İlişkimiz ne zaman bozulmaya başlamıştı? Chase ne zaman bu kadar kontrolcü ve narsist olmuştu? Hep böyle olduğunu sanmıyordum. Öyle biriyse de bunu saklamayı başarmıştı.

"Bebeğim, hadi ama," dedi inanamayan bir şekilde gülerek. "Bunu ciddi olarak söylemiş olamazsın."

Ciddiydim, hem de tüm kalbimle. "Kız arkadaşın nerede? Bebeğin?" diye karşılık verdim. Bu konuşmanın bitmesini istiyordum. Ne söylemek istiyorsa söylemesini ve yoluna gitmesini istiyordum.

"Oturabilir miyim?" Elini kanepeme doğru salladı. "Yoksa bununla ilgili de bir şey söyleyecek misin?"

İçimden çıkan bıkkın nefesle göğsüm titredi. Sinirim neredeyse tavan yapmıştı ve Chase henüz ağzını açmamıştı.

"Otur."

Chase oturup sırtına yastıklarımdan birini dayadı. "Ne oldu? Oturmayacak mısın?"

Başımı olumsuz anlamda salladım. Ayakta kalacaktım. Aramızda ne kadar mesafe olursa, o kadar iyiydi. Aksi takdirde onu boğazlayabilirdim. Reid'den cesedi saklamama yardım etmesini istemek zorunda kalmak istemiyordum.

Chase derin bir nefes aldı. "Peki. O hâlde ayakta dur."

"Konuya girebilir misin?" diye sordum. "Beni bulmak için bu kadar uğraşa girip buraya kadar geldin. Umarım söyleyeceğin şey her neyse buna değer."

Ardından gülümsedi. Kendinden öylesine emin bir gülümsemeydi ki... "Hiç uğraşmadım, gerçekten. Annen, barışmak istediğimi söylediğimde bana bilgilerini mutlulukla verdi."

Bu adam bir şeylerin etkisinde olmalıydı. Aksi hâlde onunla *barışacağımı* nasıl düşünebilirdi ki? Annemin yeni evimin adresini ona seve seve vermesi ve beni önceden uyarmamış olması da beni çok kızdırmıştı. Chase bunu ona soruyorsa, annemin aramızın bozuk olduğunu tahmin etmesi gerekirdi. Bu ihanet içimi yaktı.

"Barışmak mı? Sen kafayı yemişsin, Chase. ***Beni aldattın.***" Yıllar boyunca birden fazla kez aldattığını düşünsem de elimde kanıt yoktu. "Üstelik ondan bir çocuğun var."

"Çocuk benden değil."

Bu bilgiyi aramıza bir bomba gibi patlattı. Benden nasıl bir tepki beklediğini, bundan ne elde etmek istediğini bilmiyordum çünkü hiçbir şey hissetmiyordum. "Tamam," dedim yavaşça, ona şaşkın bir bakış atarak. "Umurumda değil."

Yalan söylemiyordum. Umurumda olmaması beni mutlu ediyordu. Seni inciten kişi hakkında hiçbir şeyi umursamadığın noktaya gelmek harikaydı.

Chase alaycı bir şekilde güldü. "Umurunda değil mi? Beni duymadın mı? Bebek benim değil. Biz tekrar..."

"Biz tekrar ne, Chase? Affedip unutabilir miyiz? Biz *boşandık*, ara vermedik. Görünüşe göre sana açıkça belirtilmesi gerekiyor. Metresinin bebeği senden olmasa bile onunla yattın. Tek başıma ne kadar daha iyi olduğumu fark etmemiş olmasaydım da aldatılmayı asla affetmezdim."

Bunu yapabilen insanlar benden çok daha olgundu. Bu yeteneğe sahip oldukları için onları takdir ediyordum çünkü ben değildim.

Chase homurdandı. "Tek başına daha mı iyisin? Şu bok çukuruna bak, bebeğim." Ben onun *bebeğim* demesi yüzünden kusmamaya çalışırken eliyle dairemi işaret etti. "Burası iğrenç."

"Hâlâ tadilatta." Ona karşı kendimi savunmam gerekmediğini biliyordum, bu dairenin potansiyelini göremiyor olması benim problemim değildi.

Chase elini yanağında dolaştırdı. "Bana inanmayacağını biliyorum ama özür dilemek istedim."

"Özür mü?" Bu adamdan beklediğim son şey, herhangi bir tür özürdü. Hem de gerçekten, şaşırtıcı derecede samimi bir özür. "Ne için?"

"Hamile kalamadığın için seni suçladım fakat bunca zaman suçlu bendim."

Bu kelimeyi duyunca yanaklarımın içini ısırdım.

Suçlamak.

Bir erkeğin, hayatının en zor dönemini yaşayan karısına karşı kullanabileceği en çirkin kelimeydi. Bu, onun ne kadar aşağılık bir adam olduğunu gösteriyordu.

"Sonunda test mi yaptırdın?"

Bu sık sık tartıştığımız bir konuydu. Chase kendi adına herhangi bir doğurganlık testi yaptırmayı reddediyordu ve benim tek başıma test yaptırdığımdan haberi yoktu. Umursamıyor gibi göründüğü için ona bu konuyu anlatmayı öncelikli görmemiştim.

Başını iki yana salladı. "Hayır, dinlemiyor musun? Bebek benim değil, yani sorunlu olan benim."

Chase'in doğurganlık sorunu olabilirdi ancak bende de olduğunu *biliyordum*. Tabii ki ona söylemeyecektim. Vücudum ve vücudumda olanlar onu ilgilendirmezdi.

Yavaşça, uzun bir nefes verdim. Daha birkaç dakikadır konuşmamıza rağmen şimdiden yorgun hissediyordum. "Buraya gerçekten neden geldin?"

"Düşündüm de... Bilmek istersin diye düşündüm."

"Neden bilmek isteyeyim ki, Chase? Neden umurumda olsun?" Sesimi sabit tuttum. Bağırmaya başlamak çok

kolay olurdu ama o buna değmezdi. Bunda; bir zamanlar kalbime sahip olan, beni derinden inciten bu adamın artık bana hiçbir şey hissettirmemesinde özgürleştirici bir şey vardı. Chase hiçbir şey söylemeyince, "Seni geri alacağımı mı sandın? Burada oturup senin gelmeni beklediğimi mi düşünüyordun?" diye sordum.

Yüzündeki ifadeden tam da bunu düşündüğünü anlayabiliyordum. Beni o kadar zayıf mı görüyordu ki, her şeyi yaptıktan sonra hayatıma tekrar gireceğini ve benim öylece onu kabul edeceğimi sanıyordu? Beni aldatmadan önceki hâlimize geri döneceğimizi?

O zamanlar ne kadar mutsuz olduğumu fark etmemiş olabilirdim fakat artık diğer yüzünü gördüğüm için geri dönüş yoktu.

"Seni özledim. Sen beni özlemedin mi?" Sesi, yolunu kaybetmiş bir çocuk gibi çıkıyordu. Sanki *hislerine* anlayış göstermemi bekliyordu.

"Aslında, özlemedim." Yüzünde öfke belirdi ama onu yeterince dinlemiştim. "Gidebilirsin," diyerek başımı kapıya doğru salladım.

Ondan duymam gereken her şeyi duymuştum. Bunu daha fazla uzatmanın anlamı yoktu.

"Ne?" İnanamayan bir şekilde güldü. "Buraya kadar geldim ve sen beni kovuyor musun?"

"Evet. Seni ben davet etmedim. Buraya habersiz geldin, ne olmasını bekliyordun? Sana kollarımı açıp sıkıca sarılmamı mı?" *Siktir git, Chase* demek üzereydim fakat

kendimi tuttum çünkü bunu tutkulu bir tepki olarak algılayacağını biliyordum.

Hayatımın büyük bir bölümünü birlikte geçirdiğim, birlikte yaşlanacağımı sandığım bu adamın birkaç ay içinde bir yabancıya dönüşmesi çok ilginçti.

Yavaşça ayağa kalkarken beni baştan aşağı süzdü. "Senin böyle bir sürtük olduğunu bilmiyordum."

Bir zamanlar bu sözler beni bıçak gibi keserdi. Şimdi? Gülümsedim.

"Kendimi savunmak beni sürtük yapıyorsa, öyle olsun." Onu kapıya kadar takip ettim.

"Hayatında mutluluklar, Chase." Garip bir şekilde, bunu içten söylüyordum.

Onu arkamda bırakmıştım, onun gerçek yüzünü görmüştüm. Hak etmemesine rağmen onun için en iyisini dilemekten kendimi alamıyordum.

Kapının önünde tereddüt etti, verandanın ışığı titriyordu. Lambayı gerçekten değiştirmem gerekiyordu fakat henüz fırsat bulamamıştım. Üst kattaki tadilat başladığında halledeceğim işlerden biri diye aklıma not ettim.

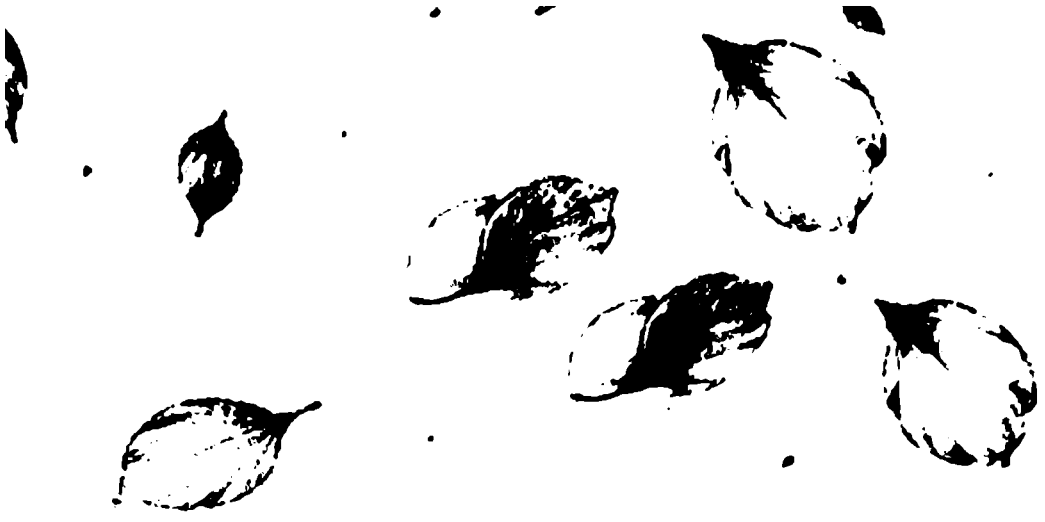
İçini çekip, "Bir önemi var mı bilmiyorum ama..." derken omuzları çökmüştü. "Özür dilerim."

Başımı eğerek kabul ettim. Elbette, birlikte geçirdiğimiz yılları süsleyip arkadaş kalacağımıza söz vermiyorduk. Sanırım bu, elimizden gelen en iyi vedalaşmaydı ve benim için sorun yoktu.

Merdivenlerden inmesini izledim.

Chase'i bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim, görsem de umurumda değildi fakat onun gitmesini izlemek bir bölümün sonu gibiydi.

Ve Reid merdivenleri koşarak çıkıp karşımda belirdiğinde, beni öpmek için yüzümü ellerinin arasına aldığında, yepyeni bir bölümün başladığını biliyorum.

OTUZ İKİ

Reid

Via'yı dairesinde eski kocasıyla baş başa bırakmak, hayatımda yaptığım en zor şeylerden biriydi. O pislik herifle yalnız kalması, en son isteyeceğim şeydi. Adamın merdivenlerden inmeye başladığını gördüğüm anda elimden geldiğince hızlı şekilde Via'ya koştum. O pislikle yüzleşmek istesem de bunu yapmayacaktım.

Dudaklarım dudaklarından ayrılsa da ellerimi yanaklarından çekmedim. "İyi misin?" Rahatsız hissettiğine dair herhangi bir belirti olup olmadığını kontrol etmek için bedenini baştan aşağıya süzdüm.

Gözlerini yere indirdi. "Evet. Onun burada olmasına şaşırdım ama evet, ben... iyiyim."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Eğer rahat hissetmiyorsa onu konuşmaya zorlamayacaktım. Ancak bu durum, o adamın buraya kadar gelmesine neyin sebep olduğunu merak etmemi engellemiyordu.

"Evet." Başını salladı, kollarımdan ayrılıp bileğimi tutarak beni sıcak eve çekti. "Sanırım konuşmalıyım, konuşmak istiyorum." Bana hafifçe gülümsedi.

Nefes verip tezgâhtaki taburelerden birini çekerek oturdum. "İstediğin kadar anlatabilirsin."

Başını eğip kollarını kendine dolayarak kanepeye oturdu. İyi olduğunu söylese de adamın ortaya çıkmasının hâlâ onu korkuttuğunu anlayabiliyordum. Onun beklenmedik bir anda ortaya çıkmasının nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyordum.

"Bana... ilişkisi olduğu kadının... bebeğinin kendisinden olmadığını söylemek istemiş." Via bunları söylerken başka yöne bakıyordu. "Hamile kalmak için çok uğraştık. Bunun için beni suçladı. Şimdi düşününce, hamile kalmamam aslında ne büyük şansmış. Sanırım kendi garip tarzında özür dilemek istedi. Bebek ondan olmadığı için çocuk sahibi olamayacağını düşünüyor."

"Düşünüyor mu? Yoksa biliyor mu?"

Omuzlarını silkti, vücudu kendi üzerine kıvrılmış gibi görünüyordu. Yanına gitmek, kollarımı ona dolamak istesem de aynı zamanda bunu içinden atması için ona fırsat vermek istiyordum.

"Düşünüyor," diye mırıldandı sonunda. "Ancak ben kendimde bir sorun olduğunu biliyorum." Alt dudağını ısırdı, gözleri yaşlarla doldu. "Görünüşe göre vücudum

hamileliği sevmiyor. Chase bilmiyor, iki kez hamile kaldım. Elbette ikisi de sonuçlanmadı." Çenesini sıkarken burun delikleri titredi. "Bana söylenene göre sıkı bir gözetim altında kalırsam hamileliği *sürdürebilirim.* Vücudumun hamileliği reddetmesini önlemek için de iğne yaptırmam gerekiyor. Ancak o zaman bile bebeğin erken doğma ihtimali yüksek. Anne olmayı ne kadar çok istesem de... Bunun benim için bir seçenek olduğunu düşünmüyorum. Bedenime bunu yaşatmak istemiyorum. Ne fiziksel ne de ruhsal olarak. Hamilelik boyunca sürekli endişeli ve stresli olacağım. Senin de bunu bilmen gerekiyor. Eğer bu senin için önemliyse... ben bebek sahibi olamam. Senden saklamaya çalışmıyordum fakat bu konuşmaktan hoşlandığım bir konu değil." Gözlerini benimkilerden çekip kucağına baktı. Parmaklarını sıkıp açarken eklemlerinin hareketini izledim. Hafifçe hıçkırdığında daha fazla dayanamadım.

Ayağa kalkıp aramızdaki kısa mesafeyi kapatarak kollarımı ona doladım. Via başını çenemin altına gömdü. Beni itip uzaklaştırmadığı, ona sarılmama izin verdiği için mutluydum.

"Çocuk sahibi olmanın birçok yolu var, Via. Ayrıca bunu hiç istemesen bile benim için sorun olmaz." Yüzünü ellerimle kavrayıp, gözlerime bakmasını ve o anda ne kadar ciddi olduğumu görmesini istedim. "Geleceğimizi bu kadar önceden düşünmen hoşuma gitti." Gülümsemeden edemedim.

O, gülümsememeye çalışarak şakacı bir şekilde gözlerini devirdi. "Tabii ki dikkat ettiğin şey bu olacaktı. Henüz

söylemedik bile..." Gözlerini kaçırmaya çalıştı ama ona izin vermedim. Söylediklerimde ciddi olduğumu görmesini istiyordum.

"Henüz neyi söylemedik? *Seni seviyorum mu?*" Dudaklarını birbirine bastırınca haklı olduğumu anladım. "Seni korkutacağımı bildiğim için henüz o kelimeleri söylemeyeceğim. Ancak, Via?" Dudaklarım kulağını okşadı. "Hazır olduğunda, ölene kadar tekrar tekrar söyleyeceğim ve sana bunun benim için ne anlama geldiğini bedenimle göstereceğim."

Nefesini tuttu. Fazla ileri gitmediğimi umuyordum. Onu zorlamak istemiyordum. Via güçlüydü. Aynı zamanda da ürkek bir kuş gibiydi. Bana güvenmek istiyordu fakat kalbinin, *güveninin* tekrar kırılmasından korkuyordu.

Her ne kadar kişiliğim gereği hızlı ilerlemeyi arzulasam da Via'ya karşı dikkatli davranmam gerektiğini biliyordum. Via beklemeye değerdi. Biraz sabırlı davranmak beni öldürmezdi.

Tutuşumdan kurtulmaya çalışırken, "Dinlemiyor musun?" diye sordu burnunu çekerek. Ne yapmaya çalıştığını fark ettiğimden bunu yapmasına izin vermedim. Aramıza duvar örmek istiyordu. "Çocuk sahibi olamıyorum. Senin de bunu istediğini biliyorum. Ne söylersen söyle, bundan daha önce bahsetmiştin. Bunu senden *alamam*, almayacağım."

"Via..." Adını sakin ama kararlı bir sesle söyledim. "Benden hiçbir şey çalmıyorsun. Şu anda etrafta koşuşturan çocuklar görüyor musun? Ancak sen?" Başparmakla-

rımla yanağının yumuşak tenini okşadım. "Sen buradasın. Karşımdasın. Benden uzaklaşırsan, seni kaybederim. Anlamıyor musun?"

Tereddüt etse de başını sallamaya başladı. Gözlerinden yaşlar akıyordu. Kollarımı ona dolayıp sıkıca sarıldım.

Onun özverili bir insan olduğunu biliyordum ancak sonunda her şeyi bitirirse tam tersi bir durum ortaya çıkacaktı.

İhtiyacı olduğu kadar onu sardım ve kollarımı ondan ayırmadım. "Yorgun olduğunu biliyorum." Buzun üzerindeki düşmelerinin dışında, eski kocasıyla yüz yüze gelmenin getirdiği duygusal yorgunluk onu tamamen bitkin düşürmüştü. "Neden duş alıp yatmaya hazırlanmıyorsun?"

"Duş almak iyi fikir ama..."

"Ama ne?"

"Gitmeni istemiyorum. Fakat bundan sonra..." Kendini belirsiz bir şekilde işaret ettiğinde Chase'i kastettiğini anladım. "Seks yapmak da istemiyorum."

Gülümseyip, "Ortamı bozdu, değil mi?" diyerek ona takıldım.

Omuzları çöktü. "Sanki buz gibi bir kova su dökülmüş gibi."

"Hiçbir şey yapmak zorunda değiliz," diye söz verdim. "Kalacağım."

Ona söylemedim ancak bu gece Via'ya sarılmak kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacaktı. Böylece, eski kocasını düşünmeye başlayıp üzülürse yanında olabilecektim.

Yüzüne rahatlama yayıldı. "Teşekkür ederim. Ben... yalnız kalmak istemiyorum."

Gözleri kapıya kaydı. Eski kocasından *korktuğunu* düşünmüyordum. Habersiz gelmesi muhtemelen onu rahatsız etmişti.

Yanakları aniden pembeye dönerken gözleri yere indi. Bu, dudaklarımda bir gülümsenin belirmesini sağladı. Via kendine güvenen, birçok yönden dikkate alınması gereken bir kadındı fakat cinsellik söz konusu olduğunda utangaç bir yanı vardı.

Gözlerime bakmasını sağlamaya çalışarak, "Ne oldu?" diye sordum.

Omuzlarını dikleştirip, kendini toparladı. "Benimle duş almak ister misin? *Sadece* duş alacağız?"

Tereddüt ettim. "Bunu gerçekten istiyor musun?" Başını salladı. "Konuş, Via. Konuşman gerek."

"Evet," diye fısıldarken elimi tutup beni koridora çekti.

Söz verdiğim gibi sadece duş aldık. Açıkçası, duş o kadar küçüktü ki başka hiçbir şey olamazdı. Duş başlığına en az üç kez kafamı vurmuştum. Saçımı havluyla kurularken, odasına girdim ve onu çarşafları katlarken buldum. İkimizin onun tek kişilik yatağına sığması biraz zor olacaktı ama bir şekilde hallederdim. Via'ya bu gece sarılabilmek için her şeyi yapardım.

Havluyu çamaşır sepetine atarken esnememi bastırdım.

"Yatak hazır," dedi gözlerini üzerimde gezdirerek. Duştan sonra sadece *boxer*'ımı giymiştim. Kot pantolonla uyuyamazdım.

"Görüyorum," dedim gülümsemeyle.

Bana karşı utanmasını gerçekten sevimli buluyordum. Yatağın, genellikle onun uyumadığı tarafı olduğunu tahmin ettiğim kısmına oturdum. Bunu tahmin etmiştim çünkü buradaki komodinin üzerinde, diğer taraftaki gibi kitap ve dergi yığınlarının yarattığı o dağınıklık yoktu.

Via kendi tarafına yerleşti, vücutlarımız neredeyse birbirine yapışmış durumdaydı. "Çok dar."

"Sorun değil. Sarılmak için mükemmel." Kolumu etrafına doladım, onu tamamen kendime doğru çektim. Ona rahatça sarılacağım şekilde yan döndüm. Boynunun kıvrımını öperek, "Gördün mü? Mükemmel," dedim. Bana tamamen sokulurken rahatlamak için kıçını salladı. "Via," diye uyardım. "Eğer sertleşirsem, tamamen senin suçun."

Gülerek hareketsiz kaldı. "Üzgünüm."

"Eminim öylesin."

"Şşt," diye beni şakacı bir şekilde susturdu. "Uyumamız gerekiyor."

Bu kadar yakınken uykuya dalmakta zorlanacağımı düşünsem de şaşırtıcı bir şekilde gözlerim kapandı. Sanki aniden sabah olmuştu, güneş ışığı perdelerin arasından içeri sızıyordu.

Bilincim yavaşça geri gelirken, bacaklarımın uyuştuğunu fark ettim. Aşağı baktığımda suçluyu buldum. Via, sanki uykumda ondan kaçacağımdan korkmuş gibi bacağını benim bacağımın üzerine atmıştı. Huzur içinde uyuyordu. Dünyadan kopmuş gibiydi, hafifçe horluyordu. Kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum.

Gözlerimi açıp onu açgözlülükle izledim. Uykusunda yüzü yumuşaktı, kirpikleri yanaklarına değiyordu. Dudakları soğuk havadan biraz çatlamıştı. Rahat ve huzurlu bir şekilde uyumaya devam etti. Beni burada istediği, ona sarılmama izin verdiği için mutluydum.

Eski kocasının burada olması beni de sarsmıştı. Bana arabada beklememi söylediğinde, Via'nın dışarı çıkıp onunla barışacağını söyleyeceğinden endişelendiğim için kendimden *nefret ediyordum.* Böyle olmayacağını bilmem gerekirdi. Via, o pisliğin kendisini ikna etmek için söylediklerine öylece inanmayacak kadar güçlüydü.

Odadan çıkıp banyoya gittim, ellerimi yıkadıktan sonra diş macununu aldım ve parmağımla dişlerimi elimden geldiğince temizledim. Yaptığımız şeylere rağmen diş fırçasını kullanmamdan hoşlanmayacağını düşünüyordum. Biraz fazla olurdu.

Küçücük mutfağına geçip kahvaltı için alelacele ne hazırlayabileceğime bakmak amacıyla buzdolabını ve dolapları karıştırdım. Olabildiğince ses çıkartmadan pankek yaptım. Onun istediği kadar uyumasını istiyordum. Yemek yaparken telefonumdan müzik dinledim, sesini onu rahatsız etmeyecek kadar kıstım.

Pankekleri bitirince onları üst üste koyup folyoya sardım.

"Hey," Via'nın uykulu sesiyle yerimden sıçradım.

Yemek pişirmekle o kadar meşguldüm ki onun uyandığını fark etmemiştim.

"Günaydın. Nasıl uyudun?"

"Her şeye rağmen şaşırtıcı derecede iyiydi." Sabahlığını üzerine çekti. Ona çok büyük ve delik deşikti. Favorisi olduğu her hâlinden belliydi.

"Kahvaltı hazırladım."

"Güzel bir koku alıyorum." Bana uykulu bir gülümseme attı. "Ne yaptın?"

"Pankek."

Bunu duyunca neredeyse inledi. "Pankek şu anda cennetten bir parça gibi geliyor."

"Sana bir tabak getireyim."

Gülümsedi, saçlarını geri çekip tokayla dağınık bir topuz yaptı. "Burası benim evim. Bir şeyler pişirip seni beslemesi gereken kişi benim."

Omuz silktim. "Seninle ilgilenmek hoşuma gidiyor."

Sevdiğim insanlarla her zaman ilgilenmiştim; babamla, kız kardeşimle ve Lili doğduğunda onunla. Bu benim için çok doğal bir durumdu.

"Yine de..." Omuzlarını silkti, parmak uçlarına basarak üst dolaptan bir kahve fincanı almak için yükseldiğinde, pembe iç çamaşırının altında gizlenen kalçalarının kıvrımlarını ortaya çıkardı. "Biraz kötü hissediyorum."

"Üzülme." Onun etrafında kolayca dolaşarak başka bir tabak aldım ve pankekleri bölüştürdüm. "Bundan zevk alıyorum, yemin ederim."

Kahve makinesine kapsülü koyarken, "Pekâlâ, buna alışabilirim," dedi.

"Pankeklerinin üzerine ne istersin?"

"Her zamanki gibi, tereyağı ve şurup." Kahvesi nihayet fincanını doldurmaya başlayınca esnemesini bastırdı. Tere-

yağı ve şurubu eklediğimde gülmeye başladı. "Bir de bana yedirecek misin?"

Sırıtarak bir parça kestim. "İstersen." Pankekten bir parça kesip ona uzattım.

Tereddüt etti, içinde bir savaş veriyor gibiydi. Sonunda, parmak uçlarına yükseldi ve ısırdı. Dudakları çatalın ucunu kapatıp dili şurubun kalan izlerini yaladı. Garip bir şekilde şehvetli bir manzaraydı.

Ayaklarının üzerine geri indi. Sanki bana nasıl hissettirdiğini tam olarak biliyormuş gibi zaferle sırıttı. "Lezzetli."

Çatalı tezgâha bıraktım. Bir saniye sonra elim onun ensesini kavradı ve bir nefesle dudaklarım dudaklarına değdi. Az önce onun tattığı aynı tatlı tadı aldım. Vücudu benimkine doğru sokuldu, göğüslerimiz birbirine değdi. Elleri, sanki dik durmak için tutunmaya ihtiyaç duyuyormuş gibi yanlarıma yapıştı.

"Haklısın." Onu bırakırken bir ısırık daha aldım. "Çok lezzetli."

Gözleri arzunun ateşiyle parladı. Ne istediğini biliyordum. Onun bu arzusunu yerine getirmekten başka bir şey istemiyordum ama bir şey beni engelliyordu. "Şimdi değil." Burnumu burnuna sürttüm.

Tabağını alıp oturdu. "İflah olmaz birisin, Reid."

Kendi tabağımı alıp otururken sırttım. "Bu hoşuna gidiyor."

Bana öfkeyle baktı. Kızdığında çok sevimli oluyordu. "Beni becermen daha çok hoşuma giderdi."

Sözleri beni şaşırmışı. Ondan bu kadar cesurca kelimeler duymayı beklemiyordum. Kaşlarımı kaldırdım. "Öyle mi?"

"Seni istiyorum."

Sözleri içimde bir şeyleri serbest bıraktı. İyi davranmaya, kendimi tutmaya ve ona aramızdaki bağın seksten daha fazlası olduğunu kanıtlamaya çalışıyordum. Dün gece bu adımı atmaya hazırdım. Ne var ki, aptal eski kocası bunu imkânsız hâle getirmişti. Ancak bu sabah beklediğimin aksine, gözlerinde onunla ilgili hiçbir endişe ya da stres izi görmüyordum.

Onu kollarıma aldım, bar taburesi yere düştü fakat ikimiz de umursamadık. Dudakları dudaklarımın üzerindeydi, dilinde o lezzetli şekerli şurup tadı vardı.

Kader bizi bir araya getirmişti.

Onu barda ilk gördüğüm gece bunu biliyordum. Şimdi de sabırlı davranıp Via'nm da bunu fark etmesini beklemeliydim. Her bakımdan birbirimiz için yaratılmıştık.

Birkaç saniye içinde odasına girdik. Arkamızdan kapıyı duvarları sarsacak kadar sertçe kapattım.

O eğlenerek güldü. "Sabırsız mısın?"

"Hayal bile edemezsin."

Onu yatağa yatırdığımda saçları etrafına yayıldı. Tişörtü yukarı kaymış, karnı ve iç çamaşırı ortaya çıkmıştı. Çok güzel görünüyordu. *Bana aitmiş* gibi görünüyordu.

O sinsi bir gülümsemeyle parmağını kıvırınca onun üzerine düştüm, vücudumun ağırlığını başının iki yanındaki ellerimle destekledim.

Ellerini boynuma dolayıp, "Sana âşık olmamam gerekiyordu ama oldum," dedi ve dudaklarını yaladı.

Gülümseyerek onu alnından öptüm. "Güven bana, melek, âşık olman gerekiyordu."

Ona başka bir şey söyleme şansı vermedim. Derin bir şekilde öptüğümde o da ellerini çıplak göğsüme indirdi. Parmakları iç çamaşırımın kenarının hemen altına inip orada kaldı. Alaycı bir dokunuşla tembelce ileri geri sürttü.

"Via," diye inlediğimde kıkırdadı.

"Ne?" Bana masum bir ifadeyle baktı. "Ben bir şey yapmıyorum."

"Sorunun bu olduğunu sen de biliyorsun."

"Sana dokunmamı mı istiyorsun?"

Boynunun kıvrımını öptüm, cevap olarak inlediğine yemin edebilirdim. "Ne istersen yapmanı istiyorum."

Bana sırıtarak baktıktan sonra beni oldukça etkileyen bir hareketle bacağını kalçama doladı. Beni sırtüstü yatırarak üstüme oturdu. Ellerimi beline doladım ama o hızla ellerimi yakaladı ve başımın yanına sabitledi. Kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

"Şimdi seni tam istediğim şekilde yakaladım."

Kalçalarını bana doğru kıvırdı. İç çamaşırlarımızın üzerinden, sertleşmiş aletime sürtünen kadınlığının verdiği hisle inledim.

Onu çevirmemek için kendimi zor tutarken, "Nasıl?" diye sordum dişlerimi sıkarak.

Yavaş, diye kendime hatırlattım. Bu sefer işleri yavaştan almak istiyordum. Onu sevmek ve tadını çıkarmak istiyordum.

Kalçalarını tekrar yuvarladığında dilimi ısırdım.

"Benim kontrolüm altında," dedi sonunda. Kafamın karışık hâliyle onun benimle konuştuğunu anlamam biraz zaman aldı.

Elleri hâlâ bileklerimi tutarken aşağı eğildi. Saçları çıplak göğsümü, yanaklarımın kenarlarını gıdıklıyordu. Ardından dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdirdi. Bu bir öpücük değildi, hatta öpücüğe bile benzemiyordu. Hareketsiz kalmak için gözlerimi kapatarak inledim. Kolayca kontrolü ele alabilirdim ama ona bunu vermeyi, gücü ellerinde tutmasını istiyordum. Dudaklarını benimkilerin üzerine geri çekerek dudaklarıma karşı gülümsedi.

Ne yaptığını biliyordum. Gerçekten kontrolü ele almasına izin verip vermeyeceğimi test ediyordu. Bu zordu çünkü ona dokunmak istiyordum... Bol tişörtünün altından ellerimi kaydırmak, parmaklarımı karnının pürüzsüz tenine değdirmek ve göğüslerini avuçlamak istiyordum. Ancak sabırlı olmalıydım.

Beni tam olarak öpüp, dilini dudaklarımın arasına soktu. Bunu yaptığının farkında mıydı bilmiyordum ama bana karşı sallanıyordu. Bu en zevkli işkence türüydü. Elleri bileklerimden ayrılarak saçlarıma daldı. Bu fırsatı değerlendirip ellerimi kalçalarına koydum fakat daha yukarı çıkarmadım.

Üstümde olması harika hissettiriyordu. Beynimin hiç durmadan söylediği tek bir kelime vardı. *Benim.*

Oturup tişörtünü başından çıkardı ve yere attı. "Via, bebeğim," diye inledim, parmaklarım kalçalarına gömüldü. "Ben...yapabilir..." Sorumu bitiremeden başını salladı. "Tanrı'ya şükür."

Bir kolumu çıplak gövdesine dolayıp doğrularak ona sarıldım. Bir meme ucunu yaladıktan sonra diğerine geçtim.

"Reid." Adım, dudaklarından nefes nefese çıktı, daha fazlasını istiyordu. Acele etmeden, tenini yalayıp emdim. O bana karşı kıvranıp inlerken, geriye yaslanarak kollarımı başımın arkasında kavuşturdum. Avuçlarını karın kaslarının üzerinde gezdirirken, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Kontrolü sana bıraktım, melek. Vücudum senin. Bana ne istersen yap."

"Ben..." Daha önce sahip olduğu özgüvenin bir kısmı kayboldu.

"Şimdi utangaç olma," diye ikna ettim. "İstediğini al."

İçinde bir şeyin değiştiği anı gördüm. Vücudumda aşağı doğru sürünerek iç çamaşırımı aşağı çekti. Elini aletime dolayarak yukarı aşağı okşadı. Dilini başımın etrafında dolaştırdı, sanki kendine özel bir tatlıymış gibi tadım çıkarıyordu. Saçları dağınık bir topuz hâlinde toplanmıştı, bu da onu engelsiz bir şekilde izlememi sağlıyordu. Gözlerime baktı, öğürmeden önce beni boğazının derinliklerine aldı.

Geri çekildiğinde tükürüğü aletime bulaştı. Bana sırıttıktan sonra aletimi tekrar ağzına aldı. Bu sefer daha yavaş, nedense daha da derindi.

"Siktir, Via."

Kafamda yüzden geriye doğru saymaya başladım. O tatlı amının içine girmeden boşalmak en son istediğim şeydi. Beklemek çok zordu ancak buna değecekti. Bu, her şeyi daha da iyi hâle getirecekti.

Ancak...

"Siktir," diye küfrettim ve iyi anlamda değildi.

Via hareket etmeyi bıraktı, gözleri endişeyle büyümüştü. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

"H-Hayır," diye kekeledim. "Sadece... prezervatifim yok."

Tereddüt etti, düşünerek dudaklarını birbirine bastırdı. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum. Prezervatif takmaman sorun değil. Tabii sen de istersen."

Bir an ona bakıp bunun gerçek olup olmadığını merak ettim. "Daha önce prezervatifsiz seks yapmadım."

Düşünürken aletimi yukarı aşağı okşadı. "Rahat hissetmiyorsan sorun değil. Gerçekten."

"İstiyorum. Cidden istiyorum. Ancak sen emin misin?" Sadece seks yapmak istediği için bu kararı vermesini istemiyordum. Emin olmasını istiyordum.

Başını salladı. "Eminim."

Vücudumun üzerine çıkıp beni yavaşça ve derinlemesine öptü. Parmaklarımla iç çamaşırının kenarını okşadığımda onun çoktan ıslandığını hissettim.

"Çok ıslaksın, Via," dedim hırıltılı bir sesle. "Beni o kadar çok mu istiyorsun?"

"Hayal bile edemezsin." Yana doğru kayıp iç çamaşırından kurtuldu. "Seni içimde hissetmek istiyorum," diye itiraf etti.

Kadınımın isteğini asla geri çeviremezdim, bu yüzden vücudumu onun üzerine yerleştirdim. Parmakları kıçıma gömüldü, beni teşvik ediyordu. Aletimi onun ıslaklığına sürttüm, sonra santim santim içine kayarak onu tamamen doldurdum. Sırtı gerilerek kavislenirken bacaklarıyla beni sardı.

"Evet." İnlemesi kulaklarıma müzik gibi geldi.

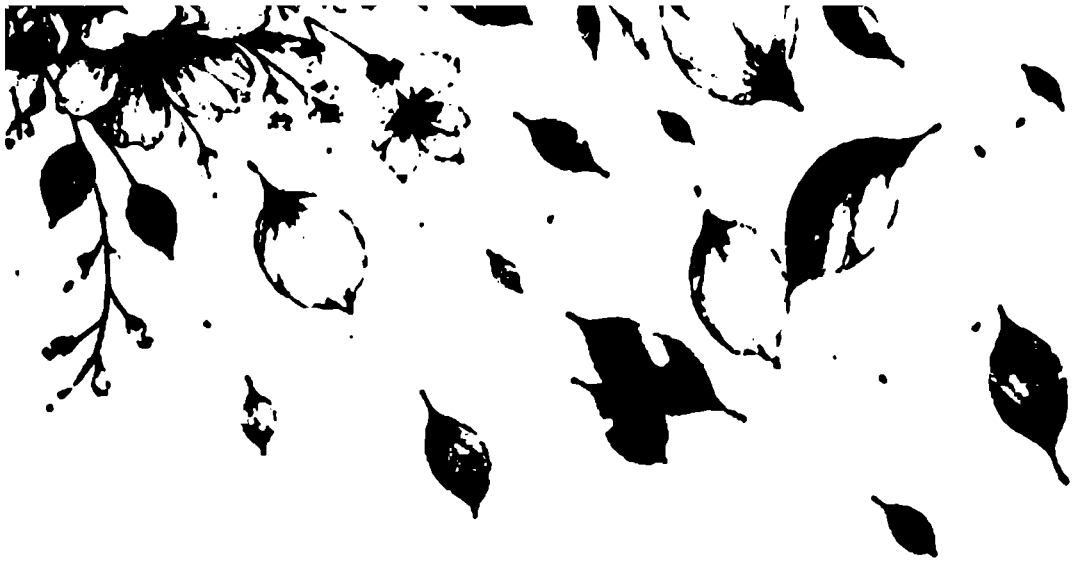
Onun içinde yavaşça ileri geri hareket ederek, sıcaklığının beni nasıl sardığını ve tuttuğunu aklıma kazıdım.

"Öp beni," diye yalvardığında seve seve isteğini yerine getirdim.

Kulağa ne kadar klişe gelse de Via ile sevişmeyi hayal ediyordum ve yaptığım şey tam da buydu. Gözlerinde değişimi görebiliyordum. Via da benim haklı olduğumu, gerçek bir ilişkimiz olduğunu ve bunun sonsuza kadar süreceğini biliyordu.

Ancak ben de Via'nın bunu kabul etmeye henüz hazır olmadığını biliyordum.

Sorun değildi, ben sabırlı bir adamdım ve Via'nın da bir gün bunu kabul edeceğini biliyordum.

OTUZ ÜÇ

Via

Her şey yolunda gidiyordu, mağaza hızla tamamlanıyordu. Derrick, mart ayında tamamlanacağını düşünüyordu.

Mart.

Noel yaklaştığı için mart ayına sayılı günler kalmış gibi hissediyordum.

Bu girişimden çok korkmama rağmen hazırdım. İçimden bir ses, bu cesur adımın karşılığını alacağıma inanıyordu. Hayaller korkutucu olabilirdi, başarısızlık riski de öyleydi. Yine de denemeden nasıl sonuçlanacağını bilemezdin.

Yeni bir ruhsat işleminin yarattığı gecikmenin ardından, artık duvarlar gerçekten örülmeye başlamıştı.

"Ocak ayının başında evinin tadilatına başlıyoruz." Derrick'in sesi beni gerçeğe döndürürken durduğu tarafa döndüm. "Başka bir yerde kalman gerekecek, bu yüzden sana öncedenhaber vermek istedim. Daire küçük olsa da her şeyi bitirmemiz en az iki hafta sürecek." Sözleri karşısında irkildim. İki hafta otelde kalmak için uzun bir süreydi. "Biliyorum, biliyorum. Pek de hoş bir durum değil. Eğer elimden gelirse daha erken bitiririm fakat tutamayacağım bir söz vermek istemiyorum."

"Sorun değil. Bir şekilde hallederim."

Derrick konuşmaya devam etti ancak ben söylediklerini doğru düzgün dinlemiyordum çünkü beynim saatte bir milyon mil hızla çalışıyordu. Yapmam gerekenleri sıralamaya çalışıyordum, üstelik Izzy de yakında Noel için kasabaya gelecekti.

"Neyse," dedi dalgınlığım geçip görüşüm netleşince bana gülümsedi. "Bunun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Ah... şey... elbette," dedim otomatik olarak.

"Harika, o zaman seni akşam yedide alırım."

"Yedi mi... neden?" Soruyu uzatarak sordum. Zihnime onun daha önce ne söylediğini hatırlamak için zaman kazandırmaya çalışıyordum.

Gülümsemesi biraz söndü. "Randevumuz yüzünden. İlk seferinde yaşananlardan dolayı özür dilerim. Sonrasında da meşguldüm ama bunu telafi etmek istiyorum."

Ağzım açılsa da ses çıkmadı. "Evet, tabii. Tamam. Yedi. Yedide görüşürüz."

Derrick'e garip davranışlarımın nedenini sorma fırsatı vermeden, yanından geçip dışarı çıktım. Hava gerçekten soğuktu. Nereye gittiğimi bilmeden yürürken rüzgâr yanaklarıma sertçe çarpıyordu.

Gidecek bir yerim yoktu, sadece mağazadan uzaklaşıp kafamı toplamam gerekiyordu çünkü erkek arkadaşımın babasıyla randevuya çıkmayı *kabul etmiştim*. Bilerek yapmamıştım. Kitapçının önünde kendimi bulduğumda içeri girdim. Ella gülümseyerek başını kaldırırken okuduğu kitabı kapattı.

"Selam..."

"İşlerimi halleden tamircinin randevu teklifini kabul ettim. Ancak o benden on bir yaş küçük, aramızda bir şeyler olan adamın babası. Cehenneme gideceğim, değil mi? Kesinlikle gideceğim." Başımı kapalı kapıya yasladım fakat o kadar sert vurmak istemediğim için yüzümü buruşturdum. "Ben korkunç bir insanım."

"Vay canına." Ella, az önce kucağına bıraktığım bombanın etkisiyle gözlerini kocaman açıp ellerini kaldırdı. Onu duruma yavaş yavaş hazırlamadığım için kendimi kötü hissediyordum. Hemen biriyle konuşmam gerekiyordu. Izzy telefonuna cevap vermediği için kendimi burada bulmuştum. "Her şeyi başa sarıp tane tane anlatmanı istiyorum."

Arkasında oturduğu tezgâha doğru yavaşça yaklaşıp sırtımı yasladım. Sanki maraton koşmuşum gibi yorgun hissediyordum. Bu da yaptığım devasa hatadan dolayı kendime ne kadar öfkelendiğimi gösteriyordu.

"Derrick'i tanıyorsun, değil mi? Tamirci?"

"Tabii ki." Saçının bir tutamını kulağının arkasına attı. "Herkes Derrick'i tanır, *margarita* içerken ondan bahsetmiştik, hatırlamıyor musun?"

"Doğru." Ellerimi ovuşturarak yüzümü buruşturdum. "Oğlunu tanıyor musun?"

"Pek iyi değil ama evet."

"Onun oğluyla yatıyorum. Birkaç aydır görüşüyoruz." Tanrım, buraya gelip onunla tanışalı gerçekten birkaç ay olmuş muydu? Çılgıncaydı. "Derrick'le bir kez çıktım fakat o zaman Reid'in babası olduğundan haberim yoktu. Her şeyi kız kardeşim ayarlamıştı." Bir nefes alıp durakladım. "Anlaşılan, o bana tekrar dışarıya çıkmayı teklif etmeyi planlıyormuş. Ben de yanlışlıkla kabul ettim."

"Via," dedi kahkaha atarken. "Dur biraz, randevuya nasıl yanlışlıkla evet dersin ki?" İnanamıyormuş gibi başını salladı. "Ayrıca onun oğluyla yatıyorsun? Vay canına, bu ayın kitap kulübü seçkilerinden çok daha iyi ve daha ilginç."

Sinirlenerek ellerimi havaya kaldırdım. "Çünkü söylediklerine dikkat etmiyordum." Yüzümü kapatıp sinirle inledim. "Ne yapacağım?"

Ella sandalyesine yaslanıp telefonuna uzandı. "Bence acil bir kitap kulübü toplantısı yapmalıyız."

Ona dehşetle baktım. "Onlara bunu anlatamam!"

"O bayanlar en iyi tavsiyeyi verecektir."

Dudaklarımı birbirine bastırıp iç çektim. "Tamam. Ara onları."

Kendimi şöminenin üzerinde otururken buldum, bayanların hepsi etrafımdaki mobilyaların üzerinde bir daire oluşturmuşlardı. Her an mumları çıkarıp ruh çağırma seansı yapacak gibi görünüyorlardı.

Parmaklarım gerginlikten birbirine dolanıyordu.

Hepsini buraya toplamıştım. Şimdi derin düşüncelere dalmışlardı. Bugüne kadar Reid'i bilen tek kişi kız kardeşimdi. Şimdi tüm bu kadınların da ondan haberdar olması biraz garipti.

Glenda, sanki içimi görebiliyormuş gibi bana bakarken başını yana eğdi. "Bir sorum var."

Duruşumu dikleştirdim. "Nedir?"

Glenda'nın ne soracağı belli olmazdı, Reid'in fıstığa alerjisi olup olmadığı gibi rastgele bir şey olabilirdi ya da...

"Hem oğluyla *hem de* babasıyla mı yattın? Sanırım daha önce böyle bir kitap okumuştum ve..."

Lucy kolunun yanına vurduğunda yaşlı kadının ters bakışını üzerine çekti. "Glenda, ona böyle bir soru soramazsın!"

"Sordum bile. Merak ettim, hepsi bu. Karşımızda canlı canlı, ateşli bir aşk romanı yaşanıyor. Siz bayanlar da merak etmiyor musunuz?"

Tüm gözler bana çevrildi, beklediler.

Harika. Gerçekten bunu cevaplamamı bekliyorlar.

"Hayır," dedim sesime sertlik katarak. "Derrick'le birlikte olmadım."

Cassandra eğilip Jessica'ya bir şey fısıldayınca Jessica, "Kesinlikle katılıyorum," dedi.

"Neye katılıyorsunuz?" diye sordum öfkeyle. 'Benim özel hayatımı tartışmaları, bana ne olup bittiğini söylememeleri hiç hoşuma gitmemişti. Üstelik Jessica, Derrick'le birlikte çalışıyor, onun telefonlarına cevap veriyordu. Bu da durumu daha da utanç verici hâle getiriyordu.

"Sen ve Reid, birbirinin kaderi olan âşıklar temasına aitsiniz."

Aşk hayatım resmen klişe kitap konularıyla kıyaslanıyor. Kitap kulübünün bunu yapacağını tahmin etmem gerekirdi. Bu durumun suçlusu, onlara danışmamız gerektiğini söyleyen Ella.

"Biz kitaplardaki klişeler gibi değiliz," diye ısrar ettim ellerimi havada sallayarak. "Biz sadece..."

Cassandra, "Ters yaş farkı mı?" diye tamamladı cümlemi.

"Biz," derken ne kadar öfkelendiğimin belli olduğunun farkındaydım. "Biz sadece biziz."

"Peki, kızım." Glenda parmağını salladı. "Ne olursanız olun, az önce onun babasıyla randevuya çıkmayı kabul ettin."

"Teşekkürler, Glenda. Farkındayım." Sözlerim alaycı bir tonla çıkmıştı.

"İptal etmelisin," dedi Susan kanepeye yaslanarak. "Bu kadar basit."

"Ne söyleyecek?" Anna, beni işaret ederek sordu. "Reid'in bunu kabul edip etmeyeceğini bilmeden, onunla olan ilişkisini açıkça söyleyemez."

Tammy parmaklarını şıklattı. "Ona krampın olduğunu söyle. Erkekler regl döneminden çok korkar. Altı yıldır evliyim, kocam hâlâ bana tampon almıyor."

"Sana tampon almıyor mu?" Glenda, o her zamanki açık sözlü, aksi tavrıyla sordu. "Boşan ondan."

Bence o, bunun boşanmaya değer bir neden olduğunu gerçekten düşünüyordu.

"Tampon yüzünden boşanmam," diye tersledi Tammy. "Durumu abartma."

"Abartan ben miyim?" diyerek kendini savundu Glenda. "Bir avuç pamuktan korkan ben değilim."

Haklı bir noktaya parmak basmıştı.

"Hey, hey, hey! Durun!" Ella, daha fazla kaos çıkmadan önce herkesi sakinleştirmeye çalışarak seslendi. "Konudan çok saptık. Via'ya yardım etmemiz gerekiyordu, unuttunuz mu? Sanırım onu korkutuyoruz." Beni işaret etti, muhtemelen dehşete düşmüş görünüyordum. Kesinlikle biraz mide bulantısı hissetmeye başlamıştım. "Bence çözümü belli." Ne söyleyeceğini biliyordum. En başında yapmam gereken şeydi. "Derrick'i arayıp iptal etmelisin."

Çekinerek dudaklarımı ısırdım. "Onu reddetmek berbat hissettiriyor."

Ella bana baktı. "Via, o randevuya gidemeyeceğini biliyorsun."

Sonunda iç çektim. "Haklısın."

"Telefonunu çıkar ve ara onu."

Kadınlar, "Yap! Yap! Yap!" diye bağırmaya başladı.

Onların cesaretlendirmesiyle telefonu açtım. Midem ağırlaşmıştı, kusacakmış gibi hissediyordum.

"Alo?" Derrick birkaç kez çaldıktan sonra cevap verdi.

"Merhaba... Ben Via."

Eğlendiğini belli edercesine güldü. "Biliyorum. Arayan numara görünüyor."

Derin bir nefes alıp, aceleyle konuştum. "Özür dilerim ama randevumuzu iptal etmem gerek."

"Ah." Anlık hayal kırıklığı kendimi dünyanın en berbat insanı gibi hissetmeme neden oldu. Derrick iyi bir adamdı fakat bana ait değildi. Onun oğlunun bana ait olduğu gerçeği yüzünden kusmak istiyordum. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, ben iyiyim." Tereddüt ettim, telefonu o kadar sıkı tutuyordum ki parmaklarımın kan dolaşımını kestiğinden emindim. Daha fazla bir şey söylememe gerek olmadığını biliyordum, yine de söylemeye karar vermiştim. "Az önce beni hazırlıksız yakaladın ve evet derken düşünmedim. Biriyle görüşüyorum. Seninle randevuya çıkmam hem ona hem de sana haksızlık olur."

Bu açıklamanın yeterli olmasını umarak gözlerimi kapattım.

Bir an sessiz kaldı. "Anlıyorum. Bana haber verdiğin için teşekkürler," dedi sonunda.

Gergin bir şekilde mırıldandım. "Gerçekten üzgünüm."

"Önemli değil. İyi geceler."

Ben başka bir şey söylemeden telefonu kapattı. Onu hayal kırıklığına uğrattığımın farkındaydım. Buna şaşırmam bile mümkün değildi.

Doğru şeyi yaptığımı biliyordum fakat yine de onu reddettiğim için kendimi berbat hissediyordum. Nedeni onun-

la çıkmak istemem değildi, Derrick gerçekten iyi bir adamdı ve aşkı hak ediyordu. Onun zaten çektiği acıya katkıda bulunmuş gibi hissetmek hoşuma gitmemişti.

Ella bana başparmağını kaldırarak, "Doğru şeyi yaptın," dedi.

Diğer kadınlar da aynı fikirde olduklarını bellirttiler. Kendimi ne kadar kötü hissetsem de gülümsemeden edemedim. San Francisco'da böyle bir kadın destek sistemim yoktu. Arkadaşlarım Chase'le ortaktı, çoğu iş arkadaşımdı, bu yüzden derin bir bağımız yoktu.

Lucy kanepeden kalktı. "Sanırım bize biraz şarap gerekiyor."

"Evet," dedim minnetle. "Şarap. Lütfen."

Sonunda apartmanımın önüne park ettiğimde vakit epey geçti, gece yarısına yaklaşıyordu. İçmeyi saatler önce bırakmıştım ama hepimiz ayakta kalmış, gülüp konuşarak birbirimizi daha da yakından tanımaya dalmıştık. Açıkçası, onlar birbirlerini benden çok daha iyi tanıyorlardı. Bu yüzden hepsinin bana verdiği bilgilerin çoğunun benim için olduğunu biliyordum, yine de minnettardım.

Arabamı kilitleyip merdivenlere çıkmaya başladım. Merdivenlerin yarısına geldiğimde ışığın sinir bozucu bir böcek gibi titremediğini, tamamen yandığım fark ettim. Üst basamakta Reid beni bekliyordu. Ne kadar zamandır orada beklediğini merak ettim. Bu soğukta o kadar uzun süre beklemiş olamazdı.

"Reid?"

Sonunda başını kaldırdı. Merdivenlerden sesimi duymuş olmalıydı. "Işığını tamir ettim." Sesi normaldi ancak içinde bir ima, hafif bir rahatsızlık barındırıyordu.

"Ben... teşekkür ederim."

Dikkatle bana bakarken ayaklarım birkaç basamak aşağıda hareketsiz kaldı. "Randevun nasıldı?"

Siktir.

Onun öğrenebileceğini hiç düşünmemiştim, yoksa bir şey söylerdim.

"Bilmiyorum," diye kolayca cevap verdim. "Gitmedim."

Gözleri kısıldı. "Via." Adım dudaklarından boğuk bir hırıltı olarak çıktığında vücudum istemesem de bu sese tepki verdi. İçim resmen erimişti. "Neden babamla randevuya çıkacaktın?"

Yüzümü buruşturdum. "Evet demek istememiştim, yemin ederim. O tadilattan bahsediyordu. Ben dalıp gittim, sonra aniden bana bir şey sorduğunu fark ettim ve düşünmeden evet dedim. Bana randevuya çıkmayı sorduğunu fark edince panikledim. Kötü göründüğünü biliyorum fakat onu aradım ve iptal ettim. Biriyle görüştüğümü..."

Beni aniden duvarla kendi arasına sıkıştırdığı için dudaklarımdan keskin bir nefes çıktı. "Sana daha önce söylemiştim," diye homurdandı. Her kelimede dudakları dudaklarıma değiyordu. "Seni babamdan daha iyi becerebilirim. Sanırım sana bunu göstermem gerekecek."

Dudaklarını dudaklarıma bastırdı, öpücüğü sert ve acı vericiydi. Bu öpüşte Reid'in kalbinin kırıldığını hissede-

biliyordum, kendimi berbat hissediyordum. Onun böyle hissetmesini asla istemezdim. Reid'e karşılık verip onu tüm benliğimi katarak öptüm. Benim için önemli olan tek erkeğin o olduğunu görmesini istiyordum.

"Söyle," dedi. "Benim olduğunu söyle."

Onun sahiplenici isteği sırtımdan aşağıya bir ürperti yolladı. *Hoşuma gitmişti.* "Seninim."

"Doğru, melek." Kulağımı ısırdı. "Sen benimsin. Bunu bir daha sakın aklından çıkartma." Beni kolayca kaldırarak son birkaç basamakta kucağında taşıdı. "Anahtar," dedi.

"Çantamda."

Beni kapıya yaslayıp omzumdan çantamı çıkardı. Anahtarı kolayca bulup bizi içeri soktu. Ardından beni şaşırtarak kibarca yere indirdi ve kapıyı arkamızdan kilitledi.

Ceketini çıkartıp solumdaki kanepeye attıktan sonra *sweatshirt*'ünü çıkardı. Tişörtünü de. Orada durarak ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. Cepleri aşağıya doğru inerken *boxer*'ının üst kısmı göründü.

Boynundaki gümüş zincir, daha önce açık bıraktığım ışığın altında parlıyordu. "Giysilerini çıkar. Hepsini."

Bu, birkaç gün önce benimle sevişen Reid'in farklı bir versiyonuydu ama onun bu yönü beni hiç rahatsız etmemişti. Aksine, daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde heyecanlandırmıştı. Eğer bu durumdan rahatsız olsaydım ve bunu itiraf etseydim, Reid bir saniye bile tereddüt etmeden duracağını biliyordum.

Ancak sanırım en başından beri benim bile farkında olmadığım bu parçamı hissetmişti.

Yavaşça, kıyafetlerimi tek tek çıkarmaya başladım. Reid duvara yaslanıp ayak bileğini diğerinin üzerine atarak beni izledi. Bakışları yoğundu, gözlerini üzerimden çekmiyordu.

"Seni incittiğim için özür dilerim."

Gözleri kısıldı. "Bence bunu bilerek yaptın."

Dudaklarım yaşadığım şaşkınlıkla açıldı. "Ne? Hayır! Ben..."

Aniden karşımda belirdi, eli gevşek şekilde boğazımı kavradı. Başımı geriye doğru eğerek, gözlerine bakmaya zorladı. "Bence bunu bilinçaltında istiyordun. Sana diğer erkeklerden daha fazla zevk verebileceğimi göstermemi istedin."

Dudaklarını dudaklarımın üzerine kapattı. Öpücük sahipleniciydi, derindi. Ruhumun derinliklerinde bunu hissedebilyordum. Aniden beni bıraktı. Beni dengede tutan vücudu gidince sendeledim.

"Dön, Via. Ellerini duvara yasla."

Hemen itaat ettim. Sanki düşünmeme bile gerek yokmuş gibiydi. Vücudum onun her emrine uyuyordu. Benden on yıldan fazla genç olan bu adam, *ben bile* neye ihtiyacım olduğunu anlayamamışken ve ne istediğimi tam olarak bilmiyorken bunu nasıl anlamıştı? Sanki beni kolayca okuyabiliyordu.

"Bacaklarını aç."

Kalp atışlarım hızlanırken söylediğini yaptım. Sırada ne olacağını bekliyordum. Dünyada her şeyden çok ona bakmak istesem de kendimi sabit kalmaya zorladım.

Parmağı omurgamdan aşağı kaydı, kalçama inmeden durduğunda sıçradım. Dokunuşu kayboldu. Bir sonraki dokunuşunu beklerken nefesimi tuttum.

"Ne kadar uslu bir kızsın."

Sağ kalçama dişlerini geçirdiğinde şaşkınlıkla çığlık attım. Beklenmedik bir şeydi. Görmekten çok hissederek, geriye yaslandığını ve tenimde bıraktığı izi incelediğini hissettim. Bir hışırtı duyuldu. Ne yaptığını bilmemek beni delirtiyordu.

"Fotoğraf çekebilir miyim?" diye sordu. Sesi çok daha yumuşaktı, normal hâline dönmüştü. "Bunu sonra çizmek istiyorum." Parmakları ısırık izinin etrafında dolaştı.

Hayır demek için güçlü bir dürtü duydum. Telefonunda çıplak fotoğrafımın olması fikri çok seksi olsa da aynı zamanda korkutucuydu. Eski ben hemen hayır derdi.

"Sadece senin için, değil mi?"

"Sadece benim için," diye onayladı.

Hayır dersem isteğimi yerine getireceğini biliyordum fakat beni bu şekilde çizeceği fikri hoşuma gitmişti.

"Tamam."

İstediği açıyı bulduktan sonra fotoğrafı çekti. Kıçımı okşayıp ısırık izinin üzerine nazikçe dokundu. Duvara dayadığım ellerim titremeye başladı. Hareketsiz kalmak sandığımdan daha zordu.

Yerde diz çökmüş hâlde bana sırıtarak baktı. Hâlâ kot pantolonunuyla duruyordu ancak kemerini ve düğmesini açmıştı. "Gözlerini duvardan ayırma, melek."

Sadece bir saniye tereddüt etmiştim fakat bu hoşuna gitmediği için kıçıma bir tokat attı. Dizlerim titremeye başladı. Acıyordu ama aynı zamanda garip bir şekilde iyi de hissettiriyordu.

Beni bekletti, hemen bir şey yapmadı. Beklentiyle kıvranıyordum.

Tam vazgeçip gözlerimi duvardan ayırmak üzereyken, vücudunu arkama bastırarak bacaklarımı daha fazla açmaya zorladı. Bir saniye sonra ağzı girişimin üzerindeydi. Boğazımdan bir inilti koptu. Kıkırdadığında sesi içimde titredi.

Orgazmın eşiğine gelene kadar dilini üzerimde gezdirdi ve sonra durdu. Sesimi bastırmak için dudaklarımı ısırarak inledim.

Avuçlarını uyluklarımın arkasına, kalçama doğru kaydırdı ve yavaşça kalkarken belime yerleştirdi. Aletini bana bastırdığında kot pantolonu hassas tenime sertçe sürtündü. Ereksiyonunun bana sürtünmesini hissedince dudağımı daha sert ısırdım.

"Cezalandırılırken bile senin için dizlerimin üzerinde olduğumu bilmek hoşuna gitti mi?"

"Evet," dedim başımı usulca sallayarak.

"Babamla bir randevuya daha evet derken ne düşünüyordun, Via?"

Kalçalarımı kendine doğru çekti. İnlememek için tüm gücümü kullandım. "Düşünmüyordum. Sana söylediğim gibi yanlışlıkla oldu."

"Bir daha asla öyle bir yanlışlık yapmayacaksın, değil mi?"

"Hayır."

"Hayır, ne?" Dudaklarını boynumdan aşağıya doğru kaydırdı.

"Aynı hatayı bir daha yapmayacağım."

Mırıldandı, vücudu bana karşı titredi. "Doğru. Sen benimsin."

Elleri kalçalarımdan ayrıldı, giysilerin hışırtı sesi geldi. Gözlerimi duvardan ayırmamam gerektiğini çok iyi biliyordum, bu yüzden hayal gücümü serbest bıraktım. Reid'in kot pantolonunu aşağıya indirip tekmelediğini hayal ettim. Aletini elini alıp sertçe...

Beni döndürdü ve sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi kaldırdı. İznimi almak için, "Prezervatif?" diye sordu. Daha önce sorun olmadığını söylememe rağmen, fikrimi değiştirmediğimden emin olmak için bunu sorması çok hoşuma gitmişti. Başımı iki yana salladım. "Tanrı'ya şükür."

Beni bir koluyla duvara yasladı ve aletini tutup içime kaydırdı.

"Aman Tanrım!" diye bağırdım. Hissettiğim duygu beklediğimden çok daha yoğundu. Bunun pozisyondan mı, yoksa az önce beni orgazmın eşiğine getirip bırakmasından mı kaynaklandığını bilmiyordum. Ancak vücudum o kadar gergindi ki, beni boşaltmak için uğraşmasına gerek yoktu.

"Benim adımı bağır, melek. Bunu sana yapan benim. Sana zevk veren benim. Hak ettiğim övgüyü bana ver." Her emir verici kelimeyle içime daha sert kaydı... ta ki ben titreyerek deliye dönene kadar.

Tıpkı onun istediği gibi, "Reid," diye bağırdım.

"Evet," dedi boynuma doğru inleyerek. Tenim terden kayganlaşmıştı. Bir şekilde, kendimizi yerde bulduk. Onun üstündeydim. Parmakları kalçalarıma gömüldü, karın kasları gerildi. "Siktir, Via. Sen benim için yaratılmışsın."

Darmadağın olurken üstüne yığıldım. Reid kollarını bana dolayarak yorgun bedenimin içinde gidip gelmeye başladı. Dudakları dudaklarımı buldu, rahatlarken beni öptü.

Uzun bir süre öylece yatıp, birbirimize sarılmış hâlde yaşadığımız coşkunun etkisinden kurtulmaya çalıştık. Kalbim maraton koşmuş gibi atıyordu.

Reid alnımdaki nemli saçlarımı gülümseyerek kenara çekti. "Merhaba," dedi tatlı bir sesle. Birkaç dakika önceki konuşma tarzıyla ne kadar da farklıydı.

"Merhaba," dedim çenemi onun sert göğsüne yaslayarak.

"Seni korkutmadım, değil mi?" Gerçekten endişeli görünüyordu.

"Hayır. Sen beni her zaman güvende hissettiriyorsun. Sana güveniyorum."

Parmağıyla yanağımın kıvrımlarını izledi. "Güzel."

"Gerçekten çok üzgünüm."

Gülümsemesi genişledi. "Biliyorum."

Biraz daha öylece uzandık, sonra birbirimizden ayrıldık. Reid, kendimi temizlemem için bana fırsat vermeden beni yatak odama çekip yatağıma yatırdı. Benimle tatlı, nazik bir şekilde ilgilendi. Sanki beni her şekilde sevebileceğini anlamamı istiyor gibiydi.

OTUZ DÖRT

Reid

"Hımm, tam orası mükemmeldi." Layla, babam ve benim kanepeyi yeni dairesine taşımamızı izlerken talimat verdi. "Hayır, hayır. Birazcık sola."

"Layla." Terden sırılsıklam olmuş hâlde inledim. "Kararını ver."

Bana dudaklarını büzdü. Lili de sinirlendiğinde aynısını yapardı.

"Biraz sola kaydırırsanız mükemmel olur." Babam ve ben, onun istediği yönde ufak bir hareket yaptık. "İşte! Tam orası. Mükemmel."

Ellerimi belime koyup babama kaşlarımı kaldırdım. "Neden profesyonel nakliyecilere para ödemedik, bir daha söyler misin?"

"Çünkü, oğlum," deyip omzuma vurduktan sonra daha fazla eşya almak için kapıya doğru yöneldi. "Bunu bedavaya yapacak kadar kas gücüne sahibiz."

Kız kardeşime dönerek sinirle baktığımda bana dilini çıkardı.

Bazen kaç yaşında olursanız olun, kardeşlerinizin yanında çocukluğunuza geri dönüyordunuz.

En azından benimkinden farklı bir apartmanda yaşayacaktı. Kız kardeşimi ve yeğenimi çok sevmeme rağmen onların komşusu olmaya dayanabilir miydim, emin değildim. Şu an bile gözümde canlanıyordu. Lili annesine sinirlenip, sorunu çözmem için kapıma gelirdi. O küçük kızı herkesten daha fazla önemsememe rağmen olayların ortasına girmek hoşuma gitmezdi.

Tıpkı babamın, kız arkadaşım olduğunu bilmediği için kız arkadaşımla ilgilenmesi gibi. *Konudan sapıyordum...*

Daha fazla eşya indirdik; babamın evinden ona verdiği mobilyalar, Layla'nın ikinci el mağazasında bulduğu bazı eşyalar, kitap kutuları, el işi malzemeleri ve Lili'nin oyuncakları vardı.

Son eşyalar da küçük daireye taşındığında, kanepeye yığıldım. "Bir sürü boktan eşyan var," diye şikâyet ettim. "Ben taşındığımda bu kadar eşyam yoktu. Bunların hepsi ne için?" Oturma odasında yığılmış kutuları yorgun hâlde işaret ettim.

"Weed dayı," dedi Lili, topukları üzerinde ileri geri sallanarak. "Kötü kelime söyledin."

"Evet, yanlışlıkla. Özür dilerim, Lili."

Elini bana doğru uzattı. "Öde bakalım"

İçimden kendime lanet okudum. Birkaç hafta önce ona bakarken parmağımı çarptığımda ağzımdan küfür kaçmıştı. Küçük canavar, ağzını kapalı tutması için kendisine on dolar ödememi istemişti. Ancak bu sefer, babam ve Layla da odadaydı. Yaşananları eğlenerek izliyorlardı.

"Biliyorsun." Doğrulup cüzdanımı çıkararak para aradım. "Çoğu çocuk para kazanmak için limonata standı açıyor." Avucuna bir dolar attım.

Lili parayı alıp cebine tıkıştırdı. "Bu daha kolay."

Kahkaha attım. Çocuklarla gerçekten başa çıkılmazdı.

Layla, kollarını göğsünde kavuşturup gözlerini bana dikerek, "Neden çocuğuma küfür ettiğin için para veriyorsun?" diye sordu.

Lili omuz silkip ağzını açtı. O konuşmadan önce başımın belada olduğunu biliyordum. "Çünkü Weed dayı küfür ettikten sonra sırrını saklamam için bana para verdi. Artık her küfür ettiğinde para istiyorum."

"Reid!" Babam gözlerini kapatıp burnunun kemerini sıktı. "Yeğenine seni ispiyonlamaması için para veremezsin."

Lili'yi işaret ettim. "Belli ki öyle, kimseye söylememen gerekiyordu."

Lili omuz silkti ve kıkırdadı. *"Hay aksi."*

Layla ellerini havaya kaldırıp, "Ne diyeceğimi bile bilmiyorum," dedi.

Babam başını sallayarak, *LILIBET'İN ODASI* yazılı bir kutuyu açtı. "Reid, işe yara ve pizza sipariş et."

Parmaklarımı alnıma götürdüm. "Tamamdır."

İç çekip başını geriye atarak tavana baktı. Eminim nerede hata yaptığını sorguluyordu.

Pizzayı sipariş ettim. İstedikleri ek ücret saçmalık olduğu için adrese teslim yerine kendim gidip almaya karar vermiştim. Bahşiş vermek benim için sorun değildi ama bunun üzerine başka bir ücret eklemek? *Hayır.* Hazır olunca arabayla gidip alırdım.

Otuz dakika süreceğini söylemişlerdi. Buraya pek uzak sayılmazdı, o yüzden Layla'nın istediği gibi bazı kutuları açıp eşyaları düzenli bir şekilde çıkarmaya yardım ettim. Bu kadar titiz davranmasından stresli olduğunu anlayabiliyordum. Ancak aynı zamanda heyecanlıydı. Babamızla yaşamak Lili konusunda epey yardımcı olmuştu ama bu adımı uzun zaman önce atması gerekiyordu. Hem kendi evine taşınmak hem de *vlogger*'la evden çalışabileceği bir iş bulmak, ona kaybettiğini sandığım özgüvenini geri kazandırıyordu.

Saate bakıp gitmem gerektiğini söyledim. *Sweatshirt*'ümü giyip ceketimi omuzlarıma atarken, "Pizzaları alıp hemen dönerim," diye söz verdim.

Layla yerden bana bir maket bıçağıyla işaret etti. "Bunu mola vermek için bilerek yaptın, değil mi?"

"Belki," dedim kelimeleri uzatarak.

"Bana kahve getir, *lütfen*." Bıçağı yere bırakıp ellerini önünde birleştirerek yalvarır gibi yaptı. "Yiyecek ve kafeine ihtiyacım var."

Ona kahve getirmek çok zor bir işmiş gibi iç çektim. "Madem o kadar istiyorsun."

"Teşekkürler," dedi şarkı söyler gibi.

Lili kendi odasından, "Ben de dondurma istiyorum!" diye bağırdı.

"Hayır." Üçümüz aynı anda cevap verdik.

"Ah. Sizler berbat insanlarsınız," diye mırıldandığını duydum.

Daireden çıkıp merdivenlerden aşağıya, otoparka indim. Ellerimi ovuşturarak ziyaretçi otoparkına doğru yürüdüm. Via'dan mesaj gelmiş mi diye telefonuma baktım ama hiçbir şey yoktu. Bunun beni rahatsız hissettirmemesi gerekirdi, meşgul olduğunu biliyordum. Yine de ondan haber almak *hoşuma gidiyordu.*

Pizzacıya gitmek beş dakikadan fazla sürmedi. Pizza kutularını -biz yetişkinler için büyük boy karışık, Lili için ise küçük boy peynirli- yolcu koltuğuna koydum. *Marinara** sosuyla baharatın kokusu, arabamın içini hızla doldurdu.

Yakınlarda bir kahve dükkânı olduğunu biliyordum. Eğer kız kardeşime kafein içeren bir şeyler götürmezsem maruz kalacağım o öfkeyle uğraşmak istemiyordum. Arabadan sipariş almıyorlardı, bu yüzden park edip içeri girerek sipariş vermem gerekiyordu.

İçeri girdiğimde çok tanıdık bir başın arkasını gördüm. Dudaklarıma yayılan gülümsemeyi kontrol edemedim. Arkasına geçip öne doğru eğildim.

"Burada karşılaşmak ne güzel."

Via yerinden sıçradı.

"Tanrım, Reid! Beni korkuttun!" Göğsüme hafifçe vurdu. "Yapma bunu."

* Özellikle pizzalarda kullanılan klasik domates sosu. -ç.n.

Gülerek ellerimi ceplerime soktum. "Üzgünüm."

Dudaklarını büzdü. "Yalan söyleme, üzgün değilsin." Rahatsızmış gibi davranmaya çalışsa da gözlerindeki ışığı görebiliyordum. Beni gördüğüne sevinmişti.

"Bugün bana mesaj atmadın."

Kısa bir süre başka yere baktı, ardından utangaç bir gülümsemeyle bana döndü. "Ailenle birlikteydin. Seni rahat bırakmak istedim. Bekle, sen neden buradasın?" Kaşları soru sorar gibi çatıldı. "Onlarla birlikte olman gerekmez mi?"

"Bizim için pizza almaya çıktım. Layla kahve istedi."

"Harika bir kardeşsin."

Gülümseyerek gözlüğümü düzelttim. "Elimden geleni yapıyorum."

Birisi boğazını temizleyince ikimizin de dikkati kasaya döndü.

"Şey... sıra sizde." Barista Via'ya öne ilerlemesini işaret etti.

Via siparişini vermek için kasaya yaklaştı. O ödeme yapamadan onun önüne geçip Layla'nın en sevdiği buzlu karamelli kahveyi sipariş ettim. Dışarısı neredeyse sıfır dereceyken nasıl buzlu kahve içebildiğini anlamıyordum. Ben her zaman sıcak ve sade kahveyi tercih ederdim, dersimi hiç almamış hâlde dilimi yakmaya devam etsem bile...

Ücreti ödedim, para üstünü beklerken Via'nın bana dik dik baktığını hissedebiliyordum. Tanrım, kızdığında çok sevimli oluyordu.

"Ne?" diye sordum masumca. Baristaya teşekkür ederek başımı sallayıp para üstünün bir kısmını bahşiş kutusuna attım.

"Ben ödeyecektim. Kız kardeşininkini de alabilirdim."

Siparişimizi beklemek için kenara çekildik.

"Yapabilirdin, biliyorum ama senin için bir şeyler yapmayı seviyorum."

Omuzları çöktü.

"Sen... gerçekten seviyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Benim için farklı, anlıyor musun? Chase böyle şeyler yapmazdı. Yani, benim için para harcamazdı fakat sen sürekli farklı şekillerde benimle ilgileniyorsun. Kapımın önündeki lambayı bile değiştirdin."

Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silktim çünkü gerçekten benim için önemli değildi. "Eski kocan pisliğin tekiydi."

Dudaklarını ince çizgiler hâline gelene dek birbirine bastırdı. "Ben de çok aptaldım."

"Hey," diyerek işaret parmağımla çenesini kaldırıp gözlerime bakmasını sağladım. "Kendin hakkında böyle şeyler söyleme. Açıkçası, o adama minnettarım."

Via gülümsedi. "Neden?"

"Çünkü onun yaptığı hata sayesinde buraya ve bana geldin."

Kendimi asla bencil biri olarak görmemiştim ancak Via'yı barda ilk gördüğüm andan itibaren onu kendime ait yapmak istemiştim. O, hayatımda karşılaştığım en büyüle-

yici insandı. Babamın bile ona hayran olması hiç şaşırtıcı değildi.

"Yani kaderimizde karşılaşmak mı vardı?"

"Hımm," diye mırıldanırken topuklarımın üzerinde sallandım. "Kadere ne kadar inandığımı bilmiyorum ama eğer böyle bir şey varsa, o zaman evet. Sen benimsin."

Siparişimiz geldi, ikimiz de bardaklarımızı aldık. Bir pipet alıp Via'nın beline elimi koyarak onu kapıya doğru yönlendirdim. Fırsat varken ona dokunmak istiyordum. Kız kardeşi Noel için kasabaya geliyordu, ilişkimizden haberi vardı. Yine de o buradayken Via'yı ne zaman görebileceğimi bilmiyordum.

Kapıyı açıp arabasına kadar peşinden gittim.

Sürücü kapısına yaslanıp başını arkaya doğru yatırarak bana baktı. Maskara sürülmüş, koyu kirpikleri yanaklarına değiyor gibi görünüyordu. Dudaklarında açık pembe bir parlaklık vardı. Başka makyaj malzemesi kullanmamış gibiydi ama yanılıyor olabilirdim.

"Seni öpebilir miyim?" Nefesim havayı buğulandırarak aramızdaki boşluğu doldurdu.

"Soruyor musun?" diye meydan okudu.

Gülümsedim, eğilip dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Tadı çilek gibiydi. Kahve almadan önce çilek mi yemişti, yoksa dudak parlatıcısının tadı mı öyleydi emin değildim.

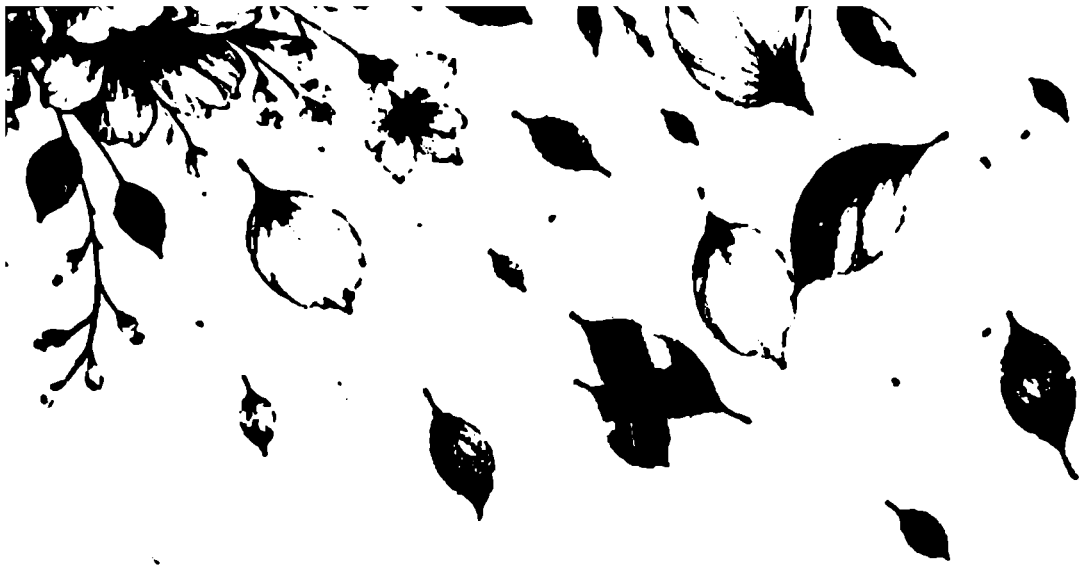
Ayrıldığımızda, arabasının kilidini açıp kapıyı açtı ve bana karşı kalkan olarak kullanmak istercesine arkasına geçti. Bunun bizi durdurabileceğini düşünmesi çok sevimliydi.

"Ben de kadere inanıp inanmadığımı bilmiyorum," diye itiraf etti. Yanakları soğuktan kızarmıştı. "Ancak çocukluğumdan beri her zaman saat 11'de dilek tutarım. Saat 11:11'i gördüğümde, bu işaret gibi gelir. Melek sayıları," diye devam etti. "Buraya geldiğim akşam, saat 11:11'de bu taşınmanın doğru karar olmasını dilemiştim. Sanırım bu dilek, seninle tanıştığımda gerçekleşti."

Via, ben bir şey söylemeden kapıyı kapatıp koltuğuna oturdu.

Arabası çalıştığında motorun sesi beni geri çekilmeye zorladı.

Yüzümde aptalca bir gülümsemeyle onun uzaklaşmasını izledim. Bu, *seni seviyorum* sayılmasa da ona gerçekten çok yakındı.

OTUZ BEŞ

Via

"Bu kasaba gerçekten olağanüstü!" Izzy önümde etrafında dönerken ayağı buza takıldı. Neredeyse yüzüstü düşüyordu. Elimi uzatıp kolundan tuttum.

Onun sözleri ya da neredeyse asfaltla tanışacak olması yüzünden, insanlar meraklı gözlerle bize baktı.

"Dikkatli ol," dedim. "Siyah buzun nerede olduğunu asla bilemezsin."

Siyah buzdan bahsedince aklıma Derrick gelmişti. Randevu konusunda gerçekten çok kötü hissediyordum. O sırada söylediği şeyleri tekrar etmesini istemediğim için kendime küfrediyordum. Her ne kadar bunu bilerek yapmasam da onu incittiğimi hissetmek hiç hoşuma gitmiyordu.

Kız kardeşimin tekrar dönmesini engellemek için koluna girdim. Onu bugün havaalanından almış, dışarı çıkmaya karar vermeden önce otele bırakıp yerleşmesini sağlamıştım.

"Burayı bu kadar sevdiğine inanamıyorum." Onun gördüklerini görmediğimden değildi, ben de görüyordum. Beni buraya çeken şey zaten bu küçük kasaba hayatıydı. Ancak Los Angeles'ta yaşayan, *vlog* çeken, jet sosyete kız kardeşimin de buraya bayılacağını açıkçası beklemiyordum.

"Neden sevmeyeyim ki?" diye karşılık verdi. Onu tutmasam yine dönüp durmaya başlayacağını biliyordum.

Izzy'nin bu yönünü hep kıskanmıştım, her zaman hayal dünyasında yaşardı. Eğlenmekten korkmazdı. En büyük çocuk olarak benim hiç sahip olamadığım bir özgürlüğü vardı.

Benden kurallara uymam, iyi notlar almam ve kariyerimde yükselmem beklenirken; Izzy'nin hayal kurmasına izin verilmişti. Sanırım iyi olan şey, en azından sonunda kendim için yaşıyor olmamdı.

"Bu yerin ne kadar şirin olduğuna bak." Izzy'nin sesi beni gerçeğe döndürdü. "Kendine özgü bir cazibesi var."

Ne demek istediğini anlayabiliyordum. Karla kaplı çatılar ve binaların saçaklarından sokak lambalarına kadar her yerde parıldayan ışıklar, buraya büyülü bir hava katıyordu.

Işık gösterisinin yapılacağı parka yaklaşırken, "Ne zaman buraya taşınıyorsun?" diye sordum alayla.

"Beni kışkırtma. Burayı sevdim ama..."

Gülümsememek için uğraştım. "Ama?"

Düşünceli bir şekilde dudaklarını ısırdı. "İş fırsatlarımın çoğu Los Angeles'ta. Her şeyi lojistik olarak planlamam gerekir. Buraya taşınıp sürekli oraya uçmayı pek istemem. Böyle olursa da taşınmanın hiçbir anlamı kalmaz."

"Gerçekten zor olur." Şu anda kariyerinin geldiği noktada, bu pek mantıklı gelmiyordu.

"Komik olan ne biliyor musun?" diye sorarken beni girişin dışına kurulan, kahve, sıcak çikolata ve diğer ikramların bulunduğu standa yönlendirdi. "İş yükümü biraz hafifletmek için sosyal medyada bana yardım etsin diye birini tutmuştum. İnanmayacaksın ama o da buradan. Biraz ileride yaşıyor. Ne kadar güzel, değil mi?"

Sıraya girerken, "Gerçekten mi? Bunun yaşanma olasılığı nedir?" diye sordum şaşkınlıkla

"Değil mi? Başvurusundaki acımasız dürüstlüğüyle dikkatimi çekmişti. Kız çok şey yaşamış. Ardından da nereden olduğunu görünce kadermiş gibi geldi. Ben buradayken yüz yüze görüşeceğiz, takılıp birbirimizi tanıyacağız."

Izzy kızla tanışacağı için gerçekten heyecanlı görünüyordu. Yardıma da gerçekten ihtiyacı vardı, bu yüzden birbirleriyle uyum yakalamalarını umuyordum.

"Bu harika. Sonunda birinin sana yardım etmesine izin verdiğine sevindim."

"Bununla mücadele ettim. İnsanların çoğu yaptığım işin gerçek bir iş olmadığını düşünüyor. Sosyal medyada yardıma ihtiyacım olduğunu söylemek biraz acınası gelmişti." Eldivenli ellerine bakarak kaşlarını çattı. Burnunun ucu soğuktan kızarmıştı.

"Hiç acınası değil. Bir iş kuruyorsun."

Alt dudağını ısırarak iç çekti. "Sanırım."

"Bir sorun mu var?"

Izzy'nin yaptığı iş beni endişelendiriyordu. İnternette büyük bir takipçi kitlesi vardı ve orası sırf birini yıkmaktan zevk aldıkları için sebepsiz yere acımasız davranan insanlarla doluydu. Kız kardeşim, dünyadaki en nazik, en samimi insanlardan biriydi. Bu yüzden kötü sözleri hemen ciddiye alıp kalbi kırılabiliyordu.

"Sadece, tüm bunlar sonsuza kadar sürecek mi diye merak ediyorum."

Kaşlarımı çattım, ikimiz de sıranın önüne geçmiştik. "Bu da nereden çıktı?"

"Annem ve babam bu konuyu benimle konuştular. İnternetin zorlu bir yer olabileceğini, bu yüzden yedek planım olması gerektiğini söylediler. Paramı iyi yönetiyorum, tasarruf yapıyorum ama sonuçta hâlâ gencim. Eğer bir gün bundan vazgeçmeye karar verirsem, sanırım sonrasında atacağım adımlara karar vermeliyim."

Ona bakakaldım. Ailemizden bahsettiği anda, Izzy'nin kafasına girdiklerini anlamıştım. Genelde Izzy'ye daha destekleyici davranırlardı fakat sonuçta her şeyi garanti altına almak isteyen insanlardı.

"Izzy, şu anda bunun için endişelenmene gerek yok. Gençsin, yaptığın işi seviyorsun. Fazla düşünme. Şu anki hayatının tadını çıkar. Her şey yoluna girecek, söz veriyorum."

Bana baktı, gözleri kararlıydı. "Sen hayatının yoluna girdiğini düşünüyor musun?"

Sadece bir an tereddüt ettim. "Evet. Otuz iki yaşında olmayı hayal ettiğim yerde miyim? Hayır. Evliliğimi hâlâ sürdüreceğimi düşünüyordum." Dalgın bir şekilde gülümsedim. "En çok da anne olacağımı düşünüyordum."

Bu sözlerin getirdiği acıyı yok saymak, eskisi kadar kolay değildi.

"Via." Adımı hüzünle söylerken bana sıkıca sarıldı. "Bir gün anne olacağına tüm kalbimle inanıyorum."

Gözyaşlarımı tutmak için dudağımı ısırdım. "Umarım."

"Umudunu kaybetme. Her zaman senin taşıyıcı annen olabilirim," dedi elimi sıkarak.

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırıp sordum. "Ciddi misin?"

"Tabii ki. Senin için her şeyi yaparım. Biyolojik bir çocuk istiyorsan ve bana ihtiyacın varsa, rahmim senindir."

Sözleriyle kahkaha attım. Bu durumda biraz hafiflik hissedebildiğim için mutlu oldum. Onun teklifini kabul edeceğimi hayal edemiyor olmama rağmen yine de minnettardım. Beni bu kadar önemseyen bir kardeşim olduğu için kendimi şanslı hissediyordum. "Teşekkürler."

"Ne zaman istersen." Hafifçe sallandı. Bunun nedeni yerinde durmakta zorlanması mıydı, yoksa üşüdüğü için ısınmaya çalışması mıydı pek emin değildim.

Sonunda sipariş verme sırası bize geldi. İkimiz de sezona özel naneli *mocha*'yı seçtik ve mini zencefilli *donut* sipariş ettik. Siparişimizin hazır olmasını beklerken kenara çekildik.

Izzy bereyi başına çekti. "Los Angeles'ta böyle bir yer olsa, sadece fotoğraf çekme fırsatından ibaret görülürdü," dedi. Düşüncelere dalıp gitmişti, sanki bunları sesli olarak dile getirdiğinin farkında değildi. "Orası çok..." Doğru kelimeyi aradı. "Sığ. Herkes başarılı olmak, hatırlanmaya değer biri olmak için çabalıyor."

Kız kardeşimin normalde yüzünde görünmeyen üzüntüsünü fark ettim. Ancak bunu bana o gösteriyor, içini açıyordu. "Iz, eğer oradan taşınmak istiyorsan bunu yapmalısın."

Derin bir nefes aldığında nefesi havayı buğulandırdı. "Artık ne istediğimi bilmiyorum. Sorun da bu." Gülümsemesi melankoli ve yenilginin karışımıydı. "Yaptığım işin birçok yönünü seviyorum. Durmak istemiyorum. Ancak daha önce seni görmeye geldiğimde, burası... *gerçek* gibi hissettirdi. Anlatabiliyor muyum?"

"Evet." Küçük kız kardeşime gülümsedim. "Anlıyorum."

Sanırım Parkerville'de, James kızlarına hitap eden özel bir şey vardı.

Siparişlerimizi alıp ışık gösterisinin içinden geçen yolu takip ettik. Kahve bizi sıcak tuttu. Mini *donut*'lar o kadar lezzetliydi ki, gitmeden önce ikimiz de daha fazlasını istedik.

Geri dönüyorduk. Geldiğimiz tarafa ulaştığımız sırada Izzy o kadar yüksek bir çığlık attı ki, henüz görmediğim bir şeyin saldırısına uğradığımızı sanarak korkuyla eğildim. Hiçbir şey yoktu.

Önümüzde Reid, kız kardeşi ve yeğeni vardı.

Birkaç saniye boyunca kardeşimin bu kadar yüksek sesle çığlık atmasının sebebinin Reid olduğunu sandım. Ancak sonra onun heyecanlandığı kişinin Reid değil, kız kardeşi olduğunu fark ettim.

Izzy koşarak ona sarıldı. "Aman Tanrım, seni göreceğimi sanmıyordum. Karşılaştığımıza çok sevindim." Bir adım geri çekildi. "Ben Izzy."

"Seni tanıyorum," dedi Layla gülerek.

"Buraya gel, Via," diye beni çağırdı Izzy. "Bu Layla. Sana daha önce bahsetmiştim. Benim asistanım."

Layla bana gülümsedi. Derrick'le randevuya çıktığım gece beni görmesine rağmen sanırım beni tanımamıştı. "Merhaba, tanıştığımıza memnun oldum. Ne kadar da küçük dünya, sen burada yaşıyorsun ve ben de kız kardeşinle çalışıyorum."

"Hem de çok küçük," diye onayladım Reid'e bakarak.

Elinin arkasına sakladığı bir gülümsemesi vardı. Gözlüğü biraz eğri duruyordu. Sakalları tıraş olmaya vakit bulamamış gibi hafifçe uzamıştı.

"Bu kardeşim Reid," dedi Layla kız kardeşime. "Ve kızım Lili."

"Reid," dedi kardeşim, bakışları bana kaydı. Hiçbir şey belli etmek istemediğimden yüzümü ifadesiz tuttum.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Reid kız kardeşimle tokalaştı. Kardeşim elini sıktı. Onun benim Reid'im olup olmadığını merak ettiğini biliyordum.

Izzy gözlerini başka yöne çevirdiğinde Reid bana sırıtarak baktı. Gözlerimi kısarak ona sakin olmasını işaret ettim.

"Biz çıkıyoruz. Öğle yemeğinde görüşürüz, tamam mı? İyi eğlenceler." Izzy, parmaklarını oynatarak Lili'ye el salladı; Lili de kız kardeşime utangaçça gülümsedi.

Tanrı'ya şükür, küçük kız etrafımızdaki prenses ışıklarına bakmakla meşguldü; yoksa şimdiye kadar Reid'i ve beni ele verirdi.

O beni fark etmeden uzaklaştım. Izzy hemen arkamdan yetişti. Ne soracağını zaten biliyordum.

"*O* muydu?" Arkamıza bakıp çığlık atarak dirseğimi tuttu. "O olmalı. Sana yemek ister gibi bakıyordu."

"Izzy," diye fısıldayarak onu susturmaya çalıştım.

"O mu?"

"Evet." Yemek standına doğru koşar adımlarla ilerledim. Bu konuşmadan kaçmak istesem de o mini *donut*'ları daha çok istiyordum.

"Biliyordum!" Etrafına tekrar baktı ama Reid çoktan gözden kaybolmuştu. Izzy'nin onu bulup sorguya çekmeyi düşündüğünden emindim.

"Sesini alçalt."

Gözlerini devirdi. "Kimse bize bakmıyor. Kız kardeşini işe aldığıma inanabiliyor musun? İnanılmaz. Bir sürü başvurunun arasından onu seçtim." Derin bir nefes aldı. Susmasını diliyordum fakat bunun pek olası olmadığını biliyordum. "Çok yakışıklı. Senin tarifin ona hiç uymuyor. Ayrıca gözlüğü? Sanırım gözlüklü erkeklere ilgi duymaya başlıyorum." Ellerini kendine doğru salladı ve yüzümdeki ifadeyi görünce kahkahalara boğuldu. "Via, kıskanıyor musun?"

"Hayır." Savunmacı bir ses tonuyla cevap verdim. Aslında sanırım haklıydı çünkü Izzy'nin Reid hakkında böyle konuşmasını *kıskanmıştım.*

Daha önce hiç sahiplenici hissetmemiştim ama şu anda *Kayıp Balık Nemo** filmindeki martılar kafamda yankılanıyordu: *Benim, benim, benim.*

"Onu seviyor musun?"

Onu seviyor muyum?

Bu soru beni korkutmuştu.

Chase'in bana yaptıklarından sonra bir daha kimseyi sevemeyeceğimi düşünmüştüm. Sevmek istememiştim. Tekrar o kadar savunmasız olmak beni korkutuyordu.

Reid, farkında olmadan kalbime girmeyi başarmıştı. Kırık parçaları birleştirmiş, çatlakları ve yırtıkları onarmıştı. Ona bu iki kelimeyi söylemek beni çok korkutuyordu ve Reid bunu biliyordu. Bu yüzden o da bana söylememişti. Beni korkutup kaçıracağından korkuyordu.

Beni hiç hak etmeyen birinin, beni hak eden adama karşı tavrımı etkilemesine izin veriyordum.

"Önemli değil," dedi Izzy arabaya vardığımızda. "Cevap vermek zorunda değilsin. Cevabı zaten biliyorum."

Korkarım ben de biliyordum.

---

* Pixar tarafından yapılmış ve Walt Disney Pictures tarafından yayınlanmış animasyon filmi. Bahsedilen martılar bulduğu balıklara açlıkla saldırır ve benim diye bağırır. -ç.n.

OTUZ ALTI

Reid

Noel'e birkaç gün kala, yaklaşık otuz dakika uzaklıktaki, yakında açılacak yeni bir garajda tam zamanlı iş için görüşmeye çağrılmıştım. Başvurduğum tüm işler arasında, restorasyon işleri de yapacakları için en çok istediğim iş buydu.

Telefonu kapatırken kendimi harika hissediyordum, uzun zamandır bu kadar heyecanlanmamıştım. En azından Koca Dan, durumu anlayışla karşılamıştı. Bana iyi davrandığı hâlde ayrılmak pek hoşuma gitmiyordu.

Birkaç saat sonra Via ile tanıştığım *Monday's* adlı barda arkadaşlarımla buluşacaktım. Tanışmamızın üzerinden uzun zaman geçmiş gibi geliyordu. Sanki sadece birkaç aydır değil, doğduğumdan beri onu tanıyordum.

Genç olduğumu biliyordum, bunu inkâr da etmiyordum fakat ona karşı ciddiydim. Via benim için gelip geçici bir ilişkiden ibaret değildi. Kaçamak yaptığım biri değildi. Onunla aramızdakiler gerçekti. Via'yla birlikte yaşlandığımı görebiliyordum. Sanırım o da bunu görüyordu ve bu onu korkutuyordu. Ancak Via da anlayacaktı. Ona, *bize* inanıyordum.

Via, benim ne istediğimi bilemeyecek kadar genç olduğumu düşünüyordu. Belki bazı insanlar için bu doğru olabilirdi. Ancak bizim aramızdaki ilişkinin nadir olduğunu biliyordum. Sırf hayat tecrübesi kazanmam gerektiğini düşünüyor diye bunu öylece bırakmayacaktım. Deneyimleri onsuz yaşamaktansa, onunla yaşamayı tercih ederdim.

Bara gitmeden önce zaman geçirmek için evimi toparlayıp duş aldım.

Son birkaç aydır arkadaşlarımı görme konusunda berbattım. Boş zamanım olduğunda ya Via'yla olmak istiyordum ya da onların planladığı şeyler ilgimi çekmiyordu. Fazla içen biri olmadığım için bar ortamını da pek sevmiyordum ancak gitmezsem beni evimden sürükleyip çıkaracaklarını söylemişlerdi. Via tatilini kız kardeşiyle geçirecekti. Yapacak başka bir şeyim olmadığı için gitmemin fena olmayacağını düşünüyordum. Herkesle görüşmek güzel olabilirdi. İşler ve hayatın kendisi yüzünden aynı anda bir araya gelmek zor oluyordu.

Monday's'e geldiğimde ortam kalabalıktı. Park yeri bulmak için birkaç tur atmak zorunda kalmıştım. Gerçek bir park yeri sayılmasa da idare ederdi. Justin'e mesaj atıp diğerlerinin gelip gelmediğini sordum.

Justin: *Evet, dostum. Seni bekliyoruz.*

Gülerek başımı salladım. Tabii ki bekliyorlardı. İçeri girince, onları mutfağın solundaki bir masada buldum.

Arkadaşım Will, "Gelmişsin!" derken kollarını genişçe açtı, neredeyse arkadaşımız Max'in kafasma çarpacaktı.

"Gelip gelmeyeceğin üzerine bahis yapıyorduk," dedi Justin.

Onun yanındaki sandalyeyi çekip oturdum. Buraya gelmelerinin üzerinden zaman geçtiği belliydi. Yarısı yenmiş gibi görünen mezeler sipariş etmişlerdi.

"Evet, dostum," dedi Lawson, Justin'in yanından eğilerek. "Neredeydin?"

Justin burnunu çekti. "Reid'in artık bir kız arkadaşı var, bu yüzden bizimle aynı seviyede değil."

Max bana şaşkın bir bakış attı. "Ne zamandan beri?"

"Neden bize söylemedin?" diye sordu Will.

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Bu..."

Ciddi bir şey olmadığını söylemek dilimin ucundaydı fakat bu yalan olurdu. Via hakkında onlara ne kadarını anlatmak istediğimi bilmiyordum. Arkadaşlarımı seviyordum ancak benimle dalga geçeceklerini de biliyordum.

Ne yazık ki, Justin koca ağzını açtı. "Doğum günündeki kadınla çıkıyor. Şu yaşlı çıtır. Kahve dükkânında onunla karşılaşmıştık."

Yaşlı çıtır. Bu sözlere anında sinirlendim. Via'yı tanımlamak için aklma gelen tek şey bu muydu? Justin tabii

ki onu tanımıyordu ama şu anda çok kaba konuşuyordu. Sağındaki boş bira bardağına baktım, diğerinin de yarısı bitmişti. Bu da sinirimi daha da artırdı. Annemin ölümüne rağmen arkadaşlarımın hiçbiri alkolle ilgili hislerimi gerçekten anlamamıştı. Şu anda olanlar benim haklı olduğumu gösteriyordu. İnsanlar sarhoş olunca aptallaşıyordu.

"Adı Via," dedim dişlerimi sıkarak. "Onu kahve dükkânında gördüm derken ne kastettin?"

Via bana bundan hiç bahsetmemişti, Justin de şimdiye kadar konuşmamıştı. Justin, sinirlendiğimi fark etmemiş gibiydi. "Ona deliler gibi âşık."

Arkadaşlarım arasında kız arkadaşa sahip tek kişi olan Will, yüzümdeki ifadeyi fark etmiş olmalı ki durumu yatıştırmaya çalıştı. "Doğru kişiye deliler gibi âşık olmakta bir sıkıntı yok. Bir süre önce buluştuğumuz kahve dükkânında oturuyordu. Justin orada çalışan baristaya âşık. Biz karışmadık, Justin sadece merhaba dedi. Hepsi o kadar."

Merhaba mı? Nedense buna inanmadım. Via'ya aptalca bir şey söylemediğini umuyordum. Öyle bir şey söylemiş gibi durmuyordu çünkü Via'nın bu yüzden üzüldüğünü hatırlamıyordum. Ancak bu karşılaşmanın tam olarak ne zaman olduğunu bilmediğim için emin de olamıyordum.

"Neden bize söylemedin?" diye sordu Max.

Bakışlarımı ona çevirip omuz silktim. "Henüz halka açıklamadık."

Lawson burnunu kıvırdı. "Halk mı? Nesin sen? Ünlü falan mı?"

"Hayır," dedim iç çekerek. "Babam onunla çıkmaya çalıştı, bu da işleri biraz karmaşık hâle getiriyor. Sizce?"

Babamın kızmayacağını biliyordum, en azından öyle umuyordum. Ancak Via, annem öldükten sonra onun ilgisini çeken ilk kadındı. Hayatına devam etmesini istiyordum. Bunu hak ediyordu. Fakat bunu öğrenirse, birisiyle çıkmak istemesi daha da zorlaşacak gibi hissediyordum.

Arkadaşlarım bir anda sessizleşti. Bu başarı için kendimi daha sonra tebrik edebilirdim.

"Dur biraz," dedi Max gülmemeye çalışarak. "Baban senin kız arkadaşınla mı ilgileniyor?"

"Onun benim kız arkadaşım olduğunu bilmiyor."

"Bu bir pembe dizi," dedi Lawson. Birası gülerken boğazına kaçtı.

Sandalyeye yaslandım. "Farkındayım."

Garson geldiğinde yemek sipariş edip bira almamaya karar verdim. Bu gece kokusu bile midemi bulandırıyordu.

Will tabağına *nacos** alırken, "Ona ne zaman söyleyeceksin?" diye sordu.

Yüzüm asıldı. "Bu, Via'yla birlikte karar vermemiz gereken bir şey."

"Onu gerçekten ciddiye alıyor musun?" Soru Max'tendi.

"Evet."

"Ne kadar ciddi?" Bu kez Justin sordu.

"Çok."

Üçü de şaşkın görünüyordu ama Will bana anlamlı bir bakış attı. O anlıyordu.

"Bir kişi daha gitti," dedi Lawson, bir yudum bira içerek. "Sizce sıradaki hangimiz çocuklar?"

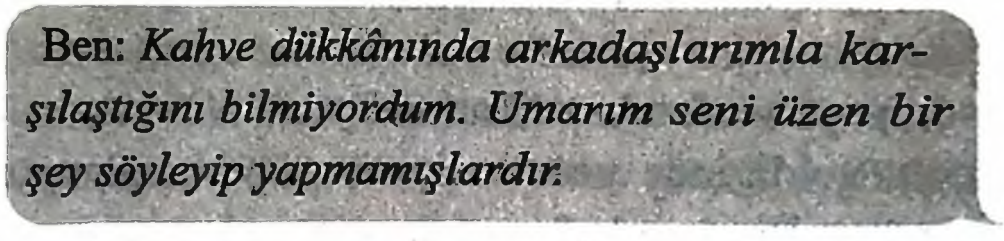
---

* Mısır cipsi üzerine eritilmiş peynir, acı biber ve garnitürler eklenerek hazırlanan atıştırmalık. -ç.n.

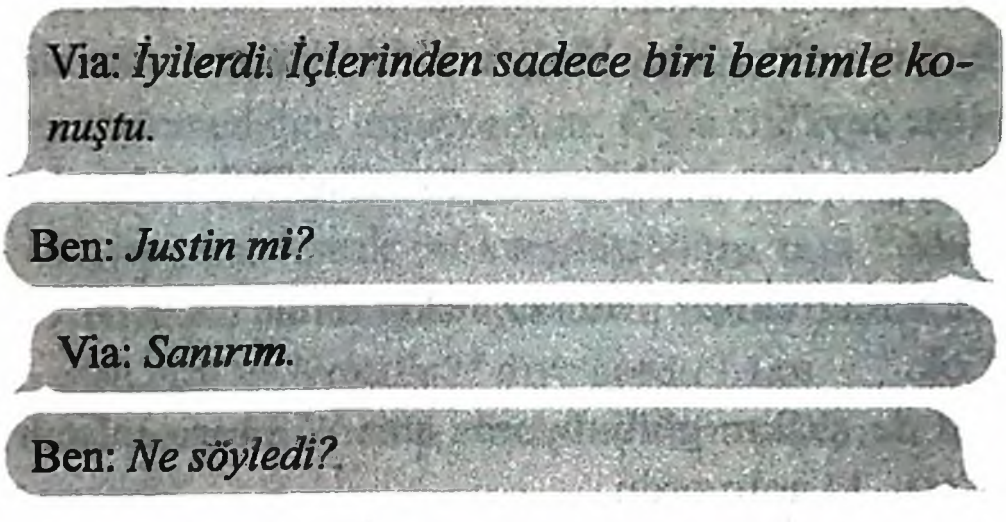
"Ben değil," dedi Justin, bira şişesine uzanarak. "Ciddi bir ilişkiye hazır değilim."

Max gülerek onu parmağıyla gösterdi. "İşte bu yüzden tam da sen olacaksın."

Eve geldiğimde yorgundum, yine de eve getirdiğim bar kokusundan kurtulmak için duş aldım. Yatağa uzanıp Via'ya mesaj attım.

Birkaç dakika sonra cevap geldiğinde şaşırmadım.

Merak beni yiyip bitiriyordu. Muhtemelen bu kadar umursamamam gerekiyordu, özellikle de aptalca bir şey söylemişse. Bu beni sadece sinirlendirirdi.

Telefonum çaldığında cevap verdim. "Merhaba."

Arka planda bir kapı kapandı ve Via yumuşak bir şekilde güldü. "Mesajlarından endişeni hissettim, o yüzden seni aramaya karar verdim."

İnleyip kolumu gözlerimin üzerine koydum. "Arkadaşlarımın ne kadar aptal olabileceğini biliyorum. Kaba ya da aptalca bir şey söylemediğinden emin olmak istedim."

"Hayır, öyle bir şey olmadı. Sadece senin benden çok hoşlandığını ve iyi bir adam olduğunu söyledi. Ayrıca seni incitmememi söyledi."

Sessiz kaldım. Beklemediğim bir şey olduğu için dilim tutulmuştu. "Gerçekten mi?"

"Hı-hı," diye mırıldandı. Yatak gıcırdadı. Onu yatakta uzanmış hâlde düşününce anında sertleştim. Tamamen acınası bir durumda olduğumu biliyordum. "Beni şaşırttı."

"Evet." Gülümsedim. "Beni de. Ben sandım ki..."

"Ne sandın?"

"Bilmiyorum... Arkadaşlarımın çoğu bekâr. Üstelik düzenli bir ilişki yaşamakla da ilgilenmiyor. O yüzden seni korkutmaya çalışacağını sandım."

"O zaman pek iyi bir arkadaş olmayabilir. Ancak sana gerçekten değer veriyor gibi görünüyordu."

"Bu konuda bana zorluk çıkarmıştı. Yine de kendi tuhaf tarzında onayladığını bilmek beni mutlu etti."

Tekrar güldü. "Çok endişelendin."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıp tereddüt ettim. "Via..."

"Biliyorum, biliyorum. Bu ilişkide asıl endişeli olan *benim*."

"Kendini tanıdığın için mutluyum."

Esnemesini bastırdı. "Izzy bugün beni çok yordu. Fotoğraf ve *vlog* çekmek için bir plak dükkânına gitmek istedi. Ancak oranın bir buçuk saat uzaklıkta olduğunu söylememişti. Bu havada araba kullanmaktan nefret ediyorum. Buzlu yolların üstesinden gelebilecek deneyimim yok. Ben ellerim bembeyaz kesilene kadar direksiyona yapışmışken o kahkaha atıyordu. Ona arabayı kullanmasını teklif ettiğimde hemen kendisini toparladı."

"Bence kız kardeşin sadece senin kıvranmanı izlemekten hoşlanıyor."

İç çekti ve çarşaflar sanki dönmüş gibi hışırdadı. "Muhtemelen." Bir an sessiz kaldı ama onu artık yeterince tanıyordum. Aklında bir şey olduğunu biliyordum. "Seninle tanışmak istiyor."

Beni görememesine rağmen gülümsedim. "Işık gösterisindeyken benimle tanışmıştı."

"Beş saniye sürdü. Artık bu işin peşini bırakmıyor." Via'yı yatağında, sinirlenerek dudaklarını bükmüş hâlde hayal ettim.

"Onunla *tanışmamı* istiyor musun?" Via'nın hayatının her anında onun yanında olmak; kız kardeşini gerçekten tanımak istiyordum. Ancak ona bu baskıyı yapmayacaktım. Eski kocasının ona yaptıklarından sonra ilişkilerde tereddütlü olmasının nedenleri vardı, bu yüzden her zaman hoşuma gitmese de onun hızına uyum sağlıyordum.

Düşünürken nefesleri yumuşaktı. "Evet, sanırım istiyorum."

Kendi kendime gülümsedim. Bu Via adına büyük bir adımdı. Sanki çok önemli bir şey kazanmışım gibi hissediyordum.

"O buradayken bir çaresine bakarız."

"Tamam." Sesi alçak çıkıyordu, gergindi.

"Stres yapma, melek."

"Stres yapmıyorum," dedi fakat ses tonu kesinlikle stresli olduğunu gösteriyordu.

"Yatakta mısın?" Onun tam olarak orada olduğunu çok iyi bildiğim hâlde, dikkatini dağıtmak için sordum.

"Evet, neden?"

Dudaklarımı ıslatıp telefonu hoparlöre alarak yanıma koydum. "Ne giyiyorsun?" Ellerimi başımın arkasında kavuşturup tavana bakarak onun cevabını bekledim.

"Ne mi... Reid, neden bunu soruyorsun?"

"Oyuna devam et, Via," dedim onu dizlerinin üstüne çöktüreceğini bildiğim bir ses tonuyla.

"Ben... şu anda telefon seksi mi yapacağız."

Kıkırdadım. Tanrım, bu hoşuma gidiyordu. Benden yaşça büyük olabilirdi fakat Via'nın büyük bir kısmı çok masumdu. "Evet."

"Ah." Yutkunduğunu duydum. "Pijamalarım var."

"Daha açık ol."

"Eğer kastettiğin buysa, seksi bir şey giymiyorum."

"*Via.*"

"Gri eşofman altım ve *American Idol** konser tişörtüm var."

"*American Idol* konserine mi gittin?" Başımı iki yana salladım. "Boş ver."

"Eskiden turneye çıkıyorlardı," diye homurdandı. "Sadece *Adam Lambert*** için gitmiştim."

---

* 2002'de yayınlanmaya başlayan yarışma. -ç.n.

** Söz yazarı, oyuncu, şarkıcı. 2009'daki American Idol yarışmasını ikinci olarak bitirmiştir. -ç.n.

Gülümsedim. "Tanrım, kendini savunurken çok tatlı oluyorsun."

Via inledi. "Bu konuda iyi değildim, Reid. Kendimi garip hissediyorum."

"Durabilirim." Eğer istemiyorsa, hoşuna gitmeyen bir şeyi yapmasını istemezdim.

"Ben... Durmanı istemiyorum. Sadece..."

"Sana nasıl olduğunu göstereceğim, melek. Beni hoparlöre al."

"Tamam, hoparlördeyim."

"Aferin kızıma. Şimdi telefonu yanına koy."

"Tamam."

Hemen konuya girmek istemiyordum. "Beni özledin mi?" diye sordum. Gergin olduğundan, onu yavaş yavaş rahatlatmak istiyordum. Kız kardeşi kasabaya geldiği için onu pek görememiştim.

"Evet," diye itiraf etti. "Telefon hoparlördeyken sanki yanımdaymışsın gibi geliyor."

"Öyle olduğunu hayal et, tatlım. Şu anda orada olsaydım ne yapardım?"

"Şey... boynumu ö-öperdin."

"Boynunu öperdim, öyle mi? Sonra ne yapardım?" Bu konuyu onun başlatmasına izin verdim. Hızı belirlemesini istiyordum.

"Vücudumdan aşağı iner, tişörtümü göğüslerimin altına iterek karnımı öperdin." Sesi, şimdi daha kendinden emin geliyordu. Ben söylemeden, "Ardından bacaklarımı omuzlarına alır ve... ve amımı yalardın," dedi.

İnledim. *Boxer*'ımın içinden kendimi hissetmek için elimi aşağıya uzattım. "Beni öldüreceksin, Via. Ne kadar seksi olduğunun farkında mısın?" Nefes nefese kalmış hâlde hafifçe inledi. "Via?" Hattın diğer ucundan bana ulaşan tek şey, onun nefes sesleriydi. "Yoksa şu anda kendine mi dokunuyorsun, melek?"

"E-Evet," diye inledi. "Senin elin ve ağzınmış gibi hayal ediyorum..."

"Siktir, bebeğim." İç çamaşırımı aşağı indirip kendimi okşadım.

"Sen..."

"Evet, ben de öyle. Bir saniye bekle."

FaceTime'ı açtım. Aramayı görmezden geleceğini düşünüyordum ama cevap verdi. Beni görebilmesi için ekranı çevirince nefesi kesildi. Alt dudağını ısırsa da titremesini gizleyemedi. Elimin, aletimde aşağı yukarı gidiş gelişini seyrederken, göz kapakları ağırlaşmış, bakışları puslu bir hâl almıştı.

"Kamerayı çevirmemi ister misin?" diye sordu nefes nefese.

"Hayır," dedim muhtemelen istediğimden biraz daha sert bir sesle. "Yüzünü görmek istiyorum. Kendine dokunmaya devam et, bebeğim."

"Çok yakınım," dedi ve kamera biraz aşağı indi. Çıplak omzunu, bol tişörtünün aşağı kaydığını görebiliyordum. Kameranın yüzünü göstermediğini fark edince hemen ayarladı. Yanakları kızarmış, yatak odasının penceresinin dışındaki sokak lambalarının ışığıyla yumuşak bir şekilde aydınlatılmıştı.

"Ben de." Elimi aletimin başının etrafında çevirdim. Bu kadar çabuk boşalmak üzere olduğum için biraz utanıyordum. Bu durumu, Via'yı bir süredir görmemiş olmama bağlıyordum.

"Reid." Adım bir inilti, bir yalvarış ve bir dua gibiydi. Hepsi bir aradaydı.

Boynunu arkaya atarken kamera tekrar eğildi. Göğüslerinin üst kısımlarını görebiliyordum. Orgazmın doruk noktasından inerken çıkardığı küçük inlemeler, kontrolümün son parçalarını kaybetmeme neden oldu. İnledim ve örtülerle ellerimi yapışkan beyaz sıvıyla kirlettim.

"Bu çok ateşliydi," dedi nefes nefese. Donuklaşmış gözleriyle, onun yüzünden geldiğim duruma bakıyordu. Alt dudağı ısırdığı yerden şişmiş, öpülesi bir hâl almıştı.

Kamerayı yüzüme çevirdiğimde bana gülümsedi. "Teşekkür ederim."

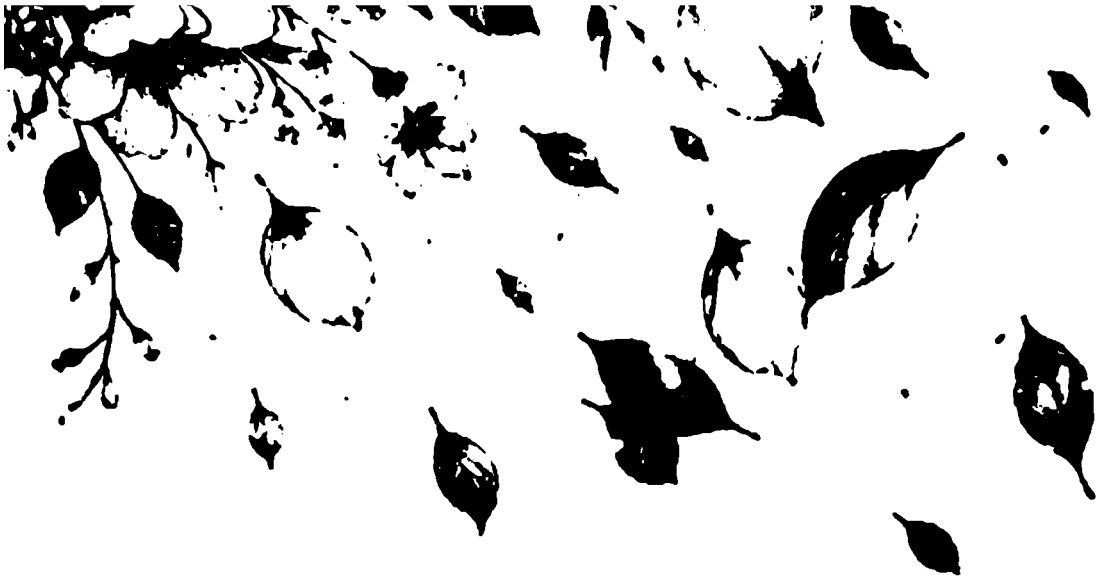
Kıkırdadım. "Aslında sana vermediğim bir orgazm için teşekkür ediyorsun."

"Yatağımda olmaman, bunun senin yüzünden olmadığı anlamına gelmez," dedi. Kamerayı da alıp yuvarlandı. Başını eline dayayıp bana baktı. "Izzy'yle düzgün bir şekilde tanışman için bir yol bulacağım. Tamam mı?"

Zafer kazanmış gibi gülümsedim. Bunun onun açısından önemli olduğunu biliyordum. "Tamam," dedim. "Uyu biraz, Via."

"İyi geceler." Telefonu kapatmadan önce ekrana öpücük göndererek beni şaşırttı.

Karanlık ekrana aptal gibi sırıtarak baktım. Kahretsin, bu kadına resmen âşık olmuştum.

OTUZ YEDİ

Via

Izzy'nin benim rahatsızlığımdan duyduğu sevinç, arabayı kenara çekip onu arabadan atmak istememe neden oldu.

Reid'in buluşmamızı istediği Meksika restoranına götüren navigasyon sistemine dikkatimi vermeye çalışırken, "Şu şekilde gülmeyi keser misin?" diye söylendim.

"Gülümsediğimi nereden biliyorsun? Sana bakmıyorum bile," diye karşılık verdi.

"Birincisi yan tarafımı görebiliyorum. İkincisi *hissedebiliyorum*."

Kıkırdadı. "Bu kadar hassas olma, Via. Senin adına heyecanlıyım. Mutlu olmanı istiyorum ve Reid'in seni mutlu ettiği çok açık."

"Hassas değilim," diye itiraz ettim ama kesinlikle hassastım. Neden bu kadar gergin olduğumu bile bilmiyordum. Bu buluşma kaçınılmazdı. Her şeyin yolunda gideceğini biliyordum, buna rağmen sinirlerim gergindi.

"Kesinlikle öylesin." Izzy'nin küçük kız kardeş olarak süper gücü, her zaman yalanlarımı ortaya çıkarmaktı. "Sadece nedenini anlamıyorum." Bir şey söylememi bekleyerek duraksadı. Ben bir şey söylemeyince inledi. "Via, endişelendiğin bir şey olmalı. Söyle bana. Nefesi mi kokuyor? Üçüncü meme ucu mu var? Dişleri takma mı? Hadi, söyle."

Derin bir nefes alıp, kırmızı ışıkta arabayı yavaşça durdurdum. "Hayır, hiçbiri değil."

"O zaman ne?" diye ısrar etti.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Yüksek sesle söylediğimde çok aptalca gelecekti. "Sanırım bize bakıp onun benden ne kadar küçük olduğunu fark ederek buna gülmenden korkuyorum." Cevap vermek için ağzını açtığında hemen ekledim. "Asla böyle bir şey yapmayacağını biliyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu seninle ilgili değil. Sadece... biz *uyumlu değiliz*."

"Ne demek istiyorsun? Fazlasıyla ortak yönünüz var gibi görünüyor."

Freni yavaşça bıraktım. "O anlamda değil." Doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyordum. "Yani, birlikte nasıl göründüğümüzü kastediyorum. O sadece yirmi bir yaşında. Yaş farkımız kendini belli ediyor. Toplumun nasıl olduğunu biliyorsun. Erkeklerin daha genç kadınlarla çıkmasını normal karşılarlar. Kimse buna aldırmaz. Ancak bir kadın,

kendisinden on yaşından fazla küçük bir erkekle çıkarsa? Yargılamaya başlarlar."

Birkaç saniye boyunca sessiz kaldıktan sonra, "Ne önemi var ki?" dedi. Kısa bir süre şok olmuş gibi baktım. Ardından gözlerimi tekrar yola çevirdim. "Son baktığımda, toplumla bir ilişkin yoktu. Reid'le bir ilişkin var. Önemli olan *tek şey* günün sonunda ikinizin de mutlu olması. Gerisinin hiç önemi yok."

"Annemi tanı..."

"Annemin ve babamın ne düşüneceklerini siktir et." Sözleri beni şok etti, dilim tutuldu. "Hayatım kendin için yaşa, Via. Seni mutlu eden şeyi yap. Gerisi önemli değil. Başkaları yüzünden çok fazla endişeleniyorsun, kendine yeterince önem vermiyorsun."

Izzy'nin, sözlerinin gerçekliğiyle beni serseme çevirmesine şaşırmamam gerekirdi. Derin bir nefes verdim. "Haklısın."

Omuzlarını hafifçe silkti. "Ben her zaman haklıyım."

Başımı iki yana sallayarak bir sonraki sokağa döndüm ve otoparkı aradım. Reid sol tarafta olduğunu söylemişti. Gerçekten de kısa süre sonra onu buldum, *Mustang*'ini görmüştüm. Ben döndüğüm anda arabamı görmüş olmalıydı çünkü arabasından inip kapıya yaslanmıştı.

Geçen geceki telefon konuşmamızı düşününce yanaklarım kızardı. Telefon seksinin bana göre olmadığını düşünüyordum fakat Reid fikrimi değiştirmişti. Özellikle *FaceTime*'dan beni arayıp izlememe izin vermesinden sonra. Onun kendini okşamasını izlemek çok seksiydi.

Şu anda bunu düşünmenin zamanı değildi.

Yolcu koltuğundaki Izzy'nin yüzünü kaplayan gülümsemesini görmezden gelmeye çalışarak arabayı durdurdum. "Aman Tanrım. Çocuk fena hâlde çarpılmış. Sana attığı şu aptalca gülümsemeye bak."

Derin bir nefes alıp arabadan indim. Çıkmadan önce kendime sakin olacağımı söylemiştim. Görünüşe göre bu imkânsızdı çünkü ben de âşık bir aptaldım.

Restoranın önündeki kaldırımda duran Reid'in yanına gittiğim anda kollarımı ona sıkıca sardım. Çok sevdiğim vanilya ve narenciye kokusunu içime çekerek, "Seni özledim," diye fısıldadım boynuna doğru.

Geri çekildi ve kız kardeşim yanımızda olduğu için bana küçük bir öpücük verdi. Elini belime dolayarak beni kendisine çekip sırıttı. Kız kardeşime elini uzattı. "Resmî olarak tanıştığımıza çok memnun oldum. Ben Reid."

Kız kardeşim onun elini tutup ikimize de gülümsedi. "Izzy. Ben de tanıştığımıza memnun oldum."

Reid, "Acıktınız mı?" diye sordu.

Sanki bütün gün ona yemek vermemişim gibi, *"Açlıktan ölüyorum,"* dedi Izzy.

"Buranın *taco**'ları çok güzeldir."

Izzy ellerini ovuşturdu. "*Taco*'ya bayılırım."

Reid önümüzden geçerek kapıyı açtı. Izzy bana hayran bir bakış attı. Böylesine basit bir hareketten bu kadar etkileniyorsa, nasıl erkeklerle çıktığını merak ettim.

---

* Çıtır ya da yumuşak tortillaların içine et, peynir ve çeşitli sebzeler eklenen, geleneksel Meksika yemeği. -ç.n

İçeri girince, arka taraftaki masaya yönlendirildik. Mekân kısmen sessizdi, bu hoşuma gitmişti. Şu anda kafamın içinde yeterince karmaşa varken gerçek hayattaki kaosu kaldırabileceğimi sanmıyordum.

Reid önce bana oturmamı işaret ettikten sonra yanıma oturdu, Izzy de karşımıza oturdu. Cips, salsa ve içecekler gelince, Izzy menüyü kenara koyup, parmaklarını masanın üzerinde birleştirdi.

"Reid, sana şunu sormak zorundayım. Kız kardeşimle ilgili tam olarak ne düşünüyorsun?"

Reid'in az önce ısırdığı cips boğazında kaldı. Öksürürken, ona beklemesi için parmağını kaldırdı. Kendine gelince, "Çok komiksin," dedi. Boğazını temizledi. "Sanırım onunla evlenmek için izin almak zorunda kalacağım kişi sensin, değil mi?"

Yüzümü ellerimle kapatıp inlememi bastırdım.

Ellerimi indirdiğimde Izzy'nin gülümsediğini gördüm. "Doğru bildin." İçimde, bu akşam yemeğinin Izzy'nin beni ne kadar utandırabileceğini görmek için bir yarışmaya dönüşeceği konusunda güçlü bir his vardı. Sanki şüphelerimi doğrulamak istercesine, açık mavi ojeli parmaklarının arasında bir cips parçası sallayarak bana göz kırptı. "Beş yıl sonra kendini nerede görüyorsun, Reid?"

Reid gülümseyip başını iki yana salladı. Cipsleri karıştırarak bir tane seçtikten sonra salsa sosa batırdı. "Kız kardeşinle evlenmiş, kendi araba tamir şirketimi kurmaya çabalarken görüyorum."

"Kabul edilebilir bir cevap." Parmaklarını birleştirip, Reid'in başka bir cipse uzanmasını izledi. "Sosun içindeki kişnişi almamaya dikkat ettiğini görüyorum. Sana söylemek istemezdim ama kolayca kabul edilemez. Kız kardeşimin kişniş sevmeyen biriyle ilişkisi olmasına izin veremem."

Reid kız kardeşime bakarken gülümsemesini bastırmaya çalışıyordu. Bir cips daha kapıp kişnişi aldığından emin oldu. Cipsi ağzına attı, çiğnedi ve yuttu. "Bu soruna cevap oldu mu?"

Izzy onu görmezden gelerek bana baktı. "Ondan hoşlandım."

Reid zaferle sırıttı. "Hemen havaya girme," diye homurdandım. "Seni zaten en başından beri destekliyor."

"Aslında," dedi kız kardeşim, elinde tuttuğu cipsle Reid'i işaret etti. "Onu dışarı çıkıp bir adamı becermesi konusunda ikna eden kişi bendim. Yani... rica ederim, dostum."

Yüzümü ellerimle kapattım. "Izzy."

Bana hiç aldırmadan devam etti. "Bir ara benim kanalımda konuk olmalısınız. Abonelerime, sizin aranızı yapanın ben olduğumu ve her şeyi bana borçlu olduğunuzu anlatabilirim."

"Eminim anne babamız bu hikâyeye bayılır," diye mırıldandım.

Izzy elini sallayarak beni savuşturdu. "Benim videolarımı izlemiyorlar."

Tek kaşımı kaldırdım. "İzlemiyorlar mı?"

Neredeyse boğulacak gibi oldu. "*Hayır.* Sen izliyor musun?"

Burnumu kırıştırdım. "Hayır." İzlemediğim için kendimi kötü hissetsem de ben onun hedef kitlesinde değildim. Anne babamız da değildi ama onu desteklemek için izlediklerini sanıyordum.

Garson siparişlerimizi almak için geldiğinde hepimiz hızlıca siparişlerimizi verdik. Izzy'nin, Reid'e yönelik sorgulama taktiğini değiştirip başka bir konuya atlamasını bekliyordum fakat bunun yerine şöyle dedi: "Bâkireliğimi kaybettiğim hikâyeyi anlattıktan sonra izlemeyi bıraktılar."

"Izzy!"

Gülsem mi, ağlasam mı, yoksa utançtan yerin dibine mi girsem bilmiyordum.

"Ne var? Doğruyu söylüyorum," dedi masumca. Ardından Reid'e döndü. "Eğer bilmiyorsan, ben içerik üreticisiyim."

Reid gülümsedi. "Kız kardeşim senin için çalışıyor. Yani, evet... biliyorum."

"Benden bahsedip bahsetmediğinden emin değilim. Bu arada kız kardeşin harika."

Reid sırıttı. "Ben de öyle düşünüyorum."

Masanın altında Reid elimi buldu ve güven verici bir şekilde sıktı. Ona doğru gülümsedim.

Izzy suyuna uzanırken "Of," diye inledi. "Midemi bulandırıyorsunuz. Şu âşık hâlinize bakın."

Âşık.

Bu durum Izzy için de benim için de gayet açıktı ancak henüz Reid'e hislerimi söylememiştim.

Reid bana nasıl hissettiğimi tam olarak biliyormuş gibi gülümsedi. Ancak bana o kelimeleri söylemem için baskı yapmadı.

Reid genç olabilirdi fakat sabrı sonsuzdu.

Yakında, dedim kendime. *Ona yakında söyleyeceğim.*

Evime dönüş yolunda midemiz o kadar doluydu ki konuşacak durumda değildik. İçeri girer girmez Izzy televizyondan, çıkmadan önce izlemeye karar verdiğimiz Noel temalı romantik komedi filmini açtı.

"Ben üstümü değiştireceğim," diyerek odama doğru yöneldim.

"Ben de," dedi. Çantasını yere bırakıp, pijamaya benzeyen bir kumaş yığını çıkardı.

Güldüm. "Onları bunca zamandır yanında mı taşıdın?"

"Film gecesi yaparken kıyafetlerimle oturamazdım."

Başımı sallayıp yatak odamın kapısını kapattım. Giysilerimi değiştirmem uzun sürmedi. Evimin içi patlamış mısır kokusuyla dolmuştu. Izzy'nin buna nasıl yer bulduğunu anlamıyordum çünkü benim midem sonuna kadar doluydu.

Telefonum yatakta titreyerek gelen bir mesaj olduğunu bildirdi. Elime alıp Reid'den gelen mesajı okudum.

Reid: *Bence bu akşam iyi geçti.*

Ben: *Daha kötü de olabilirdi.*

Reid: *Kız kardeşin çok havalı. Bence benim kız kardeşime iyi gelecek.*

Ben: *Umarım öyle olur. Film izleyeceğiz.*

Reid: *Tamam, iyi geceler.*

Ben: *İyi geceler.*

Yatak odamın kapısı açıldı. Izzy elinde bir kâse patlamış mısırla duruyordu. Bir avuç dolusu patlamış mısırı ağzına tıkıştırdı. "Sevgiline mesaj mı yazıyorsun?" Şakacı bir şekilde gözlerini devirdi. "Siz ikiniz çok âşıksınız."

Dudaklarımı birbirine bastırdığımda, "Ne oldu?" diye sordu.

"Ona hâlâ söylemedim."

"Via."

"Biliyorum." Utançla başımı eğdim. "Söylemeliyim."

Beni ittirip yatağımın ucuna otururken, "Oturmam gerekiyor," dedi. "Neden o aşk sarhoşu şapşala onu sevdiğini hâlâ söylemedin?"

Ona dönüp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Çünkü bir kez söylediğimde geri dönüş yok."

"Ne demek istiyorsun?" Patlamış mısırına tekrar uzandı. Cevabımı beklerken yatakta hafifçe zıplıyordu.

Kollarımı indirip parmaklarımı birbirine kenetledim. "Reid... O benim için doğru kişi. Bunu içimde hissediyorum. Ruhumda. Ve bu korkutucu. Boşanmamın üzerinden

çok zaman geçmedi. Bu kadar çabuk biriyle tanışmayı planlamıyordum ama... O benim her şeyim. Ona *seni seviyorum* dersem geleceğimi ona bağlamış olacağım."

Bana tuhaf bir bakış attı. "Bunu yapmak istemiyor musun?"

İç çektim. "Tam olarak açıklayamıyorum. Kafamda mantıklı geliyor."

Kâseyi kenara koydu. "Sanırım demek istediğin şu. Şimdilik her şey olasılık gibi görünüyor. Ancak Reid'e onu sevdiğini söylediğinde bu olasılıklar gerçeğe dönüşecek, öyle mi?"

"Temelde evet."

"Ve bu seni korkutuyor. Neden?"

Burun kemerimi sıktım. Sinirliydim ama sadece kendime. "Çünkü bu, daha önce yaşadığım her şeyden daha iyi olacak ve herhangi bir nedenle yürümezse, yıkılırım. Chase'le yaşadıklarımdan çok daha kötü olur."

Sessiz kaldı, sözlerimi sindiriyordu. "Chase'in senin kalbine gereken özeni göstermemesi, Reid'in de ona dikkat etmeyeceği anlamına gelmiyor. İkinize baktığımda ne görüyorum biliyor musun?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Ne?"

"İkinize bakan herkesin görebileceği nadir ve özel bir bağ görüyorum. Bir gün bulabilirsem kendimi çok şanslı hissedeceğim türden bir aşk görüyorum. Reid ile ilişkin, Chase'le olandan farklı. Chase'in sana yaptıklarını, bu yeni ilişkinizin önüne koymayı bırakmayı hem kendine hem de Reid'e borçlusun."

Izzy haklıydı, bunu biliyordum. Söyledikleri tamamen mantıklıydı. Bunu yaptığımın farkında bile değildim. Reid, Chase değildi; bunu biliyordum. Ancak kalbimin kırılacağı korkusu öylesine güçlüydü ki, duygularımı tamamen dürüstçe ifade etmemi engelliyordu. Reid ona âşık olduğumu biliyordu, bunu görebiliyordum. Fakat bilmek ve bunu kendim ifade etmem arasında bir fark vardı. Aklıma bir fikir geldi. "Bana bir konuda yardım eder misin?"

Kaşlarını kaldırdı. "Bunun, Reid'e sonunda onu sevdiğini söylemekle bir ilgisi var mı?"

"Noel hediyesi için." Bana baktı. "Ve Reid'e, onu sevdiğimi söyleyeceğim."

Gülümseyip ellerini birbirine çarptı. "Aferin kızıma."

Ertesi gün öğleden sonra Izzy ve ben, çoğu kısmı boş olan resim atölyemde duruyorduk.

"Bunu yaptığıma inanamıyorum," diye mırıldandım. Ancak Izzy, bunu yorum yapmak için bir davet olarak algıladı.

Boyaların tonlarını incelerken, "Ben de inanamıyorum," dedi. Birkaç ay sonrasındaki açılış için stoklarımı hazırlıyordum. Büyük açılış her aklıma geldiğinde hâlâ endişelensem de verdiğim karardan hiç şüphe duymuyordum. "Bence bunları kullanmalısın." Mavinin üç farklı tonunu elinde tutuyordu.

"Onları sevdim." Boyaları hazırladığım tuvalin yanına getirmesini işaret ettim. Tuval, tüm vücudumu sığdıracak kadar uzundu. "Umarım beğenir."

Gülerek boyaları açtı. Giysilerimi çıkarıp kız kardeşimin çıplak vücudumu boyamasına izin vereceğime ve kendimi tuvalin üzerine yuvarlayıp iyi bir sonuç elde edersem erkek arkadaşıma vereceğime inanamıyordum.

"O bir *erkek*. Bayılacak."

Sinirlerimi yatıştırmak için derin bir nefes aldım. Eskiden mahkeme salonunda insanlarla karşı karşıya gelirdim, tereddüt ettiğim bir saniye bile olmazdı. Ancak bu beni gerçekten çok heyecanlandırıyordu. Reid'e bunu; kendimi -çıplak vücudumun, bir sanat eseri olarak sonsuza kadar kalacak şekilde resmedilmiş hâlini- vermek son derece samimi bir şeydi. Bittiğinde resimdekinin ben olduğumu başka hiç kimse anlamamalıydı. Fakat hem Reid hem de ben bilecektik.

Bir de Izzy bilecekti çünkü ondan yardım etmesini istemiştim.

Izzy duygularımı saklama konusunda berbat olduğum için, "Müzik açmamı ister misin?" diye sordu. "Sence yardımcı olur mu?"

"Olabilir."

"Her şey yoluna girecek. Eğer benim seni çıplak görmemden endişeleniyorsan... bu konuda bir tavsiyem yok."

Kıkırdadım. "Teşekkürler, Iz."

Telefonunu alıp müzik açtı. Yumuşak ve şehvetli bir şarkı seçmesine şaşırmamıştım.

"Tamam," dedi ve küçük boya rulosunu aldı. "Başlamaya hazırım. Soyunma zamanı."

Kendimi daha fazla korkutup vazgeçirmeden önce sabahlığın bağlarını çözdüm. Izzy bana bakmıyordu. En açık mavi renkteki boyayı ruloya sürmekle meşguldü.

"Sen kendi tarafını yapıyorsun, değil mi? Bacaklar, kalçalar, kaburgalar ve göğüsler?"

"Evet, sana örneği mesaj attım."

Telefonunu alıp fotoğrafı açarak ruloyla arkama geçti. Çıplak tenime değen boyanın soğukluğuyla irkildim. Kaplanması gereken yerleri açık maviyle kapladı. Memnun kaldığında, uygun gördüğü yerlere diğer tonları eklemek için hızlıca çalıştı.

Tuvalin üzerine uzanmam için ellerini uzatarak, "Hazır mısın?" diye şordu.

"Evet." Boyayı bulaştırmamak için dikkatlice uzandım. Bir bacağımı tuvalin üzerine özenle koyup göğsümün yan tarafıyla kollarım tuvalin üzerine gelecek şekilde uzandım. Yan yattığımı açıkça belli etmek istiyordum. Bu eserin baştan çıkartıcı ve seksi olmasını istiyordum.

Izzy bana yardım edip sabahlığı uzattı. Böylece sonucu; bu kadar pislenmeye hatta mantar enfeksiyonu kapmaya değer bir şeyin ortaya çıkıp çıkmadığına bakmadan önce giyinebildim.

"Bu çok seksi." Izzy resmi takdirle inceledi. "Aklını kaçıracak."

"Gerçekten mi?"

O şiddetle başını salladı. "O yirmi bir yaşında, üstelik bir erkek. Buna bayılacak."

"Düşündüğümden daha iyi oldu."

"Git boyayı yıka," dedi ve beni uzaklaştırdı. "Ben de bunu kuruması için asayım."

"Yardımın için teşekkürler... Ayrıca deli olduğumu düşünmediğin için."

Boya kuruduğunda, geri dönüp bizimle ilgili şeyler eklemeyi planlıyordum. Reid'in sinekkuşu dövmesi. *Candy Land.* Orada tanıştığımız için *Monday's* tabelası.

Izzy gülerek, "Dürüst olmak gerekirse böyle bir şeyin resmedileceğinden daha önce haberim olsaydı, bana da bir tane yapman için sana yalvarırdım," dedi.

"Benim bilmediğim gizli bir erkek arkadaşın mı var?" diye ona takılırken bornozun üzerine paltomu giydim çünkü dışarı çıkıp üst kattaki daireme giden merdivenleri tırmanmam gerekiyordu.

"Hayır, bunu kendim için isterdim. Biz kadınların bedenlerimizi daha çok yüceltmesi gerekiyor."

Tuvali alıp arkaya doğru giderken, ben duş almaya çıktım. Boyayı yıkayıp, mahrem yerlerde kalmaması için iyice temizlendim. Çıktığımda Izzy'yi ocağın başında buldum.

"Ne yapıyorsun?"

Gülerek bana döndü. "Annemin bize yaptığı gibi kızarmış peynirli sandviç."

İnledim. "Onları çok severdim. En son ne zaman yediğimi hatırlamıyorum."

"Sık sık yaparım," diye itiraf etti omuz silkerek. Sıcak tavadaki sandviçleri sırayla çevirdi. "Bana kendimi iyi hissettiriyor."

Sandviçler hazır olunca, tabağa koyup bana bir tane uzattı. "Hem bunun için hem de tabloyu yapmamda yardım ettiğin için teşekkür ederim."

Gülerek kanepeme oturdu ve bacaklarını altına çekti. "Rica ederim. Belki özellikle bu alana yönelirsin."

Kaşlarım karıştı. "Özellikle bu alan mı?"

Gözleri alayla parladı. "Erotik sanat."

"Izzy!"

Kahkaha atmaya başladı.

Ben mi?

Ben de gülümsüyordum.

Her şey çok çabuk oldu, Noel gelip geçti. Yeni yıl yaklaşıyordu ama Izzy marka anlaşması nedeniyle Manhattan'da olması gerektiğinden kalamayacaktı. Havaalanına vardığımda kalbim biraz sıkıştı. Vedalardan nefret ediyordum.

"Ağlama," diye uyardı Izzy, parmağını yüzüme doğru sertçe sallayarak. "Çünkü sen ağlarsan ben de ağlarım ve makyajım bozulur."

Makyajı gerçekten kusursuzdu. Ben de o kadar iyi yapabilseydim, makyajımı bozmak istemezdim.

Arabayı yolcu indirme alanına park edip kemerimi açtıktan sonra çantalarını taşımak için dışarı çıktım. Izzy çantasını omzuna asarak özel tasarım valizini aldı.

Bana sarılırken, "Ağlama," diye tekrar uyardı. "Atölye açılışı yüzünden yakında geri döneceğim. Beni özlemeye bile fırsatın olmayacak."

"Daha aylar var."

Beni bırakıp geri adım attı, saçlarını tutan tokayı düzeltti. "Beni özlemeye fırsat bile bulamayacağına söz veriyorum. Reid'in yakışıklı bir erkek kardeşi olmaması çok kötü. O zaman geri dönmek için gerçekten acele ederdim." Omuzlarını silkti.

"Izzy." Söyledikleri karşısında gülerek başımı iki yana salladım.

"Önemli değil, seksi bir babası var. Şu *DILF** olayına bir şans verebilirim."

Göz kırparak arkasını dönüp valizini sürüklerken, ben orada durmuş o yorumun etkisinden kurtulmaya çalışıyordum. Bunu söyleyeceğini beklemiyordum. Kapıya vardığında geri dönüp bana öpücük gönderdi. "Seni seviyorum, Via-Mia! Şimdilik hoşça kal!"

"Ben de seni seviyorum."

Parmaklarını sallayarak veda edip gitti.

Arabama binip eve dönerken, düşüncelerimi bastırmak için müziğin sesini açtım. Onu şimdiden deli gibi özlemiştim. Belki bir gün veda etmezdim, buraya temelli taşınırdı. Ancak onu mutlu edecek şey her neyse onu yapmasını istiyordum.

Eve gitmeden önce *donut* dükkânına uğrayıp bir düzine aldım. Taze, şekerli hamurun lezzetine kendimi kaptırmak çok cazip gelse de direnmiştim. En azından şimdilik.

* Genelde yaşça büyük erkeklerle ilişki yaşamak ya da cinsel çekim duyulmasında kullanılan tabir. -ç.n.

Atölyemin önündeki caddenin kenarları karla kaplıydı. Arabayı yolun kenarına çeksem de tamamen park etmedim. Izzy bu sabah kuruyan tuvali paketlememe yardım etmişti, böylece Reid'e götürebilecektim. Büyük tablonun, Izzy'nin ve bavullarının aynı anda arabama sığması imkânsızdı. Bu yüzden, onu yanıma almak yerine geri gelmem gerektiğini biliyordum.

Ön yolcu koltuğunu yatırıp, tuvali düz bir şekilde yerleştirmek için manevra yaptım. Tuvali düzgünce yerleştirmek birkaç dakikamı aldı. Frenlere sert basarsam yüzüme çarpması isteyeceğim son şeydi.

Aniden, bir trafik kazası yaptığım; sağlık görevlilerinin arabamın içinde kendi kıçımın ve göğüslerimin izini taşıyan bir tuval bulma ihtimali aklıma geldi. En azından paketlenmişti, bir kaza durumunda açılma ihtimali çok düşüktü. Ayrıca, bir kaza yapmayacaktım ki. Öyle olmasını umuyordum...

Yüksek sesle, "Via," dedim kendi kendime. "Bunu *çok fazla* düşünüyorsun." Ancak beni bu kadar tedirgin eden sadece tablo değildi.

Günlerdir Reid'e hislerim hakkında dürüst olmam gerektiğini düşünüyordum. Hem onun hem de kendi iyiliğim için. Kalbimi bu kadar korumayı bırakmalıydım. O buna kesinlikle hak kazanmıştı. Chase'le yaşadıklarımdan sonra tekrar sevmekten, başka birine beni incitme fırsatı vermekten çok korkuyordum. Ancak bu kadar duvar örersem, beni inciten sadece kendim olacaktım.

Reid bu sözleri duymayı, onu ne kadar sevdiğimi bilmeyi hak ediyordu. Yolcu kapısını kapatıp arabaya binerek Reid'in dairesine doğru yola çıktım. Düşününce, aslında evde olup olmadığını sormak için ona mesaj atmam gerekirdi. Ancak ona âşık olduğum gerçeğiyle kafam o kadar karışmıştı ki, mantıklı düşünemiyordum.

Benden on bir yaş küçük bir adamdı. Benim için hiç uygun olmayan bir adamdı.

Her şeye rağmen benim *her şeyim hâline gelen* bir adamdı.

Yol boyunca parmaklarımın beyazlamasına aldırmadan sürmeye devam ettim. Kafamda kurup vazgeçmek, arabayı tersine çevirip evime dönmek ve ona gerçeği söylemeyi daha sonraya ertelemek benim için çok kolay olurdu.

Reid aylardır bana duygularını ince bir şekilde gösteriyordu.

O hızlı ve şiddetli bir şekilde âşık olmuştu.

Bense yavaş ve istikrarlı bir şekilde âşık olmuştum.

Üstelik Reid zaten o noktadaydı. Benim ona eşlik etmemi, duygularımı kabul etmemi bekliyordu; bu yüzden o korkunç iki kelimeyi söylemesi gereken ilk kişinin ben olduğumu biliyordum.

Dairesine vardığımda, mümkün olduğunca yakına park ettim. Arabadan çıkarmama yardım etmesi için oradan gitmeye çalışan zavallı bir adamı ikna etmiştim. Tuvalin uzunluğu yüzünden onu çıkarmak için birkaç yaratıcı hareket yapmam gerekti. Muhtemelen başka bir şey için yardım isteyeceğimden korkarak aceleyle uzaklaşırken ona bolca teşekkür ettim.

Donut kutusunu da alıp arabamı kilitledim ve tabloyu kolumun altına sıkıştırdım.

Kalbim bir yarış atı gibi çarpıyordu. Kısmen gerginliktendi. Aynı zamanda merdivenleri çıkmaya çalışmamın da bunda payı vardı. Kollarımı dinlendirmek ve nefes almak için birkaç kez durmak zorunda kaldım. Spor salonuna gitmeye başlamam gerekiyordu, görünüşe göre bende kas gücü diye bir şey yoktu.

Kapısına vardığımda yumruğumu kaldırıp kapıyı çaldım.

Kapının açılması için uzun süre beklemedim; Reid ortaya çıkmış muhteşem gamzesiyle karşımda belirdi. Saçları sanki parmaklarıyla karıştırmış gibiydi, gözlüğü hafifçe yana kaymıştı.

"Bu sürprizi neye borçluyum?" dedi sesi yumuşak, boğuk bir tondaydı. Elini kapının üstüne koyup bana doğru eğildi ve ben cevap veremeden hızlıca öptü.

Öpücüğüyle ayak parmaklarım kıvrıldı. "Noel hediyeni getirdim."

Kapısının dışındaki duvara yaslanmış büyük tabloyu fark edince heyecanla kaşlarını kaldırdı.

"Orada ne var, melek?"

Omuz silktim, kayıtsız davranmaya çalışıyordum. "Sanırım açıp kendin bakmalısın."

Gülümseyerek tuvalin ucundan tutup dairesine soktu. Ben de onu takip edip kapıyı kapattım. Kutuyu kaldırarak, "*Donut* da getirdim," dedim.

Elini kalbinin üzerine koydu. "Ne sevdiğimi çok iyi biliyorsun." Sarılmış tabloya dokunup, "Açabilir miyim?" diye sordu.

Kalbim hızla çarparken başımı salladım. "Senin için." Terli avuçlarımı kot pantolonumun ceplerine soktum.

Noel sabahı, Noel Baba'nın ağacın altına bıraktığı hediyeleri keşfeden beş yaşındaki bir çocuk gibi heyecanla kâğıdı yırtıp resmi çıkardı.

Ağzı açık kaldı. "Siktir, Via," diye inlerken parmaklarını ısırdı. "Bu çok seksi. Aynı zamanda da yaratıcı."

Memnuniyetimi gizlemeye çalıştım ama gözlerindeki ışıltıdan kaçmam imkânsızdı.

Yere çöküp parmaklarını tuvaldeki silüetimin kıvrımları boyunca gezdirdi, eklediğim detayları inceledi. Gözleri kısılırken başını bana çevirdi. "Bu." Boyalı vücudumun kıvrımlarım takip ediyordu. "Bu sen misin?"

"Evet." Yanaklarım kızardı. "Tam anlamıyla."

Gözlüğünün arkasından bana göz kırptı. "Tam anlamıyla senin vücudun, öyle mi?"

"Evet. Izzy'nin bana yardım etmesi gerekti; vücuduma boya sürdük ve ben de..."

Açıklamayı bitiremeden ayağa kalktı. Yanaklarım ellerinin arasında, dudakları dudaklarımın üzerindeydi. "Bayıldım," diye fısıldayarak alnını alnıma dayadı.

Ellerimi onun ellerinin üzerine koydum. "Gerçekten mi?"

"Tabii ki. Yatağımın üzerine asacağım."

"Ciddi misin?" Duyduğum şeye inanamayarak gülümsedim.

"Kesinlikle. Hemen yapacağım." Resim çerçevesini yatak odasına götürürken peşinden gittim. Aletlerini almasının ardından, resmi ortalamak için ölçü almaya başladı ve çivileri çaktı. Tuvalini kaldırıp yerine yerleştirdikten sonra düzgün durduğundan emin oldu.

"Şuna bak." Yataktan atlayıp ellerini beline koyarak tabloya baktı. "Mükemmel. Bayıldım."

Ardından bana döndü. Tekrar yüzümü ellerinin arasma alıp bana uzun, derin bir öpücük verdi ve daha fazlasını istememe neden oldu. Bir şekilde parmaklarım onun tişörtünün kumaşını kavramıştı. Bırakmak istemiyordum.

"Sana söylemek istediğim bir şey var." Sesimin titremesiyle gözleri anında endişeyle doldu.

"Her şey yolunda mı?"

Başımı salladım. "Evet, her şey yolunda. Gerçekten. Ben..." Dudaklarımı ısırdım. Kelimeleri söylemekte zorlanıyordum. Hissetmediğimden değil, bir kez ağzımdan çıkarsa geri alamayacağımı bildiğimdendi. Geri almak da istemiyordum ancak bu, aniden her şeyi olduğundan çok daha gerçek hâle getirecekti. Via ile Reid'in baloncuğunda, birlikte olduğumuzu neredeyse hiç kimse bilmeden yaşıyorduk. Ancak ona olan aşkımı itiraf etmek, geri dönüşü olmayan bir sınırı aşmak anlamına geliyordu. Bunun, babasına söylemek ve ardından ne olursa olsun yüzleşmek anlamına geldiğini biliyordum. Artık kim olduğumuzu dünyadan saklamayacaktık. "Seni seviyorum."

Söyledim. Geri almayacaktım. Artık fazla düşünmeyecektim. Duygularımla savaşmayacaktım. Hislerimi kabul etmenin zamanı gelmişti.

Reid bana bakıyordu, dudakları şok ve hayranlıkla açık kalmıştı. Gözleri büyümüştü, kesinlikle bunu beklemiyordu.

Ellerini belime koyup beni kendine çekerken, "Tekrar söyle," dedi yalvarır gibi. "Tekrar duymak istiyorum."

Ellerimi göğsünde kaydırıp kollarımı boynuna doladım. "Seni seviyorum," diye fısıldadım. "Seni seviyorum." Bu sefer daha yüksek sesle söyledim. "Seni seviyorum, Reid Crawford. Ben..."

Bir saniye sonra dudakları dudaklarımın üzerindeydi, ilk gece yaptığı gibi sözlerimi, nefesimi, ruhumu çalıyordu.

Kader, alın yazısı, adı her neyse... Yollarımız onun doğum gününde, o barda kesişmek için yazılmıştı. O gece Reid'le eve gittiğimde âşık olacağımı bekliyor muydum? Kesinlikle hayır. Ancak sanırım evren, Reid'in tam da ihtiyacım olan kişi olduğunu benden önce biliyordu.

Beni yatağa doğru itti. Bacaklarım yatağa değdiğinde oturdum. Ben sırtüstü uzanana kadar beni takip etti ve üzerime eğildi. Dilini yavaşa dilime dokundurarak tadımı çıkartıyordu.

Biraz geri çekildi. Hafifçe gülümsüyordu, aynı zamanda şaşkın görünüyordu. "Biraz uzun sürdü," dediğinde kahkaha attım. Sonunda aşkımı itiraf etmeme verebileceği en ona özgü cevaptı.

"Ben de seni seviyorum," dedi ciddiyetle.

Ve sonra beni ne kadar sevdiğini gösterdi.

Defalarca.

OTUZ SEKİZ

Reid

Via benim evime taşınmıştı.

Aslmda tam olarak öyle değildi. Dairesinin tadilatı bitene kadar geçici olarak benimle kalacaktı. Ona burada kalmasını teklif etmek hiç düşünmeden aklıma gelmişti. Otelde kalacaktı ama bunu saçma bulmuştum.

Elinde çantalarıyla kapıda dururken, "Merhaba," dedi Via.

Hızla birkaç şeyi ondan aldım. "Yardım etmem için geldiğinde haber vermeni söylemiştim."

"Biliyorum." Ben içeri geçerken arkamdan geldi. "Ancak eşyaları toplarken biraz abarttım. Arabada hâlâ çanta var. Yardım istemeye çekindim."

Eşyalarını sehpanın üzerine koydum. "Via." Burun kemerimi sıktım. Bu kadın beni öldürecekti. "Benden yardım istemekten çekinmene gerek yok."

"Biliyorum, yine de..."

"Seni seviyorum, tamam mı? Seninle ilgilenmek istiyorum. Birkaç çanta taşımak da bunun en önemsiz parçası."

Bana, beni sevdiğini söylemesinin üzerinden sadece bir hafta geçmişti. *Hâlâ* o coşkuyla yaşıyordum. Via'nın dudaklarından bu sözleri duymak, uzun zamandır hayalini kurduğum bir şeydi. Ona bu kadar hızlı ve bu kadar çok âşık olmak istememiştim fakat olmuştum. Bana olan duygularının arttığından şüphe etmiyor olsam da bunu duymak hiçbir şeyle kıyaslanamazdı.

"Özür dilerim." Özür dilemesi kendimi pislik gibi hissettirmişti. Özür dilemesini istemiyordum. "Sana zaten yeterince yük oldum, daha fazla yük olmak istemiyorum."

Dikkatini bana verdiğinden emin olmak için, "Via," dedim yavaşça. "Sen bana asla yük olmazsın."

"Tadilat yüzünden burada kaldığım için kötü..."

Onu bir öpücükle susturdum. Vücudundaki gerginlik kaybolurken bana yaslandı. Bir adım geri çekildiğimde dudakları beni takip etmeye çalışınca gülümsedim. "Kalanını tek seferde getirebilir miyim?"

"Ben de geliyorum." Paltosunu üzerine çekti.

Kendi paltomu alıp onu takip ederek otoparka çıktım. Kaldırım tuzla kaplıydı, tuz botlarımın tabanına hızla yapıştı.

"Tanrım," diye haykırdım, arabasının eşyalarla dolu olduğunu görünce. "Bunları buraya nasıl sığdırdın?"

Ellerini kalçalarına koydu. Burnu soğuktan sevimli bir şekilde kızarmıştı. "Merdivenleri defalarca kez inip çıktım."

"Beni arayabilirdin?"

Başını yana eğdi. "Baban da oradaydı."

"Ah." İçeri uzanıp resim malzemeleriyle dolu bir çanta aldım. "Anladım."

İlişkimiz benim için ciddi bir aşamaya gelmiş olsa da hâlâ babama söylememiştik. Beni engelleyen utanç ya da benzeri bir şey değildi. Sadece onun incinmesini istemiyordum. Via'ya gelince, benim güvencelerime rağmen yaş farkından endişe duyduğunu düşünüyordum.

Onun benden büyük olmasıyla sorun yaşayan herkes siktirip gidebilirdi. Gerekirse kendi babam bile. Yirmi bir yaşındaydım. Yetişkindim. Kimi ve neyi istediğimi bilecek kadar büyümüştüm.

Via daha fazla eşya almak için kapı açarken, "Yeni işin nasıl?" diye sordu.

"Fena değil, sevdim. Daha fazla bir şey söylemek için henüz çok erken." Omuz silkip bir kutu aldım. Artık her iki omzumda birer çanta, elimde de bir kutu vardı.

Via da valiziyle başka bir çanta aldı. Onun taşıdığı eşyaları düşünerek çantaya baktım. "Elimden geldiğince boşaltmak zorunda kaldım!"

Kendi savunma şekline gülümsedim. "Ben bir şey dememiştim ki."

"Hayır ama öyle görünüyordun." Kapıyı kalçasıyla kapatıp arabasını kilitledi.

Binaya geri döndük. Lobide hâlâ Noel boyunca sergilenen zencefilli kurabiye kokusu vardı. Anlaşılan, zencefilli kurabiye evi yapma yarışması düzenlenmiş ve en iyileri sergilenmişti. Davetiyem nereye gitti hâlâ bilmiyordum. Eğer katılsaydım herkesi geride bırakırdım.

Merdivenleri çıkarken Via'ya bakmadan edemedim.

"Ne?" Gözleri bana doğru kaydı. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Gerçekten taşınıyormuşsun gibi hissediyorum."

İnledi. "Yemin ederim, senin bekâr evine taşınmaya çalışmıyorum. Zeminleri, dolapları ve her şeyi yeniledikleri için elimden geldiğince eşyamı oradan çıkardım."

Sözleri sevimliydi.

"Eğer taşınmak isteseydin... o kadar da kötü olmazdı."

Merdivenlerden yaşadığım kata dönerken alaycı bir şekilde gülümsedi. "Saçmalama, Reid."

Buna biraz sinirlenmiştim. "Bunun nesi saçma?"

Elimde çok şey olduğundan önce benim girmem için kapıyı açtı. Kutuyu mutfak tezgâhına, çantaları da ayaklarımın yanına bırakıp ona dönerek cevap bekledim.

Kapı kapandı.

Paltomu çıkartıp askıya asarken, "Via?" diye üsteledim. Bir yandan da elimi onunkine uzatıyordum.

"Henüz çok erken. Seni seviyorum ama buna hazır değilim."

"Neden?" Onu zorlamaya çalışmıyordum, seçimine saygı da duyuyordum fakat nedenini anlamak zorundaydım.

Bar taburesinden birini çekip oturdu. "Boşanmamın üzerinden *o kadar* uzun zaman geçmedi. Henüz biriyle çıkmayı planlamıyordum ancak sonra sen geldin." Eliyle beni gösterdiğinde gülümsemeden edemedim. "Sadece bunları aceleye getirmek istemiyorum. Chase'le ilişkime hızlı başladığımı söyleyemem ama..." Sesi kesilirken omuz silkti. "Gençtim, muhtemelen daha fazla deneyim kazanmam gerekirdi. Tabii ki şu anda böyle bir şey yapmak istemiyorum," diye ekledi aceleyle. "Yine de kendi alanıma ve bir süre tek başıma yaşamaya ihtiyacım olduğunu düşünüyordum. Anlatabiliyor muyum?"

Başımı salladım, söyledikleri mantıklıydı. "Evet, anlıyorum."

Eğilip çenemi tutarak beni kendine çekti. "Bir gün."

Gülümsedim. "Gerçekten mi?"

"Kesinlikle." Beni öpüp tabureye oturdu. "Bugün neler yapacağız?"

Bu kadına bayılıyordum, *biz* kelimesini her kullandığında dizlerimin üzerine çökmek istememe neden oluyordu. Eski kocasının Via'nın gitmesine nasıl izin verdiğini bir türlü anlayamıyordum. Ancak onun kaybı benim kazancım olmuştu.

"Çok fazla resim malzemesi getirmişsin."

Gülümsedi. "Evet."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup arkamdaki tezgâha yaslandım. "Eğer senin açından sorun olmazsa, biraz çizim yapabiliriz."

"Kafamdaki birkaç şeyi kâğıda dökmek için sabırsızlanıyorum. O yüzden hayır, sorun olmaz."

Kahve kapsüllerimin bulunduğu çekmeceyi açarak, "Önce kahve içelim mi?" diye sordum.

"Evet, lütfen." Bar taburesinden kaydı. "Fena hâlde kafeine ihtiyacım var."

İki tane alıp ilkini makineye koydum. Artık dairemi yeterince tanıyan Via, parmak uçlarına basarak dolaptan iki kupa aldı.

"Her zaman bunu seçiyorsun," dedim elinde tuttuğu kupaya bakarken.

Kupayı göğsüne sıkıca bastırdı. *"Çok sevimli."*

Ona yaklaşıp tezgâhla arama aldım. Başımı eğip burnumu yanağında dolaştırdım. "Tavuklu kupamı sevmen hoşuma gitti."

Kız kardeşim birkaç yıl önce onu şaka olarak doğum günümde almıştı. Nedense o aptal şeyi saklamıştım.

"Gerçekten öyle. Baksana." Bardağı bana doğru uzattığında bir adım geri çekilmek zorunda kaldım. "Sevilmeyecek neyi var ki?"

Gülerek elimi uzattım. "Bardağı ver."

Bardağı okşayarak koruyucu bir şekilde tuttu. "Ona zarar verme."

"Via," dedim gülerek. "Kahveni koymak için ona ihtiyacım var."

"Ah." Kupayı bana uzattı. "Doğru."

Onu makinenin altına koyup başlat düğmesine bastım. Birkaç saniye içinde dairem yılbaşı özel karışımından gelen kahve ve nane kokusuyla doldu. Kahve hazır olunca

kupayı ona uzatıp kendiminkini yapmak için başka bir kapsül aldım.

Buzdolabını açarak kremayı bulana kadar içini karıştırdıktan sonra kremayı kupasına ekledi. Kokladı ve bir yudum alırken mutlulukla iç çekti. Kremayı bana doğru kaydırdı, ben de alıp kendiminkine biraz ekledim.

O anda, birlikte ne kadar iyi olduğumuzu fark ettim. Daha önce fark etmemiş, bunu ne kadar kolayca yaptığımızı hiç düşünmemiştim.

Kremayı tezgâhın üzerine geri koyduğumda, Via onu alıp yerine yerleştirdi.

Yaklaşık otuz dakika sonra ikimiz de odamda, sehpayı karşı duvara itmiş hâlde oturuyorduk. Via yüzüstü uzanmış, bir şeyler çizerken dili dudaklarının arasından hafifçe dışarı çıkmıştı.

Boyalarla pek aram yoktu ama bugün kendimi onlara çekilmiş bulmuştum. Özel bir şey yapmıyordum, sadece kâğıda parlak renkler ekliyordum.

"Orada ne çiziyorsun?" Merakıma daha fazla dayanamayarak sonunda sordum.

Kıkırdadı, vücudu sanki yaptığını bilmemi istemiyormuş gibi onu gizlemek için bir kalkan gibi davrandı.

Bana bir bakış attı. "Çok meraklısın."

"İlgileniyorum, melek. İkisi farklı şeyler."

Başını sallayarak eskiz defterini kaldırdı ve görebileceğim şekilde bana çevirdi.

Karmaşık, kalemle çizilmiş melek kanatlarıydı. Bu kadar kısa sürede eklediği detaylar şaşırtıcıydı. Kendini ye-

tenekli bir sanatçı olarak görmediğini biliyordum ama gerçekten öyleydi. Resim yapmaya daha önce başlamaması çok yazıktı. Neyse ki, en azından şimdi yapıyordu.

"Bitirdiğinde onu istiyorum."

"Onunla ne yapacaksın?" Eskiz defterini yere geri koydu. Parmağını burnunun altında gezdirdiğinde farkında olmadan dudaklarının üstüne kalem izi bıraktı. "Eğer benim resimlerimi duvarlarına asmaya devam edersen, sonunda yer kalmayacak."

"Aslında," dedim düşünceli bir şekilde. "Aklımda başka bir şey var."

"Söyle."

"Hımm, sürpriz olsun istiyorum."

Via inledi. "Bu çok sinir bozucu."

Gülümsedim. "Sıkılmaman için seni sürekli tetikte tutmam gerekiyor." Ardından uzanıp yüzündeki kalemi silmeye çalıştım. Parmağımdaki boyanın soğukluğuyla nefesini tuttu.

"Siktir," diye küfrettim. "Kalemi silmeye çalışıyordum. Yüzüne boya bulaştırmak istememiştim."

Cevap vermedi, en azından sözlerle değil. Bunun yerine uzanıp parmağını kullandığım neon sarı boyaya batırdı. Neredeyse ağır çekimde izledim; parmağını alıp yüzüme getirerek oraya sarı izler bıraktı.

Alaycı bir şekilde güldüm. "O zaman başlayalım."

Parmağımı pembeye batırıp boynuna ve köprücük kemiğine sürdüm. "Soğuk!" Kaçmaya çalışırken çığlık attı. Bu sırada boyanın bir kısmı saçlarına bulaştı.

"Reid!"

"Ne?" Masumca ellerimi kaldırdım.

Öne doğru atılınca sarı renge bulanmış parmağı boğazıma doğru geldi. Çenemin altından boynuma doğru düz bir çizgi çizdi.

Alnına mavi boya sürdüm.

Sonra turuncu boyayı kaptı ve temiz eliyle tişörtümü yukarı çekip parlak rengi karnıma sürdü.

Boyalı elimle yüzünü tutarak dudaklarını dudaklarıma çektim. Ağzıma doğru inlediğinde sesini yuttum.

Şimdiden sertleşmeye başlamıştım. Hepsi onun çıkardığı küçük seslerden kaynaklanıyordu. Tişörtümü tamamen çıkartıp göğsümü renk cümbüşüyle boyamasına izin verdim. Maviler, pembeler, sarılar ve turuncular.

Kollarını kaldırınca tişörtü benimki gibi yere düştü. Kısa süre sonra sarı ve pembenin birleşiminden doğan şeftali tonlarındaki boya, parmaklarımın ve avuçlarımın izlerini kaburgalarının üzerine işlemişti.

Kalçalarını bana doğru çevirirken inlememi bastırdım.

"Giysilerimiz mahvolacak," dedi uzun, siyah saçları bana doğru sallanırken.

Sadece bunu yapmasıyla bile boşalabileceğime emindim. Gözlerimi kapatıp kafamda araba markalarını saymaya başladım.

"Ne yapıyorsun?" Parmağını karnımın üzerinde gezdirdi, soğukluğu parmağına daha fazla boya sürdüğünü gösteriyordu. Parmağını kot pantolonumun altına kaydırdığında, omurgamdan bir titreme geçti.

"Boşalmamaya çalışıyorum," dedim zorlukla.

Via gülümsedi. "O zaman soyun."

"Bu sorunu daha da kötüleştirecek," dedim dişlerimin arasından.

"Hayır," dedi parmağını meme ucumun etrafında gezdirerek."Tabii sen sorunu halletmeme izin verirsen."

"*Via.*" Yere uzandım, o da gülerek peşimden geldi. Saçları göğsümü gıdıklıyordu.

"Biraz daha boyayayım." Karnımı öptü. "Benim özel tuvalim."

Kolumu gözlerimin üzerine bastırdım. "Sen benim ölümüm olacaksın, kadın."

Kemerimin hemen üstündeki tenime bir öpücük daha bıraktı. "En azından mutlu şekilde öleceksin, değil mi?"

Kemerimi kolayca çözerek halkalardan çıkardı. Kanepenin arkasına fırlattığı kemer, yere düşerken tıkırtı sesi çıkardı.

"Ben çıplak kalacaksam, senin de öyle olman gerek."

"Çıkaracağım. Ancak henüz değil." Gülümseyerek kot pantolonumun düğmesini açtı. Fermuarın aşağı kayma sesi kulaklarıma yüksek geliyordu. Aletim onu hissetme ihtiyacıyla zonkladı.

"Melek," diye inledim. "Adil oynamıyorsun."

Güldüğünde nefesi karnıma çarptı. "Adil oynayacağımı hiç söylemedim ki."

Kalçalarımı kaldırıp kot pantolonumu tamamen çıkarmasına yardım ettim.

Boxer'ımın üzerinden beni avuçladığında gülümsedi. Beni tam istediği noktaya getirmişti. *Avucunun içindeydim.* Kelimenin tam anlamıyla.

Yavaş yavaş iç çamaşırımı aşağı indirdi. Aletim dikkatini çekmek için âdeta ona doğru atlıyordu. Hafifçe gülerek, eliyle yukarı aşağı okşadı. Dili dışarı çıktı ve ucunu hafifçe yaladı.

Sanırım bana işkence çektirmekten zevk alıyordu. Via yavaşça işini yaparken nefesim titredi. Sonunda ağzını tamamen aletimin üzerine kapattığında kalçalarım havaya fırladı. Okşuyor ve emiyordu; boğazına kadar alabildiği kadar alıyor, öğürene kadar emiyordu.

"Tanrım, melek. Şu ağzın."

Beni hafif bir sesle bırakırken, sağ eli tükürüğüyle ıslanmış aletimi sardı.

"Ağzıma ne olmuş?" diye sordu masumca, gözlerini kırpıştırarak. Dudakları şişmişti, öncekinden daha pembe bir hâl almıştı.

"Çok tehlikeli, olan bu."

Aletimi bıraktı. İtiraz etmek için ağzımı açtım ama parmağını tekrar boyaya daldırdığını görünce ne yapacağını merak ettim. Parmağını karnımın alt kısmına getirip sinekkuşu dövmemin siyah detaylarına renkli çizgiler eklemeye başladı. Sadece çizgileri doldurmakla kalmıyor, zaten bir sanat eseri olan bu dövmeyi kendine ait hâle getiriyordu. Akrilik boya, tenimde neredeyse sulu boya gibi görünüyordu. İşine odaklanmıştı, kıçı havadaydı, dilini her zaman konsantre olduğunda yaptığı gibi dudaklarının arasına sıkıştırmıştı. Kot pantolonlu kıçını izlerken onu hâlâ soyamadığım için içimden kendime lanet okuyordum.

"Şu hâline bak," dedi dizlerinin üzerine oturarak. "Benim küçük şaheserim."

Vücudumun her yerine bulaşmış boya lekelerine bakıyordum. Onunki çok daha azdı çünkü neredeyse tamamen giyinikti.

"Buraya gel." Parmaklarımla onu çağırdım. Her zamanki gibi inat ederek sadece biraz kıpırdasa da istediğim kadar değildi. *"Daha yakına."*

Yüzü benimkine yaklaştığında, çenesini tutup dudaklarını dudaklarıma çektim. Dilinde hâlâ kahvenin hafif tadını alabiliyordum. Diğer elimle sutyeninin kopçasını buldum. Kopçayı çekince sutyen serbest kalarak kollarından aşağıya düştü. Tamamen çıkarıp bir kenara attım. "Benim sıram."

"Ne..."

Göğüslerini avuçlayıp, dilimi meme ucunda dolaştırdım. Isırıp emiyordum. Bana karşı kıvrılıyordu. Parmakları saçlarımdaydı. Diğer meme ucuna geçip aynı ilgiyi ona da gösterdim. Dilim teninde ıslak bir iz bıraktığında, parmağıma biraz daha boya alıp aynı yolu izledim. Parlak pembe rengi, bronz teninde keskin bir kontrast oluşturuyordu.

Dokunuşumun altında kıvranırken, "Soğuk," diye sızlandı.

"Böyle devam edersen, en iyi kısma gelmeden bitirmiş oluruz."

Onu yere yatırdım, pantolonunu ve iç çamaşırlarını çıkardım. Tamamen çıplak kalınca, birkaç saniye boyunca onu izlemek için durdum. Her nefes alışında göğüsleri ha-

reket ediyor, karnı kasılıyordu. Göğsünden boynuna, yanaklarına kadar kızarıklık yayılıyordu.

Boya ve fırçayı alıp, mavi boyayı ellerime sürdüm.

"Ne yapacaksın? Benim dövmem yok."

Onu kalçalarından tutup kucağıma çektim. "Eğer istediğim gibi olursa, seninle işim bittiğinde bedeninde dokunmadığım tek bir santim bile kalmayacak."

Göğüslerini avuçlayıp, geride kalan boyaya sırıtarak baktım. Daha sonra yerleri temizlemek çok zor olacaktı. Muhtemelen depozitomu geri alabilme ihtimalim kalmayacaktı fakat umurumda bile değildi. Bunu asla unutmayacağımı bilirken umursayamazdım.

"Benim için ıslandın mı?"

Normalde kendim kontrol ederdim ancak boya kaplı parmaklarımı oraya kaydırmayacak kadar akıllıydım.

Başını salladı. "Evet. Becer beni, Reid."

Gülümsedim, istediğini bu kadar açıkça söylemesini seviyordum. Cinsel olarak kabuğundan çıktığını görmek inanılmaz bir şeydi. Bana böylesine güvendiğini ve inandığını bilmek kendimi güçlü hissetmemi sağlıyordu. Via benimle birlikteyken yeterince güvende hissettiği için istediğini ifade edebiliyordu.

Onu kaldırıp dikkatlice aletimin üzerine oturttum. İkimiz de aletimin yavaş yavaş içinde kaybolmasını izledik. Tamamen içine girdiğimde, kollarını boynuma doladı ve göğüslerini göğsüme bastırdı. Ellerim kalçalarından beline doğru kaydı. Parmaklarımdaki boya kurumaya başlamıştı. Sarı renk hâlâ bana yakın olduğu için Via kucağımda hareket ederken ellerime biraz daha boya aldım.

"Reid," diye nefes nefese adımı fısıldadı. "Çok yaklaştım." İnlemeleri odayı doldurdu. Daha hızlı, daha sert hareket ederek ilk orgazmına ulaştı.

Via boşalıp komşularımın duyabileceğinden emin olacak kadar yüksek sesle çığlık atarken, onu yere yatırdım. Ellerimi uyluklarına koyup bacaklarını daha da açtım ve yavaş ama sabit hareketlerle içine kaydım. Kendimi tutmak beni öldürüyordu fakat bunu uzatmak istiyordum.

Ellerini uzatarak parmaklarını boynumdan sarkan zincire doladı.

Kadınlığı, aletimin etrafında titriyordu. Tekrar boşalmak üzere olduğunu biliyordum. Altımdayken çok güzel görünüyordu. Via bana kimseyi aramadığını, çıkmayı bile düşünmediğini söylemişti. Ona aynı şeyin benim için de geçerli olduğunu hiç söylememiştim. *Monday's*'e gidip onu gördüğüm anda kalbimi ona kaptırmıştım.

Ona geri dönülemez şekilde âşık olmuştum.

O gece Via'yla konuşmam gerektiğini biliyordum. Onu eve götürmeyi planlamamıştım. Sadece ona çıkma teklif etmek istiyordum. Ancak ilk başta onu bir daha göremeyeceğim gibi görünse de yaşadıklarımızdan pişman değildim.

Yaş farkımızdan dolayı bazı şeyleri kaçıracağımı ve kısırlığının sorun olacağını düşündüğünü biliyordum. Bunların hiçbiri benim için önemli değildi.

O benim için önemliydi.

Âşık olduğum kişi *oydu.*

Yaşımız? Benim için önemsizdi.

Doğurganlık problemi yaşaması? Umurumda değildi. Bir gün aile kurmak istersek bunun başka yolları da vardı.

İlk buluşmamızdan önce bile onun benim için doğru kişi olduğunu biliyordum. Via'yı sabırla beklemekte hiçbir sorunum yoktu. Benimle birlikte yaşamaya hazır olmadığını mı söylemişti? Önemli değildi çünkü bir gün birlikte yaşamaya başlayacaktık.

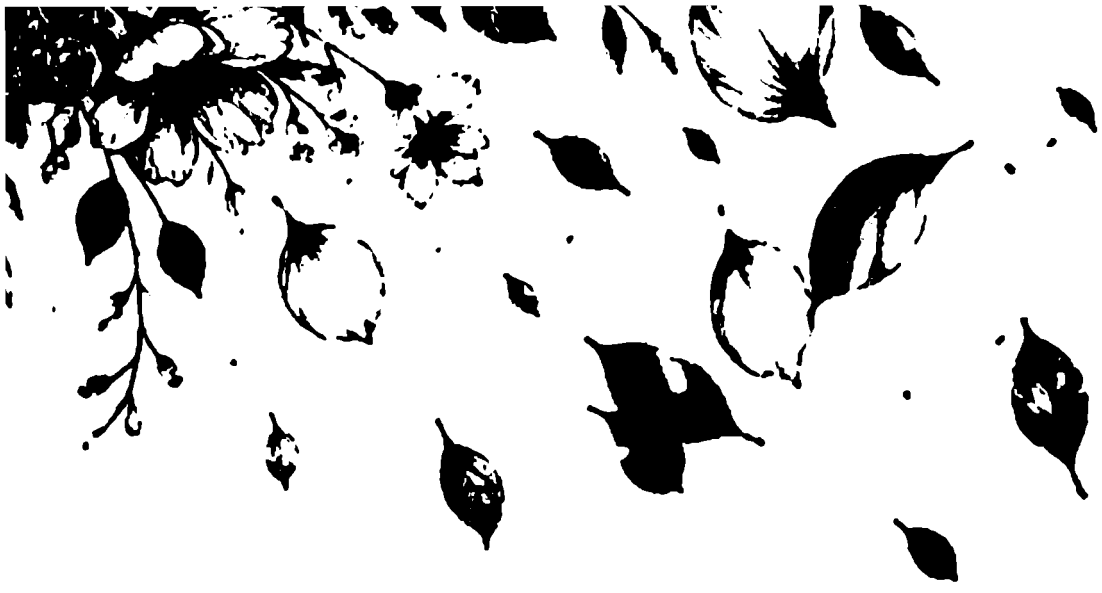
Önümüzde bizi bekleyen tüm hedefleri, hayalleri, amaçları ve birlikte aşacağımız dönüm noktalarını görebiliyordum.

"Reid, ben..."

"Biliyorum." Ellerim yanlarından aşağı kayarak sarı bir iz bıraktı. "Bırak kendini."

Titredi, nefes nefese kalarak boşaldı. Ben de hemen arkasından boşaldım, onu kendimle doldurdum. Hareketlerim yavaşladı, ritmi kaybederek orgazmımı tamamladım. İçinden çıkıp yanına döndüm ve onu kendime çektim. Burnunda pembe bir boya izi vardı. Oraya nasıl geldiğini hatırlamıyordum. Saçlarını alnından geriye doğru attım. İkimizin de vücudumuzu kaplayan çeşitli renkleri yıkamak için duşa ihtiyacı vardı. Ancak şimdilik sadece orada yatıp birbirimize bakıyorduk.

Kendi yarattığımız iki şahesere.

OTUZ DOKUZ

Via

Aşırı aceleci davranıp Reid'in yanına taşınmak istememe rağmen, o bu olasılığı çok cazip hâle getiriyordu. Son bir buçuk haftadır her sabah onunla uyanmak çok güzeldi. Ayrıca doğal da geliyordu.

Güzel ve doğal... Pek övgü dolu bir yorum gibi gelmese de ihtiyacım olan şey tam da buydu.

Gözlerimi açtığımda oda hâlâ karanlıktı. Beni neyin uyandırdığını tam olarak bilmiyordum ama Reid yanımda kıpırdanıyordu.

"Telefonun mu?" diye sordu uykulu bir sesle.

"Telefonum mu?" Kelimeler yavaş yavaş beynime işlediğinde haklı olduğunu anladım. Telefonum yanımdaki sehpada durmadan titriyordu. Titreşim kesiliyor, tekrar

başlıyordu. Saate baktım, sabah beş buçuğu biraz geçiyordu. Acil bir şey olmasaydı, kimse bu saatte beni aramazdı. Aniden, uykulu beynimdeki sis dağılarak yerini panik aldı.

Ya Izzy'ye bir şey olduysa?

Telefonu kapmak için uzandım fakat ekranda onun adı yoktu. Derrick'in adı yazıyordu.

Reid döndüğünde yatak çöktü.

"Babam bu saatte seni neden arıyor?"

Sorusunu duymazdan gelip telefonu açtım.

"Alo?"

"Selam, Via," dedi sözleri kısa ve kesikti, neredeyse panikle doluydu. "Seni uyandırdığım için üzgünüm ama hemen buraya gelmen gerekiyor. Bir şey oldu... ortalık karışık. Mümkün olduğunca çabuk gel."

"Üstüme bir şeyler giyip hemen geliyorum."

Telefonu kapattığımda çoktan yataktan kalkmıştım.

"Ne oldu?" diye sordu Reid.

"Baban hemen atölyeye gelmemi söyledi." Spor taytımı hemen alıp giymeye başladım. "Detay vermedi, paniklemiş gibiydi."

Keşke daha fazla bilgi verseydi, sanırım durumu kendi gözlerimle görmemi istiyordu.

"Tamam, lanet olsun." Uykudan dolayı dağılmış saçlarını karıştırdı. "Seni ben götüreyim."

Titreyerek başımı salladım. Şu anda araba kullanabileceğimden emin değildim, bu yüzden teklifine minnettardım. Sinirlerim son derece gergindi. Ne olmuş olabilirdi ki?

Reid'in *sweatshirt*'lerinden birini başıma geçirdim. Botlarımı giyerken kafamda milyonlarca senaryo canlanıyordu. Reid, tişörtünü yarı giymiş hâlde bana ceketimi uzattı. Birkaç dakika içinde arabasına binip benim binama doğru hızla yola çıktık.

Derrick'e nerede olduğumu belirten bir mesaj attım. Reid arabayı sokağa park ederken ben hemen dışarı fırladım. Derrick sadece beni değil, tüm ekibini de çağırmış olmalıydı çünkü normalde bu saatte burada olmazlardı.

Neredeyse dışarıda telefonla konuşan Derrick'e çarpıyordum. Kolumu tutup içeri girmemi engelledi.

"Hı-hı," dedi telefondaki kişiye. "Tamam. Teşekkürler."

Telefonu kapattı ve bana bakınca yüzünü buruşturdu.

"Bir boru patlamış," diye açıkladı kolumu bırakarak. "Karşıdaki Winston aradı. Ön kapıdan su aktığını söyledi."

Winston'ın kim olduğunu bilmiyordum, karşı sokakta yaşıyorsa bu muhtemelen çok kötü bir şeydi ama şu anda meselemiz bu değildi. "Ne kadar su var?" Gözlerim bulanıklaştı, bayılacağımdan korktum.

"Yaklaşık otuz santim. Neyse ki, zemin betondan. Yine de..." Tekrar yüzünü buruşturdu.

Otuz santim yüksekliğindeki su; yeni yapılmış duvarları, yakın zamanda takılmış tezgâhı ve kim bilir başka neleri mahvetmişti.

"Çok hasar var," dedi. Bunu zaten anlamıştım. Kapıyı açarak beni içeri davet etti.

"Via." Reid'in sesiyle dönüp baktım. "Ne oldu?" Kollarını bana doladı ve beni kucakladığı için kendimi yüz kat

daha iyi hissettim. Reid Crawford benim güvenli limanımdı, evimdi. Elleri yüzümü çevreledi. "Her şey yolunda mı?"

Neler olduğunu öğrenmiştim. Artık Reid burada olduğu için duygularım serbest kalmıştı, gözyaşlarım akıyordu. "Her yeri su basmış. Neredeyse her şey mahvolmuş."

Arkamızda boğuk bir ses duyulduğunda kanım dondu.

Siktir. Biz gerçekten çok aptalız.

Beklenmedik bir durum olduğu için Reid'in benimle geldiği aklımdan çıkmıştı. Son bir buçuk haftadır Reid ve Via'nın mutlu küçük dünyasında yaşıyorduk. Bir şekilde çoğu insanın bizim hakkımızda bir şey bilmediğini unutmuştum. Derrick, bunun ciddi olduğunu anladığımızda ilk söylememiz gereken kişilerden biriydi. İkimiz de farklı nedenlerle kendimizi tutmuştuk. Ancak şimdi kendimizi en kötü şekilde ifşa etmiştik.

Reid yüzümü bırakmadı. Sadece omzumun üzerinden babasıyla göz teması kurdu.

"Merhaba, baba."

Bunu rahat, kaygısız bir şekilde söylese de dudaklarının hafifçe aşağı doğru kıvrılmasından ve omuzlarının gerginliğinden endişesini görebiliyordum.

Derrick başını iki yana salladı. Kaşlarını çatmıştı. "Ben... ben anlayamıyorum."

Sanki kanıtlar gözünün önünde olmasına rağmen, hepsini bir araya getirmekte zorlanıyor gibiydi.

"Baba, ben..."

"Sen... siz ikiniz..." Gözleri bir oraya bir buraya bakıyor, kelimeleri bulmaya çalışıyordu. "Siz birlikte misiniz?"

Reid'e baktım, ifadesinden ne hissettiğini anlamaya çalıştım. Endişeden dudakları incelmişti, tek bir kez başını salladı.

"Siktir." Derrick sakallı çenesini ovuşturdu. *"Siktir."* Bu sefer daha yüksek sesle bağırdı.

Sonra gülmeye başladı.

Reid ve ben ne olup bittiğini anlamadan birbirimize baktık. Eğleniyor muydu? Yoksa sinir krizi mi geçirmek üzereydi?

Derrick binanın kapısını açıp içeri girdi. Biz dışarıda soğukta durmuş, onu takip edip etmememiz gerektiğine karar vermeye çalışıyorduk.

Yaklaşık kırk beş saniye sonra Derrick kapıyı açtı. "İçeri girin."

Emri sert, incinmiş ve öfke doluydu.

Reid'in eli benim elimi bularak hafifçe sıktı.

Sanırım bina sular altında olduğu için Derrick, en azından şimdilik daha önemli işleri olduğunu düşünmüştü. Adamlarının kullandığı ıslak vakum makinelerine rağmen binada hâlâ birkaç santim su vardı. Kısa süre önce sıvanmış duvarlarda görünen hasar midemi bulandırıyordu.

Sanki tüm hayallerim alevler içinde yanıyordu. Doğrusu, suyun içinde boğuluyordu.

Derrick bizi alt kata yönlendirdi. Değiştirilmesi gereken her şeyi gösterirken gözyaşlarımı tutmaya çalışarak hıçkırdım. Patlayan ve sökülmesi gereken boruyu saymıyordum bile.

Sıfırdan başlıyormuşum gibi hissediyordum.

"Bütçede biraz esnekliğimiz vardı," dedi Derrick dışarı çıkarken. "Her zaman biraz esneklik bırakırım fakat bu kadar çok değil."

Ben de öyle olduğunu düşünerek başımı salladım. Panik, çığlık ya da hıçkırık şeklinde boğazımdan çıkmak üzereydi.

Neyse ki, iyi birikimim vardı. Boşanırken ikimizin adına olan her şeyi eşit olarak bölmüştük. Yine de daha fazla zaman ve para gerekecekti. "Bir yolunu bulurum," dedim sonunda titrek bir sesle.

Kız kardeşimi arayarak ona her şeyi anlatıp ağlamak istiyordum.

Derrick başını salladı. "Tamam, birkaç gün sonra konuşuruz." İçeri girmek için kapıyı açtı.

Reid elimi bırakıp babasının koluna dokunmak için öne doğru ilerledi. "Baba, sanırım bunu konuşmamız gerekiyor." Bana anlamlı bir şekilde baktı.

Derrick bize bakmıyordu, gözleri ıslak botlarının altındaki yere odaklanmış durumdaydı. "Şimdi olmaz, Reid. Bunun için vaktim yok."

Reid, babasının kolunu bırakırken yüzünde acı bir ifade belirdi. Derrick hızla içeri girdi.

Reid bana dönerken ellerini ceplerine soktu. Yüzündeki gülümseme hüzünlüydü. Babasının geri dönüp dönmediğini görmek için içeriye bakmaktan kendini alamıyor gibi görünüyordu. Ancak babası gelmedi. Köşeyi dönüp gözden kayboldu.

Arabanın park edildiği sokağa ilerlemem için başıyla işaret ederken, "Kızgın mı, incindi mi, yoksa sadece kafası mı karıştı anlayamıyorum," dedi Reid.

"Muhtemelen hepsi bir arada."

"Evet." Çenesini ovuşturdu. Nefeslerimiz havayı buğulandırıyordu. Arabayı benim için açtığında içeri girdim. Arabayı çalıştırıp yola çıkana kadar başka bir şey söylemedi. "Büyürken, babamın bana kızmasına neden olacak bir şey yapmadım. Tabii ki ara sıra aptalca şeyler yaptım ama ciddi şeyler değildi. Annem öldükten sonra çalışıp tüm ebeveynlik görevini üstlendiğinden işleri onun için kolaylaştırmak istedim. Babamı seviyorum. Onu incitmek... berbat hissettiriyor."

Göğsümde acı bir bıçak darbesi hissettim. "Reid..."

Elini kaldırdı. "Eğer aklından geçen buysa... senden vazgeçmiyorum. Babam ve ben bunu atlatacağız. Sadece aklımdan geçenleri açıklamaya çalışıyordum."

Elimi uzatıp kot pantolonunun üzerine koydum. "Özür dilerim."

Hayatta en son istediğim şey Reid ile babasının arasına girmekti. Başından beri her şey çok çılgınca gelişmişti. Ancak aramızdaki ilişki ciddileşince, eninde sonunda Derrick'e karşı dürüst olmamız gerektiğini biliyorduk. Sadece böyle olacağını düşünmemiştik.

Atölyeyi su basması bizi hazırlıksız yakalamıştı. Derrick en kötü şekilde öğrenmişti. Ona daha önce söylemeliydik. Onun duygularını mümkün olduğunca korumak isterken, elimizde olmadan onu daha fazla incitmiştik.

Reid iç çekti. "Dışarı çıktığımıza göre *donut* alalım mı?"

Gülerek, pencereden geçip gittiğimiz binalara baktım. Ara ara sokakların arasından okyanusu görebiliyordum. Sonbahara bu kadar yakın zamanda buraya taşındığım için kasabanın sahil kesiminin hakkını verememiştim.

"Şu anda *donut* düşündüğüne inanamıyorum."

Omuz silkip vites değiştirdi. "Acıktım."

"Kathy'nin *donut*'larına hayır diyeceğimi sanmıyorum."

Birkaç dakika sonra Reid dükkânın önüne park etti. Buraya hiç bu kadar erken gelmemiştim. Sabah kalabalığı, işten önce şeker ihtiyacını gidermek için kapının önünde uzun bir kuyruk oluşturmuştu.

"Sen arabada kal. *Donut*'ları ben alırım." Reid, itiraz etmeden arabadan atladı.

Sıra hızlı ilerliyordu. Bastırılmış enerjisinden dolayı hafifçe ileri geri sallanarak siparişini vermesini izledim. Elini uzatıp beresini düzeltti ve kasadaki kızdan para üstünü aldı. Bozuk paraları bahşiş kutusuna atıp soluna geçerek kutuyu bekledi. Bayan Kathy'den büyük, on iki adetlik kutuyu aldıktan sonra koşarak geri döndü. Kar taneleri uçuşuyordu. İçeri girdiğinden beri kaldırımları tozlu bir tabakayla kaplamıştı bile.

Reid sürücü koltuğuna geçip kutuyu bana uzattı. Emniyet kemerini takarak, arabayı hareket ettirdi.

Neler aldığına bakmak için kapağı açarken, "Bir tane ister misin?" diye sordum.

Kutunun yarısını yaban mersinli *cheesecake*'li *donut*'lar kaplıyordu. Geri kalanında şeker kaplamalı ve çikolatalılar

duruyordu. Bir tane *Fruity Pebbles** kaplı görünen bir *donut* vardı.

"Hayır, henüz değil. Önce kahve alıp park ederek yiyebileceğimiz bir yer bulacağım."

"Bana uyar. Bu gerçekten *Fruity Pebbles* aromalı mı?" Kutuyu kapatmadan önce onu işaret ettim.

"Bugüne özeldi. Denemek istersin diye düşündüm."

Birkaç dakika sonra bir kahve dükkânının önünde durdu. "Ben ala..."

"Hayır, ben alırım." Emniyet kemerini çoktan çözmüş, arabadan iniyordu.

"En azından parasını ben ödeyeyim."

Kafasını arabaya geri soktu. "Olmaz. İyi deneme, Via."

Birkaç dakika sonra elinde iki bardak dumanı tüten kahveyle geri geldi. "Beni şımartıyorsun," dedim bardağımı alıp bir yudum içerken. "Çok lezzetli."

Reid gülümsedi. "Bu sabah aldığın haberlerden sonra biraz şımartılmayı hak ettiğini düşündüm."

Başımı koltuğun başlığına yasladım. "Hatırlatma."

"Her şey yoluna girecek," dedi sahil şeridine doğru sürerken. "Bu kasaba... burada birbirimizi kollarız."

"Ben yeniyim," diye hatırlattım. "Sizden biri değilim."

Bana gülümseyip tek kaşını kaldırdı. "Güven bana, Via. Sen bizden birisin."

Ona inanmasam da şimdilik çenemi kapalı tuttum. Reid, denize doğru uzanan bir iskelenin karşısındaki otoparka arabayı park etti. Buraya taşındığımda ilk fark ettiğim deniz feneri solumuzdaydı.

---

* Meyve aromalı, renkli mısır gevreği markası. -ç.n.

"Buraya pek gelmedim," diye itiraf ettim.

Reid kahvesine uzandı. "Bu kadar soğuk havada denizde yapacak pek bir şey yok. Nisan gelince balina izleme tekneleri çalışmaya başlıyor."

Neredeyse sevinçten zıpladım. "Balina izlemek mi?"

Kıkırdayarak kucağımdaki *donut* kutusunu açtı. En sevdiği ve artık benim de favorim olan yaban mersinli *cheesecake*'li *donut*'lardan birini aldı.

"Seni bir ara götürürüm." Isırıp inledi. "Vay canına, çok güzel."

Ben de kendiminkini aldım. Hâlâ sıcacıktı. "Çok isterim."

Reid'le gelecek hakkında konuşmak garip ama heyecan vericiydi. O gelecek sadece birkaç ay sonra olsa bile.

Orada oturmuş arabasında *donut* yerken ve dalgaların kayalık sahile vuruşunu izlerken, Parkerville, Maine'in ne kadar rastgele, şans eseri bir seçim olduğunu düşünmeden edemedim. Kendimi New Hampshire'da da kolaylıkla bulabilirdim.

Belki bu sadece benim romantik bir düşüncemdi -kesinlikle öyleydi- yine de kalbimin, eksik parçanın burada olduğunu bildiğine inanmaktan kendimi alamadım. Eksik parça sadece Reid değildi. Atölyeydi, bu kasabaydı, tanıştığım insanlardı.

Kendimi hiçbir zaman böylesine tamamlanmış hissetmemiştim.

KIRK

Reid

Babamın, Via ve beni öğrenmesinin üzerinden üç gün geçmişti.

Üç gündür aramalarıma ve mesajlarıma cevap vermiyordu.

Hatta iki kez evine gitmiştim, ikisinde de evde değildi.

Hayatımda babamın beni bu kadar görmezden geldiği bir an bile hatırlamıyordum. Sanırım her şeyin bir ilki vardı. Kırıldığını biliyordum. Muhtemelen çok da kızgındı. Bu noktada, onun bana gelmesini beklemem gerektiğini açıkça belli etmişti.

Apartmanımın otoparkına girip motoru durdururken gülümsedim.

Via'nın evimde olması normalden daha çok hoşuma gidiyordu. Dairem onun eşyalarıyla dolmuştu. Sandalyenin arkasında onun kazağı vardı. Banyoda parfümü vardı. Mumlar... Tanrım, çok fazla mum vardı.

Şimdi fark ediyordum ki, küçük evim onu evim gibi hissettirecek şeylerden yoksundu.

Via'nın dışarıya koyduğu paspasın üzerinde botlarımdaki kar ve tuzu silkeledim. Kapıyı açtığımda domates sosunun kokusu burnuma doldu.

"Hımm, *spagetti*," diye mırıldandım.

Via, plak çalarından gelen yüksek sesli müzikten beni duymamıştı. Botlarımı çıkarıp ceketimi askıya astım.

Sosu karıştırırken kalçaları ritmik bir şekilde hareket ediyordu; makarna da diğer tencerede kaynıyordu.

Arkasına yaklaşıp ellerimi kalçalarına koyduğumda hâlâ beni duymamıştı. Hafifçe sıçrayarak, kollarımın arasında dönünce elindeki kaşık düştü.

"Beni böyle korkutma." Göğsüme hafifçe vurdu.

Ellerim kıvrımlı kalçalarının üstüne kaydı. "Şarkıya o kadar dalmış olman benim suçum değil."

Başını iki yana salladı. "Bugün atölyeden haber var mı?"

İnleyerek tekrar ocağa döndü ve sosu karıştırdı. "Sadece tüm alçıpanları söktüklerini söyledi. Üst kata başlamadan önce onları yeni takmışlardı." İç çekti. "Bayanlar acil kitap kulübü toplantısı için aradılar, yemekten sonra oraya gideceğim."

Kaşlarımı kaldırıp kalçamı tezgâha dayadım. O eğilip fırında sarımsaklı ekmek tavasına baktı.

"Acil kitap kulübü toplantısı mı?" diye tekrar ettim. "Kulağa ciddi bir durum gibi geliyor."

"Dalga geçiyorsun ama ya birinin kocası onu aldattı ya da postacı yine Glenda'nm mektuplarını karşı komşusuna verdi. Bir keresinde bu onu çok kızdırmıştı."

"Yani," dedim. "Kitap hakkında konuşmuyor musunuz?"

Güldü. "Hayır, asla konuşmayız. Okuyoruz, en azından ben okuyorum. Ancak genellikle sadece..." Yanakları pembeleşti ve sanki duymamı istemiyormuş gibi usulca ekledi. *"Dedikodu yaparız."*

Gülümsedim ve *spagetti* neredeyse hazır olduğu için tabaklara koymak için uzandım. "Bunda yanlış bir şey yok. Erkekler dedikodu yapmıyormuş gibi davranırlar ama biz kızlardan çok daha kötüyüz."

"Atölyedeki işlerin yoğun olduğunu söyledim fakat ısrar ettiler." Ekmeği tekrar kontrol etti. Piştiğine karar vermiş olmalı ki, fırın eldivenini giyip tavayı çıkardı.

Kaynayan sosu ve süzülmesi gereken makarnayı işaret ederek, "Hazırsa tabaklara koymamı ister misin?" diye sordum.

"Evet, tabii."

Makarnayı hazırda bekleyen süzgeçte süzüp tekrar tencereye döktüm. Sosu ekleyip hepsini karıştırdıktan sonra sarımsaklı ekmeği de yanına koyarak tabağa servis ettim.

Yemek yerken, günümüzün nasıl geçtiğini anlattık. Ben yokken geçirdiği saatleri dinlemek basit bir şeydi ama hoşuma gidiyordu.

"Bulaşıkları sana bırakıyorum," dedi ayağa kalkıp paltosunu almaya giderken. "Zaten geç kaldım. Glenda'nın bana yapacaklarından korkuyorum." Eğilip bana hızlıca bir öpücük verdi. "Bittikten sonra gelirim."

Ancak Via oraya gitmeden kapı çaldı. "Birini mi bekliyordun?" diye sordu bana.

Kafam karışmış bir hâlde başımı iki yana salladım.

Dışarıya bakıp döndü. "Baban gelmiş."

Babam mı gelmiş?

Şok olduğumu söylemek yetersiz kalırdı. Beni görmezden geldiği için önümüzdeki bir hafta içinde ondan haber alabilirsem şanslı olacağımı düşünüyordum.

Via kapıyı açtı.

"Ah," dedi babam kapının diğer tarafından. Tekrar çalmak için kaldırdığı elini indirdi. "Dışarı mı çıkıyordunuz?"

"Ben çıkıyorum." Via gülümsedi. "Reid bu gece evde kalacak."

Babam başını sallayıp Via'nın geçmesi için kenara çekildi. Via çıktıktan sonra da orada kaldı. Sanki kapıdan geçmek için izin bekliyormuş gibiydi, oysa daha önce hiç böyle yapmamıştı.

"İçeri gel, baba. Aç mısın? *Spagetti* var." Fazla kalmamıştı ama bir tabak isterse yeterdi.

"Hayır, böyle iyiyim."

Omuz silktim, ikimizin tabaklarını alıp lavaboya götürdüm.

Kapıyı arkasında kapattı, botlarıyla mutfağa doğru yürürken ayak sesleri yumuşaktı.

"Sen yıka. Ben kurulayayım," dedi ve bir bulaşık bezi aldı. Bulaşık makinem olsa da bunu söylememeyi tercih ettim.

Sessizce çalıştık, sadece su sesi ve tabakların tıkırtıları duyuluyordu. Bu tabaklar, babam evden taşındığımda bana aldığı eşyalar arasındaydı. Üniversiteli çocuklar gibi kâğıt tabak kullanırsam beni evden kovacağını mırıldandığını hatırlıyordum.

Mutfak küçüktü, ikimiz için çok kalabalıktı. O bulaşıkları yerleştirirken, ben kanepede rahat bir pozisyon buldum. Ona söylemem gereken şeyler aklımda dolanıyordu ama ağzımı ne zaman açsam hiçbir şey çıkmıyordu.

Mutfak taburelerinden birini tutup ters çevirdiğinde nefesimi tuttum.

Oturduktan sonra da sessizliğini korudu. Sanırım ilk konuşmayı benden bekliyordu. Öyleyse uzun süre bekleyecekti çünkü bu konuda tüm yeteneğimi kaybetmiş gibiydim.

"Via, öyle mi?"

En azından sessizliği bozmuştu. Hâlâ ne söyleyeceğimi bilmediğim için başımı salladım.

O da başını salladı, dudaklarını birbirine bastırmıştı. "Senin için biraz yaşlı, sence de öyle değil mi?"

"Senin için biraz genç, sence de öyle değil mi?" Kelimeler hızla ağzımdan çıkmıştı

Yüzü buruştu. "Haklısın."

Çenem onun yorumuna duyduğum sinir ve gerginlik karışımı bir duyguyla titriyordu. "Onunla senden önce ta-

nıştım. Bu durumu çok daha iyi hâle getirmiyor ama..." Sözlerim kesildi, gerginliğimi atmak için parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim.

Babam başını sallayıp ardından alaycı bir kahkaha attı. "Zaten benimle çıkmak istememişti." Çenesini eliyle ovuşturdu. "Kız kardeşi onu zorladı, en azından öyle görünüyordu. Benimle geçirdiği zamandan tamamen nefret ettiğini sanmıyorum fakat..." Omuzlarını silkti. "Gerçekten ilgi duymadığını anlayabiliyordum. Tekrar ona çıkma teklif ettim. O güzel, nazik ve... Lanet olsun, ben yalnızım."

Babamın yalnız olduğunu duymak, sanki karnıma tekme yemiş gibi hissettirdi. "Özellikle Layla ve Lili gittiğinden beri. Ev çok sessiz. O gün geldiğinde iyi olacağımı sanmıştım ama değilim. Belki de kaderimde yalnız kalmak vardır. Tek aşkım annendir."

Başımı salladım. "Buna inanmıyorum. Senin için birisi var."

O iç çekerek kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yaşlanıyorum ve ilişkiler zor iş." Omuz silkerek kollarını indirdi. "Ben iyiyim. Benim için endişelenme."

Söylemesi kolaydı. Çocukları için endişelenmenin ebeveynlerin görevi olduğunu biliyordum ancak babam söz konusu olduğunda kendimi tutamıyordum. O iyi bir insandı. Annem öldükten sonra bizimle hep ilgilenmişti. Mutluluğu hak ediyordu. Sonunda adım atıp mutluluğu yakalamaya çalışırken, bunu ondan çaldığım için kendimden nefret ediyordum. Fakat Via benimdi, o *her zaman* benim olmuştu.

"Sadece mutlu olmanı istiyorum," dedim sonunda.

Bir dakika sessiz kaldı. Onu bekleyip sindirmesine izin verdim.

"Aranızda tam olarak ne var? Bir kaçamak mı? Kafandan atman gereken bir şey mi?"

Sorularını bitirmeden itiraz etmek için başımı salladım. "Hayır," dedim kararlı bir şekilde. "Aramızdaki şeyi küçümsemeye çalışma. Via beklenmedik biriydi. O, aradığımı bilmediğim şeydi. O, *benim her şeyim.* Senin ya da başkalarının benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil. Doğru insanla karşılaştığında bunu anlarsın. Via hayatımdan çıkmayacak. Ne şimdi ne de daha sonra. Eğer bunu kabullenemeyeceksen, şimdi açıkça söyle."

"Ben... kabullenebilirim. Eninde sonunda. Hâlâ sindirmeye çalışıyorum."

"Sana zaman verebilirim." Ellerimi ovuşturdum. Bu konuşma beni çok yormuştu. "Ne kadar zamana ihtiyacın varsa."

Boğazını temizledi, ellerini kot pantolonunun üzerinde dolaştırdı. "Onun yaşında birinin muhtemelen yakında çocuk isteyeceğini farkındasındır. Baba olmaya hazır mısın?"

Tabii ki babamın onun kısırlık sorunlarından haberi yoktu. Ancak bu önemli değildi; böyle bir şeyi gündeme getirmeye hakkı yoktu.

"Via ile benim geleceğimiz ve çocuklarımız hakkında konuştuklarımız seni ilgilendirmez. Bu onunla benim aramda. Başka kimsenin bilmesine gerek yok."

Geri çekildi. Sanırım benden bu kadar sert bir tepki beklemiyordu. Elini çenesine götürerek derin bir nefes verdi. "Söylediğim şey çok kötüydü. Özür dilerim."

"Dinle." Ellerimi birbirine kenetleyip ona doğru eğildim. "Bunun kolay olmadığını biliyorum. En azından benzersiz bir durum. Ancak onu seviyorum. Ona âşığım ve o hiçbir yere gitmiyor. Bu kadınla evleneceğime hiç şüphem yok. Eğer bu kadar çabuk kabul edeceğini düşünseydim, yarın onu karım yapardım. Bana, her zaman doğru kadını bulduğumda anlayacağımı söylemiştin. Onu gördüğüm anda anladım."

Orada oturuyordu, artık benimle göz teması kurmuyordu. Yine de söylediklerimi dinleyip başını sallıyordu.

Sonunda, saatler geçmiş gibi hissetsem de aslmda sadece birkaç dakika geçmişti. Babam ayağa kalktı.

"Gitsem iyi olacak."

"Baba." Ayağa kalkarken tereddüt ettim. "Bunu kabullenecek misin?" Sonunda kabul edeceğini söylemişti ama şüphelerim vardı.

Onun açısından sorun olursa bile, Via'dan tabii ki ayrılmayacaktım. Yine de kendimi yaşanacaklara hazırlamak için bilmem gerekiyordu.

O da iç çekerek kapıya doğru yürüdü. "Daha önce de söylediğim gibi, zamanla bunu sindireceğim." Vedalaşmadan ayrıldı.

Via kitap kulübü buluşmasından döndüğünde saat epey geç olmuştu.

Ben çoktan duşumu almış, yatakta bir yandan kitap okuyup bir yandan da şu gerçekten berbat *reality* şovlardan birini izleyerek vakit öldürüyordum. Bu benim için kimsenin bilmediği gizli bir zevkti; yani, geçici olarak burada yaşamaya başladığından beri durumu öğrenen Via hariç, kimsenin.

O odaya sendeleyerek girerken yataktan doğruldum, battaniyeler belimin etrafında toplandı.

Sarhoş muydu? Eğer öyleyse, arabayla gelmediğini umuyordum. Ancak sarhoş değildi, ağlıyordu.

"Hey, ne oldu?" Hızla ona dokunmak için yataktan çıktım. "Bir şey mi oldu?"

Hıçkırarak ayakkabılarını çıkarmaya çalışıyordu. Dizlerimin üzerine çöküp ona yardım ettim.

"Via," dedim bir botunu kenara koyarken. "Beni korkutuyorsun."

"Onlar... bana yardım etmek istiyorlar."

Ne?

Gözyaşları arasında şaşkınlığımı hissetmiş olmalıydı. "Bayanlar, Glenda, Lucy ve Cassandra... Ellie... hepsi. Atölyenin tamir edilip açılışının gecikmemesi için yardım etmek istiyorlar."

Atölyeyi su basmadan önce, açılış tarihi için fikirler üretmeye yeni başlamıştık.

"Hiç... Hiç kimse beni bu kadar önemsememişti." Alt dudağı titriyordu.

Yüzünü ellerimle kavrayıp, başparmaklarımla gözyaşlarını silerek bir anlığına ona baktım. Farkında olmayabilirdi ama eski kocası sadece ona değil, eski arkadaşlarına da büyük zarar vermişti. Onlara arkadaş denebilirse tabii. Boşanma sırasında hepsi onu terk etmişti. Güvenebileceği, ne olursa olsun yanında olacak insanlara alışkın değildi.

"Bu kasaba kendi insanlarını kollar demiştim." Onu kollarımın arasına alıp sıkıca sarıldım.

"Biliyorum." Burnunu tişörtüme sürttü. "Ancak yardım etmeye bu kadar hevesli olacaklarını düşünmemiştim. Hatta Glenda bir çekici taşlarla süslemiş. Eseriyle gurur duyuyordu."

Boş zamanlarında çekiçlere yapay elmas yapıştıran yaşlı kadını düşünerek gülümsedim. "Tam ona göre bir şey."

Benden uzaklaşıp kazağını çıkardı. "Su hasarı yüzünden çok gergindim. Ardından o kadınlar gelip bana yardım etmek istediler. Bu... vay canına."

"İnsanlar seni seviyor. Atölyene ne isim vereceğine karar verdin mi? Bir isim bulmak zorundasın."

"Henüz değil." Dudaklarını ısırarak benden uzaklaştı. "Duş almam gerekiyor. Kızlar Derrick'le görüşmüş. Yarın ve pazar günü yardım edecekler, ben de orada olmak istiyorum."

"Ben de gelirim."

Gülümsedi. "Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim."

Parmak uçlarına basarak çıplak karnıma dokunurken bana küçük bir öpücük verdi. Başının arkasını tutup onu kendime çektim ve öpücüğü derinleştirdim.

"Babanla nasıl gitti?"

İnleyerek onu bıraktım. "Fena değil, sanırım. Tamamen kabul etmedi ama..." Aramızda parmağımı salladım. "Zamanla kabul edeceğini düşünüyorum."

"Üzgünüm." Endişeyle dudağını ısırdı. "Aranıza girmek istememiştim."

"Üzülecek bir şey yok."

Bunu söylerken samimiydim. İkimiz de bunun babamı inciteceğini biliyorduk. Ona daha önce söyleyip böyle öğrenmek zorunda kalmamasını isterdim ancak geriye dönerek bunu değiştiremezdim.

"O senin baban."

"İyi olacağız," diye onu teselli ettim.

Zaman alacaktı ama başaracaktık. Bunu biliyordum.

KIRK BİR

Via

Şaşkınlıktan ağzım açık kalmış hâlde atölyemin kapısında duruyordum.

"Izzy?" Derrick'le konuşan, pembe bir baret takmış kız kardeşime şokla baktım.

Derrick, kız kardeşimin söylediği bir şeye sinirlenmiş gibi görünüyordu. Belki de Reid ve benim gelmemizden dolayıydı.

"Via!" Kız kardeşim bana doğru koşarak geldi, ince kollarını omuzlarıma doladı.

Şokun etkisiyle bir an hareketsiz kaldım, ona sarılmak için bir dakika bekledim.

"Nasıl..." Ondan uzaklaştım. "Neden buradasın?"

"Layla, tüm kasabanın bu hafta sonu tadilata yardım etmek için bir araya geldiğini söyledi. Ben de gelmeye karar verdim."

Onu tekrar sıkıca sardım, gözümün kenarından bir damla gözyaşı sızdı. Ardından bir damla daha aktı.

Bu sefer onu bıraktığımda, haklı olduğunu anladım. Buraya yardıma gelenler sadece kitap kulübündeki kadınlar değildi. *Herkes buradaydı.* Restorandaki garson. *Donut* dükkânının sahibi Kathy. Sokağın aşağısmda çiçekçinin önünde takılan, çiçekçinin sahibine âşık olduğuna emin olduğum gri saçlı adam.

Gözlerim odayı taradı. Birçok yüzü tanısam da isimlerini hatırlayamıyordum, bu da beni utandırdı. Reid'in baloncuğunda yaşıyordum, kitap kulübü kadınları dışında kimseyi tanımıyordum.

"Bu... vay canına." Yüzümü kapatıp etrafa baktım. Gözlerim Reid'inkilerle buluştu. "Bu kadar çok insanın geleceğini beklememiştim."

Kolunu omuzlarıma dolayıp beni kendine çekti ve başımın üstüne bir öpücük kondurdu. Birkaç kişi fark edip meraklı bakışlar attı ancak işlerine geri döndüler.

"Yardım edecek misin?" Derrick kız kardeşime sordu. "Buraya bunun için geldiğini sanmıştım."

"Bugün çok huysuz," diye fısıldadı bize. Derrick'in yanma atlayarak, alaycı bir şekilde selam verdi. "Izzy James göreve hazır. Neye yardım edebilirim?"

Derrick parmaklarını kaldırıp her birini sayarak konuştu. "Birincisi, burası *blog*'un ya da fotoğraf çekimleri için

çalışma yapabileceğin bir yer değil. Anladın mı? Poz verme. Fotoğraf çekilme. Sadece çalış."

Izzy her zamanki meydan okur tavrıyla elini kalçasına koyup dudaklarını büktü. "Bu poz vermek sayılır mı? Kötü kız olduğum için beni dizinin üzerine yatırıp şaplak da atacak mısın?"

Derrick'in dudakları dehşetle açıldı. Ellerini havaya kaldırıp uzaklaştı ama Izzy peşinden koştu. "Hadi ama! Şaka yapıyordum!"

Reid eğilip dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Bana mı öyle geldi, yoksa kız kardeşin babamla flört mü ediyor?"

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdı. "Sanırım ediyor."

Reid başını iki yana salladı. "Buna ne söyleyeceğimi bilemiyorum."

Gülerek onu ekipmanların bulunduğu masaya çektim. Ona bir baret verdikten sonra kendime de bir tane aldım. "Bence söyleyecek bir şey yok."

İnledi. "Ama..."

"Hayır." Elimi kaldırdım. "Bu konuyu açmayalım. Ayrıca işe koyulmamız gerekiyor. Nasıl yapıldığını gösterir misin?"

Meydan okumaya gülümsediğinde gamzeleri belirdi. "Tabii ki."

Hafta sonu geldiğinde yorgun düşmüştüm. Vücudumun her yeri ağrıyordu, bir hafta boyunca uyumak istiyordum. Kendimi oldukça formda bir insan olarak görürdüm ancak fiziksel işler bana hiç gücüm ve dayanıklılığım olmadığını göstermişti. Spor salonuna gidip ağırlık kaldırmaya başlamam gerekecekti çünkü bu durum gerçekten gülünçtü.

Izzy, benim düşüncelerimin aynısını dile getirerek, "*Çok ağrım var*," dedi.

*Epsom** tuzuyla banyo yapmaktan başka bir şey istemiyordum. Ne yazık ki, Reid'in sadece duşakabini vardı. Benim dairem hâlâ tadilattan dolayı darmadağındı. Derrick, bu hafta sonu aldığımız ekstra yardımla işlerin yakında biteceğini söylemişti. Bütün bu insanlara borcumu asla ödeyemeyecektim ama onlara sonsuza kadar minnettar kalacaktım.

Midesini ovuşturarak, "Açlıktan ölüyorum," dedi Reid.

"Bekleyin!" Ella, arabaya doğru yürürken kaldırımdan arkamızdan seslendi. Üçümüz adımlarımızı yavaşlattık. Bize yetiştiğinde, soğuktan yanakları pembeye dönmüştü. "Birkaç kişi *Lobster Shack*'te toplanıyordu. Gelmek ister misiniz?"

"Yemek."

Reid'in çaresiz cevabına gülümsedim. Izzy'ye döndüm. "Yemek yemeliyiz, değil mi?"

Omuz silkti. "Istakozlu sandviç alabilirim."

"Geliyoruz." Bu fırsatı, orada olan herkese tekrar teşekkür etmek için kullanabilirdim.

---

* Magnezyum ve sülfattan oluşan doğal bir mineral. Sıcak suda çözülerek cilt tarafından emilir ve kas ağrılarını azaltır. -ç.n.

"Güzel," dedi Ella geriye doğru yürürken. "Orada görüşürüz."

Reid'in arabası köşedeydi. Arabaya binip *Lobster Shack*'e doğru yola çıktık. Orayı birkaç kez geçmiştim, denize yakındı ama hiç girmemiştim. Dükkâna varmamız sadece birkaç dakika sürmüştü. Otopark çok kalabalıktı.

İçeride bir sürü masa birleştirilerek devasa bir masa oluşturulmuştu Atölyedeki çoğu insan şimdi buradaydı. Göğsümü, pek tanıdık olmayan bir duygu doldurdu. Sanırım bu *ait olma hissiydi.*

Parkerville'e taşınmak, konfor alanımdan çıkmak için çılgın bir adımdı. Bu bir kumar olabilirdi. Ancak bunun yerine, kendime ait insanları bulmuştum.

Reid, Izzy ve benim için sandalyeleri çekip sağımdaki sandalyeye oturdu. Menüyü alarak bana uzattı. "Sen bakmayacak mısın?"

Kollarını sandalyemin arkasına dayayarak gülümsedi. "Melek, buraya milyonlarca kez gelmişimdir. Menüye gerek yok."

"Haklısın," dedim gülerek. Menüyü Izzy'yle paylaşmak için eğildim.

Seçmemiz uzun sürmedi; sadece beş farklı seçenek varken ve hepsi de ıstakoz içerirken karar vermek kolaydı. Garson geldiğinde içeceklerimizle yemeklerimizi sipariş ettik. Yemeğin kokusu burnuma gelince ne kadar acıktığımı fark ettim.

Masada kahkahalar yükseliyordu, herkes birbirini tanıyordu. Birbirlerine çoğu insanın göstermediği bir ilgi ve

özen gösteriyorlardı. Küçük kasaba hayatı benim alıştığımdan çok farklıydı. Masadaki herkesi inceleyerek isimlerini hatırlamaya çalıştım.

Ana caddenin sonundaki küçük benzin istasyonunun sahibi William vardı. Ev hanımı olan Mindy, Glenda'nın ona kelime pornosunu sevip sevmediğini sormasından sonra yakında kitap kulübümüzün en yeni üyesi olacaktı. Mindy'nin yanında, Glenda'nın sorusunu duyunca yüzü kıpkırmızı olan kocası Jake oturuyordu. Masayı taradım. Artık herkesin adını bildiğim, her biri hakkında bilgi sahibi olduğum için kendimle gurur duyuyordum.*

Parkerville'in gerçek bir üyesi gibi hissettiğim ilk an buydu. Sadece bir yuva değil, bir aile de bulmuştum.

KIRK İKİ

Reid

İKİ AY SONRA

Yumruğumu kaldırıp kapıyı çalmak için kendimi hazırladım.

Via'nın sanat atölyesinin büyük açılışı yarındı. Çok heyecanlı olduğunu biliyordum, bu yüzden iş çıkışı bizim için biraz yemek ve ona çiçek almıştım.

Bu hafta Via'yı pek görmemiştim. Son ayrıntıları hazırlamakla meşguldü. Malzemeleri stoklamış, kendi deyimiyle *her şeyi güzelleştirmişti.*

Hâlâ atölyeye ne isim verdiğini bilmiyordum. İronik bir şekilde, kapının üzerine şu anda brandayla örtülü tabelayı asan babam dışında bilen kimse de yoktu. Via, ismi büyük açılışta açıklamak istediğini söylemişti.

Sonunda yumruğumu kapıya dayayıp hızlıca çaldım.

Kapının diğer tarafında bir hareketlenme oldu ve sonra karşımda belirdi. Biraz yorgun duruyordu ama yine de güzel görünüyordu. Bol *sweatshirt*'ü boya lekeleriyle kaplıydı, normalde mükemmel olan saçları dağınıktı ve atkuyruğundan çıkmıştı. Aşağıya baktığımda, ona tam oturan eski bir kot pantolon giymiş olduğunu gördüm. Ellerimi onun üzerine atmak isteyerek inledim.

Ona olan açlığım hiç geçmiyordu gibiydi.

Elimdeki poşetleri görünce gözleri büyüdü. "Yemek!" Poşetleri alıp içeriye, yeni tezgâhına götürdü.

Daire eskisi gibi görünmüyordu. Zeminler yeniden yapılmış, tamamen zımparalanmış ve boyanmıştı. Yetmişli yıllardan kalma gibi görünen orijinal dolaplar çıkarılmış, yerine yeni, bej renkli dolaplar, beyaz kuvars tezgâh takılmıştı.

Onun benimle kalmasını özlüyordum fakat kendi alanına ihtiyaç duymasını saygıyla karşılıyordum.

Şimdilik.

Eğer işler istediğim şekilde giderse, en kısa zamanda parmağına bir yüzük takacaktım.

Via poşetlerdeki yiyecekleri çıkardı. "Öğle yemeğini atladım," dedi gözlerinden bir tutam saçını çekerek. "İsteyerek yapmadım fakat her şeyin mükemmel olması için uğraşıyordum."

Botlarımı çıkartırken, "Melek," dedim gülerek. "Zaten günlerdir her şey mükemmel ilerliyor. Bence sen takıntılı bir şekilde ince ayarlamalar yapıyorsun."

Dönerek parmak uçlarına yükseldi ve kollarını boynuma doladı. "Akşam yemeği için teşekkürler."

"Rica ederim. Bunlar da senin için." Yemeği tercih ederek tamamen görmezden geldiği çiçekleri ona uzattım.

Çiçekleri benden alırken yüzünde neşeli bir gülümseme belirdi. "Beni şımartıyorsun."

Omuz silktim. "Yarın senin büyük günün. Seni desteklemek istiyorum."

Dudaklarıma hızlıca bir öpücük kondurdu, ben öpücüğü derinleştiremeden benden uzaklaşıp dolabında bardak aradı. Çiçekleri yerleştirdikten sonra oturup akşam yemeğimizi yedik.

Bulaşıkları yıkarken ona döndüm. "Atölyeyi herkesten önce görebilir miyim, yoksa beklemem mi gerekiyor?"

"Seni bekletip acı çektirmem gerektiğini hissetsem de şimdi görmeni istiyorum."

Başımı sallayıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Bu çok acımasızca. Özellikle de sana bir sürpriz hazırlamışken."

Başım yana eğdi. "Akşam yemeğiyle çiçekler dışında mı?"

"Evet." Gülümsememi saklamaya çalışıp başaramadan başımı salladım.

Sürprizim hakkında ne düşüneceğini gerçekten tahmin edemesem de beğeneceğini umuyordum.

Aşağıya indik. Atölyenin ön kapısını açıp ışığı yaktı ve beni içeri aldı.

Sıkıcı, yıkık dökük bina bambaşka bir hâle gelmişti. Taze boya kokuyordu, ayaklarımın altındaki lekeli beton zemin parlıyordu. En azından şimdilik, kısa zamanda her yerin boya iziyle dolacağına emindim. Tezgâh girişte, sağ taraftaydı. Arkasında büyük bir tabela vardı, üzerinde muhtemelen atölyenin adı yazıyordu çünkü şu anda bir brandayla örtülmüştü.

Neden bu kadar gizli tuttuğunu anlayamıyordum.

Tabelanın arkasındaki duvar farklı renklerdeki dikdörtgenlerle boyanmıştı. Her sırada beş renk olmak üzere, üç sıra hâlinde beyaz şeritlerle ayrılmış ve Izzy'nin el yazısı gibi görünen bir yazıyla boya renk kodları yazılmıştı.

"Bunu ne zaman yaptınız?" diye sordum, duvarları işaret ederek.

"Dün. Bugün de rötuşları yaptık. Nasıl?"

Via yüzündeki gülümsemeyi saklayamıyordu. Aylardır her şeyin nasıl sonuçlanacağı konusunda endişelendiğini biliyordum. Yol boyunca bazı engeller olmuştu ama başarmıştı. Yıllardır kurduğu hayal sonunda gerçek olmuştu ve onunla çok gurur duyuyordum.

"Mükemmel."

Ellerini birleştirdi. "Öyle mi düşünüyorsun? Burada bir resim atölyesi ne kadar başarılı olur bilmiyorum fakat bir sürü fikrim var. Kitap kulübündeki hanımlar bir sonraki toplantımızı burada yapıp yapamayacağımızı sordular bile. Onlar hiçbir zaman Lucy'nin evi dışında bir yerde toplanmazlar, o yüzden ben..."

Onu bir öpücükle susturdum.

Aylar önce tanıştığım Via çekingen biriydi. Sözlerine dikkat ederdi. Sanırım hâlâ avukatlık kimliğinden kurtulamamıştı. Saçma gelebilirdi ancak artık endişelerini içinde tutmak yerine dile getirmesini seviyordum. Sözlerini düşünmeden, olduğu gibi söylemesini seviyordum.

"Bu ne içindi?" diye sorarken kahkaha attı.

"Saçmaladığın zaman çok tatlı oluyorsun."

Yanakları kızarmıştı. "Sadece gerginim, hepsi bu."

Elimi tutup beni açık çalışma alanından geçirdi, farklı istasyonları ve farklı medya türlerine odaklandıkları alanları gösterdi. Sonra beni, boyanmayı bekleyen seramiklerin dizili olduğu bir duvarın önündeki raflara götürdü.

"Maalesef fırınım henüz gelmedi, bu yüzden henüz onları çıkartamıyorum."

"Önemli değil. Diğer her şey hazır."

Dönerek her şeyi kendi gözleriyle izledi. "Buranın bana ait olduğuna inanamıyorum."

"Ben inanıyorum."

"Sana ofisimi göstereyim." Elimi tekrar tutup beni iki tuvaletin yanındaki arka tarafa çekti. Ofisinin kapısı artık evine çıkan merdivenlerin hemen yanındaydı.

Duvarlar açık pembeye boyanmıştı. Büyük masasının arkasında da başka bir tabela vardı, onun da üstü örtülmüştü.

"Bu yerin adını henüz kimsenin bilmesini istemiyorsun, değil mi?"

Dudaklarını ısırdı, utanmış gibi gözlerini yere indirdi. "İlk senin öğrenmeni istiyorum."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Yani şimdi söyleyeceksin, melek?"

Cevap olarak hafifçe başını salladı. Masasının arkasına geçip kapalı tabelaya bağlı bir düğmeye bastı. Tabela şeftali renginde parlasa da üstündeki örtü yüzünden harfleri göremiyordum.

Örtüye uzandı ama duraksadı. "Sanırım sebepsiz yere dramatik davranıyorum. Neyse, hadi şuna bakalım."

Çektiği örtü ayaklarının yanına düştü. Işıklı tabelada *Color Me Happy** yazıyordu.

Gülümseyerek parmağımı kot pantolonunun kemerine geçirip onu kendime doğru çektim. "*Color Me Happy,* öyle mi? Bayıldım."

"Klişe değil, değil mi? İlham kaynağım... şey, sen oldun."

Şaşkınlıkla geri çekildim, onu tutan elim hafifçe gevşedi. "Ben mi?"

"Evet, ben... hayatıma nasıl renk kattığını düşünüyordum. Sen gelmeden önce her şey sıkıcıydı. Beni o kadar mutlu ediyorsun ki, Reid. *Color Me Happy* aklıma geldiğinde, tam uyduğunu düşündüm."

"Çok beğendim." Şaşkınlıktan başka bir şey söyleyemiyordum. Onun gizemli davranışları hakkında ne düşündüğümü bilmiyordum ancak benimle bir ilgisi olduğunu asla düşünmemiştim. Yanaklarını ellerimle tutup, birkaç saniye boyunca ona baktım. Kahverengi gözleri, söylediği gibi sıcak ve mutluydu. Artık orada hüzün yoktu. Onu kovalamıştım. Nefes aldığım sürece bunu yapmaya devam edecektim. "Mükemmel."

* Beni Mutluluğa Boya. (İng.) -ç.n.

"Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Şüphe etme. Ben bayıldım, diğerleri de bayılacak."

Benden uzaklaşıp ofis koltuğuna oturdu. "Her şeyin bittiğine inanabiliyor musun? Yemin ederim, bugünü göreceğimi hiç sanmıyordum."

"Ben inanıyordum, bu olacaktı." Ellerimi ceplerime soktum. "Ve şimdi, işte buradayız."

"Ee," masasındaki kalemi düzeltti, ucu elmas şeklindeydi. "Sürprizin olduğunu söylemiştin?" Fazla heyecanlı görünmemeye çalışmasına rağmen, gülümsemesini saklamak için dudağını ısırmasından heyecanlandığını anlayabiliyordum.

Beğenmeyeceğinden endişelenerek yutkundum.

Sürpriz *ona* olsa da teknik olarak bana aitti.

Kemerime uzandığımda kahkaha atarak elini benimkinin üzerine koyup hareketimi engelledi. "Reid, seni seviyorum ama penisin sürpriz sayılmaz."

Eğlenerek güldüm. "Hayır, sana göstermek istediğim şey için pantolonumu indirmem gerekiyor."

Ellerini çekti, kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Ne olabilir ki?"

Kelimeleri, uyluklarımdaki taze mürekkebi görünce kesildi. Bir süredir yeni bir dövme yaptırmak istiyordum. O gün Via dairemde melek kanatları çizdiğinde, bir sonraki dövmemin tam da bu olacağını anlamıştım. *Meleğim için.*

Boğazının duygudan düğümlenerek hareket edişini gördüm. "Çok güzel. Benim, değil mi? Benim çizimim?"

Cevap olarak başımı salladım.

"Dokunabilir miyim?"

"Henüz olmaz. Hâlâ iyileşiyor. Geçen hafta sonu yaptırdım."

Önümde dizlerinin üzerine çöktü ve daha yakından bakmak için eğildi. "Muhteşem. Gölgeleri bile çok iyi yapmışlar."

Dövmeye bakmaya devam ederken boğazımı temizledim. Bana bakarak bir şey söylememi bekledi. "Sadece şunu bilmeni istiyorum. Sana aletimi göstermek için pantolonumu indirmedim fakat sen bana öyle bakarken onu kontrol edemiyorum."

Kahkahası bir nefesle bacaklarıma ve karnıma çarptı, bu da beni daha da sertleştirdi. Bu kadının yanında kendimi tamamen zavallı hissediyordum.

"Ah, kendini dışlanmış mı hissediyorsun?" Aletime bakarak sorarken nazikçe parmağıyla dokundu.

"Via." Adını inleyerek söyledim. "Benimle alay etme."

Bana sırıtarak baktı. "Seninle alay etmiyorum. Onunla alay ediyorum." Tekrar dokundu.

"Via, ona nazik davranmazsan..."

"O zaman ne olur?" Gözlerinde bir ışıltıyla meydan okudu.

"O zaman aletimi boğazına sokar, nazik olmanı sağlarım."

"Yap o zaman."

Ona bakakaldım, dilim tutulmuştu. Via bazen beni çok şaşırtıyordu.

"Bunu mu istiyorsun?"

Cevap vermedi. En azından sözlerle değil. Bunun yerine, *boxer*'ımı aşağı çektiğinde aletim yüzünün karşısında serbest kaldı.

Gözlerinde meydan okumayla bana bakarak, başını yana eğdi ve beklemeye başladı. Ardından ağzını genişçe açtı ama ellerini aletime dolamayı hiç düşünmüyor gibiydi.

Ben de tehdidimi yerine getirip aletimi ağzına soktum.

Hafifçe inlediğinde, o anda neredeyse boşalacaktım. Kafasını sabit tutarak ağzını becermeye başladım. Elleriyle bacaklarıma tutunuyor, sol uyluğumdaki yeni dövmeye dokunmamaya dikkat ediyordu.

Öğürünce hareketlerimi yavaşlattım, çekilmek istediğimde başını hafifçe salladı. "Devam et," dedi. Dudakları kızarıp şişmişti

Tanrım, bu kadın.

Ancak ben kimim ki onun istediğini reddedecektim? Aletimi sanki oraya aitmiş gibi ağzına aldı. Gözleri yaşardı.

"Islandın mı?" diye sordum, sesim normalden daha kalındı. Kendimi zar zor tutuyordum. "Bu seni tahrik ediyor mu, melek?"

Başını salladı, dudakları hâlâ aletimin etrafına sarılıydı. "Seni ofisinde becerebilir miyim?"

Bir kez daha başını salladı.

Aletimi ağzından çekip onu kaldırdım ve kot pantolonunu hızla çıkardım. Via'yı masanın üzerine yatırdım, diğer kıyafetleri umurumda değildi. Sadece onun içine girmek istiyordum.

Aletim kolayca içine kaydı. *Sırılsıklamdı.* Kesinlikle sırılsıklam. *"Daha sert,"* dedi yalvarırcasına. Kalçalarını tutarak, kadınıma istediğini verdim. Eğilip ellerini buldum ve ellerimizi birbirine kenetledim.

Çığlık attı. Yaklaştığını biliyordum ve onun doruğa ulaşmasını görmek için sabırsızlanıyordum. Devam ettim. Gözlerinin geriye yuvarlanmasını, ağzının hafifçe açılmasını hayranlıkla izledim.

"Evet." Neredeyse fısıltı gibiydi, sanki biraz daha yüksek sesle konuşursa duracağımdan korkuyordu.

"Boşaldığın zaman harika görünüyorsun." Boynunu öptüm. "Çok güzelsin." Yanaklarını öptüm. "Ve benimsin." Dudaklarını öptüm.

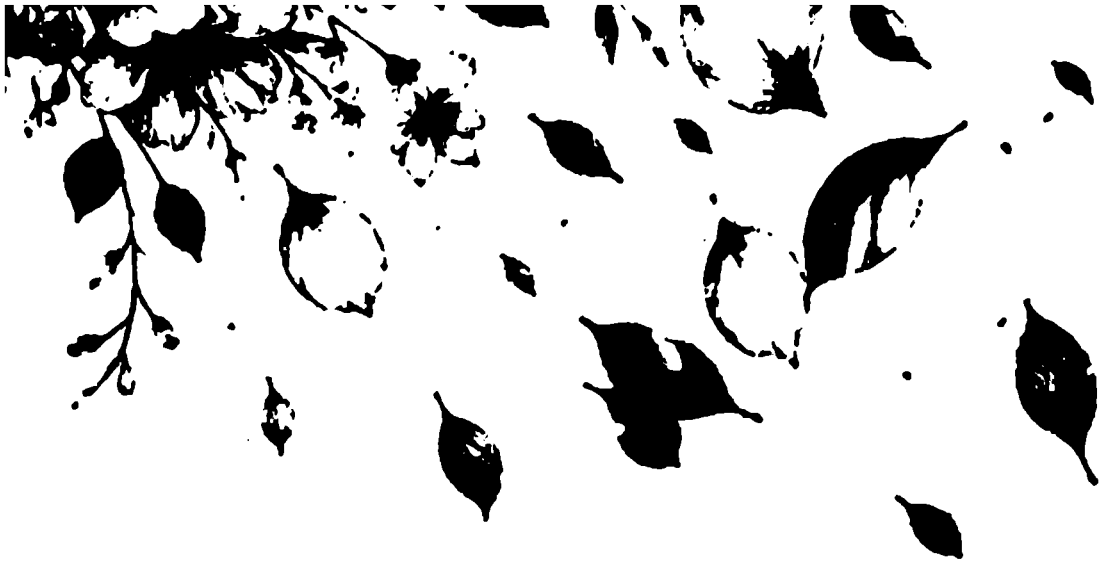
Altımda inledi.

Artık dayanamayacak hâle gelmeden, onu bir kez daha orgazma ulaştırmayı başardım. İkinci orgazmının etkisiyle kadınlığı aletimin etrafında kasılmaya başladı ve sonunda boşaldım. İkimiz de nefes almaya çalışırken, sanki birbirimizi bırakırsak parçalanacakmışız gibi birbirimize sarıldık.

Sonunda kendime gelmeye başladığımda onu yere çektim. Giysilerimiz dağınıktı, biz de öyle ancak ikimizin de umurunda değildi.

Kollarımı ona dolayıp başının tepesini öptüm.

Bunun bizim için sadece bir başlangıç olduğunu; yolculuğun nasıl olacağını düşünmeden edemiyordum. İnanılmaz olacaktı. Biliyordum.

KIRK ÜÇ

Via

Bu, burayı satın aldığımdan beri beklediğim gündü.

Color Me Happy'nin büyük açılışıydı. Atölyemin. Bana ait bir atölye olduğunu söylemek aklımı başımdan alıyordu. Hepsi bana aitti.

Reid dün gece bende kalmıştı. Şimdi de dairemin kapısında duruyordu. Beni baştan çıkarmaya çalışmasına rağmen katılmayı reddettiğim duştan dolayı saçları hâlâ hafifçe nemliydi.

Yavaşça kendi etrafımda dönüp elbisemi daha iyi görmesini sağlarken, "İyi görünüyor muyum?" diye sordum.

Özel bir şey değildi; krem rengi, vücudu saran bir kazak elbiseydi. Abartmak istememiştim.

"Her zamanki gibi çok güzelsin," dedi. Gömleğinin düğmelerini düzeltti. Gözlüğü hafifçe kaymıştı, yerine oturtmak için başını salladı.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp gözlüğünü düzelttiğimde gülümsedi. "Teşekkürler."

Bu aptalca gelebilirdi ancak gözlük takmasını seviyordum. Gözlük takan yakışıklı erkeklerde beni etkileyen bir şey vardı. Izzy'nin deyimiyle gözlük fetişim olabilirdi.

Sanki gergin olduğumu bilmiyormuş gibi, "Gergin misin?" diye sordu.

"Tabii ki."

"Gerek yok. Her şey harika olacak. Sen harika olacaksın." Gözlerinde gururlu bir ifadeyle bana bakarken ona inanmamak zordu. "Derin nefes al," dedi. Emirlerini yerine getirmemi bekliyordu. "Nefes ver. Başarabilirsin."

Beni öpmek istediğini anlayabiliyordum fakat makyajımı bozmak istemiyordu.

"Başaracağım," diye tekrarladım.

Aşağıda, ofisime yaptırdığım yan kapıdan binaya girdik. Gelip gitmeyi kolaylaştıracağını düşünmüştüm. Izzy çoktan mağazaya girmiş, oturmuş bizi bekliyordu. Sesimizi duyunca masadan fırlayıp sarılmak için koşarak yanıma geldi. "Seninle gurur duyuyorum."

Bu hafta başında Parkerville'e döndüğünden beri bunu her gün defalarca söylüyordu.

"Teşekkür ederim."

Saatine baktı. "İki dakika kaldı," dedi. Kalbim hızla çarpmaya başlamıştı. Artık geri dönüş yoktu.

Şaşırtıcı bir şekilde, dışarıda çoktan bir kuyruk oluşmuştu. Ella, Lucy, Jessica ve kitap kulübünden diğer hanımlar camın arkasından heyecanla el sallıyordu. Duygularımı kontrol etmeye çalışarak ben de onlara el salladım. Mağazada yardım etmekle kalmamış, diğer insanları da ikna etmişlerdi. Onlara ne kadar teşekkür etsem azdı. Bu tür bir iyilik asla geri ödenemezdi.

Reid elimi tutup hafifçe sıktıktan sonra bıraktı. "Gösteri zamanı."

Kalbim çarparak öne adım attım ve kapıyı açtım. "Tamam, millet. *Color Me Happy*'ye buyurun."

Kapı durdurucuyu tekmeleyerek insanların içeri girmesini sağladım. Beklediğimden çok daha fazla kişi vardı.

Kolunun altındaki bir yığın kutuyla, "*Donut* getirdim," dedi Kathy.

"Vay canına. Sana ne kadar ödeme yapmam gerek?" Bir yandan kutuları sayıyordum.

"Saçmalama," diye cevap verdi Kathy. "Hediye. Bugün müşterilere ikram etmek istersin diye düşündüm."

Ağlamayacağım.

"Teşekkür ederim." Gözyaşlarımı bastırmaya çalışsam da sesim titremişti.

"Rica ederim," dedi elimi okşayarak.

Reid kutuları benden alıp masaya koymak için gitti. İki tane aldığını fark etmiştim. Biri kendisi, diğeri de benim içindi.

Bana doğru büyük adımlarla yaklaşarak bir tane ikram etti. Yiyebileceğimden emin değildim, yine de gülümseyerek aldım.

"Selam," dedi Derrick, içeri girip hepimize başını sallayarak. "Büyük günü kaçırmak istemedim." Cevap beklemeksizin, işlerini bitiren arkadaşlarının yaptığı son rötuşları görmek için yoluna devam etti.

Reid iç çekerek büyük bir ısırık aldı. Babasıyla aralarının gergin olması onu rahatsız ediyordu, bunu biliyordum fakat bunu aşacaktık. Ya da en azından Reid ve babası aşacaktı. Derrick'in oğluyla iletişim kurmadığını düşünemiyordum. Hâlâ konuşuyorlardı. Genellikle haftada bir kezdi ve pek uzun sürmüyordu. Ancak en azmdan bir şeydi.

Sonrasında içeri giren kişilere hazırlıksız yakalandım. *Donut* parmaklarımın arasından beton zemine düşmek üzereydi. Reid bana şaşkın bir bakış attı ve tatlıyı hızla elimden aldı.

"Anne? Baba? Burada ne yapıyorsunuz?"

Onlara hem sözlü hem de e-posta yoluyla davet göndermiştim. Yine de gelmelerini hiç beklemiyordum. Konuştuğumuzda pek umursamadıkları izlenimini edinmiştim. Elbette bu beni rahatsız etmişti. Gelmeyeceklerini düşünüyordum. Karşımda durduklarını görmek, sanki hayalet görmüşüm gibi hissettirmişti.

Annem alaycı bir şekilde güldü. "Bunu kaçıracağımızı mı sandın?" Eleştirel bir bakışla etrafına bakındı. Balık misinasından sarkan çeşitli fırçaları gördüğünde dudaklarını kıvırdı. Fırçalar havada süzülüyormuş gibi duruyordu. Onları beğenmediği belliydi, neyse ki ağzını kapalı tuttu.

Onun sorusuna cevap vermemiştim çünkü cevap evetti, gelmeyeceklerini düşünmüştüm. "Geldiğiniz için teşek-

kürler," dedim ve kollarımı açarak ikisine de sarıldım. "Bu Reid." Onu aileme tanıttım.

Aileme ondan bahsetmiştim, Reid'i gizli tutmaya devam etmek istemiyordum. Telefonun diğer ucunda, onun işi ve yaşı hakkında sorular sorarken onaylamadıkları belliydi. Ancak hayatımda ilk kez, umursamamıştım. Çok uzun süre beni mükemmel kız, mükemmel kariyer, mükemmel hayat olarak gördükleri şeye hapsetmelerine izin vermiştim.

Sonunda kendim için yaşıyordum ve eskisi gibi olmayacaktım.

"Reid," dedi annem onu baştan aşağı süzerken. "Memnun oldum."

Reid dudaklarını birbirine bastırdı. Rahatsız değildi, gülmemeye çalışıyordu. Ona hafifçe dirsek attım.

"O zevk bana ait," dedi. Bana göz kırptıktan sonra annemin elini tutup öptü.

"Ah... peki." Annem telaşla uzaklaştı. "Kız kardeşini göreceğim."

Babam başını eğip annemin peşinden gitti. *Her zamanki gibi.* Az konuşan bir adamdı.

Onlarla olan ilişkim, hiçbir zaman hayal ettiğim ideal ebeveyn-çocuk ilişkisi olmayacaktı. Artık bununla barışmıştım. Hayatta herkesi mutlu edemezdin, kan bağı olanları bile. Bu yüzden kendi mutluluğuna odaklanmak daha önemliydi.

Reid *donut*'larımızı tezgâha koyup el dezenfektanıyla parmaklarındaki şekeri temizledi.

"Hadi, Via," dedi elimi tutup beni odanın ortasına çekti. "Hepsinin tadını çıkart."

Ben de öyle yaptım.

Kitap kulübümün üyeleri tüm masayı kaplamış, küçük tuvallere resim yapıyorlardı. Başka bir masada Reid'in arkadaşları takılıyor, mağazada sattığım her şeyin broşürlerine bakıyorlardı.

Reid'in dudakları kulağıma yaklaştı. "Başardın."

Kollarımı kendime doladım. "Başardım." Gözlerim yaşlarla dolmuştu; aylardır verdiğim emeklerin dışa vurumuydu. Hepsinden önemlisi de hayatımın aşkını bulmuştum.

Arka planda Izzy'nin seçip hoparlörlere bağladığı bir çalma listesi hafifçe çalıyordu. Atölyemde insanları gördüğüme inanamıyordum. O kadar uzun süre tadilata odaklanmıştım ki, insanların burayı gerçekten kullanacağı fikri aklımdan uçup gitmişti.

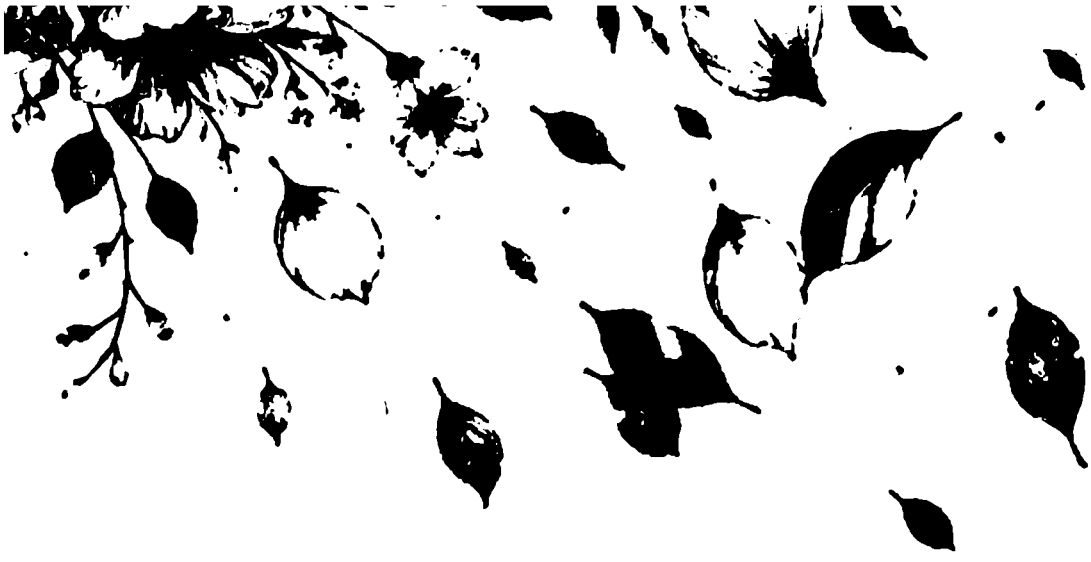
Ancak istediğim şey buydu, insanların yaratıcı olabilecekleri bir alan.

Red, "Hey," diyerek tekrar dikkatimi çekti. Kolunu belime dolayıp beni kendisine çekti. "Saat 11:11." Ofisime açılan kapının üzerinde asılı olan saati başıyla işaret etti. "Bir dilek tut."

Gülümsememi engelleyemiyordum. "Gerek yok."

"Neden?" diye merakla sordu.

"Çünkü..." Atölyeme, burada edindiğim arkadaşlarıma, kız kardeşime ve en önemlisi ona bakarak konuştum. "İstediğim her şeye ve daha fazlasına zaten sahibim."

SON SÖZ

ÜÇ YIL SONRA

Sol elimdeki yüzük ışıkta parıldıyordu.

İki yıldır evliydik. Gerçi Reid'in istediği olsaydı daha erken evlenirdik. Beklemek istememi anlayışla karşıladığı için ona minnettardım. Bir yıl flört ettikten sonra benimle evleneceğini söylemişti ve ona inanmıştım.

Oğlumuzun peşinden koşarken gülümsemeden edemedim. Evlat edinme işlemleri sonunda tamamlanmıştı.

Biyolojik yollarla çocuk sahibi olmak için daha fazla test ve tedaviye girebilirdim ama kendimi buna maruz bırakmak istememiştim. Ne zihinsel ne de fiziksel olarak. Neyse ki, Reid her zaman söylediği gibi umursamamıştı.

Trevor altı yaşındaydı. Mükemmel bir kalbe sahip, cesur bir çocuktu. Küçük kız kardeşi Ainsley, kucağımda oturmuş, onu yukarı aşağı sallarken kıkırdıyordu. Henüz iki yaşındaydı ve Reid'i parmağında oynatıyordu.

Izzy yanımda oturmuş, üç aylık bebeğini kucağında sallıyordu. Sadece birkaç yıl içinde çok yol katetmiştik. Hayatlarımız şimdi o kadar farklı görünüyordu ki.

Reid, Trevor'a yetişti ve onu kollarının arasına aldı. Dönüp onu izlediğimi fark ettiğinde göz kırparak sırıttı.

Izzy, "Benim de yakışıklı bir kocam olduğu için çok şanslısın, yoksa kıskançlıktan çatlardım." Bebeğine bakarak gülümserken parmağını onun tombul yanağında gezdirdi. "Baban, gördüğüm en yakışıklı adam. Eğer tedbir almazsam, evin içinde en az on tane çocuk koşturacak."

Bana bakarak gülümsediğinde ben de güldüm.

Izzy'nin kocası yanımıza gelerek banka oturdu ve hafta sonu festivali için kurulan yemek kamyonlarından aldığı patates kızartması dolu tabakları bize uzattı. Su kayalara çarparak ses çıkarırken, Reid ve Trevor sahilin yakınında top oynuyorlardı.

Daha önce istediğim her şeye sahip olduğumu sanıyordum ancak hayatım gittikçe güzelleşerek beni yanılttığını kanıtlıyordu. Harika bir kocam vardı. Atölyemde işler yolundaydı. Kız kardeşim artık burada yaşıyordu. Ve anne olmuştum.

Bir parçam, boşandığımda hayatımın bittiğini düşünmüştü. Aslında bu sadece başlangıçtı.

Reid koşarak yanıma geldi, Ainsley'nin sarı saçlarının üstüne öpücük kondurduktan sonra beni dudaklarımdan öptü.

On bir yaşında dilediğim tüm dilekler...

Beni dünyadaki en şanslı kadın yapmıştı.

THQ
0155545
ZSN